

„Intensă, plină de emoție și cu foarte multe scene fierbinți... K.A. Tucker nu lasă niciun sentiment neatins. O lectură care te va ține prizonier până la ultimul cuvânt.”

- COLLEEN HOOVER, autoarea bestsellerului internațional *Ugly Love*

O MINCIUNĂ NEVINOVATĂ

K.A. TUCKER

Autoarea bestsellerului internațional
„ZECE RESPIRAȚII SCURTE”

Așa că plec.

Plec departe de voci, de strigăte, de deziluzii.

Plec departe de plâsmuirile mele, de greșelile mele, de regretele mele.

Plec departe de tot ceea ce se presupune că ar trebui să fiu și nu pot fi.

Pentru că totul este o minciună.

Capitolul unu

■ ■ ■

PREA PERFECTĂ

/unie

— Livie, ești dusă de-a binelea.

Din gură îmi țâșnesc bucățele din prăjitura cu brânză, împrășcând panoul de sticlă de pe terasă în timp ce aproape că mă înec cu propria-mi furculiță. Sora mea are un simț al umorului cam bizar. În mod automat, iau declarația ei ca atare.

— Nu e deloc amuzant, Kacey.

— Ai dreptate. Nu este.

Felul în care o spune — tonul ei calm, blând — îmi dă niște fiori ciudați în stomac.

În vreme ce îmi șterg firimiturile de prăjitură cu brânză de pe buza de sus, mă întorc să îi cercetez chipul în căutarea unui indiciu, ceva care să mă facă să îi pricep jocul. Dar nu văd nici măcar unul.

— Doar nu vorbești serios, nu-i așa?

— Sunt cât se poate de serioasă.

Simt cum mi se urcă un val de panică în gâtleej.

— Te-ai apucat din nou de droguri?

Îmi răspunde aruncându-mi o privire aspră și plictisită totodată.

N-o iau drept bună, totuși. Mă aplec înspre ea și îi iscodesc chipul din priviri în căutarea semnelor: pupile dilatate, ochi injectați, trăsături ale unui consumator de droguri pe care am ajuns să le recunosc de când aveam doisprezece ani. Nimic. Nimic altceva în afară de ochii albaștri limpezi precum cristalul care îmi susțin privirea. Îmi dau voie să scot un mic oftat de ușurare. Cel puțin, nu ne mai întoarcem înapoi pe acel drum.

Neavând habar cum să reacționez, chicotesc nervos și rămân în expectativă în timp ce mai iau o gură de prăjitură. Numai că acum aroma de cafea mocca s-a transformat în fiere și textura a devenit nisipoasă. Mă străduiesc să îi dau drumul pe gât în jos, înghițind cu greutate.

— Ești prea perfectă, Livie. Prin tot ceea ce faci, prin tot ceea ce spui. Nu poți face nimic greșit. Dacă cineva te-ar plesni peste obraz, i-ai cere scuze. Nu îmi vine să cred cum de nu mă dobori la pământ pentru unele din chestiile pe care ți le spun. E ca și cum nu ai fi capabilă să te enervezi. Ai putea fi copilul Maicii Tereza și al lui Ghandi. Ești...

Kacey face o pauză pentru a-și găsi cuvintele potrivite. Și optează pentru:

— Prea a dracului de perfectă.

Mă fac mică de tot. Kacey îți aruncă vorbe grele la fel cum unii oameni își aruncă mărunțișul. M-am obișnuit cu treaba asta cu ani în urmă, și, cu toate acestea, în momentul de față, o simt pe fiecare în parte ca pe un pumn în figură.

— Într-o bună zi, cât de curând, cred că te vei țacăni de tot și o să faci pe Amelia Dyer cu mine.

— Ce vrei să spui cu asta?

Încrunt din sprâncene în timp ce limba mea adună ultimele fărâme făinoase de prăjitură de pe cerul gurii.

Dă din mână nepăsătoare.

— Ah, femeia aceea din Londra care a omorât sute de bebeluși...

— Kacey! exclam eu aruncându-i o privire ucigătoare.

Ea mormăie dându-și ochii peste cap:

— Oricum, nu asta era ideea. Treaba e că Stayner a fost de acord să stea de vorbă cu tine.

Chestia asta devine din ce în ce mai ridicolă de la o secundă la alta.

— Ce? Da... Eu... Dar... Doctorul Stayner! izbucnesc eu, scuiipând și bolborosind.

Terapeutul ei pentru tratarea sindromului de stres posttraumatic?
Mâinile încep să îmi tremure. Îmi pun farfuria jos, pe măsuta de lângă mine, înainte să îmi cadă din mâini. Atunci când Kacey mi-a dat-o, sugerându-mi să privim apusul din Miami Beach de pe terasa noastră, m-am gândit eu că era neobișnuit de amabilă cu mine. Acum îmi dau seama că punea la cale o intervenție trăsnită de care nu am nevoie.

— Nu sufăr de sindromul de stres posttraumatic, Kacey.

— Nici nu am spus asta.

— Și atunci, de unde și până unde ți-a venit ideea asta?

Nu-mi dă vreun motiv. În schimb, îmi înșiră o grămadă de motive care să mă facă să mă simt vinovată.

— Îmi ești datoare, Livie, spune ea pe un ton egal. Când mi-ai cerut să mă internez la secția de terapie, cu trei ani în urmă, am făcut-o. Pentru tine. Nu voiam, dar...

— Aveai *nevoie* de asta! Erai varză! Și asta este încă puțin spus.

Accidentul provocat de un bețiv la volan, în urma căruia au murit părinții noștri acum șapte ani, a făcut-o pe Kacey să alunece pe panta drogurilor, aventurilor de o noapte și a violenței. Și apoi, în urmă cu trei ani, a ajuns atât de jos încât nu credeam că își va mai reveni vreodată. Eram sigură că o pierdusem.

Dar doctorul Stayner mi-a adus-o înapoi.

— Am avut nevoie, într-adevăr, recunoaște ea, strângând din buze. Dar eu *nu* ți cer să te internezi în secția de terapie. Ți cer să răspunzi la telefon atunci când te sună doctorul Stayner. Atâta tot. Pentru mine, Livie.

Este absolut irațional — de-a dreptul demential — și totuși îmi dau seama, după felul în care Kacey își ține pumnii încleștați de-o parte și de alta a ei și își mușcă buza inferioară, că nu vorbește doar ca să se afle în treabă. Este în mod sincer îngrijorată în privința mea. Îmi mușc limba și mă întorc să privesc ultimele raze ale soarelui ce apune dansând deasupra apei. Și iau în considerare toată treaba asta.

Ce naiba ar avea doctorul Stayner de spus? Sunt o elevă cu calificativul „Excelent” pe linie, în drum spre Princeton și, după aceea, la facultatea de medicină. Iubesc copiii și animalele și persoanele în vârstă. Nu am simțit niciodată nevoia imperioasă de a smulge aripile insectelor sau de a le prăji cu o lupă. Cert e că nu mă dau în vânt să fiu în centrul atenției. Și am tendința de a transpira abundant în preajma tipilor atrăgători. Și probabil că voi face un atac de apoplexie la prima mea întâlnire. Dacă nu cumva mă voi îneca într-o băltoacă de sudoare înainte ca cineva să apuce măcar să mă invite la o întâlnire.

Și toate astea nu înseamnă câtuși de puțin că sunt la un pas de a deveni următoarea psihopată ucigașă în serie. În ceea ce-l privește pe doctorul Stayner, chiar îmi place și îl respect, în ciuda bizareriilor lui. Nu ar fi deloc neplăcut să stau de vorbă cu el. Ar trebui să fie o conversație scurtă...

— Presupun că un simplu apel telefonic nu doare, mormăi eu în barbă, adăugând: după care trebuie să stăm de vorbă despre examenul tău de licența la psihologie pentru care te pregătești acum. Dacă vezi steaguri roșii falfâindu-mi deasupra capului, atunci înseamnă că încep să am îndoieli asupra succesului carierei tale pe termen lung.

Văd cum umerii lui Kacey se detensionează, în timp ce se lasă pe spate pe șezlong, cu un zâmbet de mulțumire fluturându-i pe buze.

Iar eu știu că am făcut alegerea corectă.

■ ■ ■

Septembrie

Uneori în viață ți se întâmplă să iei o decizie și să te pomenesci că o pui la îndoială. Destul de mult. Nu o regreti, de fapt. Știi că ai

făcut, *probabil*, alegerea corectă și că *probabil* este mai bine așa. Dar îți petreci o groază de timp întrebându-te ce naiba o fi fost în capul tău atunci.

Încă mă mai întreb cum de am putut fi de acord cu acel singur apel telefonic. Mă întreb în fiecare zi. Și, în mod categoric, mă întreb chiar în acest moment.

— Nu îți sugerez să devii vedeta porno a vreunui video în genul serialului *Girls Gone Wild*¹, Livie.

A trecut deja la tonul acela autoritar pe care îl folosește pentru a te constrânge să faci ceva.

— De unde să știu? Acum trei luni mi-ai sugerat să port o conversație cu un urangutan.

E adevărul adevărat.

— Au și trecut trei luni deja? Și cum o mai duce bătrânul Jimmy?

Îmi mușc limba și trag adânc aer în piept, ca nu cumva să fac vreo remarcă tăioasă.

— Nu este momentul potrivit acum, domnule doctor Stayner. Și chiar nu este.

Pe bune. Soarele strălucește și e cald afară, iar eu trag după mine valiza mea roz pe roțile și un cactus prin peisajul pitoresc, îndreptându-mă spre camera mea de cămin împreună cu alți o mie de studenți buimaci și de părinți agitați. E ziua mutării în cămin și încă îmi mai vine să vomit după un zbor în care avionul m-a zgâlțâit zdravăn de tot. Un apel care face parte din tacticile de gherilă ale doctorului Stayner este exact ceea ce îmi lipsea acum.

Și, cu toate astea, iată-mă pusă în fața faptului împlinit.

— Nu, Livie. Probabil că nu. Poate că ar fi trebuit să îți reprogramezi ședința de terapie cu mine, știind că vei fi în avion în drum spre New Jersey în această dimineață. Dar nu ai făcut-o, îmi atrage atenția doctorul Stayner, pe deplin calm.

¹ Fetele au luat-o razna.

Uitându-mă în stânga și în dreapta ca să mă asigur că nimeni nu trage cu urechea la această conversație, îmi gârbovesc umerii și îmi cobor glasul ca să îi răspund în șoaptă:

— Nu aveam ce să reprogream, pentru că nu fac terapie.

Ei bine. Nu e chiar pe de-a-ntregul adevărat.

Nu a fost pe de-a-ntregul adevărat din acea seară plăcută de iunie când sora mea m-a prins la înghesuială cu prăjitura ei. Doctorul Stayner m-a sunat chiar a doua zi de dimineață. Într-o manieră tipică lui Stayner, primele cuvinte pe care mi le-a adresat nu au fost „Bună ziua” sau „Mă bucur că stăm din nou de vorbă”. Pur și simplu mi-a spus: „Ei bine, am auzit că ești ca o bombă cu ceas”.

Restul conversației a decurs lin. Am stat la taclale despre cariera mea școlară fără cusur, despre inexistența vieții mele amoroase, despre speranțele și visele mele, despre planurile mele de viitor. Am vorbit ceva vreme despre părinții mei, dar el nu a insistat asupra acestui aspect.

După ce am închis telefonul, îmi aduc aminte că am zâmbit, fiind sigură că îi va spune lui Kacey că eram bine mersi și perfect adaptată și că putea să continue vânătoarea ei de vrăjitoare pornită împotriva persoanelor cu instabilități psihice în altă parte.

Când același număr din Chicago mi-a apărut din nou pe ecranul celularului în următoarea sâmbătă dimineață la ora zece fix, am fost mai mult decât surprinsă. Dar am răspuns. Și am continuat să răspund la fiecare apel de sâmbătă dimineață, la ora zece, de atunci încolo. Nu am văzut niciodată vreo notă de plată sau fișa unui pacient sau interiorul unui birou de psihiatru. Amândoi am valsat în jurul cuvântului „terapie”, dar nu l-am mai folosit *niciodată* înainte de actuala conversație. Poate că de aceea refuz să recunosc că doctorul Stayner este ceea ce este.

Terapeutul meu.

— În regulă, Livie. Te las acum. Vom sta din nou *la taclale* sâmbăta următoare.

Îmi dau ochii peste cap, dar nu spun nimic. Nu are rost. Mai degrabă aş reuşi să târăsc un catâr prin iarba înaltă până la brâu.

— Nu uita să dai peste cap un shot de tequilla. Să încingi un break dance. Sau orice altceva faceţi voi bobocii din ziua de azi în prima săptămână de studenţie. Îţi va prinde bine.

— Îmi recomandaţi, pentru a mă binedispune, să mă las în voia unei patimi şi a unor mişcări de dans ce îmi pot pune viaţa în pericol?

Era destul de evident de la al doilea apel telefonic al doctorului Stayner că acesta se hotărâse să îşi asume sarcina de a mă „vindeca” de timiditatea mea nefirească prin intermediul unui curs săptămânal în timpul căruia îmi încredinţa sarcini absurde, adeseori jenante, dar, în cele din urmă, nevinovate. Nu a recunoscut nicio-dată ceea ce făcea de fapt, nici nu mi-a dat vreo explicaţie. Pur şi simplu, se aştepta ca eu să mă conformez.

Şi eu aşa fac de fiecare dată.

Poate că tocmai din cauza asta ar trebui să fac terapie.

Chestia surprinzătoare este că *a funcţionat*. Trei luni de însărcinări aiuristice m-au ajutat efectiv să îmi stăpânesc nervii atunci când mă aflu în compania oamenilor, să îmi exteriorizez gândurile, şi să mă înarmez cu suficientă încredere în mine astfel încât sudoarea să nu-mi mai erupă instantaneu prin pori atunci când dau cu ochii de vreun bărbat atrăgător.

— Îţi sugerez tequila, Livie, nu amfetamină cristalizată... Şi nu, *nu îţi recomand* tequila deoarece ai doar optsprezece ani, iar eu sunt doctor. Ar fi absolutamente lipsit de profesionalism din partea mea. Îţi recomand să ieşi în lume şi *să te distrezi!*

Oftez resemnată, dar îi dau replica zâmbind:

— Ştiţi ceva, am fost cândva normală. Cred că *dumneavoastră* m-aţi transformat într-o alienată mintal.

În urechi îmi răsună un hohot de râs.

— „Normal” este un termen plictisitor. Tequila, Livie. Le ajută pe domniţele fără cavaleri să se metamorfozeze în fluturi. Poate că

vei și întâlni — trage aer în piept pentru a accentua efectul dramatic — un băiat!

— Chiar trebuie să închid, îl întrerup eu, simțind cum mi se îmbujorează obraji în timp ce urc treptele din beton spre uimitoarea mea reședință în stil Hogwarts.

— Du-te. Adună amintiri. Astăzi este o zi fericită pentru tine. O victorie.

Vocea doctorului Stayner își pierde acea inflexiune jucăușă, devenind brusc răgușită.

— Ar trebui să fii mândră.

Zâmbesc în receptor, fericită pentru acest moment de seriozitate.

— Sunt, domnule doctor Stayner. Și... mulțumesc.

Nu rostește cuvintele, dar eu le aud. *Tatăl tău ar fi mândru.*

— Și nu uita — îmi zice el revenind la tonul jucăuș...

Îmi dau ochii peste cap.

— Am priceput: *Girl Gone Wild*, dar cu măsură.

Îl aud chicotind în timp ce apăs pe butonul „Terminare apel” pentru a încheia conversația.

Capitolul doi

SHOT-URI DE JELEU CU VODCĂ

Cam așa trebuie să se fi simțit Cenușăreasa.

Dacă, în loc să alunece grațios pe ringul de dans al balului regal, ar fi fost lipită de perete la o petrecere studentească, înghiontită fiind din toate părțile de bețivani.

Și, în loc să epateze cu ținuta sa de bal fermecătoare, ar fi tras de togă pe furiș ca să se asigure că toate părțile esențiale ale corpului ei erau acoperite.

Și, în locul unei zâne care să îi îndeplinească toate dorințele, ar fi avut o soră mai mare, antipatică, care ar fi forțat-o să dea pe gât mai multe shot-uri de jeleu cu vodcă.

Sunt exact la fel ca Cenușăreasa.

— Târgu-i târg! strigă Kacey, acoperindu-l pe DJ în timp ce îmi întinde un păhărel minuscul.

Îl accept fără să scot o vorbă și îmi înclin capul pe spate, lăsând substanța portocalie alunecoasă să mi se scurgă pe gât. De fapt, îmi plac toate chestiile astea. Mult. Desigur că nu voi recunoaște așa ceva în fața surorii mele. Încă mai sunt supărată din pricina faptului că mi-a transformat prima mea noapte la colegiu în prima mea noapte de beție, totodată. Pentru prima oară. Din cauza asta sau din cauză că m-am pomenit cu ea intrând pe holul noii mele reședințe purtând un tricou având inscripționate pe el chipul meu

și sloganul: „Eliberați libidoul lui Livie”. Era cât se poate de serioasă. Făcuse până și o comandă pentru un afurisit de tricou personalizat.

— Nu te mai purta ca o acritură, Livie. Trebuie să recunoști că e distractiv aici, îmi strigă Kacey, întinzându-mi încă două shot-uri. Chiar dacă purtăm cearceafuri. Adică, pe bune. Cine mai dă petreceri în togi în ziua de azi?

Turuie în continuare, dar nu o mai bag în seamă, dând ambele shot-uri rapid peste cap, unul după altul. Câte au fost în ultima jumătate de oră? Mă simt bine în momentul de față. Relaxată chiar. Dar nu m-am mai îmbătat niciodată, așa că de unde să știu? Chestiile astea nu par a fi prea tari. Spre deosebire de tequila.

Al naibii Stayner! Trebuia să îmi dau seama că avea să o racoleze pe Kacey pentru a-și duce la bun sfârșit treaba lui murdară. A copt asta toată vara. Bineînțeles că nu am nicio dovadă sigură pentru escapada de astă-seară. Dar dacă Kacey dă gata o sticlă de Patrón, voi afla răspunsul.

Cu un oftat, mă sprijin cu spatele de peretele răcoros și îmi las privirea să alunece peste marea de capete. Nu știu cu exactitate unde ne aflăm, în afară de faptul că suntem într-un subsol spațios al unei case prospere, în imediata apropiere a campusului. Și petrecerea e bine pusă la punct, pe deasupra, având inclusiv un DJ care se ocupă de preferințele muzicale ale unei mulțimi de oameni — unii dintre ei dansând, mai mult împleticindu-se —, în centrul unui mare spațiu deschis. Luminile obișnuite au fost înlocuite cu unele colorate, intermitente, și cu un stroboscop, astfel încât incinta pare mai degrabă să aparțină unui club, decât unei case. Presupun că proprietarii au mobilă aici în mod obișnuit. În seara asta, orice piesă de mobilier a dispărut. Toate cu excepția câtorva mese aliniate de-a lungul perimetrului, garnisite cu pahare de plastic pentru butoaiile de bere ascunse dedesubt și cu tăvi cu delicioasele shot-uri de care se pare că nu mă pot sătura. Trebuie să fie sute. Mii. Milioane!

Asta e. S-ar putea să fiu beată de-a binelea.

Un trup scund, în formă de clepsidră navighează pe lângă mine, fluturându-și mâna și făcându-mă să zâmbesc instantaneu. Este Reagan, noua mea colegă de cameră și singura persoană de aici cu care am vorbit în afară de sora mea. În fiecare an, camerele din cămin sunt trase la sorți. Bobocii primesc drept bonus și colegi de cameră trași la sorți. Chiar dacă am făcut cunoștință abia azi, sunt aproape sigură că o să îmi placă mult de Reagan. Este efervescentă și sociabilă și turuie ca o morișcă. Este și o fire foarte artistică. După ce ne-am cărat lucrurile în cameră, ea a confecționat un cartonaș în chip de plăcuță pentru ușă cu numele noastre scrise caligrafic, înconjurate de inimi și de flori și de X-uri și de O-uri. Consider asta o chestie tare drăguță. Kacey e de părere că plăcuța indică de la o poștă un „cuplu lesbian”.

În secunda în care am intrat pe ușă, la petrecere, Reagan a și dispărut de lângă mine, și s-a așezat la taclale cu un grup de tipi. Având în vedere statutul ei de boboc, pare să cunoască o mulțime de persoane. Majoritatea de gen masculin. Ea a fost cea care mi-a sugerat să venim aici astă-seară; altfel aș fi ajuns, în cele din urmă, la vreunul din multele evenimente organizate în campus, la care chiar intenționez să mă duc, asta până când Kacey mi-a deturnat planurile. După toate aparențele, studenții de la Princeton care locuiesc în afara campusului sunt o raritate, așadar aceste petreceri date la ei acasă nu trebuie ratate niciodată.

— În regulă, Prințeso. Bea asta, mă îndeamnă Kacey, scoțând la iveală, ca prin farmec, o sticlă de apă și adăugând: nu vreau să îmi vomități la noapte.

Iau sticla și dau drumul pe gât lichidului proaspăt și rece. Și îmi imaginez cum ar fi să vărs în trombă *fajita* pe care am mâncat-o mai devreme, improșcând-o toată pe Kacey. I-ar fi învățătură de minte.

— Ei, haide, Livie! Nu mai fi supărată pe mine.

Vocea lui Kacey începe să devină miorlăită și nazală, semn că se simte cu adevărat vinovată. Ca apoi să încep eu să mă simt vinovată pentru că am făcut-o *pe ea* să se simtă vinovată...

Dau drumul unui oftat.

— Nu sunt supărată. Numai că nu pricep de ce ești atât de pornită să mă îmbeți.

Din cauza unui bețiv la volan au murit părinții noștri. Cred că acesta este unul dintre motivele principale pentru care am evitat să am de-a face cu alcoolul de orice fel până acum. Kacey aproape că nu se atinge de băutură nici ea. Cu toate că astă-seară pare să recupereze timpul pierdut.

— Vreau cu tot dinadinsul să mă asigur că te distrezi și că faci cunoștință cu alți oameni. Este prima ta săptămână din primul tău an de colegiu. Asta se întâmplă o dată în viață. Ar trebui să includă alcool din belșug și cel puțin o dimineată în care să stai cu capul în vasul de toaletă.

Îmi dau ochii peste cap în chip de răspuns, dar asta nu pare să o abată de la hotărârea ei. Se întoarce cu fața spre mine, trântindu-și brațele pe umerii mei.

— Livie. Ești sora mea mai mică și te iubesc. Nu a fost nimic normal în viața ta în acești ultimi șapte ani. În seara asta, vei trăi ca o tânără normală și iresponsabilă de optsprezece ani.

O contraatac, lingându-mă pe buze:

— Este ilegal să bei la vârsta de optsprezece ani.

Știu că argumentul meu este zadarnic pentru sora mea, dar nu îmi pasă.

— Ah, da. Ai dreptate.

Își strecoară o mână pe sub togă în buzunarul pantalonilor ei scurți de unde scoate ceea ce pare a fi un permis de conducere.

— Și tocmai de aceea ești Patricia din Oklahoma, în vârstă de douăzeci și unu de ani, dacă polițiștii își fac apariția pe aici.

Ar fi trebuit să știu că sora mea este pregătită pentru orice eventualitate.

Muzica începe să aibă un tempo mai săltăreț și genunchii mei țin ritmul.

— Ai să dansezi cu mine în curând! îmi strigă Kacey în timp ce îmi mai dă încă două shot-uri.

Câte s-or fi făcut până acum? Le-am pierdut șirul, dar am o senzație ciudată la nivelul limbii. Punându-mi brațul pe după gât, sora mea mă trage în jos, astfel încât ajungem să stăm cu obrajii lipiți.

— Ei bine, ești gata? mă întreabă ea, ținând telefonul în fața noastră. Aud un „Zâmbește!” și se declanșează flash-ul.

— Pentru Stayner.

Aha! Dovada!

— Noroc!

Kacey ciocnește păhărelul din carton de al meu, apoi își dă capul pe spate și îl soarbe dintr-o înghițitură, urmat fiind rapid de altul.

— Oh, uite și albastre! Mă întorc într-o secundă.

Precum un câine de vânătoare care urmărește o veveriță, Kacey o rupe la fugă după un tip care ține în echilibru pe umăr o tavă mare rotundă, fără să bage în seamă, în goana ei, capetele care se întorc după ea. Cu părul ei arămiu roșcat, cu chipul ei izbitor de frumos, cu formele ei musculoase, sora mea întotdeauna sucește capete după ea. Mă îndoiesc că remarcă vreodată acest lucru. În mod categoric, însă, nu se simte deranjată de treaba asta.

Oftez în timp ce o privesc. Știu ce face. Pe lângă faptul că vrea să mă îmbete, desigur. Încearcă să îmi distragă atenția de la semnificația tristă a zilei de astăzi. Și anume, că tatăl meu nu este aici tocmai în acea unică zi în care ar fi trebuit să fie. În ziua în care îmi încep studiile la Princeton. Acesta a fost dintotdeauna visul său, la urma urmei. Era mândru că era absolventul acestei facultăți și își dorea ca ambele lui fete să învețe aici. Calificativele în picaj ale lui Kacey după accident nu i-au mai permis acesteia accesul, drept care totul a rămas pe umerii mei. Așa că i-am dus visul la îndeplinire — acesta fiind și visul meu totodată —, iar el nu este aici ca să mă vadă.

Trag adânc aer în piept și accept în tăcere orice îmi rezervă soarta — și prin soartă mă refer la shot-urile de jeleu cu vodcă —

în această seară. În mod cert, nu mai sunt atât de surescitată ca atunci când am trecut pentru prima oară pragul acestei case. Și zumzetul petrecerii e destul de plăcut. Sunt la prima mea petrecere din viața de studentă. Nu e nimic în neregulă cu asta sau cu faptul că mă aflu aici și mă simt bine, îmi reamintesc eu.

Cu un alt păhărel în mână, închid ochii și mă las pur și simplu învăluită de ritmul trepidant al muzicii. Mă eliberez de inhibiții, mă distrez. Asta îmi spune mereu Stayner. Îmi dau capul pe spate, strivesc partea de jos a paharului din carton Dixie, îl duc la gură, și îmi las limba să alunece în afară ca să primesc mizeria gelatinoasă în gură. Mă simt ca un profesionist.

Cu excepția unei greșeli de amator — nu ar fi trebuit să închid ochii deloc.

Dacă nu i-aș fi închis, nu aș fi arătat ca o femeie ușoară, și cherchelită pe deasupra. Și l-aș fi văzut venind.

Gustul ușor picant de portocale nici nu mi-a atins bine papi-lele gustative când mă pomenesc cu un braț puternic făcându-se cârlig în jurul taliei mele și trăgându-mă departe de siguranța oferită de zidul meu. Deschid imediat larg ochii în timp ce spatele meu este lipit strâns de pieptul cuiva, și un braț muscular își croiește drum ca un șarpe pe corpul meu. La următoarea bătaie de inimă — nu a mea, pentru că a mea a încetat cu totul să mai bată — o mână înșfacă atât bărbia mea cât și paharul dus la buze, îmi răstoarnă capul pe spate astfel încât mă pomenesc cu fața în sus, înclinată într-o parte. Pentru o fracțiune de secundă surprind un iz de apă de colonie cu mosc, înainte ca tipul să se aplece asupra mea, să își strecoare limba în gura mea, răsucind-se în jurul limbii mele și ademenind-o ușor până când sugă tot jeleul cu vodcă de pe ea. Totul se petrece atât de rapid, încât nu am timp să gândesc sau să reacționez sau să îmi bag la loc limba în gură. Sau să îl mușc pe intrus de limbă.

Totul se termină într-o secundă, lăsându-mă fără băutură, fără suflare, și agățându-mă strâns de perete ca să mă sprijin, deoarece

îmi tremură genunchii sub mine. Îmi trebuie câteva secunde ca să îmi vin în fire, și când reușesc să o fac, creierul meu procesează niște hohote de râs puternice și aprobatoare în spatele meu. Mă răsucesc pe călcăie și dau cu ochii de un grup de tipi înalți, numai mușchi — toți cu togile înfășurate strategic în jurul lor, astfel încât să le scoată în evidență pectoralii bine tonificați — ovaționându-l și bătându-l pe spate pe individ de parcă tocmai ar fi câștigat o cursă. Nu pot să îi zăresc fața. Tot ce pot să văd este o claie de păr ondulat de un șaten închis — aproape negru — și mușchii bine definiți de pe spinare.

Nu știi sigur de cât timp stau aici cu gura căscată, holbându-mă, dar unul dintre tipii din grup mă remarcă, în cele din urmă. Aruncă o privire pe furiș la hoțul de jeleu cu vodcă, smucind din cap înspre mine.

Ce mama naibii să spun? Pe cât se poate de discret, caut cu disperare părul roșu ca focul al surorii mele. Unde este? A dispărut, lăsându-mă pe mine aici să am de-a face cu... mi se taie respirația când dau cu ochii de hoț, care se întoarce încet, fără grabă, să mă privească drept în față.

Limba individului ăsta a fost în gura mea? Tipul ăsta... acest Adonis înalt, gigantic, cu părul șaten închis ondulat, cu pielea bronzată și cu un corp capabil să seducă până și o călugăriță oarbă... a avut limba în gura mea.

Oh, Dumnezeu! Transpirația și-a făcut din nou apariția. Toate acele săptămâni de întâlniri contra cronometru nu au ajutat la nimic. Simt dărele care mi se preling — o mulțime — între omoplați în timp ce ochii lui cafenii mă cercetează din cap până în picioare, înainte de a se opri asupra chipului meu. Ca apoi să îmi arunce un rânjel arogant din colțul gurii.

— Nu-i rea.

Încă îmi căutam primele cuvinte pe care să i le adresez. Dar tocmai atunci și-a găsit el să rostească acele cuvinte, cu zâmbetul acela timid și obraznic...

Așa că îmi iau avânt și îi ard un pumn în maxilar.

Până în momentul de față am mai lovit doar o singură persoană. Pe prietenul surorii mele, Trent, și asta din cauză că i-a frânt inima lui Kacey. Mâinii mele i-au trebuit două săptămâni ca să se vindece. Între timp, Trent m-a învățat cum să ard un pumn ca lumea, cu degetul mare înfășurat pe deasupra articulațiilor degetelor și cu încheietura mâinii înclinată în jos.

Chiar îl ador pe Trent în clipa asta.

Aud o explozie de râsete în jurul nostru pe când hoțul de jeleu cu vodcă se freacă pe bărbie, tresărind în timp ce o mișcă în stânga și în dreapta ca să își dea seama dacă mai e întreagă. Așa că știu că l-a durut. Dacă nu aș fi fost atât de răvășită de faptul că acest tip m-a sărutat franțuzește cu forța, probabil că un zâmbet enorm mi s-ar fi lățit pe toată fața. Nu mi-a furat doar băutura. Mi-a furat și primul sărut.

Face un pas spre mine, iar eu mă retrag instinctiv, numai că mă trezesc cu spatele din nou lipit de perete. Un zâmbet viclean i se așterne pe buze, de parcă ar ști că sunt pe cât de îngrijorată, pe atât de încântată. Micșorând distanța dintre noi, întinde brațele, se sprijină cu mâinile de perete de o parte și de alta a capului meu, corpul lui masiv, înălțimea lui impunătoare, întreaga lui prezență limitându-mi spațiul de mișcare. Și, dintr-odată, nu mai pot să respir. E sufocant individul. Încerc să mă uit pe lângă el, căutând-o pe sora mea din priviri, dar nu pot să văd nimic dincolo de carnea și mușchii lui. Și nu știu încotro să mă uit, pentru că oriunde mi-aș îndrepta privirea, el este aici, în fața mea. În cele din urmă, mă hazardez să privesc în sus. O pereche de ochi arzători, întunecați ca cerul nopții, îmi sfredelesc chipul. Înghit în sec, iar stomacul meu face câteva salturi mortale.

— Al naibii croșeu pentru cineva atât de...

Își lasă o mână în jos mai aproape de brațul meu. Simt un deget alunecând pe bicepsul meu.

— Femeie.

Mă înfior în chip de răspuns și prin fața ochilor îmi trece o imagine fulgerătoare — un iepure tremurând ca varga, încolțit de lup. Își înclină capul într-o parte și îi surprind chipul animat în treacăt de curiozitate.

— Așadar ești timidă..., dar nu suficient de timidă încât să îmi arzi un pumn în față.

Urmează o pauză, după care îmi aruncă din nou un alt zâmbet pieziș debordând de aroganță.

— Îmi pare rău, nu am putut să mă abțin. Prea te delectai cu băutura aia. Am simțit nevoia să o gust și eu.

Înghițind în sec, reușesc să îmi ridic brațele în sus și să le încrucișez la piept în încercarea de a pune cu forța o barieră între pieptul lui și al meu.

Cu un tremur evident în glas, îi dau replica:

— Și?

Zâmbetul i se lățește și mai tare pe chip, iar ochii lui coboară și îmi fixează buzele atât de mult timp, încât nu cred că am să scot vreun răspuns de la el. Dar, în cele din urmă, îl primesc. Unul care vine după ce se linge pe buza inferioară.

— Și așa mai încerca o dată. Intri în joc?

În mod instinctiv, trupul meu se lipește și mai tare de perete, de parcă încerc să mă contopesc cu el, ca să scap de individul acesta și de intențiile lui desfrânate, oricare ar fi ele.

— Gata, până aici!

Mă cuprinde un val de ușurare atunci când o mână delicată se strecoară între noi, aterizând pe pieptul dezgolit al hoțului de jeleu cu vodcă și împingându-l înapoi. El se supune, retrăgându-se încet, cu brațele ridicate în semn de capitulare. Se întoarce cu spatele să se alăture prietenilor lui.

— Bun început, Livie. Cu chestia asta cred că ai putea să scapi de Stayner o vreme, apreciază Kacey, abia reușind să articuleze cuvintele din pricina hohotelor de râs. Râde de mine!

— Nu e deloc amuzant, Kacey, șuier eu printre dinți. Tipul acela s-a dat *cu forța* la mine.

Ea își dă ochii peste cap, ca apoi, după o pauză îndelungată, să ofteze.

— Mda, ai dreptate.

Se duce la el, întinde mâna și îl cîupește pe tip de braț fără nicio ezitare.

— Hei, băietel!

El se întoarce din nou cu fața spre noi, cu chipul încruntat, articulând fără glas o înjurătură în timp ce se freacă pe braț. Aerul lui încruntat durează doar o secundă, până când dă cu ochii de privirea amenințătoare a lui Kacey. Sau mai bine zis, de chipul și de corpul ei. Ca apoi să îi apară din nou pe chip rânjetul ăla idiot. Surpriza surprizelor.

— Dacă te mai dai la ea încă o dată, am să mă strecor pe furiș în camera ta și am să îți smulg boabele în somn, *capisce?* îl avertizează ea îndreptând un deget amenințător spre el.

De cele mai multe ori, amenințările surorii mele constau în mutilarea testiculelor.

Hoțul de jelu cu vodcă nu reacționează pe moment. Pur și simplu o privește cu dispreț, iar sora mea îi susține privirea la fel de sfidătoare, deloc intimidată. Dar după aceea privirea lui pendulează de la una la alta.

— Voi sunteți surori, fetelor? Semănați.

De multe ori ni se spune chestia asta așa că nu mă surprinde, deși eu nu văd asemănarea. Amândouă avem ochii de un albastru-deschis și pielea foarte albă. Dar părul meu este negru ca pana corbului și sunt mai înaltă decât Kacey.

— Drăguț și isteț. Bravo ție, Livie! strigă Kacey atât de tare încât să o auzim amândoi.

El ridică din umeri și rânjetul obraznic îi apare din nou pe chip.

— N-am fost niciodată cu două surori..., începe el arcuindu-și sprânceana în mod sugestiv.

Oh. Doamne. Dumnezeuule.

— Și nici n-o să fii vreodată. Nu cu *aceste* surori, oricum.

El dă din umeri.

— Poate că nu în același timp.

— Nu-ți face griji. Când sora mea mai mică o să și-o tragă pentru prima dată, nu tu o să fii acela.

— Kacey!

Incesc de indignare și ochii îmi zboară spre chipul lui, rugându-mă ca muzica tare să fi acoperit cuvintele ei. După surprinderea pe care i-o sesizez în priviri, îmi dau seama că nu a fost așa.

O înșfac de braț și o trag deoparte. Deja bălmăjește niște scuze.

— Fir-ar să fie, Livie. Îmi pare rău. Probabil că sunt amețită. Slobodă la gură...

— Știi ce tocmai ai făcut?

— Ți-am pus o etichetă pe spate pe care scrie „virgină”? îmi confirmă Kacey schimonosindu-se la față.

Arunc o privire precaută peste umăr, și îl văd din nou cu un grup de băieți, râzând în timp ce soarbe din berea lui. Dar ochii aceia pătrunzători mă urmăresc. Când îmi surprinde privirea, se întinde să ia un shot de jeleu cu vodcă din mâna unui prieten. Îl ridică în sus și se dă în spectacol trecându-și limba peste buza paharului lui, ca după aceea să ridice din sprânceană și să schițeze din buze fără glas:

— E rândul tău!?

Întorc iute capul și o sfredelesc din priviri pe Kacey.

Mă reped cu gura pe ea:

— Ar fi trebuit să te las să porți nenorocitul ăla de tricou!

Oi fi eu naivă și lipsită de experiență în unele privințe, dar știu prea bine că atunci când un individ *de teapa lui* descoperă o virgină de optsprezece ani e ca și cum ar descoperi acea iluzorie ulcică cu aur de la capătul curcubeului.

— Îmi pare rău...

Ea ridică din umeri, aruncând o privire înapoi spre el.

— Și totuși, trebuie să recunoști că este sexi, Livie. Arată ca un model de lenjerie intimă de origine mediteraneană. Nu se pune problema, în cazul de față, să te trezești după o noapte de beție cu un tip urât ca naiba în pat, ca într-o scenă din filmul *Coyote Ugly*.

Oftez. Nu știu de ce Kacey pare atât de pornită să mă convingă să îmi pun virginitatea la bătaie. Ani de zile nu i-a păsat. De fapt, părea chiar bucuroasă că nu mergeam la întâlniri pe când eram la liceu. Dar în ultima vreme i-a intrat în cap ideea asta că sufăr din pricina refulării impulsurilor sexuale. Jur că începe să îmi fie lehamite de alegerea asta a ei de a urma psihologia.

— Uită-te la el, numai!

— Nu, refuz eu cu încăpățănare.

— Bine, mormăie ea, înșfăcând patru shot-uri de pe tava cu care trece pe lângă noi un tip masiv îmbrăcat în kilt — un kilt la o petrecere în togi? Dar dacă ai de gând să cedezi cândva, pun pariu că *aceasta* ar fi o zi memorabilă în care să o faci. Sunt sigură că el te va face rapid să recuperezi tot ce ai pierdut în acești ultimi câțiva ani.

— Inclusiv gonoreea și păduchii lați? bombăn eu, neslăbind din ochi cele două băuturi gelatinoase de culoare albastră din mâna mea.

Sunt recunoscătoare că este întuneric deoarece simt cum îmi iau foc obrazii. Ducându-l pe primul la gură, așa cum am făcut-o mai înainte, îmi las limba să alunece peste buza lui, retrăind în minte secunde în care — refuz să îl consider drept primul meu sărut —, în care mi-a făcut acel *lucru*.

— Până la fund!

Kacey le dă repede peste cap, unul după altul.

Îi urmez exemplul cu primul. Când îl duc pe al doilea la gură, mă hazardez să arunc o privire de idioată în lateral, presupunând că el și-a îndreptat atenția asupra altei victime inocente. Dar nu a făcut-o. Uite-l acolo, înconjurat de câteva fete, dintre care una stă cu mâna sprijinită de tatuajul de pe pieptul său. Și încă mă mai urmărește pe mine din priviri. Încă mai zâmbește. Cu excepția faptului că acum zâmbetul lui este straniu, întunecat, de parcă ar ascunde un secret.

Cred că așa și este. Secretul meu.

Rămân cu păhărelul înțepenit pe buze, scuturată fiind de un tremur nervos.

— E Ashton Henley! zbiară cineva în urechea mea.

Tresar și mă întorc ca să dau cu ochii de Reagan care stă lângă mine, cu o bere într-o mână și un shot în cealaltă. Este atât de scundă încât e nevoită să stea pe vârfuri ca să ajungă la urechea mea.

— De unde știi cine este? o interoghez eu, jenată că am fost surprinsă în timp mi se scurgeau ochii după el.

— Este căpitanul echipei de canotaj la categoria grea din Princeton. Tatăl meu este antrenorul lor, îmi explică ea și cuvintele i se împleticesc ușor în gură.

Ea descrie cu mâna o spirală amplă în jurul încăperii.

— Cunosc pe mulți dintre tipii ăștia.

Așa se explică dezinvoltura ei în societate, presupun eu.

— Și cred că i-ai atras atenția, colega, adaugă ea făcându-mi viclean cu ochiul.

Ridic din umeri și schițez un zâmbet rigid, dorindu-mi să schimb subiectul înainte de a-i da lui satisfacție, imaginându-și, evident, că vorbim despre el. Dar pe când mă uit prin încăpere la fetele separate în bisericuțe și văd privirile aruncate în direcția lui — unele pe furiș, altele de-a dreptul pe față — sunt sigură că acest tip, Ashton, nu duce deloc lipsă de atenție feminină.

Reagan mi-o confirmă o clipă mai târziu.

— Și s-ar zice că e cel mai tare tip din școală.

Ia o înghițitură de bere.

— Dar și cel mai mare dobitoc.

— De atâta lucru mi-am dat și eu seama, murmur în barbă, mai mult pentru mine decât pentru ea.

Îmi sorb shot-ul întorcându-mă intenționat cu spatele la el, sperând ca el să își îndrepte privirea lui de animal de pradă asupra unei victime binevoitoare.

— Și cam curvar.

Din ce în ce mai bine.

— Sunt sigură că nu ar avea nicio problemă să își găsească pe cineva cu care să... preacurvească.

Pe cineva în afară de mine.

Nu știu dacă sunt în mod oficial beată sau Kacey este o magiciană, dar mai face o piruetă și încă două shot-uri aterizează în mâna mea. Tempoul și volumul muzicii s-au întesit și acum o simt vibrându-mi în tot corpul, făcându-mi șoldurile să se miște fără voia mea în ritmul ei.

— Ce distracție e aici, nu-i așa? strigă Reagan, părul ei blond ca spicul grâului săltând în timp ce ea ȑopăie azvârlindu-și brațele în aer și țipând ascuțit: „UUUH!” Are o energie inepuizabilă. Precum copiii aceia îndopați cu Ritalin.

— Toți oamenii ăștia, agitația, muzica. Îmi place la nebunie!

Zâmbesc și mă uit din nou în jur. Și trebuie să admit, e distracție.

— Mă bucur că am venit! răcnesc eu, ciocnindu-mi umerii cu ai lui Kacey. Dar ai grijă să nu mai intru în vreo belea astă-seară, totuși. Te rog, îi atrag eu atenția în timp ce dau amândouă shot-urile peste cap.

Kacey îmi răspunde printr-un hohot de răs, ancorându-mă de braț și azvârlindu-și celălalt braț în jurul lui Reagan, care participă cu entuziasm la explozia noastră de bucurie.

— Sigur că da, micuța mea surioară. În seara asta Princeton va petrece în stil Cleary.

Chicotesc, amețea la surorii mele nelăsând loc pentru nimic altceva pe moment:

— Nici măcar nu știu ce înseamnă asta.

Ea îmi răspunde, aruncându-mi unul dintre zâmbetele ei malefice notorii:

— Ești pe cale să afli.

Capitolul trei

■ ■ ■

BESTIA

Am parte de vreo cinci secunde de calm și de o binecuvântată ignoranță după ce deschid ochii. Cinci secunde în care stau cu ochii pe tavanul ce prinde contur nu departe de fața mea, în timp ce ochii mei se adaptează la lumina difuză, iar mintea mea stă pur și simplu în repaus, așteptând ca neuronii să înceapă să zburde.

Și apoi mă lovește o avalanșă de gânduri confuze.

Unde sunt?

Cum am ajuns aici?

Ce dracu' s-a întâmplat?

Îmi întorc capul într-o parte și dau de chipul surorii mele, aflat doar la câțiva centimetri distanță.

— Kacey? șoptesc eu.

Ea geme, și nările mele surprind respirația ei respingătoare. Mă trag înapoi scuturată de un fior și mă întorc cu spatele. Neașteptat de repede însă, o durere ascuțită îmi străpunge creierii. Mă cutremur din nou.

Suntem în camera mea de cămin. De atâta lucru îmi dau seama, văzând spațiul înghesuit și cele câteva lucruri personale. Dar nu îmi aduc aminte să fi venit aici.

Și ce îmi amintesc?

Îmi duc mâna fără vlagă la față și mă frec zdravăn în timp ce îmi răscolesc memoria încețoșată, încercând să pun cap la cap evenimentele din noaptea trecută... Frânturi de imagini care pâlpâie atât de slab, încât nici nu sunt sigură că sunt adevărate. Shot după shot. Și după aia alt shot... portocaliu, albastru, verde... Kacey și cu mine executând dansul robotului pe ringul de dans? Scot un geamăt și tresar imediat din pricina unei noi dureri intense de cap ce îmi pulsează în creieri. *Doamne*, sper că nu. Și pe urmă... nimic. Nu-mi amintesc nimic. Cum e posibil să nu-mi mai amintesc nimic?

Kacey suspină din nou în somn și simt cum mă ia cu asalt un nou val de greață. Înghit în sec de câteva ori, mă consolez cu faptul că respirația mea nu poate fi mai brează și aș da orice pentru o sticlă cu apă. Îmi dau pătura jos de pe mine cu mișcări lente și dezlănate.

Și încrunt din sprâncene când dau cu ochii de pielea mea dezgolită. *De ce sunt...* Ah, da. Purtam toga aia idioată seara trecută. Asta nu explică faptul de ce sunt doar în chiloți acum, dar capul mă doare prea tare ca să mă gândesc la as... *N-are importanță*. Sunt doar cu sora mea. Și cu Reagan, dar este fată și ea.

Mă chinui să mă ridic în capul oaselor, gemând în timp ce îmi înfig mâinile într-o claie de păr încâlcit, apăsându-mă pe tâmpile ca să mai reduc din presiune. Și de ce am senzația că o să-mi explodeze capul cât de curând!? Cred că dacă ar intra cineva acum în încăperea cu un topor în mână i-aș întinde de bună voie gâtul ca să mi-l reteze dintr-o lovitură.

Simt deja un gust oribil în gură și mă ia din nou greața. Am nevoie de apă. *Acum*. Cu mâini și picioare tremurânde, mă rostogolesc pe o parte și mă dau jos din pat, fără să mai pierd timpul să cobor pe scară și sperând să nu calc pe capul lui Reagan. Dacă aș reuși să ajung cât mai repede la minifrigider și să trag o dușcă de apă rece, m-aș simți mai bine. Știu asta...

O secundă mai târziu, când aterizez cu picioarele pe carpeta miștoasă a lui Reagan din fața patului, am parte de al doilea șoc al zilei.

Un fund. *Un fund de bărbat*. Și nu e doar un fund. Vine la pachet cu tot tacâmul. Un tip foarte bine făcut și foarte dezbrăcat stă întins de-a curmezișul patului lui Reagan cu picioarele și cu o mână atârându-i peste margine. După încâlceala de păr blond ca spicul grâului ce se ițește de sub pături într-un colț, îmi dau seama că Reagan este îngropată undeva pe dedesubt.

Nu pot să îmi dezlipesc ochii de el. Stau în picioare îmbrăcată în nimic altceva decât în chiloți, camera se învârte în jurul meu, în gură simt un gust de parcă aș fi băut apă de canal și sunt sloi de gheață, dar cu privirile ațintite asupra bărbatului despuiat din fața mea. Pe de o parte, datorită faptului că era ultimul lucru pe care mă așteptam să îl văd când am coborât din pat. Pe de altă parte, fiindcă este primul bărbat gol pușcă pe care l-am văzut vreodată. Și pe de altă încă, deoarece mă întreb ce naiba caută aici.

Și... ce se vede pe mijlocul fesei lui stângi? Curiozitatea mă face să trec peste șoc și fac un pas înainte cu precauție, ezitând să mă apropiu prea tare. Seamănă cu... un tatuaj. Este roșu și umflat. Am văzut poze cu tatuaje proaspăt făcute și știu cum arată. Și asta e foarte proaspăt. Literele cu o caligrafie măiestrită alcătuiesc cuvântul: „Irlandeza.” *Irlandeza?* Mă încrunt nedumerită. De ce îmi sună cuvântul atât de cunoscut...?

Podeaua scârțâie când îmi mut greutatea de pe un picior pe altul făcându-mă să tresar. Dau înapoi instantaneu. Din cauza mișcării bruște, camera începe să se rotească în jurul meu. *Apă. Chiar. Acum.* Nesigură pe picioare, mă îndrept poticnindu-mă spre frigider și spre halatul meu care atârână într-un cârlig de pe ușă. Din nefericire, camerele noastre de cămin sunt mici și, hai să recunoaștem, sunt ca un elefant într-un magazin de porțelanuri atunci când sunt agitată. Mă lovesc cu spinarea de masa de toaletă a lui Reagan, lovind-o suficient de tare, încât să îi dă râm un șir de

sticlute de parfum. Îmi țin respirația, sperând ca zgomotul să nu fie atât de puternic încât să îl trezească pe uriașul în pielea goală.

N-am eu parte de un asemenea noroc.

Inima îmi stă în loc când văd capul tipului rostogolindu-se într-o parte ca să se confrunte cu lumea exterioară. Întredeschide ochii.

Oh. Doamne. Dumnezeule.

Este hoțul de jeleu cu vodcă. Este Ashton.

Mă năpădesc amintirile rostogolindu-se asupra-mi ca niște valuri puternice.

Încep cu shot-ul de jeleu cu vodcă furat, dar nu se termină acolo. Nu... continuă iar și iar, fiecare amintire incomodă luându-mă cu asalt, înmuindu-mi genunchii și încordându-mi stomacul. Muzica și luminile stroboscopice și Ashton aplecat deasupra mea pe ringul de dans. Eu, zbierând la el, dându-i o palmă peste zâmbetul arrogant de pe față. Mâna mea lovindu-l în piept, o dată, de două ori... nu știu de câte ori. Și apoi încetez să îl mai lovesc în piept. Mâinile mele se odihnesc pe pieptul lui dezgolit, trecându-mi intrigată degetele de-a lungul liniilor unui semn celtic mic cât un pumn și peste curburile mușchilor săi. Îmi amintesc că am dansat... ritmat, încet... degetele mele s-au încâlcit în părul lui, mâinile lui m-au strâns cu putere de talie, trăgându-mă spre el.

Îmi aduc aminte de aerul răcoros al nopții înfiorându-mi pielea și zidul din cărămidă de care stăteam sprijinită când Ashton și cu mine...

Trag aer în piept cu un șuierat și mâinile îmi zboară la gură.

Ochii lui, la început întredeschiși, se luptă cu lumina zilei, ca apoi să se facă mari de surprindere în timp ce mă măsoară din cap până în picioare, oprindu-se pe pieptul meu. Nu sunt în stare să mă mișc. Nu sunt în stare să respir. Sunt din nou iepurele înspăimântat, conștient că în două secunde va fi înfulecat de lup. Un iepure îmbrăcat în nimic altceva decât o pereche de chiloței cu floricele.

Ies din starea mea de prostrație doar cât să îmi duc brațele la piept, acoperindu-mi goliciunea.

Mișcarea pare să îl scoată pe Ashton din transă deoarece scoate un geamăt, trecându-și mâna prin coama lui întunecată. Oricum, îi stă deja în toate direcțiile posibile, dar reușește cumva să îl ciufulească și mai tare. Își întoarce capul într-o parte și dă cu ochii de Reagan, care privește cu ochi iscoditori de sub pătură, abia trezită din somn, iar după luminițele din ochi ei, se vede că trece de la faza de confuzie la cea de recunoaștere.

— Fir-ar să fie de treabă... îl aud eu bombănind, și frecându-se pe nas de parcă l-ar dura.

— Nu am...? îl aud pe Ashton întrebând-o cu glas scăzut.

Ea clatină din cap, incredibil de calmă.

— Nu. Erai prea beat ca să ajungi la tine acasă. Și *tu* trebuia să fi dormit pe jos.

Ea se ridică puțin în capul oaselor ca să îi admire ținuta, sau, mai degrabă, lipsa ei.

— Măi omule, de ce dracu' ești în pielea goală?

Vorbele ei îmi reamintesc că el este în continuare gol pușcă. Ochii mei alunecă peste trupul său prelung și simt un freamăt ciudat în stomac la vederea lui.

El își lasă capul să îi cadă pe pernă.

— Oh, mulțumescu-ți Ție, Doamne, îl aud că murmură, ignorând întrebarea ei.

Cu mișcări surprinzător de grațioase, se rostogolește jos din pat și se ridică în picioare. Aerul îmi șuieră printre dinți când îl trag în piept, mutându-mi privirea spre fereastră, dar nu înainte de a-l vedea din față în toată splendoarea.

Mă întreabă râzând pe înfundate:

— Ce s-a întâmplat, Irlandezo?

Irlandeză.

Îmi smucesc capul din nou spre el.

— Cum mi-ai spus?

El zâmbește afectat, cu mâna odihnindu-se de o treaptă a scărilor, părând în largul său cu toată lipsa curentă de veșminte.

— Nu pari să îți amintești cine știe ce din noaptea trecută, nu-i așa?

Felul în care ochii lui negri intensi rămân pironiți asupra chipului meu mă fac să simt cum mi se pune o greutate în stomac, care ajunge să atârne până la pământ. Trebuie să îmi contract mușchii ca nu cumva să pierd controlul asupra vezicii urinare chiar acum și aici.

— Dacă așa se explică cum de suntem cu toții împreună în cameră și tu ești dezbrăcat... atunci, nu.

Cuvintele îmi zboară de pe buze cu două octave mai sus decât ar fi normal, și șovăielnice pe deasupra.

El face un pas înainte, iar eu mă dau instinctiv înapoi, încercând să mă înghesui în spațiul dintre perete și masa de toaletă. Sunt convinsă că o să leșin curând. Sau o să vomit. Și una și alta pe pieptul lui dezgolit pe care abia dacă îmi mai amintesc că l-am pipăit pe băjbăite noaptea trecută.

Pe masa de toaletă din spatele meu este un cearceaf alb simplu. Mă răsucesc cu fața spre perete ca să mă întind după el și să-l înșfac, trăgându-l pe mine ca să mă acopăr în partea din față. El face încă un pas spre mine, iar eu mă sprijin de masa de toaletă, impunându-mi să îi susțin privirea, dar sunt cuprinsă de panică în tot acest răstimp. Dacă se mai apropie puțin, *chestia aia* se poate atinge de mine.

— Nu îți face griji. Am căzut de acord azi-noapte că nu sunt un pretendent bun pentru tine, mă anunță el.

Îmi strâng cearceaful mai tare în jurul pieptului meu și îmi înfig bărbia în aer sfidătoare.

— Ei bine, cel puțin atunci nu eram foarte coerent.

Se pare că nu pot să îmi dezlipesc privirea de ochii adânci de un căprui închis. Mă sfredelesc din priviri, dar este ceva indescifrabil

în străfundurile lor. Mă întreb dacă își amintește că m-a sărutat. Mă întreb dacă regretă acest lucru.

Simt că e pe cale să se apropie mai mult de mine. Și în clipa asta nu mai sunt în stare să mă controlez deloc. Izbucnesc:

— Nu poți, te rog, să îți îndrepti chestia aia în altă parte?

Își dă capul pe spate izbucnind într-un imens hohot de râs, își ridică mâinile în chip de capitulare și se dă îndărăt.

— Reagan, să nu spui nimănui. În mod special, tatălui tău, îi strigă el peste umăr.

— Nicio grijă din partea mea, mormăie Reagan, frecându-se pe obraji.

— Ce mama dracului? o aud pe Kacey bombănind în timp ce face ochi.

Se ridică în capul oaselor și îl privește cu ochi cercetători pe Ashton — pe de-a-ntregul — ca apoi să își repeadă privirea spre mine stând acolo, înghesuită într-un colț. Face ochii mari pentru o clipă.

— Oh, nu... spune-mi te rog că nu ați făcut-o, se văicărește ea, scoțând un geamăt.

Îmi strâng corpul în brațe și mă uit la ea cu ochi rugători. *Nu știi! Nu știi ce am făcut!*

— Nu, n-au făcut-o ! îi strigă Reagan.

Un jet exploziv de aer îmi iese din plămâni din pricina ușurării și apoi mă fac mică de tot. Până și treaba asta mi-a zdruncinat capul care-mi pulsează în continuare.

Nu sunt singura persoană care se simte ușurată. Cuta adâncă de pe fruntea surorii mele se netezește. Scăpată de grija asta, se mai uită o dată la el, coborându-și privirea.

— Nu vrei să îți acoperi mădularul, băiete?

El rânjește cu gura până la urechi, întinzându-și mâinile în față.

— Și eu care credeam că mă plăci așa!

Ea îi răspunde aruncându-i un zâmbet afectat, marca Kacey, și coborându-și privirea cu subînțeles.

— Mă așteaptă chestii mai bune acasă.

Își flutură mâna spre ușă. Asta e Kacey. Calmă și încrezătoare în sine atunci când e pusă din întâmplare față în față cu un penis.

El clatină din cap și răspunde, râzând ușor însă:

— Foarte bine pentru tine.

Se întoarce și îmi susține privirea pentru o clipă nesfârșit de lungă, cu o expresie impenetrabilă întipărită pe chip, înainte ca ochii să îi cadă pe cearceaful de care mă agăț de parcă viața mea ar depinde de el.

— Cred că este al meu, spune el în timp ce mi-l smulge din strânsoare, lăsându-mă expusă vederii încă o dată.

Îmi duc brațele instantaneu la piept și văd cum ajunge la ușă din patru pași. O deschide de perete, apoi iese agale în hol.

Și asta exact în momentul în care o studentă împreună cu mama ei trec prin dreptul ușii, cu valizele în mâini. Ashton nu se simte intimidat de faptul că ele au rămas cu gurile căscate când trece pe lângă ele, înfășurându-și pe îndelete cearceaful în jurul șoldurilor.

— Doamnelor, le adresează el un salut cam pe jumătate. Ca după aceea să îl aud răcnind în gura mare, suficient de tare încât sunt sigură că l-a auzit jumătate din etajul nostru:

— Îmi pare rău, dar nu sunt adeptul aventurilor de-o noapte, Irlandez!

Rămân în pragul ușii strângându-mi sânii în brațe, sperând în zadar ca un pian să cadă prin tavan și să se prăbușească peste mine ca să pun capăt astfel celui mai umilitor moment din viața mea.

Și chiar atunci simt acea vânzoleală amenințătoare din stomac, urcând în esofag. Știu ce urmează să se întâmple. Și nu am nicio șansă să ajung în baie la timp. Îmi acopăr rapid gura cu mâna căutând cu disperare din priviri ceva. Orice. Inclusiv ghiveciul bej cu auriu în care este ficusul lui Reagan. Plonjez cu capul în el, în timp ce toate shot-urile de jeleu cu vodcă de aseară țâșnesc afară din mine în trombă.

M-am înșelat. *Acesta* este cel mai umilitor moment din viața mea.

— Ar fi trebuit să te las totuși să porți tricoul acela, mă văicăresc eu, cu un braț azvârlit peste frunte.

După ce otrăvisem planta colegei mele de cameră cu câteva doze substanțiale de acid gastric și de toxine, mă târâsem înapoi în patul meu suprapus, împreună cu rezerva secretă a lui Reagan pentru mahmureală — Advil și o găleată de lichide hidratante —, unde am zăcut, pendulând între stări de inconștiență și autocompătimire. Cele câteva ore de somn m-au scăpat de durerea mea de cap îngrozitoare. Voma m-a scăpat de starea mea de greață. Nimic nu m-a scăpat însă de rușinea mea.

Kacey chicotește.

— Nu e nimic de râs, Kacey! Nu e deloc amuzant! Se presupune că tu erai aceea care trebuia să mă ferești de necazuri.

Îmi schimb poziția și mutarea îmi aduce aminte de senzația de disconfort pe care o am în spate.

— Și de ce mă doare spatele?

— Probabil din cauza zidului de cărămidă în care te-a îngheșuit Ashton pe când încerca să treacă la faza de pipăit? murmură Kacey cu un zâmbet diavolesc pe buze.

— Nu îmi amintesc nimic! protestez eu, dar mă aprind în obraji.

În linii mari, tot ceea ce îmi amintesc despre noaptea trecută este că l-am atins pe Ashton, că m-am rezemat de el și că l-am sărutat.

— De ce el? strig eu revoltată, acoperindu-mi fața cu mâinile, cuprinsă de un nou val de stinghereală care îmi pompează sângele în obraji.

— Oh... Livie, fetița mea. De unde să știi că doar câteva shot-uri vor dezlănțui fiara din tine?

Livie, fetița mea... O cută îmi brăzdează fruntea, cotropită fiind de o altă senzație ciudată de familiaritate. Nu așa îmi

spunea mereu tata? Dar de ce îmi amintește acest lucru de noaptea trecută?

— Uite... Poate că îți este de folos.

Kacey îmi întinde telefonul ei.

Cu o mână tremurătoare și cu un gol în stomac încep să răsfoiesc albumul de poze.

— Cine sunt toți oamenii ăștia? Și *de ce îi îmbrățișez eu?*

— Oh, sunt cei mai buni prieteni ai tăi. Îi iubești, îmi explică ea sec, ridicând din sprânceană. Cel puțin, asta repetai întruna seara trecută.

— Nu-i adevărat!

Rămân cu respirația tăiată. Ca apoi să îmi strâng buzele între degete în timp ce alte amintiri difuze se perindă în mintea mea. Ba e adevărat. Îmi amintesc că am rostit cuvintele acestea. De multe ori. De ce nu mi-o fi pierit glasul, în schimb? Sau de ce nu mi-a smuls cineva limba din gură? Ducându-mă cu gândul la limbă îmi aduc din nou aminte de Ashton și scot un geamăt. I-am spus și lui oare că îl iubesc? Din cauza asta s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat?

Încep să mă uit din nou la poze ca să îmi domolesc roșeața ce mi se urcă în obraji. Este și un prim-plan cu un tip cu kilt și cu cimpoi, cu brațul pe după umerii lui Kacey. Trec la poza următoare și o văd pe Kacey arătând intenționat cu degetul spre kilt-ul lui, ridicând mirată din sprâncene.

— Ce caută tipul ăsta îmbrăcat în kilt la o petrecere în togi...? Încep eu să formulez întrebarea, dar trec imediat la următoarea poză și rămân cu gura căscată de uimire.

— Asta se numește „a păstra tradiția”, îmi explică Kacey.

Cu o cută adâncă între sprâncene și clătinând din cap, mă uit mai departe la poze și simt cum pâlesc și mai tare cu fiecare nou instantaneu. Kacey și cu mine stăm îmbrățișate în majoritatea pozelor. În unele dintre ele, părem că încercăm să seducem aparatul de fotografiat cu limbile scoase în mod lasciv și cu priviri sălbatice.

Din când în când, apare și Reagan lângă noi, zâmbind cu gura până la urechi.

— Oh, nu...

Este amuzant felul în care o fotografie îți poate evoca o amintire. Exact asta se întâmplă când dau de o poză în care arăt spre un afiș pe care scrie „Inky's”¹.

— Oh, Doamne, Dumnezeuule!

Am spus asta de cel puțin zece ori în dimineața asta.

— Oh, Doamne, Oh, Doamne, Oh, Doamne... bâigui eu cu disperare în timp ce trec la pozele următoare, sperând că mintea îmi joacă feste. Nici vorbă! În mod evident, iată-mă aici, călare pe un scaun, ținându-mi părul ridicat și partea de sus a togii dată într-o parte în vreme ce un individ mătăhălos îmbrăcat în pantaloni negri din piele și acoperit cu tatuaje ține un pistol de tatuat îndreptat spre spatele meu. Așa se explică de ce mă doare spatele.

— Cum de ai putut să lași să se întâmple așa ceva, Kacey! șuiier eu, la un pas de isterie.

— Ah, nu, până aici! protestează Kacey, smulgându-mi telefonul din mână.

Găsește repede un filmuleț video și apasă pe „Redare” înainte de a-mi înfige din nou telefonul sub nas. Sunt toată numai zâmbete, deși colțurile gurii îmi cam atârnă și ochii îmi sunt cam duși.

— Nu o voi considera pe sora mea, Kacey Cleary, responsabilă de acțiunile mele atunci când mă voi trezi! susțin eu acolo sus și tare.

Aud vocea animată a lui Kacey, care îmi răspunde:

— Chiar dacă te-am avertizat că nu te vei bucura deloc din pricina asta mâine de dimineață, da? Și că vei încerca să dai vina pe mine?

Nici ei nu i se împleticește limba când este beată.

— Chiar așa.

¹ Firmă de tatuaje și piercing-uri.

Mâna îmi zboară în aer și cameramanul amator se oprește o clipă ca să îmi dea mâna jos și îmi ordonă să nu mă mișc. Se întoarce din nou la lucru, iar eu afirm:

— Îmi reclam dreptul de a avea un tatuaj deoarece eu, Olivia Cleary — mă bat cu pumnul în piept precum omul cavernelor, alegându-mă cu o nouă pauză și o căutătură agasată din partea regizorului — sunt o super *fată rea*.

Mâna cu care țin telefonul îmi cade pe marginea patului în vreme ce mă frec la ochi.

— Cum de a putut tipul acela să mă tatueze cu bună știință? Adică, uită-te la mine!

Îi azvârl telefonul în față.

— Eram beată! Nu este ilegală chestia asta?

— Nu știu dacă este ilegală — probabil că este —, dar în mod categoric nu este privită cu ochi buni, recunoaște Kacey.

Mă fac mică și simt că am un ghem în stomac.

— Păi bine, și cum...

— E un prieten de-al lui Ashton.

Îmi azvârl brațele în aer.

— Puah, grozav! Pe deasupra, are și o *reputație* proastă. Și dacă au folosit ace infectate? Kacey!

Fac ochii mari.

— Oamenii se pot infecta cu HIV și cu hepatită din cauza asta. Cum de ai putut să mă lași...

— Este un loc în regulă, curat. Nu-ți face griji, mormăie Kacey pe tonul acela calm dar contrariat pe care îl folosește în rarele ocazii când devin isterică. Nu eram la fel de beată ca tine. Știam ce se întâmplă în jur.

— Cum? De fiecare dată când mă uitam la tine aveai un pahar în mână!

Ea râde zgomotos.

— Fiindcă toleranța mea la băutură este *ceva* mai ridicată decât a ta. Și i-am promis doctorului Stayner că voi rămâne lucidă.

— Stayner.

Clatin din cap.

— Ce fel de psihiatru își conduce din umbră pacientul ca să îl ia flama atât de tare încât să ajungă la tatuaje și la recuperarea timpului pierdut prin întâlniri contra cronometru?

— Completamente neortodox și, în consecință, genial? Îmi dă Kacey replica aruncându-mi o privire severă.

Răspunsul ei nu mă surprinde. Dacă e să te iei după sora mea, doctorul Stayner poate transforma apa în vin.

— Și nu a avut nicio legătură cu treaba asta, Livie. El ți-a spus doar să ieși și să te distrezi. Ai făcut toate astea de una singură.

— Și ai știut că mă voi înfuria astăzi, remarc eu, scoțând un suspin de resemnare.

Ea ridică din umeri.

— Tatuajul este drăguț. Te asigur că o să-ți placă când o să-l vezi.

Pentru o clipă, pretind că studiez o pată de pe tavan în timp ce îmi încheștez fălcile cu îndărătnicie. Nu i-am purtat niciodată rânchiună surorii mele. Niciodată. Acum s-ar putea să fie pentru prima dată.

— Ei, haide, Livie! N-o lua razna. Nu mai pretinde că nu te-ai distrat aseară. Mi-ai mărturisit că a fost cea mai grozavă noapte din viața ta. De vreo mie de ori. Pe deasupra — ea se scarpină pe umăr și știu că nici măcar nu își dă seama de asta — merităm o distracție nevinovată împreună după toate prin câte am trecut.

Îi surprind cu privirea cicatricea lungă și subțire care îi străbate brațul. O cicatrice care pune toate aceste lucruri într-o altă perspectivă.

— Ai dreptate, rostesc eu cu glas scăzut, trasând cu degetul linia lungă și subțire. E o nimica toată.

Urmează o pauză îndelungată

— Ai spus că e drăguț?

Ea răsfoiește restul pozelor până când găsește produsul finit: *Livie, fetița mea*, scris într-o caligrafie delicată și amplasat între

omoplații mei. Nu are mai mult de vreo zece centimetri lățime. Acum, odată ce am trecut de șocul inițial, crește inima în mine când îl văd.

— E drăguț, sunt eu de acord, cercetând din priviri fontul caligrafic și întrebându-mă dacă tata ar fi fost de acord.

— Lui tata i-ar fi plăcut la nebunie, îmi confirmă Kacey.

Uneori pot să jur că sora mea are puteri telepatice și știe exact ce să spună. Zâmbesc pentru prima oară în această dimineață.

— Ți l-am spălat eu ascară. Va trebui să îl cureți de câteva ori pe zi timp de două săptămâni. Ai o sticlă de Lubriderm acolo.

Întinde o mână leneșă spre birou.

— Dacă porți haine lejere, nu te va deranja.

— Din cauza asta m-am trezit efectiv în pielea goală?

Ea hohotește, după care dă din cap.

Îmi ridic mâna să mă frec pe frunte.

— Totul are sens acum.

Un sens bețiv, idiot. Studiez din nou fotografia.

— Așa trebuie să fie, roșu și umflat?

— Mda, a curs ceva sânge.

Scot un geamăt la gândul acesta, apăsându-mă cu mâna pe stomacul meu încă ultrasensibil.

— Cred că mai este un ghiveci liber pe acolo.

Mai scot un geamăt.

— Mai târziu va trebui să i-l înlocuiesc lui Reagan cu altul.

Rămânem întinse pe pat în tăcere, o vreme.

— Apropo, cum de ai ajuns în patul de sus? E chiar nasoală treaba asta, apreciază ea.

Unele dormitoare au paturi suprapuse, fiind camere prea mici ca să intre două paturi separate în ele. Și noi am ajuns într-una din aceste camere.

— Lui Reagan îi este frică de înălțime, așa că i-am cedat patul de jos. Nu mă deranjează.

— Hm... Cred că e de înțeles. E atât de scundă. Aproape ca o pitică.

Mă întorc să îi arunc o privire ucigătoare surorii mele. Reagan este chiar sub noi. Doarme, dar *chiar sub noi*.

Urmează o altă pauză îndelungată înainte ca sora mea să continue, arborând zâmbetul ei malefic:

— Ei bine, sper să nu o deranjeze apetitul tău sexual nestăvilit. Ar putea fi letal pentru ea dacă patul nu este stabil.

O explozie neașteptată de chicoteli ne dă de știre că Reagan este de fapt trează și ne ascultă.

— Oh, nu vă faceți probleme. Cunosc regulile, strigă ea la noi cu o voce mahmură. Am o șosetă roșie pe care o putem agăța de mânerul ușii când Livie este aici cu Ashton...

Îmi trag brusc pătura peste cap pentru că știu exact unde bate discuția asta și sângele îmi năvălește cu furie în obraji. Într-un fel sau altul, m-am ales cu miniclona surorii mele în chip de colegă de cameră. Din nefericire, pătura mea nu este izolată fonic și aud fără nicio problemă cum Kacey continuă să mă tachineze.

— Nu este nevoie, Reagan. Lui Livie îi place să fie privită.

— Am observat. Din câte am auzit, și lui Ashton îi place la fel. Și nu mă deranjează, fiindcă tipul are un trup mortal! Și are cel mai incredibil piept pe care l-am văzut vreodată. Aș putea să i-l ling toată noaptea. Exact așa cum a făcut Livie...

Izbucnesc în hohote isterice de râs, pe cât de îngrozite, pe atât de delirante.

— Nu am făcut așa ceva. Opriți-vă!

— Nu până când nu recunoști că ți-a plăcut enorm să te giu-giulești cu el aseară.

Clatin din cap cu furie.

— Are și fundul tare ca piatra. L-am prins și eu de el înainte. Totuși, nu l-am prins cu toată puterea cu amândouă mâinile așa cum a făcut-o Livie, continuă Reagan.

— OPREȘTE-TE!

Vocea mea ridicată nu face decât să sporească amuzamentul lui Kacey.

— Abia aștept să vină data viitoare când o să îl țină strâns cu amândouă mâinile de...

— Bine! M-am distrat! Enorm! Terminați cu conversația asta odată, vă rog! Nu mai vreau să dau ochii cu el în veci.

— Asta până când te îmbeți data viitoare.

— Nu am să mă mai îmbăt niciodată! declar eu sus și tare.

— Oh, Livie...

Kacey se rostogolește pe o parte ca să se ghemuiască lângă mine.

— Nu, vorbesc serios! Sunt precum Jekyll și Hyde atunci când beau.

— Ei bine, tati spunea că există o mică doză de nebunie chiar și în cei mai rezervați irlandezi. Ai dovedit în mod categoric treaba asta noaptea trecută.

Irlandez.

— Ashton mi-a spus „Irlandezo”. De ce?

— Nu știu, Livie. Va trebui să îl întrebi tu data viitoare când vă îmbățați și vă giugiuliți.

Îmi dau ochii peste cap, dar nu mă obosesc să îi răspund. Ceva încă mă mai sâcăie.

Irlandezo.

Irlandeza.

Fac ochii mari. Îmi trag pătura de pe față.

— Are cumva Ashton pe fund un tatuaj pe care scrie „Irlandeza”?

Urmează o pauză prelungă. Apoi Kacey sare în capul oaselor, cu ochii mari și strălucitori și cu gura căscată de uimire.

— Uitasem complet de asta!

Ea și Reagan izbucnesc brusc în hohote nestăvilite de râs.

— Cum de am uitat de chestia asta?

Îmi înfige un deget sub nas, spunând:

— Tu l-ai provocat pe ticălosul acela obraznic!

Bate din palme cu un soi de agitație haotică pe care arareori am văzut-o la ea. Ca de copil de patru ani îndopat până la refuz cu dulciuri. Ridică o mână în aer spre mine și, după o pauză destul de lungă, bat palma cu ea fără tragere de inimă.

— Crezi că *tu* ai regrete, Livie? Ai numai puțină răbdare până când își va da seama de ce îl ustură fundul...

Reagan râde atât de tare încât sunt sigură că îi curg lacrimi pe obraji, iar râsul ei este molipsitor. În curând paturile suprapuse se zgâlțâie de hohotele noastre de râs în vreme ce ne distrăm pe socoteala fermecătorului căpitan al echipei de canotaj și a fundului său tatuat.

Și oricât de tare mi-ar dispăcea, și oricât de greu îmi este să o fac, trebuie să recunosc în sinea mea... mda, a fost o distracție pe cînste aseară.

În absolut fiecare secundă.

Pe la ora trei după-amiaza, mă simt deja mult mai bine. Suficient de bine încât aroma de cafea și pateuri proaspete să nu îmi întoarcă stomacul pe dos atunci când luăm o gustare frugală la un mic bistroșic din zonă. Acum, însă, melancolia a luat locul mahmurelii.

Îmi iau rămas-bun de la sora mea astăzi.

Bineînțeles că există mesaje și convorbiri telefonice și e-mail și videochat și o voi revedea peste câteva săptămâni, când voi pleca cu avionul la nunta prietenilor noștri, Dan și Storm, dar... nu este același lucru. Îmi aduc aminte de cele două luni când am stat despărțite în vreme ce ea se afla în grija doctorului Stayner. Aveam senzația că cineva îmi smulse o bucată din inimă. În afară de acel răstimp, i-am văzut chipul în absolut fiecare zi din viața mea.

În. Fiecare. Zi.

Chiar și atunci când era internată în secția de terapie intensivă după accident, chiar și atunci când era varză din cauza alcoolului și a drogurilor, chiar și atunci când lucra până la ore târzii din noapte servind băuturi la barul Penny's, întotdeauna trăgeam cu

ochiul ca să o văd dormind în patul ei, doar ca să-i surprind o clipă fața. Ca să îmi dovedesc mie însămi că nu murise și nu mă părăsise și ea.

Deși știam că va veni și această zi, asta nu înseamnă că îmi este mai ușor. Acum, în timp ce stau aici, sunt sigură că sunt pe cale de a pierde ceva. E ca și cum mi-aș lua rămas-bun de la o parte din viața mea pe care n-am s-o mai regăsesc niciodată.

— Ei, bine... începe Kacey, uitându-se în sus la mine cu ochii ei albaștri și limpezi și cu un zâmbet încordat în vreme ce stăm lângă portiera unui taxi.

Sora mea nu plânge mai deloc. Chiar și după ce am trecut prin ceea ce am trecut, și având în vedere cât de multe a îndurat, reușește de obicei să facă o glumă nelalocul ei ca să alunge orice urmă de tristețe. De data asta totuși... văd cum îi curge o lacrimă, una singură, pe obraz.

— Surioară, murmură ea, luându-mă cu ambele mâini pe după gât și trăgându-mă în jos astfel încât să ne atingem frunțile. Ai reușit, Livie.

Zâmbesc.

— *Noi* am reușit.

Ei i-ar fi fost mult mai ușor dacă m-ar fi lăsat cu mătușa Darla și cu unchiul Raymond acum trei ani. Ce naiba, ar fi fost de așteptat. Nu era obligată să se împovăreze cu încă o gură de hrănit. Cred că o mulțime de alți frați sau surori în situația ei ar fi ieșit pur și simplu pe ușa din față fără să privească înapoi. Nu și Kacey însă.

— Datorită ție, îmi încep eu fraza, dar ea mi-o taie cu o expresie dezaprobatore tipică.

— Oh, nu. Nu îmi mulțumi mie. Eu sunt doar o epavă și am o soră care, în mod miraculos, nu a deraiat, periclitându-și propriul viitor din pricina mormanului meu de rahat.

Ea închide ochii în timp ce îmi șoptește:

— Eu sunt cea îndatorată. Ție îți datorez totul.

Mă trage la pieptul ei și mă strânge cu putere în brațe.

— Ține minte. Nu voi fi niciodată prea departe. Dă-mi de știre dacă ai nevoie vreodată de ceva și voi fi aici într-o clipită. În regulă?

— Totul o să fie bine, Kacey.

— Și chiar dacă nu va fi așa, eu tot aici sunt, alături de tine. Bine?

Dau din cap, neavând încredere în vocea mea.

Aud un ciripit, semn că am un mesaj telefonic. Crezând că este Storm — deoarece ea este singura persoană în afară de Kacey care îmi trimite mesaje —, îmi verific telefonul.

Spune-mi, ai făcut aseară ceva ce nu îți stă în caracter?

— Cred că vă bateți joc de mine! izbucnesc eu.

— Ce este? mă întreabă Kacey contrariată, aplecându-se peste umărul meu ca să tragă cu ochiul la ecranul telefonului.

— Ce fel de doctor trimite *mesaje* pacienților săi? De fapt, non-pacienților.

— Ai la dispoziție cinci minute să îi răspunzi înainte să te sune el. Știi asta, da? vrea ea să se asigure.

Îi confirm cu o aplecare a capului. Știu deja că doctorul Stayner este un om foarte răbdător... atâta vreme cât nu așteaptă vreun răspuns.

— Ce ar trebui să îi spun?

Ea ridică din umeri, apoi zâmbește larg:

— Am descoperit că lucrurile șocante îi convin cel mai bine.

— Ei bine, am, cu siguranță, suficient material în cazul ăsta.

Ea așteaptă cu brațele încrucișate în timp ce eu tastez mesajul:

Am băut suficiente shot-uri încât să umplu o mică piscină, ca după aceea să trec la cele mai teribile mișcări de dans pe care le-a văzut vreodată omenirea. Iar acum sunt mândra posesoare a unui tatuaj și dacă nu aș avea o filmare video care să dovedească contrariul, aș crede că l-am făcut pe o alee dosnică cu niște ace contaminate cu virusul hepatic. Satisfăcut?

Simt cum mi se strânge stomacul când apăs pe butonul „Trimite”. El mă tot sfătuiește să țin în frâu sarcasmul care îmi stă pe limbă.

Zece secunde mai târziu, telefonul meu scoate din nou un bip. Este un început bun. Ai stat de vorbă cu vreun băiat?

Mă uit cu ochii măriți de uimire la telefon, procesând reacția lui — sau lipsa lui de reacție — la noaptea mea de destrăbălare care s-a lăsat cu un tatuaj.

Kacey profită de ocazie și îmi smulge telefonul din mână.
— Ce faci, Kacey!

O alerg în jurul taxiului în vreme ce degetele ei tastează frenetic și ea chicotește în tot acest răstimp. Nu îmi dau seama cum poate să alerge și să tasteze un mesaj în același timp, dar o face. Abia după ce apasă pe tasta „Trimite” încetinește ritmul și îmi azvârle telefonul înapoi. Îl prind pe băjbâite și verific imediat ce a făcut sora mea.

Nu numai că am stat de vorbă cu un băiat, dar pot să spun că am văzut deja două penisuri, inclusiv cel atașat bărbatului gol pușcă din camera mea azi de dimineață când m-am trezit. Am poze. Doriți să vedeți vreuna?

— Kacey! strig eu cu glas ascutit, dându-i un ghiont în umăr. Nu trece mai mult de o clipă până când sosește răspunsul.

Mă bucur că îți faci prieteni. Vorbim sâmbătă.

Urmează câteva momente de tăcere, timp în care șocul mă lovește din plin, apăsându-mă mai tare decât orice altceva, după care izbucnim amândouă în râs, îmbunătățind instantaneu starea de spirit a acestei despărțiri.

— Bun, trebuie să plec acum, altfel pierd avionul, mă anunță Kacey, îmbrățișându-mă din nou strâns. Mergi mai departe și fă greșeli.

— Mai multe decât aseară?

Kacey îmi face cu ochiul.

— Nu te-am văzut făcând nicio greșeală seara trecută.

Deschizând ușa taxiului, îmi face cu mâna înainte de a se urca înăuntru. Și continuă să îmi facă cu mâna prin lunetă, stând cu bărbia rezemată de tetieră, în vreme ce taxiul se face nevăzut după colț.

Capitolul patru

REGRETUL

Sunt sigură că majoritatea fetelor fac tot posibilul să pună la cale o întâlnire ca din întâmplare cu Ashton Henley, după ce s-au îmbătat și s-au giugiulit cu el la vreun colț de stradă.

Dar eu nu sunt ca majoritatea fetelor.

Și vreau cu tot dinadinsul să îl evit pentru tot restul carierei mele la Princeton.

Din nefericire pentru mine, soarta a decis că nu îmi poate oferi mai mult de patruzeci și opt de ore.

După ce am stat ore întregi la coadă la librărie, dau fuga în camera mea de cămin să mă debarasez de cele zece kilograme de manuale ca apoi să mă alătur unui tur al campusului organizat după-amiaza târziu. Acest campus vechi de vreo 250 de ani, cu hectare întregi de arhitectură gotică, are o istorie bogată pe care vreau să o retrăiesc la propriu. Nu am timp de diversuni.

Bineînțeles că este momentul perfect pentru o ambuscadă.

— Ce-avem noi aici, Irlandezo?

O mână se năpustește asupra mea și înșfacă formularul de înscriere la curs prins între pieptul meu și teancul de cărți. Scot un suspin când degetele lui se ating în treacăt de clavicula mea.

— Nimic, bălmăjesc eu, dar nu catadicsesc să dau mai multe explicații, deoarece nu are rost.

El trece deja în revistă cu toată atenția lista mea de cursuri mușcându-și buza de jos, foarte plină de altfel, dus pe gânduri. Așa că mă mulțumesc să oftez resemnată și să aștept în tăcere, profitând de ocazie să observ amănuntele care mi-au scăpat atunci când eram beată și era întuneric. Sau când eram dezbrăcată și încolțită. Și să văd că, în lumina după-amiezii târzii, clăia de păr zburlit a lui Ashton este mai degrabă șatenă decât neagră. Și că sprâncenele lui groase au un aspect îngrijit. Și că genele lui incredibil de lungi se răsucesc la vârfuri...

— Irlandez?

— Hm?

Tresar din reverie ca să dau de ochii lui pironiți asupra mea și de rânjetu-i afectat, ceea ce îmi dă de înțeles că mi-a spus ceva ce mi-a scăpat, deoarece eram mult prea ocupată să mă zgâiesc la el.

Adevărat, pentru că așa și eram.

Îmi dreg glasul, simțind cum îmi ard urechile împreună cu tot restul feței. Vreau să îl întreb de ce o ține una și bună spunându-mi așa, dar tot ce reușesc să scot pe gură este un:

— Poftim?

Din fericire, nu mă tachinează.

— Ce-ți face tatuajul? se interesează el în timp ce introduce ușurel hârtia la loc de unde a luat-o, degetul lui atingându-mi din nou în treacăt clavicula.

Din nou, corpul meu se înfioară și se încordează la atingerea lui.

— Ah... grozav.

Înghit în sec, strângându-mi mai tare cărțile la piept și întorcându-mi privirea înspre locuința mea. Spre grupurile de studenți ce forfotesc în jur. Uitându-mă oriunde în altă parte decât la amintirea vie a nopții mele scandaloase.

— Chiar așa? Fiindcă al meu mă deranjează al dracului de tare.

— Am o *oarecare* senzație de mâncărime, recunosc eu, aruncând o ocheadă pe furiș ca să îl văd pe Ashton cum zâmbește cu toată gura, scoțând la iveală niște gropițe amplasate drept în

mijlocul obrazilor, fiind și mai adânci decât ale lui Trent. Suficient de adânci încât să îmi taie răsuflarea pe loc. Îmi amintesc că le-am admirat în starea mea euforică idioată. Sunt aproape sigură că mi-am înfipt degetul într-una din ele. Probabil că și limba.

— Cel puțin, pe tine te ustură spatele, îmi spune el cu o privire timidă.

Pielea lui este atât de bronzată, că îmi este dificil să-mi dau seama, dar sunt sigură că disting o ușoară roșeață în obrajii lui.

Fără să vreau, îmi scapă un chicotit. El mi se alătură, râzând ușor. Ca imediat apoi să îmi treacă prin minte o imagine fulgerătoare cu noi doi stând față în față și râzând. Numai că degetele mele sunt împletite în părul lui de pe ceafă și limba lui îmi gădilă lobul urechii. Mă opresc brusc din chicotit și îmi mușc buza inferioară.

— Dintre toate lucrurile idioate pe care puteam să le fac, mormăie el, clătinând din cap, tocmai pe acesta l-am ales. Cel puțin e mic.

Încă mai încerc să îmi alung din minte imaginea anterioară, când mă pomenesc aprobându-l fără să stau pe gânduri:

— Mda, abia puteam să îl descifrez așa că m-am aplecat...

Simt cum mi se pune un bolovan în stomac și îmi fuge toată culoarea din obraji. Chiar am spus-o cu glas tare? Nu, nu am spus-o. Nu aș spune așa ceva.

După licărul din ochii lui, știu fără nicio urmă de îndoială că am spus-o. Cred că o să mi se facă rău.

— Era... Eu nu am... Chiar trebuie să plec.

În timp ce fac un pas în lateral ca să îl ocolesc simt o picătură de sudoare și roindându-mi pe spinare.

Ținând pasul cu mine și făcând un semn din cap înspre cărțile mele, el îmi spune:

— Ai multe cursuri de științe.

Planul meu de evadare a fost dejucat. Ce are de gând? De ce îmi face conversație? Speră să obțină un bis? Eu mi-aș dori unul?

Îl măsoar în treacăt din priviri. Da, trebuie să recunosc. E frumos. Așa după cum a subliniat Reagan, s-ar putea prea bine să fie unul dintre tipii cei mai sexi din campus. Sunt aici de patru zile. Nu am un termen de comparație și totuși sunt convinsă că este adevărat. Și prin minte îmi trec prea multe frânturi de amintiri din ultimele câteva zile care mă fac să roșesc, așa că degeaba mă mai obosesc să afirm că nu m-am distrat în acea seară.

Dar... nu, nu vreau un bis. Adică, atunci când mă uit la el, constat că nimic nu se potrivește. Nici măcar nu arată ca un student la Princeton. Nu că ar fi un anume tipar pentru Princeton; nu există. Din ceea ce am văzut, există o diversitate minunată de studenți. Nici vorbă de stereotipul tinerilor de bani gata îmbrăcați în veste sau pulovere cu anchior prezentat în nenumăratele filme din anii optzeci.

Numai că Ashton nu se potrivește cu imaginea din mintea mea a colegiului Princeton. Nu știu dacă asta se datorează jeanșilor lui decolorați care îi atârnă un pic cam prea jos de talie, sau mâne-cilor tricoului său gri subțire suflecate până la jumătatea brațelor, sau tatuajului care îi șerpuiește pe partea interioară a antebrațului, sau brățării uzate din piele de la încheietura mâinii... nu știu din ce cauză anume.

— Irlandez?

Îl aud cum mă strigă. Puah! Nu este numele meu. Așa îmi spune *el*. După zâmbetul pieziș de pe buzele lui pline, m-a prins din nou zgâindu-mă la el și se distrează pe tema asta.

Îmi dreg glasul și mă sforțez să scui vorbele.

— Mda. Numai cursuri de științe. Cu excepția unuia singur.

Un curs de literatură engleză. Nu este deloc practic, fiind total inutil pentru cariera mea medicală, dar asta îl va mulțumi pe doctorul Stayner care „mi-a sugerat” să îmi aleg un curs care nu are nicio legătură cu pregătirea mea și l-aș omite de la bun început din calendarul meu academic.

— Stai să ghicesc. Te pregătești pentru medicină?

Dau din cap zâmbind.

— Pediatrie. Oncologie.

Spre deosebire de mulți alți studenți care se tot frământă ce să facă cu viețile lor, am știut ce carieră să îmi aleg din ziua când prietena mea, Sara Dawson, a murit de leucemie. Aveam nouă ani. Decizia a venit destul de firesc. Am plâns și l-am întrebat pe tatăl meu ce aş fi putut face. Cu un zâmbet blajin, el m-a reasigurat că nu aş fi putut face nimic pentru Sara, dar că eram suficient de isteată și că aş putea deveni o doctoriță când mă voi face mare și aş putea salva alți copii. Să salvez copii mi se părea a fi o viață nobilă. Un țel pe care nu l-am pus niciodată la îndoială și de la care nu m-am abătut de atunci încolo.

Acum, totuși, când mă uit la expresia dezaprobatoare de pe chipul lui Ashton, ai crede că i-am spus că visul meu era să lucrez într-o stație de epurare a apelor de canalizare. Urmează o pauză, după care schimbă total subiectul.

— Uite ce e, în legătură cu sâmbătă seara... N-am putea să pretindem, pur și simplu, că nu s-a întâmplat nimic? mă întreabă el strecurându-și mâinile în buzunare.

Rămân cu gura căscată o clipă în timp ce reiau în minte aceste cuvinte. Cuvintele pe care le-am tot repetat în sinea mea în ultimele trei zile. Se poate? Aș vrea și eu. Mi-ar fi mai ușor dacă aş putea să apăs doar pe butonul „Ștergere” și să fac să dispară toate acele imagini care încă îmi mai străfulgeră prin minte, făcându-mă să roșesc brusc și să nu mă mai pot concentra... deloc.

— Desigur, îi răspund eu zâmbind. Ei bine, atâta timp cât reușim să le facem pe Reagan și pe sora mea să pretindă același lucru.

Își ridică o mână să se scarpine la ceafă, lipindu-și astfel tricoul și mai tare de piept, suficient cât să îi văd mai bine sinuozitățile trupului. Acelea peste care mi-am tot plimbat eu mâinile.

— Păi, bănuiesc că sora ta nu prea ne poate da de furcă, fiind plecată din oraș.

— Da, așa e, sunt eu de acord cu el.

Poate doar să îmi trimită poze aleatorii, în care un bărbat chel și doloșan ține un pistol de tatuaj îndreptat spre fundul tău, așa cum a făcut-o ieri. Am șters-o imediat, dar sunt sigură că nu este ultima dintre ele.

— Iar Reagan nu va sufla un cuvânt, îl aud pe Ashton spunând.

Lăsându-și mâna să cadă pe lângă corp, se uită în zare, mormăind ca pentru el:

— Pentru ea este mai bine așa.

— Bun, în regulă, atunci...

Poate că reușesc să dau totul uitării și să redevin din nou eu însămi. Livie Cleary. Viitoare doctoriță. Fata cea bună.

Ashton își întoarce privirea spre chipul meu, ochii lui oprindu-se o clipă asupra buzelor mele, probabil din cauză că mi le frământ atât de tare între dinți, încât sunt pe cale să le ronțai cu totul. Am senzația că ar trebui să mai adaug ceva.

— Abia dacă îmi mai amintesc ceva, așa că...

Îmi las glasul să mi se frângă în timp ce rostesc minciuna cu o doză de stăpânire de sine care mă surprinde. Și mă impresionează.

El își înclină capul într-o parte și se uită din nou în depărtare, de parcă ar fi cufundat în gânduri. Apoi un zâmbet amuzat îi flutură pe buze.

— Nu mi-a mai spus niciodată o fată așa ceva.

Un zâmbet mititel îmi înflorește în colțul gurii în vreme ce îmi cobor privirea ca să îi studiez adidașii, având senzația că, în sfârșit, am marcat un punct. Scor — Livie: unu, conversații umiltoare: un milion.

— Presupun că există o primă dată pentru orice lucru.

Râsul lui profund și gutural îmi atrage din nou atenția, făcându-mă să mă uit din nou la ochii lui în care îi joacă luminițe. Clatină din cap de parcă ar râde de o glumă numai de el știută.

— Ce este?

— Nimic. Doar că...

Urmează o pauză, de parcă nu ar fi sigur dacă să îmi spună sau nu. În cele din urmă, se hotărăște să o facă, servindu-mi pe tavă umilința umilințelor în vreme ce rânjește cu gura până la urechi:

— Ai făcut multe lucruri pentru prima dată, Irlandezo. Țineai morțiș să îl menționezi pe fiecare în parte.

Oricât de tare încerc să mă abțin, nu reușesc să țin prizonier horcăitul care îmi scapă din gâtlee, de parcă aș fi pe moarte. Ceea ce ar putea fi chiar adevărat, deoarece inima mi-a stat în loc. Nu știu dacă mi s-au înmuiat brațele sau le-am dus la gură să îmi acopăr icnetul, dar cărțile de care mă agățam cu disperare mi-au scăpat cumva din mâini. Au ajuns să se împrăstie peste tot în iarbă. Chiar lângă ultima mea rămășiță de demnitate.

Mă prăbușesc efectiv pe jos să îmi adun cărțile în timp ce îmi store creierii. Problema e că nu îmi aduc aminte să fi vorbit prea mult cu Ashton. Și, în mod categoric, nu îmi amintesc să fi scos în evidență toate...

Fanta aia idioată din creierul meu se deschide suficient cât să îmi permită unei alte amintiri explicite să se strecoare afară. O imagine fulgerătoare în care eu stau cu spatele sprijinit de peretele din cărămidă cu Ashton lipit de mine: eu având picioarele înfășurate în jurul taliei lui și el împingându-se în mine. Eu șoptindu-i la ureche că nu mai simțisem niciodată așa ceva și că era mai vârtoasă decât îmi imaginasem că ar putea fi...

— Oh Doamne, oftez eu din rărunchi încleștându-mi mâinile de stomac.

Sunt sigură că mi se va face rău. Voi deveni o vomitatoare exhibiționistă.

Inima mea a început să bată din nou — să bată nebunește, de fapt — izbită fiind de un val de umilință împinsă la extrem. Vorbeam exact la fel ca actrița din filmulețul acela îngrozitor al lui Ben pe care Kacey m-a obligat să îl văd astă-vară. Literalmente. Dădusem din întâmplare peste ciudații ăia care se uitau la el într-o noapte. Kacey a profitat de ocazie ca să mă ținuiască de canapea

în timp ce Trent, Dan și Ben hohoteau de râs din cauza obrazilor mei care luaseră foc și a urletelor mele îngrozite.

Sora mea este Antihristul. Toată treaba asta este numai din vina ei. A ei și a lui Stayner. Și a shot-urilor alea idioate cu vodcă. Și...

— Irlandez!

Capul îmi zvâcnește în sus la auzul glasului lui Ashton. Îmi trebuie o clipă ca să îmi dau seama că el stă ghemuit în fața mea, întinzându-mi o carte, cu o mină intrigată. Mă prinde cu o mână de cot și mă trage în picioare.

— Ți petreci mult timp cu gândurile tale, nu-i așa? cugetă el, dându-mi cartea.

Nu prea știu ce replică să îi dau, așa că tac. Mă mulțumesc să strâng din buze o clipă, accept cartea, apoi rostesc încetișor:

— Consideră noaptea de sâmbătă uitată.

— Mulțumesc, Irlandez.

Se freacă cu vârfurile degetelor pe frunte.

— Nu voiam să iasă toate astea la iveală. Regret treaba asta. Vreau să spun că...

Se face mic de tot când mă privește în ochi, de parcă s-ar fi izbit de mine și vrea să vadă dacă m-a rănit. Îl aud cum expiră ușor, după care face câțiva pași înapoi.

— Pe curând.

Dau ușor din cap zâmbindu-i cu buzele strânse. Pe dinăuntru strig cât de tare mă țin plămânii: „Asta s-o crezi tu!”

■ ■ ■

— La naiba! bombăn eu ajungând la punctul de întâlnire pentru tur, zece minute mai târziu. Arunc o privire în jur, dar nu văd nimic care să semene a grup organizat. Au plecat, s-au dus să afle despre semnificația istorică a acestui colegiu de prim rang, iar eu am rămas blocată aici, reluând în minte conversația avută cu Ashton iar și iar. De fiecare dată, acele cuvinte — cuvintele lui — rămân atârinate de gândurile mele.

Regret treaba asta.

El mă regretă pe mine. Bărbatul afemeiat regretă că s-a încurcat cu mine. Suficient cât să mă urmărească și să îmi ceară să nu spun nimănui. Chiar s-a simțit stânjenit atunci când i-au scăpat cuvintele pe gură. De aceea s-a făcut mic de tot.

Una era atunci când eu îl regretam *pe el*. Adică, am făcut o idioțenie și încă una total deplasată. I-am dezvăluit unui tip o grămadă de lucruri pe care le făceam pentru prima oară, unui tip pe care nici măcar nu îl cunosc. Și care probabil că a avut parte de o mică aventură de-o noapte la beție care au mers mai departe decât cea din noaptea trecută pe care a avut-o cu mine.

Și care regretă.

Mă așez pe trepte și privesc în gol la mâinile mele. Până și ultima fărâmbă de raționament din mine îmi spune să nu mă mai gândesc la chestia asta, dar nu pot. Înghit în sec de câteva ori, dar uscăciunea din gâtlee tot nu mă lasă în timp ce trec în revistă toate motivele pentru care Ashton ar putea să regrete că s-a încurcat cu mine. Mă găsește chiar atât de neatrăgătoare? A fost trezirea de duminică dimineața precum o scenă din filmul *Coyote Ugly* despre care Kacey vorbește tot timpul? Știu că trebuie să fi arătat îngrozitor, cu părul vâlvoi precum un cuib de șobolani și cu ochii injectați, și cu o respirație atât de urât mirositoare încât puteam să ofilesc un buchet de margarete.

Poate să fi fost din cauza „nivelului meu de experiență”? Știu prea bine că nu sunt versată din punct de vedere sexual, dar... am fost chiar *atât* de rea?

Sunt atât de pătrunsă de încercarea de a-mi alina propriul meu ego încât atunci când aud un tip spunându-mi „Scuză-mă”, rămân cu privirea ațintită în pământ, nedându-i nici cea mai mică atenție și sperând că vorbește cu altcineva. Următoarele lui cuvinte, totuși — nu atât cuvintele, ci felul în care le rostește — mă fac să îmi ridic brusc capul, în căutarea posesorului acelei voci.

— Ești bine?

Știu că stau cu gura căscată în timp ce îl privesc cum ia loc lângă mine, dar nu îmi pasă. Dau din cap îngrozită în timp ce mă holbez la ochii lui verzi adânci și la zâmbetul său plăcut.

— Ești sigură? mă întreabă el râzând ușor.

Râsul îi este la fel de plăcut precum zâmbetul.

— Ești din Irlanda? Ias eu să îmi scape cuvintele fără să vreau.

Închizând ochii, încerc să fiu mai explicită, dar mă poticnesc în propriile-mi cuvinte.

— Adică... am crezut... după accent... că ai fi irlandez.

Și tu ești o idioată, Livie.

— Numele meu este Connor, se prezintă el. Așa este. Sunt originar din...

— Dublin, îl întrerup eu, simțind cum crește un balon de emoție în mine.

El dă din cap încă o dată, zâmbind radios, ca și cum ar fi mulțumit.

— M-am mutat în America pe când aveam doisprezece ani.

Zâmbetul mi se lățește și mai tare pe față. Nu mă pot abține. Trebuie să arăt ca o toantă.

— Și tu ai vreun nume, domnișoară? Sau ar trebui să îți spun Zâmbăreața?

— Ah, da, desigur.

Strâng din buze ca să îmi controlez expresia feței și îi întind ferm mâna.

— Livie Cleary.

Ridică din sprâncene în timp ce îmi strânge mâna. Mâna lui este caldă și puternică și... confortabilă.

— Tatăl meu a crescut în Dublin. Accentul tău... semeni cu el.

Tatăl meu a trebuit să se mute în America pe când avea treisprezece ani, așa că a mai pierdut ceva din profunzimea accentului, dar nu chiar de tot, strecurându-se și dispărând cu aceeași grație atunci când vorbea. Exact ca și în cazul lui Connor.

— Vrei să spui că tatăl tău este pe cât de fermecător, pe atât de inteligent?

Chicotesc în timp ce îmi cobor privirea o clipă, mușcându-mi limba înainte de a mă corecta, folosind timpul trecut. *A fost* fermecător și inteligent. La două minute după începerea unei conversații cu un necunoscut nu este momentul potrivit să îi aduc în discuție pe părinții mei morți.

Se lasă un moment de tăcere între noi, după care Connor mă întreabă:

— Și de ce stai aici, de una singură, domnișoară Cleary?

Fac un gest nepăsător cu mâna.

— Ah, trebuia să fac turul istoric, dar l-am ratat. Am întârziat din cauza...

Gândurile îmi zboară din nou la conversația anterioară, scoțându-mă parțial din zona mea de confort.

— Unui dobitoc, mormăi eu absentă.

Connor se uită rapid de jur împrejurul nostru și mă întreabă cu zâmbetul pe buze:

— Și dobitocul acela mai e prin preajmă?

Simt cum mă înroșesc la față.

— Nu trebuia să auzi partea asta.

Începând chiar cu acea săptămână în care Stayner m-a determinat să introduc o varietate de cuvinte obscene — alese de sora mea — în fiecare propoziție care îmi iese din gură, am descoperit că am, fără să vreau, un vocabular mai colorat. Mai ales atunci când sunt supărată sau nervoasă, cu toate că îmi dau seama că nu sunt nici una, nici alta, acum.

— Și, nu. Sper că s-a dus cât mai departe.

Undeva în adâncul unei fântâni, cu o mulțime de fete a căror companie să nu o regrete mai târziu.

— Ei bine — Connor se ridică în picioare și îmi întinde o mână — mă îndoiesc că turul meu va fi la fel de educativ, dar sunt aici de trei ani, dacă te interesează.

Nici măcar nu ezit, acceptându-i mâna. Chiar în acest moment nu aş face nimic altceva decât să mă plimb prin campusul colegiului Princeton cu Connor din Dublin.

După cum s-a dovedit, Connor din Dublin cunoaşte surprinzător de puţin din istoria Princeton-ului. Compensează totuşi cu suficiente istorioare jenante din viaţa lui personală. Mă doare deja burta de atâta râs când ajungem într-o curte izolată cu aspect medieval, dincolo de zona mea rezidenţială, una de a cărei existenţă nu ştiam şi sunt bucuroasă că am descoperit-o deoarece pare a fi un loc perfect pentru studiu.

— ... şi, în dimineaţa următoare, l-au găsit aici pe colegul meu de cameră îmbrăcat doar în şosete, îmi relatează Connor, indicându-mi cu mâna o bancă din lemn, iar pe chip îi înfloreşte un zâmbet plăcut.

Undeva, între locul unde ne-am întâlnit şi cel în care ne aflăm acum, am început să îmi dau seama cât de atrăgător este Connor. Nu prea am remarcat asta chiar de la început, probabil din cauză că încă mai eram destul de tulburată după ce îl văzusem pe Ashton. Connor este înalt şi are părul de un blond nisipiu — îngrijit, dar cu stil — şi o piele netedă bronzată. Are trupul zvelt, dar îmi dau seama, după pantalonii lui kaki proaspăt călcaţi care i se mulează pe corp în timp ce merge şi după cămaşa în pătrăţele care se întinde pe umerii lui laşi, că este în formă. Una peste alta, el este genul de tip cu care mă visam eu plimbându-mă prin campus într-o bună zi.

Dar cred că zâmbetul lui Connor este ceea ce mă atrage cel mai tare la el. Este larg şi sincer. Nu se ascunde nimic în spatele lui, nicio impostură.

— Cum reuşeşti să iei examenele? Se pare că nu faci nimic altceva decât să petreci, îl descos eu în timp ce mă sprijin de bancă, punând un genunchi pe ea.

— Nu atât de mult pe cât şi-ar dori colegii mei de cameră.

Doar la auzul râsului său moale îmi vine să oftez.

— Petrecerile se încheie atunci când încep cursurile. Până după examenele parțiale, în orice caz. Fiecare alege ce-i place, dar eu, unul, vreau să mă întorc acasă cu o educație excelentă, nu cu un ficat bolnav și cu vreo boală cu transmitere sexuală.

Îmi ridic ochii spre el cu surprindere.

— Scuze.

Se îmbujorează ușor în obraji, dar își revine rapid, rânjind cu gura până la urechi.

— Încă mai sunt puțin supărat pe ei. Au pus-o de-o petrecere bestială în togi sâmbătă. Încă nu am terminat de făcut curat în casă după ei.

Încremenesc pe loc. Petrecere în togi? Aceeași petrecere în togi la care eu eram beată turtă și mă giugiuleam cu Ashton? Înghit în sec înainte de a-l întreba în șoaptă, cu o voce gătuită:

— Unde spuneai că locuiești?

Nu am habar unde s-a ținut petrecerea, așa că nu contează câtuși de puțin dacă aflu adresa. Ceea ce *contează* însă este dacă Connor m-a văzut acolo când m-am dat în spectacol.

El încetinește pasul ca să se uite la mine cu o mină curioasă.

— Chiar lângă campus, cu încă câțiva băieți.

Chiar lângă campus. Exact așa mi-a spus și Reagan când am plecat la petrecere în seara aceea. Poate că au fost mai multe petreceri în togi în seara aceea?

— Ah, da?

Încerc să vorbesc pe un ton vesel și degajat. În schimb, vocea mea sună de parcă m-ar sugruma cineva.

— Am fost și eu la o petrecere în togi sâmbăta trecută.

El zâmbeste larg.

— Pe bune? Trebuie să fi fost la mine acasă. Nu prea mai face lumea petreceri în togi.

Dându-și ochii peste cap, murmură:

— Prietenul meu Grant. Este teribil de nostalgic. Te-ai distrat?

— Hm. Mda.

Îl privesc cu coada ochiului.

— Dar tu?

— Oh, eu am fost în Rochester la nunta verișoarei mele, îmi dezvăluie el, clătinând din cap. A fost cam nasol că au picat în același weekend, dar familia mea ține mult la... tradițiile de familie. Maică-mea m-ar fi omorât cu mâna ei dacă nu aș fi participat.

Dau drumul aerului din plămâni dureros de încet, astfel încât să nu fie prea evident cât de ușurată mă simt din pricină că el nu a fost acolo. Deși, dacă ar fi fost, probabil că nu ar mai sta de vorbă cu mine acum.

— Am auzit că lucrurile au cam luat-o razna, totuși. Polițiștii au fost nevoiți să intervină și să le spargă petrecerea.

— Mda, erau niște tipi beți pe acolo..., rostesc eu cuvintele încet și rar și apoi, dorindu-mi cu disperare să schimb subiectul, îl întreb:

— Care este specializarea ta principală?

— Politica. Mă pregătesc pentru drept.

Mă privește îndeaproape, în timp ce vorbește.

— Sper să ajung la Yale sau la Stanford la anul, dacă totul merge bine.

— Frumos, este tot ce îmi vine în minte să spun, ca apoi să mă surprind uitându-mă pierdută în ochii lui verzi prietenoși și zâmbind.

— Și tu? Ai idee care în ce domeniu te vei specializa?

— Biologie moleculară. Sper să ajung la medicină.

O cută îi brăzdează fruntea lui Connor, lucru rar întâlnit la el.

— Poți totuși să te înscrii la medicină și după ce ai făcut umarul, nu-i așa?

— Știu, dar științele nu mi se par dificile.

— Aha.

Connor mă cercetează din priviri cu o evidentă curiozitate.

— Frumoasă și deșteaptă. O combinație letală.

Îmi bag capul între umeri, în timp ce roșeața mi se urcă în obraji.

— Uite că am ajuns.

Îmi face un semn cu mâna spre reședința mea.

— Minunată clădire, nu-i așa?

Îmi dau capul pe spate să admir arhitectura gotică. În mod normal, aș fi de acord. Acum însă sunt dezamăgită, deoarece asta înseamnă că turul meu și timpul petrecut cu zâmbitorul Connor a luat sfârșit. Iar eu nu sunt pregătită să îmi iau rămas-bun încă.

Îl urmăresc cu privirea cum se retrage, strecurându-și mâinile în buzunare.

— Încântat de cunoștință, Livie din Miami.

— Și eu la fel, Connor din Dublin.

Lovește cu vârful pantofului o pietricică la întâmplare preț de câteva secunde stânjenitoare în vreme ce eu stau pe loc privind-l. Apoi mi se adresează, cam ezitant:

— Dăm o mică petrecere la noi acasă sâmbăta asta, dacă te interesează. Poți să o aduci cu tine și pe colega aia a ta nebunatică de cameră despre care mi-ai vorbit, dacă vrei.

Cu capul aplecat într-o parte și cu buzele strânse îi răspund:

— Parcă ai spus că petrecerile se termină odată cu începerea cursurilor.

Ochii lui îmi cercetează chipul, cu o licărire gânditoare.

— Cu excepția faptului când devine un pretext pentru a invita o fată frumoasă la mine acasă.

După care roșește și privirea îi coboară în pământ.

Și atunci îmi dau seama, că, pe lângă faptul că arată bine, Connor este și cât se poate de fermecător. Nefiind sigură cum să îi răspund, îi spun pur și simplu:

— Rămâne pe sâmbătă.

— Perfect. Să zicem, pe la opt?

Îmi recită un nume de stradă și un număr de casă și, cu un ultim zâmbet larg, pleacă luând-o ușor la fugă, de parcă ar fi în întârziere. Mă reazem de bancă și îl urmăresc cu privirea, întrebându-mă

dacă s-a purtat frumos cu mine doar din politețe. Și apoi, tocmai când e pe cale de a dispărea pe după colțul unei clădiri, încetinește ritmul și se întoarce să se uite înspre mine... Văzând că încă îl mai urmăresc cu privirea, îmi trimite o sărutare în zbor după care dispare din raza mea vizuală.

Și mă văd nevoită să strâng din buze ca să nu rânjesc ca o idioată. Această zi este cu siguranță de bun augur.

Capitolul cinci

DIAGNOSTICUL

În timp ce încerc să particip la cât mai multe evenimente posibil, organizate de campus pentru a lua contact direct cu spiritul și cultura locului, Reagan a hotărât să participe la toate evenimentele posibile desfășurate sub auspiciile vodcii și berii. Și a decis, totodată, că este cazul să particip și eu alături de ea. Și pentru că vreau să îi fac pe plac colegei mele de cameră vivace am ajuns să merg la petreceri date în camerele de cămin în fiecare seară săptămâna asta și să mă strecur în pat în fiecare dimineață cu pleoapele grele. Dar nu numai din cauza asta, ci și în speranța că îl voi întâlni din nou pe Connor. Undeva, în străfundurile minții mele, mi-era teamă că voi putea da nas în nas și cu Ashton. În cele din urmă, speranța a avut câștig de cauză în fața spaimei.

Din nefericire, nu l-am mai văzut deloc pe Connor. Dar nici pe Ashton nu l-am văzut. Am mai făcut cunoștință, într-adevăr, cu câțiva boboci, totuși, inclusiv cu o coreeancă pe nume Sun, care este la fel de novice pe scena petrecerilor ca și mine și care s-a atașat oarecum de mine joi seara.

Cîstit vorbind, nu știu cum va reuși Reagan să supraviețuiască volumului de muncă asiduă pe care îl presupun cursurile de aici. Cărțile ei zac stivuite pe birou, fără să fi fost deschise vreodată. Nici măcar răsfoite. Încep să cred că nu este o studentă de fapt, și

că doctorul Stayner și Kacey au infiltrat-o cumva aici. Aproape că îmi pot imagina cum chicoteau pe înfundate în vreme ce cloceau acest plan. Fie că e studentă sau nu, sunt fericită să o am pe Reagan drept colegă de cameră. Cu excepția momentelor când mă imploră cu o privire blândă de cățelandru să merg la o băută cu ea.

■ ■ ■

Mă trezește o bătaie insistentă în ușă.

— Mai bine omoară-mă acum, pe loc, se văicărește Reagan.

— În regulă, dar poți să vezi cine e la ușă mai întâi? bălmăjesc eu, îngropându-mi capul sub pernă, trăgând de sub mine un curs cu colțuri teribil de ascuțite.

Reușisem să plec pe furiș de la petrecerea dată cu două etaje mai sus și să mă întorc în camera mea unde am mai citit până târziu în noapte. Ceasul indica ora trei ultima oară când m-am uitat la el azi-noapte. Acum arată ora șapte.

— Trebuie să fie pentru tine, Reagan. Eu nu cunosc pe nimeni în campus, vin eu cu un argument logic, ghemuindu-mă și mai strâns sub pătură.

— Sst... vor pleca, îmi șoptește ea.

Dar nu pleacă. Ciocănitul devine mai puternic și mai insistent și încep să îmi fac griji că va trezi jumătate din etaj. În timp ce mă ridic în coate, gata să mă târăsc jos din patul meu suprapus și să răspund la ușă, aud oftatul de resemnare al lui Reagan și foșnetul așternutului. În mod intenționat, tropăie ostentativ în drum spre ușă. O deschide larg înjurând încetișor printre dinți și spunând ceva de Satana.

— Trezirea, prințeselor adormite!

Sar ca arsă atât de iute încât camera începe să se rotească în jurul meu.

— Ce căutați aici? întreb eu cu glas pițigăiat pe când mă întorc și dau cu ochii de un bărbat distins îmbrăcat într-un costum bine croit care își face apariția în cameră. Nu l-am văzut pe doctorul Stayner în persoană de doi ani și jumătate. În esență, arată la fel,

poate că părul lui este un pic mai argintiu, dar și ceva mai rar, grosso modo.

El ridică din umeri.

— Este sâmbătă. Ți-am spus că vom sta de vorbă astăzi.

— Da, dar sunteți *aici*. Și este *șapte dimineața*!

El aruncă o privire la ceas încruntându-se.

— E chiar atât de devreme?

După care ridică din umeri și își azvârle brațele în aer, ochii lui însuflețindu-se de un licăr de entuziasm autentic:

— Ce zi frumoasă!

Pe cât de repede și-a ridicat brațele, pe atât de repede le lasă să cadă, revenind la tonul său calm.

— Îmbracă-te. Am o conferință în oraș la care trebuie să mă întorc până la prânz. Ne întâlnim jos în hol în treizeci de minute.

Înainte de a se întoarce ca să plece, dă cu ochii de colega mea de cameră ciufulită dar și curioasă nevoie mare, îmbrăcată într-un maiou mototolit și pantaloni de pijama. Îi întinde mâna.

— Bună. Eu sunt doctorul Stayner.

Ea îi acceptă mâna cu o grimasă obosită.

— Bună ziua, numele meu este Reagan.

— Ah, da. Colega de cameră. Am auzit atâtea despre tine.

De la cine? Nu am mai vorbit cu el de când...

Oftez. *De la ciudata de soră-mea*. Bineînțeles.

— Asigură-te că Livie socializează, da? Are tendința de a-și canaliza prea mult atenția asupra școlii. Numai să ai grijă să o ții departe de shot-urile alea de jeleu cu vodcă.

Fără să mai aștepte vreo reacție din partea ei, iese într-un ritm la fel de alert precum a intrat, lăsând-o pe colega mea de cameră uitându-se cu gura căscată la mine.

— Cine-i *ăsta*?

De unde să încep să îi explic? Clatin din cap în timp ce îmi iau avânt cu picioarele ca să mă dau jos din pat, mormăind:

— N-am timp de povești acum.

— Bine, dar... E doctor? Adică ăsta e... Ezită. Doctorul *tău*?

— La bine și la rău, după câte se pare.

Nu îmi doresc nimic altceva decât să îmi trag pătura peste cap preț de încă vreo câteva ore, dar știu că, în cazul în care nu cobor, în următoarele treizeci de minute este capabil să tropăie pe hol zbierând după mine cât îl țin plămânii.

— Ce fel de doctor este? Vreau să spun că...

Își răsuțește o șuviță de păr între degete. E o raritate să o vezi pe Reagan nervoasă.

Deschid gura să îi răspund dar mă opresc, fiindcă îmi trece o idee nebunească prin cap. Trebuie să îmi iau revanșa pentru shot-urile de vodcă pe care Reagan practic mi le-a băgat pe gât noaptea trecută. Strâng din buze ca să îmi disimulez zâmbetul, în timp ce cotrobăi prin sertare după o pereche de jeanși și un tricou și rostesc cu calm:

— Oh, el se ocupă în principal de cazurile de schizofrenie.

Se lasă liniștea. Nu mă uit, dar sunt sigură că i-a picat fața.

— Ah... bine, și trebuie să îmi fac griji în vreo privință anume?

Îmi înșfac obiectele de toaletă, mă îndrept spre ușă, dar am grijă să mă opresc în vreme ce îmi apropiu mâna de clanță, ridicându-mi privirea de parcă aș fi cufundată în gânduri:

— Nu cred. Ei bine, doar dacă nu încep să...

Dau din mână nepăsătoare.

— Ah, nu contează. Probabil că nu se va mai repeta...

Acestea fiind zise, mă strecor în liniște afară pe ușă. Mai fac câțiva pași și izbucnesc în hohote de râs, suficient de puternice încât să aud pe cineva văicărindu-se dintr-o cameră alăturată:

— Mai taci din gură odată!

— Ți-o servesc eu pentru asta, Livie! răcnește Reagan prin ușa închisă, ca apoi să o aud cum se prăpădește de râs.

Câteodată, o doză de umor te face să te simți mai bine.

— Mi-am dat seama că mesajul era de la Kacey, îmi confirmă doctorul Stayner în timp ce își dă capul pe spate ca să soarbă până și ultimul strop de cafea din cană — cea mai mare cană pe care am văzut-o vreodată. Eu, pe de altă parte, mi-am lăsat cafeaua mea să se răcească. Abia dacă m-am atins de ea cât timp doctorul Stayner m-a tras de limbă până a aflat absolut toate detaliile stânjenitoare al primei mele săptămâni din campus.

Îi place tare mult să despice firul în patru. Îmi aduc aminte cum Kacey îl blestema la început pentru treaba asta. Sora mea era la pământ la vremea aceea. Refuza să discute despre orice — despre accident, despre pierderea celor dragi, despre inima ei zdrobită. Dar, până la sfârșitul programului acela de terapie intensivă, doctorul Stayner a reușit, în cele din urmă, să scoată de la Kacey până și cel mai mic detaliu pe care trebuia să îl cunoască despre ea, ajutând-o astfel să se vindece pe parcurs.

Ea m-a pus și pe mine în gardă în privința lui, atunci când am început să primesc apeluri telefonice de la el. *Livie, spune-i pe șleau ceea ce vrea să știe. El va afla oricum, într-un fel sau altul, așa că fă-ți viața mai ușoară și spune-i de la bun început. Probabil că, oricum, el știe deja. Cred că se folosește de trucurile „Jedi Mind”.*

În cele trei luni de sesiuni non-terapeutice, nu am purtat niciodată o conversație cu adevărat dificilă cu doctorul Stayner, nimic care să mi se pară prea dureros, prea tragic, prea greu de adus în discuție. Ce-i drept, el mi-a cerut să fac unele lucruri care încă îmi mai dau palpitații, cum ar fi bunjee jumping, sau să văd un maraton de filme de groază, care mi-a provocat coșmaruri săptămâni întregi după aceea. Dar conversațiile noastre serioase — despre mama și tata, despre ceea ce îmi amintesc eu din copilărie, chiar și despre unchiul meu Raymond și motivul pentru care am plecat din Michigan — nu au fost niciodată dificile sau stânjenitoare. Majoritatea dintre ele au fost plăcute.

Totuși, ședința de două ore în care am vorbit despre giugiulele mele la beție și tot ce a urmat după aceea m-a lăsat stoarsă de

vlagă și cu flăcări în obraji. Știam că voi fi probabil luată la întrebări în legătură cu noaptea de sâmbăta trecută. Mi-am propus să trec peste cele mai jenante momente, dar doctorul Stayner are darul de a scoate din tine până și cel mai mic detaliu.

— Ai ajuns departe în cele câteva luni de când lucrăm împreună, Livie.

— Nu prea, îl contrazic eu.

— Mergi la o întâlnire cu un băiat diseară, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu e chiar o întâlnire propriu-zisă. E mai mult un soi de... Gestul lui de desconsiderare îmi reduce obiecția la tăcere.

— Cu trei luni în urmă ai fi renunțat la tip în favoarea unei cărți, fără să stai deloc pe gânduri.

— Cred că da.

Îmi dau pe spate o şuviță de păr pe care briza ușoară mi-a zburătăcit-o în ochi.

— Fie asta, fie l-aș fi doborât la pământ inconștient.

Doctorul Stayner nechează.

— Exact.

Se lasă tăcerea între noi, iar eu îi arunc o privire piezișă.

— Asta înseamnă că terapia mea a luat sfârșit? Adică, uitați-vă la mine. Practic vorbind, am devenit o exhibiționistă. Și dacă nu o las mai moale cu petrecerile cât de curând, va trebui să mă internați în secția de dezalcoolizare.

Doctorul Stayner izbucnește într-o rundă de hohote zgomoase de râs. Când amuzamentul lui se domolește, își petrece câteva clipe privind în gol la cana de cafea, și trecându-și degetul arătător peste buza ei.

Încep să devin agitată. Doctorul Stayner rareori tace atâta vreme.

— Am să te las să îți trăiești viața de studentă așa cum trebuie să o trăiești, îmi spune el cu glas domol. Nu e nevoie să îmi spui ce faci sau cum te distrezi. Trebuie să iei aceste decizii de una singură.

Mă trântesc cu spatele de banchetă cu un oftat de ușurare, invadată fiind de un calm straniu. Pe cât de repede s-a infiltrat doctorul Stayner în viața mea, pe atât de repede își face ieșirea.

— Cred că sora mea s-a înșelat, îmi spun eu mai degrabă mie însămi, afirmația ridicând o povară de pe umerii mei, despre care nu îmi dădusem seama că era acolo.

Urmează apoi râsul acela moale.

— Ah, Kacey...

Vocea i se frânge în vreme ce un grup de bicicliști trece în viteză pe lângă noi.

— Când Kacey a fost pentru prima dată internată în secția mea, mă întrebam cum te descurci tu, Livie. Ți-o spun cu mâna pe inimă. Mă întrebam cum de te-ai descurcat atât de bine, având în vedere circumstanțele. Dar eram ocupat până peste cap cu Kacey și cu Trent, iar tu păreai să mergi pe un drum lin. Chiar și atunci când Kacey a venit la mine în primăvară destăinuindu-mi motivele ei de îngrijorare, eram sceptic.

Își scoate ochelarii să se frece la ochi.

— Oameni ca sora ta — cei evident afectați fizic și moral — sunt cei care îmi ușurează munca.

Îmi apropii sprâncenele cu nedumerire din pricina vorbelor lui enigmatice.

— Dar eu nu sunt ca ea, nu-i așa?

Îmi surprind tremurul din glas.

Clătinatul din cap al doctorului Stayner îmi dă răspunsul înaintea vorbelor lui.

— Oh, nu, Livie. Sunteți surprinzător de asemănătoare în multe privințe, dar nu și în ceea ce privește acel gen de probleme.

— Chiar așa? Întotdeauna am considerat că ne situăm la poli opuși.

El râde pe înfundate.

— Sunteți amândouă încăpățânate ca niște catări și deștepte foc. Bineînțeles că istețimea ta este ceva mai subtilă. Cât despre sora ta, ce are în gușă și-n căpușă, dar...

Strânge din buze.

— M-ai surprins de câteva ori cu ieșirile tale, Livie. Și nu sunt omul care poate fi luat prin surprindere cu ușurință.

Îi urmăresc cu privirea pe aceiași bicicliști care traversează o altă alee, încercând să prind sensul cuvintelor lui, și mă pomenesc schițând un mic zâmbet. Nimeni nu m-a mai comparat cu sora mea în felul acesta. Eu am fost întotdeauna cea înclinată spre studiu, cea responsabilă. Cea pe care te poți baza. Prevăzătoare, calmă și echilibrată. Sora mea este ca o petardă. Am invidiat-o pe ascuns pentru treaba asta.

Și mă duc cu gândul înapoi la vara trecută, aglomerată până peste cap cu lucruri pe care nu am crezut niciodată că le-aș putea face și cu o mulțime de alte lucruri pe care nici măcar nu m-am gândit să le fac.

— Vara asta a fost interesantă, recunosc eu cu un zâmbet.

Mă întorc să îl privesc pe doctorul care a început să încărunească și îi pun acea întrebare la care nu mi-a răspuns niciodată până acum, sperând că de data asta o va face.

— De ce m-ați pus să fac toate lucrurile acelea nebunești? Despre ce a fost vorba, de fapt?

El își face gura punga de parcă ar cugeta ce răspuns să îmi dea.

— M-ai crede dacă ți-aș spune că am făcut-o, pur și simplu, pentru propriul meu amuzament?

— Poate, răspund eu cu onestitate, ceea ce îl face să râdă ușor. Vreau să spun că înțeleg chestia cu întâlnirile contra cronometru, dar nu îmi dau seama cum mă pot ajuta dansul în șir indian sau înjuratul prolific. Aș zice că ar putea avea efectul opus. Știți... traume psihice majore.

Doctorul Stayner pare sceptic.

— Cum de ar putea fi posibil să fi traumatizată de dansul în
indian?

Ridic o sprânceană.

— Ați fost vreodată în vreunul din locurile acelea? Cu sora mea?
El își dă ochii peste cap.

— Oh, prea dramatizezi acum. Nu se poate să fi fost atât de...

— A avut un microfon! exclam eu. A încercat să țină o licitație
ad hoc în care să mă vândă pentru o întâlnire! Mulțumesc lui
Dumnezeu că Storm a fost acolo și a reușit să o țină în frâu...

Îmi azvârl mâinile în aer în momentul când îmi amintesc par-
tea cea mai tare.

— Oh, și apoi mi-a turnat pe furiș alcool în suc.

Doctorul Stayner începe să râdă pe înfundate, iar eu clatin din
cap.

— Mi-am dat seama imediat, bineînțeles. Altfel cine știe ce
ar fi putut întâmpla.

Mă reazem din nou cu spatele de bancă în timp ce mormăi în
barbă, mai mult pentru mine:

— Probabil că m-aș fi giugiulit cu un cowboy sau cu un taur
mecanic sau cine știe ce altceva. Să mă fi trezit cu zgârieturi pe
fund după o partidă de sex, de exemplu...

El își răstoarnă capul pe spate și hohotește cu glas răgușit și,
după câteva clipe, nu pot să mă abțin să nu râd și eu încetișor
împreună cu el.

— Of, Livie, îmi spune el, trăgându-și jos ochelarii de pe nas
ca să își șteargă lacrimile. Nu a fost niciodată vorba despre ceea ce
ți-am cerut să faci. A fost vorba despre exuberanța cu care ai abor-
dat fiecare însărcinare în parte.

Se întoarce să se uite la mine cu uimire în priviri și un chicotit
ușor în glas.

— Mă așteptam să îmi spui să mă duc naibii, dar tu continuai
să răspunzi la telefon, acceptând fiecare dintre cererile mele
nebunești și le îndeplineai în mod excelent!

Îmi înclin capul într-o parte în timp ce îl privesc.

— Știați că erau *nebunești*?

— Tu nu?

Clatină din cap spre mine, ca apoi un zâmbet trist să îi metamorfozeze chipul.

— Am învățat multe despre tine vara asta, Livie. Din felul cum umblai după cai verzi pe pereți și din discuțiile noastre. Am adunat informații.

Face o pauză ca să se scarpine pe obraz.

— Ești una din persoanele cele mai bune la suflet pe care am întâlnit-o vreodată, Livie. Tu reacționezi foarte intens la durerea suflătească. Este ca și cum ai absorbi durerea altora. În ciuda timidității tale extreme, faci aproape orice ca să nu eșuezi. Nu îți place să pici la vreun examen și, în mod categoric, nu îți place să înșeli așteptările oamenilor. Mai ales ale celor pe care îi respecti.

Își duce mâna la inimă și își înclină fruntea.

— Sunt impresionat, la modul sincer.

Îmi bag capul între umeri în timp ce roșeața îmi urcă în obraji.

— Am aflat, de asemenea, că în vreme ce îi accepi cu mintea deschisă pe ceilalți, cu defectele lor cu tot, ești extraordinar de dură cu tine însăși. Cred că dacă ai face ceva greșit te-ai îmbolnăvi fizic.

Doctorul Stayner își ridică mâna în dreptul feței preț de o clipă.

— Dar cea mai mare descoperire a mea? Motivul pentru care am dorit să stau de vorbă cu tine personal astăzi...

Oftează.

— Viața ta pare să fie guvernată de un plan anume. S-a înrădăcinat în rutina ta de zi cu zi, a devenit aproape ca o religie pentru tine. Ți-a dictat alegerile pe care le-ai făcut până acum și pe cele pe care ai de gând să le faci în viitor. Nu îl pui la îndoială, nu îl testezi. Îl duci doar la îndeplinire.

Continuă cu un glas egal și domol în vreme ce își trece degetul peste buza căinii sale:

— Cred că părinții tăi te-au ajutat să pui la cale acest plan și tu te ții cu dinții de el, aceasta fiind o modalitate de a păstra legătura cu ei.

Face o pauză, ca apoi vocea lui să devină moale.

— Și cred că te împiedică să te dezvolți, sufocându-ți propria personalitate.

Clipesc de câteva ori la rând, încercând să îmi dau seama cum a deviat această conversație atât de rapid de la tauri mecanici la sufocarea propriei mele personalități.

— Ce vreți să spuneți? îl întreb cu un dram de încordare în glas. Este un diagnostic? Doctorul Stayner îmi pune un diagnostic?

— Vreau să spun Livie... se oprește, având gura deschisă să spună ceva și o expresie gânditoare pe chip. Vreau să spun că e vremea să afli cine ești cu adevărat.

Nu sunt în stare să fac nimic altceva decât să rămân cu privirea atintită asupra bărbatului din fața mea. Cine sunt eu? Ce vrea să spună? Știu cine sunt! Sunt Livie Cleary, fiica lui Miles și a lui Jane Cleary. Fiica matură și responsabilă, studenta conștiincioasă, sora iubitoare, viitoare doctoriță, o ființă umană blândă și grijulie.

— Dar, eu... mă chinui să îmi găsesc cuvintele. Eu știu cine sunt și ce vreau, domnule doctor Stayner. Nu s-a pus niciodată problema altfel.

— Și nu crezi că este un pic cam ciudat, Livie? Că te-ai decis la vârsta de nouă ani că vrei să studiezi pediatria, să te specializezi în oncologie și nu te-ai gândit niciodată la o altă variantă? Știi ce voiam eu să fiu când aveam nouă ani?

Face o pauză de o secundă doar.

— Omul Păianjen!

— Ei și ce dacă, eu am avut țeluri mai realiste. Nu văd nimic greșit în treaba în asta, i-o trântesc eu.

— Și te-ai întrebat vreodată de ce te-ai ferit de băieți ca de ciură până acum?

— Știu prea bine de ce. Fiindcă sunt timidă și pentru că...

— Băieții le sucesc mințile fetelor...

— Și le zăpăcesc de-a binelea, termin eu de repetat avertismentul tatălui meu cu un zâmbet trist.

Tati a început să mă avertizeze în privința băieților cam pe vremea când hormonii lui Kacey au început să o ia razna. Mi-a spus că, dacă voi cădea în aceeași capcană, calificativele mele vor avea de suferit.

— Cred că reacția ta față de sexul opus are mai puțin de-a face cu timiditatea și mai mult cu subconștientul tău — mintea ta este setată să nu se abată de la acest plan pe care crezi că trebuie să îl urmezi.

Subconștient? Minte setată? O stare de neliniște mi se strecoară în stomac precum un șarpe, dându-mi fiori pe șira spinării. Vrea să spună că sora mea are dreptate? Că sunt... reprimată din punct de vedere sexual?

Mă aplec în față și îmi sprijin bărbia în palme, stând cu coatele pe genunchi, în timp ce cuget. Cum poate doctorul Stayner să îmi găsească ceva de reproșat pentru ceea ce am devenit? Dacă e să o luăm așa, ar trebui să fie mulțumit. A spus-o chiar cu gura lui! M-am descurcat atât de bine! Știu că părinții mei ar fi mândri de mine. Nu, nu e nimic în neregulă cu mine.

— Cred că greșiți, îl contrazic eu cu calm în glas și cu ochii aținți în pământ. Cred că vă legați de aceste lucruri ca să îmi puneți un diagnostic. Nu este nimic în neregulă cu mine sau cu ceea ce fac.

Mă ridic în picioare cuprinzând cu privirea campusul care ne înconjoară — acest minunat campus pentru care am muncit din greu ca să mă asigur că ajung aici — și simt cum mă cuprinde un val de furie.

— Sunt o elevă cu calificative de „Excelent” pe linie care a ajuns la Princeton, pentru numele lui Dumnezeu!

Aproape că țin la el acum, dar nu îmi pasă.

— De ce naiba ați venit la ușa mea la șapte dimineața, într-o zi de sâmbătă, ca să îmi spuneți că întreaga mea viață este... ceea ce...

Înghit în sec ca să scap de nodul care mi s-a pus brusc în gât.

Doctorul Stayner își scoate ochelarii și se freacă din nou la ochi. Rămâne perfect calm, de parcă s-ar fi așteptat la reacția asta. Mi-a spus cândva că este obișnuit să se țiepe la el, așa că să nu am vreodată remușcări din pricina asta. Sunt al naibii de sigură că nu voi avea nicio remușcare după bomba pe care tocmai a aruncat-o.

— Asta pentru că voiam să îți dai seama, Livie. Să fii pe deplin conștientă și în cunoștință de cauză. Asta nu înseamnă că trebuie să te oprești din ceea ce faci.

Își schimbă ușor poziția ca să stea cu fața la mine.

— Ești o fată deșteaptă, Livie, iar acum ești o tânără adultă. Vei cunoaște oameni noi și vei merge la întâlniri. Vei munci din greu ca să îți atingi țelurile pe care ți le-ai propus. Și sper că vei ieși în lume și te vei distra. Vreau doar să mă asigur că faci propriile alegeri și îți stabilești propriile ținte pentru *tine* și nu ca să îi mulțumești pe alții.

Se lasă din nou cu spatele pe spătarul băncii și adaugă:

— Cine știe? Poate că Princeton și facultatea de medicină reprezintă ceea ce îți dorești cu adevărat. Poate că bărbatul care te va face fericită pentru tot restul vieții este unul și același cu cel pe care părinții tăi l-ar fi ales pentru tine. Dar poate vei descoperi că nu acest drum îți este menit ție. Oricum ar fi, vreau ca tu să faci propriile alegeri cu ochii larg deschiși, mai degrabă decât să mergi pe pilot automat.

Nu știu cum să reacționez la toate aceste afirmații, așa că rămân tăcută, privind în gol, copleșită de confuzie și îndoială, povara lor apăsând greu pe umerii mei.

— Viața are un mod ciudat de a-și crea propriile-i teste. Îți lansează provocări care te determină să faci, să gândești și să simți lucruri care sunt în conflict direct cu ceea ce ai plănuț și nu îți permite să faci o simplă alegere între alb și negru.

Mă bate părintește cu palma peste genunchi.

— Vreau să știi că mă poți suna oricând vrei să stai de vorbă cu mine, Livie. La orice oră. Nu contează cât de trivială sau prostească

și se pare problema. Dacă vrei să vorbești despre școală sau despre băieți. Să te plângi de sora ta — îmi spune asta cu un zâmbet pieziș. Oricând. Și sper din tot sufletul să mă suni. În mod regulat. Când vei fi pregătită să vorbești. În momentul de față presupun că îți dorești să îmi torni cafeaua aia în cap.

Se ridică în picioare, își întinde oasele și adaugă:

— Și toate conversațiile noastre vor fi confidențiale.

— Vreți să spuneți că nu o s-o mai puneți pe sora mea să vă facă treburile murdare?

Zâmbește și mormăie ca pentru sine, frecându-și bărbia:

— Ce domnișorică grozavă s-a făcut!

— Presupun că ați considerat toată confidențialitatea doctor-pacient opțională, nu-i așa?

Se uită în jos la mine cu ochi cercetători, arcuindu-și o sprânceană.

— Nu ai fost niciodată pacienta mea, nu-i așa?

— Și acum sunt?

Îmi zâmbește, întinzându-mi mâna ca să mă ajute să mă ridic în picioare.

— Hai să o lăsam mai moale. Caută-mă când vrei să stăm de vorbă.

— Nu am cu ce să vă plătesc.

— Nu mă aștept la nicio para chioară din partea ta, Livie.

Apoi, ca și cum s-ar fi gândit mai bine, îmi strecoară o remarcă:

— Doar la primul copil născut de tine.

În mod normal, mi-aș da cel puțin ochii peste cap la o asemenea glumă. Dar nu și acum. Nu am deloc starea de spirit necesară pentru niciun soi de glume. Povara pe care am dus-o pe umeri timp de trei luni, pe când mă întrebam ce ar putea descoperi doctorul Stayner despre mine, și care s-a ridicat abia cu douăzeci de minute în urmă, s-a prăvălit din nou pe spatele meu, cu atâta putere încât m-a paralizat.

Sunt convinsă că se înșală.

Dar dacă nu este așa?

Capitolul șase

„DACĂ” VERSUS „CÂND”

Naveta de aproape două ore dintre campusul colegiului Princeton și Spitalul de copii din Manhattan îmi oferă un răgaz mai mult decât suficient să rumeg asupra vizitei-surpriză făcute de doctorul Stayner și asupra diagnosticului său scandalos. Până când ajung la recepție să mă înregistrez pentru prima mea activitate de voluntariat, sunt mult mai nedumerită decât am fost de la bun început. Sunt convinsă, de asemenea, că el s-ar putea să înceapă, din punctul meu de vedere, să-și piardă din aura magică a psihiatrului genial. Fie asta, fie că e nebun de legat, dar nimeni nu s-a prins încă. Poate că amândouă la un loc.

— Ai mai lucrat vreodată cu copii spitalizați, Livie? mă întreabă sora Gale în timp ce merg în urma șoldurilor ei unduitoare de-a lungul coridorului lung.

— Nu, nu am lucrat, îi răspund eu cu un zâmbet.

Am petrecut suficient timp prin spitale, totuși, astfel încât sunetul ritmic al aparatelor și amalgamul de mirosuri de medicamente și de dezinfectant care îmi umple nărilor instantaneu mă duce cu gândul înapoi în urmă cu șapte ani, în zilele când mă sforțam să-i zâmbesc lui Kacey, care era acoperită de tuburi și bandaje și avea o privire rătăcită.

— Ei bine, am auzit că ai niște referințe atât de strălucite încât luminează până și o cameră întunecată, glumește ea în timp ce o luăm pe după un colț și urmăim indicatoarele spre camera de joacă, turul meu rapid al spitalului încheindu-se aici.

— Ești ca un adevărat magnet pentru copii.

Îmi dau ochii peste cap, fără să vreau. Nu din cauza asistentei medicale, ci a lui Stayner. În iunie, când i-am menționat faptul că aplicasem pentru postul de voluntar la acest spital dar că nu promisem niciun răspuns, el a menționat în treacăt că are câțiva prieteni acolo. În săptămâna următoare, am fost anunțată telefonic să particip la un scurt interviu, urmat imediat de o ofertă pentru un post de voluntar în programul *Child Life* — ce presupunea să mă joc cu micii pacienți — pentru zilele de sâmbătă după-amiază. Am profitat imediat de această ocazie. Bineînțeles că vedeam peste tot mâna doctorului Stayner, dar asta m-a făcut însă să îl apreciez și mai mult, știind că atunci când voi aplica pentru școala medicală, această poziție va dovedi faptul că m-am dedicat pediatriei de ani de zile. La vremea respectivă, se părea că mă ajuta să îmi duc la îndeplinire aspirațiile. Acum însă, nu pot privi acest lucru decât ca pe o ironie a sorții, având în vedere faptul că el este convins că eu sunt, în esență, o dronă presetată care nu ar avea ce căuta aici, în primul rând.

Alung din minte toate aceste gânduri, totuși, deoarece știu ce vreau și știu că locul meu este aici. Așa că mă adresez surorii Gale cu o aplecare politicoasă a capului.

— Cred că și ei mă atrag pe mine ca un magnet.

Ea se oprește la ușă și îmi aruncă un zâmbet trist.

— Știi ceva, ai grijă cum te atașezi de ei, înțelegi ce vreau să spun, draguță?

Acestea fiind spuse, intrăm într-o încăpere luminoasă și viu colorată unde se află o mână de copii și alți voluntari. Umerii mei se detensionează instantaneu când aud râsetele lor molipsitoare. E ca și cum aș fi primit o doză intravenoasă de Valium.

Știu că nu am fost niciodată foarte normală. Copil fiind, eram întotdeauna cea care dădea fuga la învățătoare când cineva avea nevoie de un plasture sau mă băgam între ceilalți copii ca să aplanez un conflict. Când am devenit o adolescentă, așteptam cu nerăbdare zilele de voluntariat la YMCA¹, sau la piscină, sau la bibliotecă. Realmente, oriunde erau implicate aceste mici creaturi.

Este pur și simplu ceva atât de lipsit de complicații legat de copiii mici spre care gravitez. Poate că este vorba despre râsetele lor contagioase sau despre îmbrățișările lor timide. Poate că este vorba despre onestitatea lor brutală. Poate că este vorba despre felul cum se agață de mine când sunt speriați sau răniți. Tot ceea ce știu este că vreau să îi ajut. Pe toți.

— Livie, aceasta este Diane, îmi spune sora Gale, prezentându-mi o femeie îndesată, de vârstă mijlocie, cu părul șaten scurt și ondulat și ochi blânzi. Face parte din programul nostru *Child Life*. Ea supraveghează încăperea astăzi.

Diane îmi face cu ochiul și îmi face un tur rapid de cinci minute al camerei luminoase de joacă și îmi explică rolul ei. După ce termină, îmi arată cu degetul doi băieți așezați pe jos, cu picioarele încrucișate, stând cu spatele la mine, unul lângă celălalt, în fața unui morman de piese de LEGO. Par a fi de aceeași statură, numai că cel din dreapta este mai slab. De asemenea, este complet chel, în vreme ce băiatul din stânga are părul scurt, de un șaten nisipiu.

— Cei doi sunt ai tăi astăzi. Eric? Derek? Aceasta este domnișoara Livie.

Două chipuri identice se întorc să mă iscodească din priviri.

— Gemeni! exclam eu cu un zâmbet larg. Lăsați-mă să ghițesc... tu ești Derek.

Arăt spre cel din stânga, cel cu capul acoperit de păr.

Îmi zâmbește cu gura până la urechi scoțând la iveală dinții lipsă din față și aducându-mi aminte instantaneu de fiica lui Storm, Mia.

¹ Acronim pentru *Young Men's Christian Association* — Asociația Creștină a Tinerilor.

— Eu sunt Eric.

Îmi dau ochii peste cap teatral.

— Nu o să vă nimeresc niciodată.

De ce simt părinții nevoia să își boteze gemenii identici cu nume care rimează?

Nu spun chestia asta cu glas tare, totuși. Mă mulțumesc să zâmbesc doar.

— Derek are chelie. E ușor de ținut minte, mă asigură Eric ridicând din umeri. Dar în curând voi cheli și eu. Atunci chiar că ai să dai de dracu'!

— Eric! îl admonestează Diane arcuindu-și o sprânceană.

— Îmi cer scuze, domnișoară Diane.

Își îndreaptă atenția spre o mașinuță *Hot Wheels* de lângă el, cu o privire plouată.

Simt cum mi se pune o gheară în piept. *Amândoi?*

— Ai venit să te joci cu noi? mă întreabă Derek calm.

Îi confirm din cap.

— E în regulă?

Chipul lui se luminează brusc de un zâmbet și văd că și lui îi lipsesc doi dinți din față.

Îmi îndrept atenția spre fratele lui care acum ciocnește două mașinuțe una de cealaltă și îl întreb:

— Și tu, Eric? Ești de acord cu treaba asta?

Eric se întoarce să îmi arunce o privire și răspunde, ridicând din nou din umeri.

— Da. Cred că da.

Dar îi surprind un mic zâmbet pe când se întoarce cu spatele la mine și știu, fără nicio urmă de îndoială, că, dintre cei doi, el este drăcușorul.

— Bun, în regulă. Mai întâi vreau să mă lămurească domnișoara Diane în câteva privințe, bine?

Amândoi dau din cap la unison și se întorc la jocul lor de LEGO.

Nedezlipindu-mi ochii de ei, fac câțiva pași înapoi și vorbesc cu glas scăzut.

— Cancer?

— Leucemie.

— Amândoi? Ce șanse pot să aibă?

Ea clatină doar din cap și oftează.

— Da, știu...

— Cât..., înghit în sec, neștiind prea bine cum să îmi termin propoziția și simțind cum mi se pune un nod în gât. Cât de grav este?

Diane își încrucișează brațele peste piept.

— Păi...

Ochii îi zboară pentru o fracțiune de secundă la Derek.

— Au șanse destul de bune, se corectează ea.

Mă bate ușor cu palma peste braț, spunându-mi:

— Ai să vezi o mulțime de cazuri dintr-astea cât timp vei fi aici, Livie. Încearcă să nu pui totul la suflet. Cel mai bine ar fi să te concentrezi asupra locului și momentului de față și să lași restul pe seama medicinei și a rugăciunilor.

Trebuie să îmi reamintesc să-mi descrețesc fruntea în timp ce mă îndrept spre locul unde se află băieții. Mă așez pe jos vizavi de ei cu picioarele încrucișate și bat din palme.

— Cine vrea să îmi arate cum se construiește o casă tare de tot?

Nici unul, nici altul, se pare, deoarece încep să mă bombardeze cu un tir de întrebări — una după cealaltă, amândoi, pe rând, de parcă le-ar fi repetat ore în șir.

— Noi avem aproape șase ani. Câți ani ai tu? mă întreabă Eric.

— Optsprezece.

— Ai părinți?

Vocea lui Derek este atât de stinsă în comparație cu cea a fratelui său, încât abia dacă îl aud.

Mă mulțumesc să zâmbesc și să dau din cap fără să dezvolt subiectul.

— De ce ai venit aici?

— Să învăț cum să construiesc LEGO, desigur.

— Ce vrei să te faci când o să fii mare?

— Doctoriță. Pentru copii ca voi.

— Aha.

Eric își împinge mașinuța de jur împrejur.

— Eu cred că vreau să mă fac un vârcolac. Dar... nu sunt sigur încă. Crezi în vârcolaci?

— Hmm...

Îmi schimonosesc gura de parcă aş sta pe gânduri.

— Doar în cei prietenoși.

— Aha.

Pare să se gândească la varianta asta.

— Sau poate că mă voi face pilot de curse.

Dă din umeri în mod vădit exagerat.

— Nu știu.

— Ei bine, norocul tău este că ai o mulțime de timp ca să te decizi, nu-i așa?

Simt micul ghionț pe care mi-l dă subconștientul meu în stomac, avertizându-mă să ies cât mai repede din întorsătura pe care a luat-o conversația.

Din fericire, Derek se îndreaptă deja într-o altă direcție.

— Ai vreun prieten?

— Nu, nu încă. Dar mă ocup de treaba asta.

Își împreunează micuțele lui sprâncene chele.

— Cum adică să te ocupi?

— Păi...

Îmi duc mâinile la gură ca să nu izbucnesc în râs. Arunc o scurtă privire în stânga mea ca să o văd pe Diane strângând din buze în vreme ce se ocupă de un alt pacient, ajutându-l să picteze. Noi suntem în raza ei auditivă, așa că se străduiește din răsputeri să nu izbucnească în râs.

— Am întâlnit un băiat pe care îl plac și cred că s-ar putea ca și el să mă placă pe mine, răspund eu cu onestitate.

Derek dă încet în sus și în jos din cap, în timp ce scoate un:

— Oh.

E pe punctul de a pune o altă întrebare, dar fratele lui i-o ia înainte:

— Ai sărutat vreodată un băiat?

— Ăăă...

Mă blochez o secundă doar, fiindcă nu mă așteptam la o asemenea întrebare.

— Nu sărut ca apoi să mă laud cu asta. Este o regulă destul de bună. Ar trebui să o ții minte, îi sfătuiesc eu, luptându-mă să îmi stăpânesc roșeața care îmi inundă obrajii.

— Oh, eu voi spune. Tati îmi spune că într-o bună zi voi dori să sărut fetele, dar am doar cinci ani, așa că este în regulă dacă nu îmi doresc asta acum.

— Are dreptate. O să dorești. Amândoi o să doriți asta.

Mă uit la amândoi, pe rând, și le fac cu ochiul.

— Doar dacă nu murim, afirmă Eric pe un ton sec.

Îmi duc genunchii la piept și îi cuprind cu mâinile, poziția oferindu-mi un oarecare confort în contrabalans cu tensiunea interioară. Am stat în preajma multor copii și am auzit o mulțime de lucruri. Am purtat chiar și câteva conversații despre moarte și rai. Dar, spre deosebire de conversațiile superficiale animate de curiozitatea tipică copiilor, cuvintele lui Eric îmi transmit un fior pe șira spinării. Deoarece sunt adevărate. Acești doi băieți micuți din fața mea s-ar putea să nu sărute niciodată o fată, sau să devină piloți de curse, sau să afle că vârcolacii — fie ei prietenoși sau altcum — nu există. S-ar putea să piardă tot ceea ce are viața de oferit dintr-un motiv plin de cruzime — copiii nu sunt nemuritori.

— Strângi tare din buze, așa cum face mama, remarcă Eric, potrivit două piese de LEGO cu un declic. Întotdeauna face așa când vorbim despre moarte.

Nu mă surprinde. Dumnezeu, cu ce trebuie să se confrunte biata femeie, privind cum nu unul, ci amândoi băieții ei sunt îndopați cu chimicale peste chimicale, neștiind dacă le vor fi de folos, și întrebându-se ce îi rezervă următoarele săptămâni, luni sau următorii ani!

Simt cum mi se pune un nod dureros în gât doar gândindu-mă la treaba asta. Dar nu trebuie să mă gândesc la așa ceva, îmi reamintesc eu. Sunt aici ca să îi fac să *nu* se gândească la asta.

— Ce-ar fi să stabilim o regulă, vorbesc eu tărăgănat, înghițind în sec. Să nu vorbim despre moarte în timp ce ne jucăm. Să vorbim doar despre ce aveți de gând să faceți după ce veți termina tratamentul și veți merge acasă, în regulă?

Eric se posomorăște.

— Dar dacă?

— Nee!

Scutur vehement din cap.

— Nici un „dar dacă”. Ați priceput? Ce-ar fi să nu ne gândim cum murim? Ne planificăm cum să trăim. S-a făcut?

Se uită unul la celălalt, iar apoi Eric mă întreabă:

— Pot să plănuiesc să nu sărut o fată?

Norul apăsător din cameră se risipește dintr-odată în vreme ce eu mă dezlănțui în hohote de râs, gata să izbucnesc în lacrimi din atât de multe motive.

— Poți să plănuiești ce vrei, atâta timp cât treaba asta implică să ajungi un bătrân zbârcit de riduri. Hai să pecetluim înțelegerea noastră cu câte o strângere de mână.

Ochii li se luminează în timp ce își strecoară pe rând mânuțele în mână pe care le-am întins-o, de parcă am face un pact secret. Unul de care cred că am nevoie la fel de mult ca și ei.

Îi ajut pe gemeni să construiască o navă de război, un portavion și o cameră de tortură — ideea lui Eric — din LEGO. Își aruncă replici unul altuia, ciorovăindu-se ocazional, exact așa cum te-ai aștepta să reacționeze doi frați. Este atât de normal încât

aproape că uit că acești băieți sunt internați în spital cu cancer. Aproape. Dar senzația de neliniște din pieptul meu persistă, și se pare că nu poate fi alungată nici cu toate râsetele din lume.

Sunt surprinsă cât de repede au trecut patru ore în momentul în care o asistentă medicală își bagă capul înăuntru să le spună băieților că este vremea să își strângă jucăriile și să se întoarcă în camera lor.

— Mai vii pe la noi? mă întreabă Eric, făcând ochii mari.

— Păi, mă gândeam să vin din nou sâmbăta viitoare, dacă vă convine și vouă.

El dă din umeri indiferent, dar după o clipă îi surprind privirea piezișă și zâmbetul larg, până la urechi.

— În regulă, atunci.

Mă ridic, ciufulindu-i părul.

— Pe săptămâna viitoare, Eric.

Mă întorc spre Derek, care îmi zâmbește timid, și abia acum observ roșeața din jurul ochilor lui și poziția lui gârbovită. Patru ore petrecute aici l-au stors de vlagă.

— Ne vedem weekendul următor, Derek, da?

— Da, domnișoară Livie.

Îi fac un mic semn de adio cu mâna lui Diane și îmi croiesc încet drum afară, pe hol unde stă o femeie cu un păr de un blond cenușiu prins neglijent într-o coadă de cal.

— Bună ziua, mi se adresează ea. Eu sunt Connie — mama lor.

Își îndreaptă ochii umbriți de cearcăne din cauza lipsei de somn spre băieții care discută în contradictoriu cu privire la lăcașul în care ar trebui să intre o anumită piesă de LEGO.

— V-am privit pe când stăteți împreună cu ei. Eu...

Își drege glasul.

— Nu cred că i-am văzut zâmbind atât de mult de săptămâni întregi. Mulțumesc.

— Eu sunt Livie.

Îi întind mâna. A ei este aspră și puternică. Observ că este îmbrăcată într-o uniformă de chelneriță și presupun că tocmai a scăpat de la slujbă. Îmi imaginez că muncește mult în perioada asta ca să facă față cheltuielilor medicale. Probabil că de aceea pare trasă la față și tot ceea ce îmi poate oferi este un zâmbet trist, obosit. Gândul acesta mă face să sufăr, dar las durerea deoparte.

— Micuții dumneavoastră sunt adorabili.

Văd acele buze strânse despre care mi-au vorbit băieții, în timp ce ea se uită cu luare aminte la ei prin fereastră, părând pierdută în gânduri.

— Încă mai sunt niște copilași pentru mine, îmi șoptește ea și o văd cum clipește ca să își alunge lacrimile care îi strălucesc brusc în ochi. Vă rog să mă scuzați.

O urmăresc cu privirea cum intră în cameră, înlocuind mina ei mohorâtă cu o expresie radioasă, plină de speranță și fericire.

— Ei, și cum a fost prima ta zi aici? o aud pe sora Gale întrebând în spatele meu.

— Grozavă, mormăi eu absentă, privindu-i pe băieți cum apucă fiecare câte o mână întinsă a mamei lor.

Este o femeie micuță, dar reușește să îi cuprindă pe amândoi în brațe, ținându-i strâns lângă ea. Chiar și atunci când Eric începe să se zvârcolească să scape din strânsoarea ei, ea nu se înduplecă, ținându-l lângă ea încă o clipă și strângând cu putere din pleoape. Îmbrățișându-i cu toată puterea pe amândoi, ca și cum nu ar vrea să le dea drumul niciodată. Și nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva trăiește cu senzația că fiecare îmbrățișare poate fi și ultima.

Și dacă este? Dacă vin aici într-un weekend ca să descopăr că unul dintre ei... nu mai este? Nu e ca și cum aș fi venit aici în necunoștință de cauză, fără să mă aștept la așa ceva. Dar acum două chipuri micuțe și două voci sunt legate efectiv de această posibilitate. Presupun că voi plânge. Va trebui să accept asta. Și voi merge mai departe. Dar dacă fac asta, dacă voi deveni doctoriță, de câte ori voi mai sta la o fereastră privindu-i pe părinți cum se agață

de copii lor? De câte ori voi mai încheia pacturi care nu vor rezista în timp? Voi deveni vreodată imună la această senzație de rău la stomac?

Stând aici cu toate gândurile învârtindu-se în mintea mea, fac deodată ochii mari din pricina șocului. Îmi dau seama că acum este pentru prima oară în nouă ani când m-am gândit la visul meu de a deveni doctor cu nesiguranță: „dacă” versus „când”.

Capitolul șapte

■ ■ ■

CE MICĂ E LUMEA!

— Cum e la Princeton?

— Oarecum copleșitor, recunosc eu oftând. M-am rătăcit încercând să găsesc sălile de curs miercuri și vineri. Am reușit, în sfârșit, să intru în sală tocmai când profesorii se prezentau. Mai-mai să dau în epilepsie. Știi că eu nu întârzii niciodată la ore. Știam despre campus că este enorm, dar nu mi-am dat seama cât de mare este cu exactitate. Mi-am schițat harta traseelor spre celelalte săli de clasă ca să evit posibile atacuri de panică pe viitor.

— Aoleu! Dar, pe de altă parte, astăzi ai început și chestia aia cu voluntariatul. Cum a fost?

Ultimele cuvinte ale lui Kacey sunt acoperite de țipetele lui Mia și de ceea ce par a fi hohotele nestăvilite de râs ale lui Ben în fundal.

— A fost bine. Sunt doi băieți...

— Așteaptă o clipă, Livie.

Aud o voce înăbușită, ca și cum Kacey ar astupa receptorul cu mâna.

— Hei! Vorbesc cu Livie. Nu ați putea să... vă cărăbăniți de aici?

În secunda următoare un val de țipete răsună în telefon: „Bună Livie!” strigă ei trecând în fugă prin dreptul telefonului, făcându-mi

mima să-mi crească în piept de bucurie ca apoi să se strângă de durere. Luând mâna de pe receptor, Kacey îmi spune:

— Îmi cer scuze, Livie. Știi cum e sâmbăta seara pe aici.

Surâd melancolic. Da, știi prea bine ce se petrece sâmbăta seara acolo. Masa de opt persoane din bucătăria spațioasă nu este niciodată destul de încăpătoare. Întotdeauna suntem noi, plus Trent și, de obicei, mai vin și câțiva prieteni de la clubul Penny's. Uneori apare și vechiul nostru proprietar, Tanner. Chiar în acest moment, probabil că Storm strânge masa și Dan spală vasele — dacă nu cumva arestează răufăcătorii din Miami. Este un amalgam ciudat și totuși... alcătuiește o familie. Este locul care înseamnă acasă.

Oftez și arunc o privire în camera mea ordonată de cămin. Este curată și plăcută, dar mă întreb: după ce se va risipi euforia începutului, când voi ajunge să simt că aparțin cu adevărat acestui loc?

— Și, cum a fost la spital? Ai făcut cunoștință cu doi băieți?

Se aud uși de dulapuri trântindu-se în fundal, dându-mi de știre că sora mea face ordine prin bucătărie în timp ce vorbește cu mine. Este ca o tornadă când intră în bucătărie.

— Mda. Gemeni. Eric și Derek.

— Vorbești serios?

Aproape că o aud pe Kacey cum își dă ochii peste cap.

Pufnesc în răs.

— Da. Știu. Sunt chiar drăguți.

— Și au...

Nu rostește cuvintele. Nici nu este nevoie să o facă, dar stomacul meu se face ghem și așa.

Înghit în sec.

— Pronosticul e bun.

Nu știi asta, dar o spun oricum pentru că ne va face pe amândouă să ne simțim mai bine. Naveta lungă spre casă îmi dăduse ocazia să mă detensionează și să evaluez situația. Eram conștientă de faptul că prima zi într-un spital de copii cu puști bolnavi — posibil pe moarte — avea să îmi atingă niște coarde sensibile. Bineînțeles că

va fi mai bine cu timpul. Probabil că voi muri de frică și prima dată când voi da cu ochii de un cadavru la facultatea de medicină. Toată lumea pățește așa. E normal. Asta nu înseamnă că nu sunt făcută pentru treaba asta sau că nu pot să îi fac față. Până când am ajuns acasă, norul apăsător care plutea deasupra mea aproape că a dispărut. Resentimentul meu față de Stayner, însă, crescuse de zece ori mai mult.

Kacey scoate un oftat.

— Păi, atunci e bine.

Aud ușa de la cuptor deschizându-se cu un scârțâit și zâmbesc cu gura până la urechi fiindcă știu ce urmează.

Cum era de așteptat, se aude o lovitură sonoră de palmă, urmată de un chelălăit. Râd în timp ce Kacey zbiară: „Fir-ai tu să fii, Trent!”, deoarece știu că a surprins-o aplecată deasupra cuptorului, neatentă la ce se petrecea în jurul ei, și Trent se pare că nu se poate abține să nu o plesnească jucăuș pe fund ori de câte ori are ocazia. Câteva secunde mai târziu se aude un sărut zgomotos lângă telefon, urmat și de chicotelile lui Kacey.

— Bună Livie, mă salută o voce masculină gravă.

— Bună, Trent, îi răspund eu zâmbindu-le celor doi, la fel de profund înamorați încă, chiar și după trei ani.

E înduioșător să știi că două persoane cu un trecut atât de răvășitor o pot duce atât de bine împreună. Să îi auzi în toiul nopții nu mai este chiar atât de înduioșător însă. Dan e nevoit să se ducă să bată cu pumnii în ușa lor în repetate rânduri ca să le spună să nu mai facă atâta zgomot. De obicei, eu nu mai pot să îl privesc pe Trent în ochi a doua zi, ceea ce o amuză pe Kacey la nesfârșit.

— Și cum e la școală?

— Bine. Cursurile au început abia joi, dar până acum totul e bine.

— Da?

Urmează o scurtă pauză.

— Și cu cine te-ai mai giugiulit?

Rămân cu gura căscată în vreme ce aud la celălalt capăt al firului cum își dau ghionturi, urmate de un zgomot răsunător de palmă și apoi pe Trent îndepărtându-se râzând.

— Îmi pare rău, mormăie Kacey.

— Cum de ai putut să îi spui una ca asta?

Trent a devenit ca un frate mai mare pentru mine. Un frate gigantic, pe jumătate bărbat, pe jumătate puști... căruia îi place să mă tachineze aproape la fel de mult cât îi place și surorii mele. Și este de o sută de ori mai jenant când o face el.

— Nici nu vreau să mă gândesc ce o să mai urmeze! O să îi spună lui Dan și apoi o să intre cârdășie cu el împotriva mea.

— Calmează-te, Livie! mă întrerupe Kacey. Nu o să mai spună nimic. Absolut nimic. A trebuit să îi explic ce căutau pozele alea cu fundul unui bărbat pe telefonul meu, totuși, ca să nu creadă că l am înșelat.

— Aha, fac eu, mușcându-mi buzele.

— Dar nu-ți face griji. Diseară am să îi trag o mamă zdravănă de bătaie din partea ta.

Rostește ultima frază exagerat de tare și știu că o face ca să o audă și Trent. Probabil că el îi rânjește cu gura până la urechi acum.

— Grozav, bombăn eu, dându-mi ochii peste cap.

Sora mea este opusul reprimării sexuale.

— Și... ziceai că te-ai întâlnit întâmplător cu tipul acela. Cum îl cheamă?

— Ashton. Da, recunosc eu fără tragere de inimă.

— Și... cum a fost?

Oftez.

— Aproape la fel de bine ca atunci când aprinzi un chibrit lângă un bazin plin cu benzină.

— Uau.

Se aude un zdrăngănit puternic în timp ce Kacey aruncă ceva în chiuvetă.

— Ce nemernic! Data viitoare când mai vin acolo, o să îi smulg boășele tipului, așa cum am promis.

— Nu, n-o să faci asta. E în regulă. Mi-a trecut. Diseară ies cu Reagan și cu niște prieteni. O aștept doar să iasă din baie și am plecat.

— Ah, bine. Știam eu de ce mi-a plăcut de la bun început fetișcana aia.

Aud ușa de la terasă culisând și briza năvălind dintr-odată în receptor, urmată de un geamăt ușor al lui Kacey. Îmi dau seama că se așază într-unul din șezlongurile de pe terasa din spate.

— Ei bine, distracție plăcută. Poate o lași mai moale cu băutura, având în vedere că eu nu sunt pe acolo ca să țin în frâu bestia din tine.

— Amuzant, n-am ce zice!

Îmi mușc buzele, ezitând. Să îi trântesc, pur și simplu, ce mi-a spus doctorul Stayner? Nu știu cum o să îi pice. Probabil că nu prea bine. Nu vreau să își facă griji din pricina mea fiindcă nu are de ce. Doctorul Stayner se înșală.

Înainte de a apuca să iau o hotărâre, Kacey îi dă înainte, în stilul ei caracteristic:

— Dar dacă o mai pui de o orgie dementială convinge-l pe tip să și-o înfășoare în prezervativ.

— Doamne, Kacey. Vorbești ca un golan, îl aud pe Trent strigând în fundal.

— E, asta-i! Vreau doar să mă asigur că surioara mea virgină se gândește la treburile astea când lasă fiara dinăuntru ei să se dezlănțuie.

— Ce fiară ? Livie are o fiară sălbatică? aud o a doua voce bărbătească ciripind vioaie ca un cintezo.

Ben, prietenul lui Kacey, fostul om de ordine prezentabil, devenit avocat.

— Să fiu al naibii. Trebuie să o văd și eu. Îmi plac...

Așadar este oficial. Chiar și aflată la o mie și ceva de kilometri depărtare, sora mea tot a reușit să mă facă să îmi doresc să intru în pământ de rușine. Scoțând un geamăt, îmi îngrop fața în palme.

— De ce am așteptat să ajung la colegiu ca să pun gura pe băutură, Kacey? Ar fi trebuit să îmi iasă chestia asta din cap cu mulți ani în urmă. De ce m-ai lăsat să aștept?

— Hei, am încercat. Ai uitat? Dacă nici faptul că ți-am turnat alcool pe furiș în ceaiul cu gheață nu se numește dragoste de soră, atunci mă dau bătută.

Ușa se deschide și Reagan intră în cameră, azvârlindu-și lucrurile pe masa de toaletă. Imediat după aceea bate cu degetul arătător pe cadranul ceasului și îmi face un semn din mână indicându-mi că mă așteaptă în hol.

Dau din cap, ridicând un deget pentru a-i da de știre că mai durează un minut.

— Kace, trebuie să plec. Salută-i pe toți din partea mea. Și spune-le că mi-e dor de ei.

— S-a făcut, Livie. Și noi îți simțim enorm lipsa. Nu e la fel pe aici fără tine.

Din nou mă zgândăre faptul că ar trebui să îi transmit ceea ce mi-a pus doctorul Stayner, dar nu știu cum s-o fac. Știu că nu are dreptate, dar... dacă are? Știu că ea îl va crede pe cuvânt. Poate că tocmai de asta nu vreau să îi spun. Din cauza a ceea ce o să-mi răspundă? Ce îmi va zice să fac? Probabil același lucru pe care mi-l spune mereu: Mergi mai departe și fă greșeli.

— Hei, Kacey.

Trebuie să-mi fi remarcat tonul serios, deoarece nota jucăușă din glasul ei a dispărut.

— Da, Livie?

— Care crezi tu că este modul cel mai corect de a-ți trăi viața?

Urmează o pauză îndelungată. Atât de lungă încât îmi verific ecranul telefonului să văd dacă mai este conectată.

— Prin încercări și greșeli, Livie. Asta e singura modalitate pe care o știu.

■ ■ ■

— E cam liniște pe aici, remarc eu în vreme ce o urmez pe Reagan pe aleea cu barieră la intrare ce duce spre veranda din fața casei impunătoare cu două etaje, în stil modern, Craftsman, înconjurată de stejari maiestuoși. Acum o săptămână străbăteam aceeași alee pietruită simțind aceiași fluturi zbătându-mi-se în stomac. Numai că de data asta este diferit, deoarece cunosc pe cineva din casă.

Pe Connor. Și, de data asta, în stomacul meu se iscă o senzație ciudată de agitație nervoasă.

— E devreme, îmi spune Reagan, luând-o la fugă pe trepte de parcă ar mai fi fost aici de vreo mie de ori. Întinde mâna să deschidă ușa principală.

— Reagan! Nu ar trebui să batem la ușă sau...

— Gidget! aud o voce masculină ceva mai departe.

Mă uit cu ochi iscoditori peste creștetul lui Reagan și văd un tip pe hol care se îndreaptă agale spre noi, lipăind cu picioarele goale pe podeaua din lemn de esență tare.

O întreb în șoaptă:

— Cine mai e și ăsta?

Îmi aduc aminte că mi-a spus că cunoaște multe dintre persoanele care vin la petrecere, dar îi știe și pe tipii care locuiesc aici? Îl cunoaște pe Connor? L-am pomenit pe Connor în treacăt, dar ea nu a spus decât: „Merg și eu!”

— Cum ai putea să îl uiți vreodată pe Grant! exclamă Reagan destul de tare, afișând unul din zâmbetele ei enorme.

Lui Reagan nu-i stă deloc în fire să fie subtilă.

El încetinește pasul în timp ce se apropie de noi, iar pe chip îi trece o umbră de dezamăgire.

— Nu îți mai amintești de mine? mă întreabă el, ducându-și mâna la piept de parcă ar avea un junghi la inimă.

— Eu... uh..., bălmăjesc, aruncându-i o privire ucigătoare lui Reagan, iar obrajii mei iau foc.

Amândoi izbucnesc în râs.

Cu un zâmbet ștregăresc, el îmi întinde mâna.

— Bună, eu sunt Grant. Mă bucur că ați putut veni, domnișoarelor.

Îi zâmbesc timid în timp ce îi strâng mâna.

— Livie.

— Pentru mine vei fi întotdeauna Irlandeza, îmi spune el făcându-mi cu ochiul, apoi se întoarce înapoi pe holul care se întinde până departe, în spatele acestei case de dimensiuni impresionante.

Mi-a spus *Irlandeza*.

De ce mi-a spus *Irlandeza*?

Nu mi-l amintesc.

De ce nu mi-l amintesc?

Oh, Doamne, Dumnezeuule. M-a văzut în halul ăla. Trebuie să îl cunoască pe Ashton. Știe ce am făcut cu Ashton? Îi va spune lui Connor că devin obsedată sexual atunci când beau? I-a spus deja lui Connor? Dacă Connor nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu mine acum?

Ce dezastru!

Reagan mă înhață de braț și mă strânge tare.

— Livie, nici măcar nu clipești. Mă sperii de moarte.

— Scuze, mormăi eu.

Nu-i nimic, îmi spun în sinea mea.

O pornim după Grant, trecând pe lângă o cameră de zi spațioasă dar goală, pe partea dreaptă.

— Reagan a câștigat dragostea mea nepieritoare, dar sunt dispus să mai merg la întâlniri cu alte fete cât timp își mai face ea de cap, îmi spune Grant peste umăr.

— Cred că vei tot merge la întâlniri până când vei fi un bătrân cu părul alb, în cazul acesta, îl avertizez eu aruncându-i lui Reagan o privire piezișă.

El se oprește în loc și se răsuțește pe călcăie, privind-o pe Reagan cu gura până la urechi:

— Merită osteneala. Doriți ceva de băut, domnișoarelor?

Înainte de a apuca să cer o apă sau o Cola, Reagan face deja comanda pentru amândouă.

— Ca de obicei, Grant. Mulțumim.

Am senzația că acest *ca de obicei* o să apară sub forma unor sticle de băutură pe blatul de bucătărie pe care îl văd în fața mea. Și este evident că Grant știe prea bine ce înseamnă *ca de obicei*.

— Orice pentru tine, Gidget, rostește el cu un al zâmbet cuce-ritor, după care o ia pe după colț.

O înșfac de braț ca să o opresc din drum.

— Știai că Grant locuiește aici, Livie?

Ea încruntă din sprâncene.

— Oh, da. Desigur.

Simt cum mi se arcuieste o sprânceană și știu că probabil mi-a ajuns în mijlocul frunții.

— Așadar știai că este colegul de apartament al lui Connor.

— Îm-hm, îmi confirmă ea absentă, smucindu-se din strânsoarea mea și plecând în graba mare spre bucătărie.

De ce oare este atât de evazivă?

— Hei, Livie! aud eu un glas.

Mă întorc și dau cu ochii de Connor coborând un șir de trepte, radiind de fericire. Oftez de ușurare. Ei bine, nu pare să regrete invitația făcută...

Îmi confirmă asta o secundă mai târziu când mă cuprinde în brațe, învăluindu-mă într-o îmbrățișare strânsă, de parcă am fi mai degrabă niște vechi prieteni, decât doi oameni care abia s-au întâlnit.

— Ce tare mă bucur să te revăd, îmi murmură el la ureche, transmițându-mi fiori în tot trupul.

— Și eu, chicotesc, topindu-mă toată în brațele lui.

Punându-și o mână ușor pe spatele meu, mă conduce într-o bucătărie mare de tip vagon, în care predomină lemnul închis la culoare și oțelul inoxidabil. Nu am văzut nimic din toate astea în seara petrecerii, având în vedere că am intrat în subsol prin partea din spate a casei. Sunt mai mult decât surprinsă că niște studenți pot locui astfel. Peretele din spate e practic alcătuit numai din terestre, care dau în curtea din spate retrasă, plină de pomi.

— Ai făcut cunoștință cu Tavish? mă întreabă Connor, făcându-mi semn cu mâna spre un tip solid și îndesat, cam de înălțimea mea, cu părul în nuanțe roșcate, care stă rezemat de blatul de bucătărie, înfulecând o felie de pizza.

— Spune-mi Ty.

Își șterge mâna de jeansi, după care mi-o întinde.

— Golane! Suntem în America aici. Și nu suntem barbari. Spală-te înainte de a da mâna cu domnișoarele, îl bombăne Grant în timp ce îmi oferă o băutură, jucând din sprâncene.

Are un zâmbet foarte plăcut, prietenos.

— „Bile yer heid!” răcnește Ty la Grant cu un accent scoțian grosolan despre care presupun că este fals, având în vedere că nu l-a avut cu o clipă în urmă. Nu am habar ce a spus, dar dojana aspră a lui Grant pare să fi avut efect deoarece Ty se duce la chiu-vetă ca să se spele pe mâini de grăsimea de la pizza.

— Dacă ai nevoie vreodată de un bărbat în kilt, Ty este omul tău, mă asigură Connor cu un zâmbet strâmb.

— În kilt? repet eu cu glas pițigăiat, amintindu-mi de poza din telefonul surorii mele.

— Ty respectă întru totul tradițiile. Nu-i așa, Ty? ciripește Reagan în spatele meu, râzând pe înfundate.

S-a uitat și ea pe poze, așa că știe cu exactitate ce îmi amintesc eu.

El răspunde râgâind cu putere și rânjind.

— Măi, omule. Calmează-te, îi spune Connor râzând și clătînând din cap. E genul de bărbat cumpătat. Dar își pierde simțul măsurii atunci când umblă îmbrăcat în chestia aia. Nu vrei să fii martoră la așa ceva. Nu e deloc drăguț, te asigur.

Reagan se prăpădește de râs în timp ce obrajii mei ard și Connor continuă să trăncănească, fără să îi pice fisa.

Connor își arcuiește sprânceana de mirare.

— Ce-i atât de amuzant, Reagan?

— Oh, nimic...

Un zâmbet poznaș îi joacă pe chip, ca să dispară imediat după aceea.

— Mă bucur că ne revedem, Connor.

Se duce la ea să o îmbrățișeze.

— Și mie mi pare bine să te revăd, Reagan. Cu toate că nu știu dacă colegiul Princeton e pregătit să îți facă față...

Ea se mulțumește să îi facă cu ochiul în chip de răspuns. Îi întreb, încrucișându-mi brațele la piept:

— Și mai exact, cât de bine vă cunoașteți unii pe alții?

Îi arunc micuței și viclenei mele colege de cameră o privire pătrunzătoare. Ea se ascunde imediat pe după Grant, evitând contactul vizual cu mine.

— Tatăl lui Reagan este antrenorul echipei mele de canotaj. Nu ți-a spus treaba asta?

— A omis câteva detalii.

Știu că tatăl lui Reagan este antrenorul echipei de canotaj, dar ea nu s-a obosit nici măcar să îmi pomenească că îl cunoaște pe Connor, nemaivorbind de faptul că și el face parte din echipă. Din nou, arunc o privire peste umăr. Reagan stă rezemată de Grant, pe jumătate ascunsă după el, urmărindu-mă cu o expresie îndurerată pe chip.

— Suntem, de asemenea și membrii unui club studențesc din Princeton, Tiger Inn. De asta ai auzit, nu-i așa?

— Un fel de frăție, corect?

Connor ridică din umeri.

— Mult mai relaxat decât o frăție, dar ne cam ciondănim, ce-i drept.

Trec rapid în revistă cunoștințele mele limitate despre viața socială din Princeton, ca să nu dau impresia că sunt o toantă.

— Vă ciondăniți, adică... faceți un legământ, corect?

— Corect. Nu ai voie să te ciondănești până în primăvara anului doi de studenție, dar ar trebui să începi să cunoști diferitele cluburi.

Apucându-mă de mână, Connor mă trage după el spre altă încăpere.

— Așadar, ești în echipa de canotaj?

— Mda, toți patru suntem. Haide.

Connor mă înșfacă de mână și mă trage mai departe.

— Vino să faci cunoștință cu Ash.

Mintea mea abia dacă are suficient timp să proceseze, stomacul meu are suficient timp să se facă ghem, iar picioarele se clatină sub mine în timp ce pășim în bârlogul leului. Sunt sigură că pe chipul meu se poate citi un amalgam perfect de șoc, jenă și groază. Și acolo dau cu ochii de un tip înalt și zvelt cu ochi căprui închiși la culoare și cu părul vâlvoi, tolănit într-un fotoliu uriaș, cu o bere într-o mână și cu telecomanda în cealaltă, pe care am jurat că o să îl scot cu totul din viața mea.

Ashton „Regret chestia cu tine” Henley.

— El este Ashton, căpitanul nostru, deși nici în ruptul capului nu îmi dau seama de ce, îmi mărturisește Connor pe un ton sugubăț, părând să uite de faptul că știu prea bine cine este Ashton și sunt pe punctul de a leșina.

Nu sunt în stare să scot o vorbă în timp ce mă holbez la chipul lui, și îi urmăresc ochii aceia care se mută de la mine la Connor,

apoi la mâna lui Connor care o strânge pe a mea, sorbind o dușcă zdravănă de bere în tot acest răstimp.

— Irlandez, mi se adresează el, în sfârșit, pe un ton inexpressiv.

Observ că are fălcile încleștate. Probabil că situația este la fel de jenantă pentru el ca și pentru mine. Acea noapte regretabilă — fata pe care vrea să o uite s-a întâmplat să... se întâmplă să se afle în casa lui.

— Așteaptă o clipă...

Mâna lui Connor alunecă dintr-a mea. *Oh... iată-ne ajunși și aici...* Un deget acuzator se îndreaptă spre mine în vreme ce Connor își înclină capul într-o parte. Face ochii mari la colegul lui de apartament.

— *Ea* este fata care te-a provocat să îți faci un tatuaj?

Închid ochii și trag de câteva ori adânc aer în piept, spunând în gând adio oricărei șanse pe care aș fi putut-o avea cu Connor.

Când deschid din nou ochii, îi văd pe amândoi zgâindu-se la mine.

— Ei, ce zici de chestia asta!

Connor își aruncă un braț pe după umerii mei și mă strânge la pieptul lui.

— Ești celebră pe aici!

Simt cum îmi fuge sângele din obraji. „Celebră?” În ce calitate? De executantă a dansului robotului, sau de virgină alcoolică pupăcioasă și depravată? Mă întorc ca să dau cu ochii de Grant și Reagan care s-au strecurat pe furiș în spatele nostru. Îi arunc un nou set de săgeți din priviri lui Reagan pentru că a provocat această ambuscadă. Ea își încleștează gura pe pahar în timp ce se ascunde rapid în spatele lui Grant.

Mă întorc să îi înfrunt pe tipul pe care vreau să îl impresionez și pe tipul pe care vreau să îl uit și mă întreb în sinea mea dacă s-ar putea întâmpla ceva și mai rău de atât pe ziua de azi.

— Ashton — iubitule — trebuie să plecăm ca să ajung la timp la aeroport.

Aud vocea înainte ca blonda să își facă apariția pe o altă ușă în cameră, cu geanta și mantoul atârinate de braț. Se apleacă peste speteaza fotoliului și îl sărută îndelung pe buze.

Connor se sprijină de mine pradă unui extaz inocent.

— Ea este prietena lui Ashton, Dana.

Capitolul opt

■ ■ ■

AFEMEIIATUL

Deja am renunțat să mai vorbesc. Știu că orice mi-ar ieși pe gură nu ar fi nimic altceva decât o înșiruire de vorbe idioate fără nicio noimă, deoarece am tendința să vorbesc astfel când sunt nervoasă, șocată sau supărată. Și în acest moment, stând aici, privindu-i pe Ashton și pe prietena lui sărutându-se, cele trei ingrediente formează amalgamul unei furtuni perfecte care stă să izbucnească în mine.

Dana se retrage de lângă Ashton la auzul numelui ei.

— Bună, Reagan. Bună...

— Ea este Livie, mă prezintă Connor.

Îmi zâmbește cu căldură.

— Bună, Livie. Încântată de cunoștință.

Încerc să îi zâmbesc la rândul meu. Cred că reușesc. Nu sunt sigură; se poate să fi arătat mai degrabă precum rânjetul unui animal turbat. Sunt mult prea ocupată să încerc să îmi domolesc urletele din capul meu.

Nemernicul *a înșelat-o*. Cu mine.

Ochii îmi zboară spre chipul lui, ca să constat că mă privește cu o expresie ciudată. Nu este vorba de aroganța lui obișnuită. Nu este nici de vinovăție, deși *ar trebui* să fie. Nu, știu exact ce este. Disperare. Mă imploră să nu spun nimic. Nu vrea ca prietena lui

să aflu. Totul are sens acum. Din cauza asta vrea să treacă sub tăcere ceea ce s-a petrecut între noi. Și atunci... pentru ce ar trebui să fiu eu *celebră*?

Îi arunc o privire pe furiș lui Connor ca să văd că îmi zâmbeste. Este un zâmbet cald, nu zâmbetul amuzat al unui tip care știe că mi-am făcut de cap cu colegul lui de apartament, iar acum sunt prezentată prietenei acestuia, care nu bănuiește nimic. Fie că nu crede că s-a întâmplat ceva nelalocul său — ceea ce înseamnă că este un adevărat dobitoc, *nicidecum* băiatul drăguț care credeam eu că este —, fie că nu știe.

Nu pricep. Dar toată lumea se holbează la mine, așteptând să îi dau replica lui Dana. Înghit în sec și mă străduiesc să par amabilă:

— Bună, Dana. Îmi pare bine de cunoștință și mie.

Trebuie să fi sunat acceptabil, deoarece ea îmi zâmbeste dând din cap, după care îl înșfacă pe Ashton de braț și îl scutură zdravăn.

— Hei, vorbesc serios, Ash. Mișcă-ți fundul ăla minunat și hai să mergem, căci altfel am să întârzii.

El se conformează, ridicându-se din fotoliu cu eleganță și dominând-o cu înălțimea lui. Buclele ei lejere i se revarsă când își dă capul pe spate ca să îl privească. După felul în care se uită la el, cu ochi strălucitori — tot așa cum face Kacey atunci când Trent este în preajma ei —, pot să îmi dau seama că este îndrăgostită până peste cap de el.

Aș vrea să fiu acum oriunde în altă parte decât în încăperea asta împreună cu fata dulce și neștiutoare și prietenul ei desfrânat.

— Connor, unde este baia? întreb eu, încercând să îmi păstrez vocea egală.

Dând din cap spre stânga, îmi răspunde:

— Este una imediat cum ieși pe ușă, după colț. Prima la dreapta.

— Oh, eu aș mai lăsa să treacă o oră, ne avertizează Grant, care este în spatele nostru. Ty a fost acolo. Nu este potrivită pentru domnișoare. Sau pentru majoritatea oamenilor.

— Asta din cauza afurisitului de chili pe care l-a făcut mama ta! zbiară Ty din bucătărie.

Clătinând din cap spre colegul său de cameră, Connor mă îndrumă:

— A treia uşă pe partea dreaptă la etaj. Vrei să te conduc?

— Nu, mulţumesc. Mă descurc singură.

Îl bat ușor pe braț, ca apoi să mă răsucesc pe călcâie și să o zbughesc de aici.

— Mi-a părut bine de cunoștință, Livie, strigă Dana după mine.

— Și mie.

Îi arunc un zâmbet peste umăr, luând-o la goană spre scări. Sper că nu am fost prea nepoliticoasă, dar nu m-am putut abține. Este tare drăguță și tocmai din cauza asta îmi vine să urlu.

Îl aud pe Asthon spunând în spatele meu:

— Ne întâlnim la mașină în cinci minute. Trebuie doar să mă schimb și să îmi iau portofelul.

Vine după mine.

Sângele îmi năvălește în urechi. Grăbesc pasul, urcând câte două trepte odată și sunt hotărâtă să ajung în spatele unei uși încuiate înainte de a fi nevoită să mă trezesc față în față cu el. Și aș fi reușit dacă nu m-aș fi împiedicat de ultima treaptă și nu aș fi căzut cât eram de lungă pe burtă, pe podeaua din lemn de esență tare.

Obrajii îmi sunt cuprinși de flăcări în timp ce mă adun de pe jos în patru labe, hotărâtă în continuare să mă ascund. Aud un râs înfundat în spatele meu în vreme ce două mâini mă apucă de talie și mă ridică fără niciun efort.

— Doamne, Irlandezo, mormăie Ashton.

Mă zbârlesc toată când îi simt mâna atingându-mă pe scobitura spatelui.

— Mă descurc și singură de-acum, bombăn eu nervoasă, smulgându-mă de lângă el și grăbindu-mă spre baie.

Mă urmează imediat, accelerând ritmul în urma mea.

— Mă îndoiesc de treaba asta, mă contrazice el, fără să râdă însă.

Când ajung la a treia uşă pe dreapta, Ashton mă apucă de şold şi efectiv mă împinge în camera spaţioasă. Mă răsucesc pe călcâie şi închid uşa, dar e prea târziu. El s-a strecurat deja înăuntru, deschizând uşa după el. Şi încuind-o.

— Ce vrei să — încep eu pe un ton muşcător, dar el îşi încheiează mâna pe gura mea.

— Taci din gură.

Mă împinge în spate până când mă lovesc cu fundul de marginea blatului din granit al chiuvetei, ținându-mi gura astupată cu mâna în tot acest răstimp. Preţ o clipă îmi trece prin cap să i-o muşc, dar mă stăpânesc. Probabil că i-aş suge sângele la cât de nervoasă sunt. Livie Vampirul. Martor îmi este Dumnezeu că neaba asta nu ar face decât să se adauge la toate celelalte poveşti care circulă despre mine.

Mă fixează din priviri de la înălţimea lui, cu ochii aceia castanii profunzi şi gânditori. Nările mele surprind izul uşor al coloniei lui de mosc. Îmi trezeşte instantaneu amintirile de sâmbăta trecută. Amintiri care pur şi simplu nu îmi dau pace.

Îmi feresc privirea de el, iar inima începe să-mi bată nebuneşte şi simt cum mi se prelinge un firicel de sudoare pe şira spinării. Tot ce vreau este să scap de aici, dar nu pot. M-a prins în capcană. Întreaga situaţie este copleşitoare şi trebuie să mă țin tare ca să nu mi se înmoaie genunchii. Sau poate că doar Ashton este cel care mă copleşeşte. Şi tot ce are legătură cu el. Înghit în sec în mod repetat.

— Dacă dau mâna la o parte, promiţi că taci din gură şi mă laşi să îţi explic ceva? mă întreabă el cu o privire ameninţătoare.

Mă încrunt. Ce este de explicat? Că s-a îmbătat şi că a înşelat-o pe prietena lui? Dar, în acest moment, tot ce îmi doresc este să plec de aici şi să scap de el, aşa că dau din cap.

În secunda în care îşi dă mâna la o parte de pe gura mea, mă cuprinde din nou furia.

— Cum de ai putut...

Ashton mă reduce la tăcere apucându-mă de talie și rotindu-mă astfel încât să stau cu fața la oglindă. Sunt pe cale de a mă răsuci ca să scap din strânsoarea lui, dar când ridic privirea și văd chipurile noastre reflectate în oglindă, dau de ochii lui întunecați care mă ținutiesc locului din priviri. Simt că nu mai am aer.

— De unde îl știi pe Connor?

Vocea lui este ciudat de calmă. Eu mă încordez toată când el ridică mâna să îmi dea părul lung la o parte, mângâindu-mi gâtul cu degetele.

— L-am întâlnit zilele trecute, răspund eu fără să vreau, distrată. Nu ți-a spus treaba asta?

Ce face?

— Nu.

Degetul lui arătător se încârligă ușor de gulerul cămășii mele trăgându-l în jos suficient de mult încât să scoată la iveală tatuajul meu.

— Ce mică e lumea, murmură el, în timp ce își trece degetul peste scris.

Dă drumul ușor aerului din piept, iar respirația lui îmi transmite fiori pe șira spinării în jos, până în picioare, făcându-mă să înțepenesc locului.

Îmi încleștez maxilarul ca să-l opresc din tremurat.

— Din păcate.

Degetul lui se oprește, și el mă fixează în oglindă cu ochi sfredelitori. Când își mută din nou privirea la tatuajul meu, remarc un mic zâmbet afectat. Degetul lui începe să se plimbe de-a lungul literelor de pe spatele meu, înainte și înapoi, iar mișcarea asta îmi stoarce tot aerul din plămâni și mă face să mă înroșesc la față.

— Acum înțelegi de ce sâmbăta trecută trebuie să rămână între noi?

— Nu ar fi trebuit să se întâmple, în primul rând, afirm eu, vocea mea frângându-se în vreme ce brațul lui muscular se întinde după sticluta cu loțiune de pe blat, pompând un strop pe vârful

degetelor. Cu fruntea încrețită de uimire, îl urmăresc cum le îndreaptă spre mine și cu o atingere cât se poate de fină începe să o întindă pe pielea mea recent tatuată. Închid ochii și înghit în sec, permițându-mi o clipă să mă bucur de crema răcoroasă și binefăcătoare. Chestia asta nenorocită m-a înnebunit toată săptămâna. O îngrijesc cu conștiinciozitate, dar trebuie să recunosc că mâinile mele nu mă fac să mă simt nici pe departe la fel de bine cum o fac ale lui.

Îmi displace profund să recunosc chestia asta.

— E plăcut, nu-i așa? murmură el cu glasul ușor răgușit și simt cum corpul meu este luat cu asalt de un val de căldură.

— Da, mă pomenesc eu murmurând la rândul meu.

Stai așa... Deschid iute pleoapele ca să dau de ochii lui ațintiți asupra imaginii mele din oglindă. *Fir-ar el să fie, cum naiba face treaba asta!*

— Nu! izbucnesc eu, zbătându-mă să mă eliberez din strângerea lui și întorcându-i spatele.

Mă îndrept spre ușă, dar mâna uriașă a lui Ashton aterizează pe talia mea. Mă ridică în aer cu oarecare brutalitate și mă așază pe blatul chiuvetei astfel încât ne aflăm față în față.

— Nu mai fi atât de al dracului de încăpățânată și ascultă-mă, Irlandezo, se răstește el la mine, strângându-mă de șolduri atât de tare, încât degetele lui îmi pătrund adânc în carne, ajungând până la oasele bazinului.

Tonul lui însă e cel care mă face să tresar.

— Connor este cel mai bun prieten al meu. Ne știm de patru ani. Îl cunosc bine.

Face o pauză, timp în care ochii îi alunecă pe fața mea.

— Știu că pare un tip simpatic, dar... ceea ce îți pot spune este că lui Connor nu i-ar plăcea să afle că eu și cu tine ne-am cuplat. Chiar dacă a fost doar pentru o noapte. Chiar dacă nu ne-am tras-o.

Trag aer în piept cu un șuierat din pricina brutalității lui, dar el continuă, fără nicio scuză:

— Așa că, în caz că vrei să continui relația cu el, ar trebui probabil să treci totul sub tăcere.

Mă încrunt.

— Nu înțeleg. Credeam că el știe...

— Nu, nu știe, îmi confirmă Ashton clătinând din cap.

— Nimic?

Ashton își lasă mâinile să alunece ușor de pe talie pe șoldurile mele, ajunge pe partea laterală a pulpelor, strângându-le ușor, ca apoi să se oprească pe genunchii mei în timp ce face un pas înapoi.

— Nimic.

La atingerea lui simt o căldură ciudată în coapse, dar strâng din dinți, fiind concentrată mai mult asupra răspunsurilor lui.

— Și atunci, cum de am ajuns eu să fiu *celebra* irlandeză?

— Ah.

Își pleacă creștetul, râzând pe înfundate. Când își ridică din nou privirea spre mine, o face zâmbind ca pentru sine.

— Pentru că eu nu am mai răspuns niciunei provocări până atunci.

Văzând expresia mea nedumerită, adaugă:

— Tatuajul. De pe fundul meu.

Simt cum mă îmbujorez, dar, cu toate acestea, curiozitatea îmi dă ghes:

— Și de ce ai acceptat-o?

Când îmi răspunde, o face cu un glas moale.

— Am avut motivele mele.

După felul în care se uită la mine, îmi dau seama imediat că ascunde un secret, și gura mi se usucă instantaneu.

— Și te rog — din nou — să nu spui nimic. Pentru Dana. Nu trebuie să îi rănim sentimentele.

După felul în care îi rostește numele, sesizez imediat respectul pe care i-l poartă. Ține la ea. Poate că era la fel de beat ca și mine...

— Nu ar trebui să îi spui, totuși? Vreau să spun că este...

Glasul mi se frânge în căutarea cuvântului potrivit. Josnic. Păcătos. Greșit.

— E complicat, mi-o trăneste el. Și nu e treaba ta. Și dacă nu vrei să taci din gură de dragul Danei, fă-o măcar pentru Connor.

Descuie ușa și iese afară. Dar se oprește brusc din drum.

— Încă ceva.

Se uită peste umăr la mine și simt cum mi se strânge stomacul.

— Spune-i lui Reagan că am să o omor cu mâna mea.

Acestea fiind zise, o pornește în jos pe scări.

— Doar dacă nu o omor eu mai întâi, boscorodesc, adresându-mă chipului cuprins de vâlvătăi din oglindă.

■ ■ ■

— Nu aveam cum să îți spun! pledează Reagan, cu ochi mari și nevinovați ca de căprioară. Nu ai fi venit deloc!

— Nu este adevărat! bombăn eu cu îndărătnicie.

Și are dreptate. Nu aș fi venit. Dar nici nu aș fi stat acum pe veranda din spate așteptându-l pe drăgălașul și inocentul Connor să îmi aducă un whisky Jack Daniels cu Cola. Al treilea în această seară, și asta datorită faptului că sunt cu nervii la pământ.

— Și care-i treaba cu Dana? șuier eu. Nu crezi că se cuvenea să știu și eu de ea?

Reagan se face mică.

— Nu prea știam cum să aduc vorba despre ea, văzând că nu mai aveai mult până să îți explodeze capul după tot ce s-a întâmplat în acea seară. Și dacă chiar îl plăceai pe Ashton, atunci...

— Nu îmi place de el, mă grăbesc eu să o asigur, cam prea precipitat.

Pe buze îi zăresc umbra unui zâmbet, dar ea devine serioasă imediat.

— Asta e bine, fiindcă tu nu ești genul de fată care se culcă cu oricine și nici el nu este genul de băiat cu care merită să te împrietenești. S-a adjudecat.

Oftez, adăugând în șoaptă:

— Înțeleg de ce nu mi-ai spus weekendul trecut. Capul meu probabil că ar fi *explodat*. Dar nu ți-a trecut prin minte că ar fi o idee bună să îmi spui asta *înainte* de a pune din nou piciorul în această casă?

Ea are bunul simț să dea impresia că se rușinează în vreme ce își pune ceașca goală pe o măsuță din lateral.

— Probabil că da... îmi pare rău. Când mi-ai spus că ai făcut cunoștință cu Connor și că voiai să vii aici astăzi, am crezut că nu îți mai pasă. Mă refer la faptul că aveai să îl revezi pe Ashton.

Îi arunc o privire ucigătoare.

— Și ce mai ai de spus referitor la faptul că aveam să fac cunoștință cu prietena lui?

— Trebuia să fie deja înapoi la Seattle la cursuri! îmi spune Reagan, scoțând un geamăt și îngropându-și fața în palme. Îmi pare rău! Sunt o prietenă groaznică. O colegă de cameră mizerabilă. Pur și simplu nu mă descurc când vine vorba de situații jenante.

— Nici eu. Mai ales în situația în care m-am trezit adineauri.

— Gidget!

Ușa din spate se deschide și un Grant numai zâmbet își face apariția, ținând băutura lui Reagan în mână. Când dă cu ochii de chipul ei morocănos, se întoarce și iese înapoi pe ușă fără niciun cuvânt. Aproape pot să spun că îl văd literalmente ieșind cu coada între picioare.

— Carevasăzică, este și Grant băgat în treaba asta?

— Nu o să sufle nici măcar un cuvântel. Pe bune.

Se uită la mine cu ochi rugători.

— Te rog să nu mă urăști, Livie.

Îmi înfig bărbia în aer cu încăpățănare și privesc în gol grădina vastă, cufundată în întuneric, din spatele casei în timp ce cuget la toate aceste lucruri. Nimic nu s-a întâmplat din vina lui Reagan. Eu sunt cea care s-a giugiulit cu Ashton. Eu sunt cea care s-a întâlnit din întâmplare cu Connor și a vrut să vină aici. Eu sunt cea supărată pe Ashton pentru că a înșelat-o pe prietena lui. Eu

sunt cea căreia i se strecoară în minte amintiri pasagere cu sărutări și atingeri erotice. Trebuie să încetez să mă mai gândesc la aceste lucruri în legătură cu Ashton și să încep să îmi concentrez atenția asupra superbului blond irlandez care *este* disponibil. Poate că pot să mă aleg cu niște noi amintiri și să dovedesc astfel că doctorul Stayner nu are dreptate, pe când eu am.

— Nu te urâsc, Reagan, o asigur eu oftând. Poate că încă aș mai fi în stare să te omor în somn, dar m-aș gândi la tine cu drag în timp ce aș face-o.

Ea expiră zgomotos.

— Avertizează-mă totuși, da? Dintotdeauna mi-am dorit să îngurgitez viermele din sticla de tequila înainte să mor. Ar trebui să fac chestia asta astă-seară sau să mai aștept?

Izbucnesc în râs, pe jumătate nechezând, pe jumătate chicotind, gluma ei detensionând atmosfera.

— De ce îți spune Grant *Gidget*?

Ea clatină din cap din pricina poreclei aiurite, mormăind:

— E o poreclă inspirată din personajele anilor cincizeci și șaiszeci. Ții tu, *fata băiețoi crește, fata băiețoi se mărită*. Sunt o grămadă de cărți și de filme pe tema asta. Chiar și o emisiune de televiziune. După câte se pare, autorul a ajuns la acest nume, *Gidget*, prin contopirea cuvintelor *girl* și *midget*². Asta sunt eu, continuă ea făcând un gest spre propria ei persoană, cu un zâmbet atotștiutor întipărit pe față. Bine că nu sufăr de complexul înălțimii.

Chicotesc ușor la auzul confidenței ei. Este revigorantă.

— Și totuși trebuie să îl întreb pe Ashton de ce îmi spune *blundeza*. Am senzația că, ori de câte ori îl văd, sunt prea ocupată să mi înghit limba și nu apuc să îi pun întrebarea asta. Crezi că Grant știe?

Reagan clatină din cap.

— L-am întrebat. Nu știe. Doar Ashton știe.

¹Băiețoi.

²Pitică.

Urmează un lung răstimp de tăcere, în care Reagan se ascunde în spatele paharului. Nu știu cum de un trup atât de mititel poate să reziste la atâta băutură. Apoi ea îmi atrage atenția, spunând:

— Lui Connor i s-a pus pata pe tine.

Roșesc și mă uit peste umăr în bucătărie unde îl văd stând de vorbă cu Grant și cu un tip necunoscut.

— Chiar așa?

Ea își clatină capul în sus și în jos.

— Oh, da. E evident. Nu-și poate lua ochii de la tine. Probabil că își închipuie că o să ți-o tragă mai târziu.

— Reagan!

Clatin din cap, iar ea rânjește cu gura până la urechi. E la fel de rea ca sora mea.

Mai trage o dușcă lungă și zgomotoasă în vreme ce gândurile îmi zboară fără să vreau înapoi la Ashton.

— Pare o fată drăguță.

— Cine?

— Prietena lui Ashton.

— Ah...

Reagan face o pauză după care îmi spune cu glas scăzut:

— Mda. Prea drăguță pentru el. Mă simt vinovată ori de câte ori dau ochii cu ea. Of, dacă tipul ăsta ar reuși să și-o țină în pantaloni...

Stai puțin...

— O înșală des? Nu a făcut-o doar cu mine?

Ea ridică din umeri.

— Am auzit și eu. Multe chestii. Are un apetit sexual de nestăvilit. Inima și creierul lui sunt două entități separate care nu interacționează. Niciodată. Biata Dana nu are nici cea mai mică șansă să îl satisfacă.

— Sunt sigură că nimeni nu poate, rostesc eu în șoaptă, ridicându-l pe loc la rangul de afemeiat.

Când intrăm din nou în casă, dau de o mulțime de chipuri noi în bucătărie și în camera de zi alăturată, luând cu asalt toată partea dreaptă a casei, vizavi de bibliotecă. Și mai mulți oameni se perindă pe ușa de la intrare.

— Vă simțiți bine, fetelor? ne întreabă Connor făcându-și apariția cu băutura mea în mână. Îmi cer scuze, am vrut să ți-o aduc mai devreme, dar voi două păreați adâncite într-o conversație serioasă.

— Da eram, dar...

Îi arunc o privire lui Reagan, și o văd baletând prin cameră, toată un zâmbet, fluturând din mână sau împărțind ghionturi prietenoase. Grant e cu doi pași în urma lui Reagan, ținându-se scai de ea cu o mutră de nătărău. Și zâmbesc în sinea mea, întrebându-mă dacă Reagan are habar măcar că Grant este topit de-a binelea după ea.

— Dar ce?

Accentul irlandez al lui Connor mă trezește la realitate și mă face să îmi îndrept atenția spre el, spre ochii lui verzi frumoși și spre zâmbetul lui agreabil.

— Am stat de vorbă și noi, ca fetele, spun eu ciocnind paharul cu el.

Zâmbetul nu-i pierde nicio clipă lui Connor de pe chip, nici chiar atunci când îi surprind privirea scânteietoare ațintită preț de o secundă asupra buzelor mele, înainte de a și-o ridica ca să mă întrebe:

— Și cum au fost primele tale ore de curs?

Deschid gura să îi răspund chiar în momentul când muzica începe să bubuie. Ne întoarcem amândoi tocmai la timp să îl vedem pe Ty pășind țănoș în kilt-ul lui, frecându-și mâinile în sus și în jos pe pieptul pudrat în timp ce studiază atent mulțimea.

— Îi place să își dea la o parte ca din întâmplare, fusta pe sub care nu poartă nimic, atunci când se așază.

Ridic din sprânceană.

— Ca din întâmplare?

Clătinând din cap, Connor recunoaște:

— Nu. Haide.

Mă ia de mână și mă conduce în spate pe veranda unde tocmai stătusem cu Reagan, dârdâind în aerul răcoros al nopții.

Connor trebuie să îmi fi observat tremurul involuntar, deoarece își pune brațul pe umărul meu și mă trage lângă el, astfel încât să mă pot cuibări la pieptul lui solid.

— Ți-e mai bine? îmi susură el în ureche, frecându-mă cu mâna liberă de-a lungul brațului. Bine, și *acum* spune-mi cum a fost la cursuri.

Mă las pătrunsă de căldura trupului lui Connor preț de o clipă, inspirând aroma apei lui de colonie — lejeră și proaspătă, cu tentă de lavandă. Și mă minunez în sinea mea cât de *confortabil* mă simt.

Îi povestesc despre cele două cursuri de științe pe care le-am avut joi și vineri și despre cele pe care le voi avea săptămâna viitoare. Îi mai spun și despre munca de voluntariat de la spital și despre gemeni, făcând un rezumat al interogatoriului lor.

— Derek și Eric sunt gemeni?

Îmi dau ochii peste cap chicotind.

— Știu la ce te referi.

Soarbe o dușcă din berea lui, apoi își pune brațul la loc, trăgându-mă și mai aproape de el.

— Și de ce vrei să urmezi pediatria?

— E pur și simplu ceva ce am știut că vreau să fac de când eram mică. Nu mă pot imagina făcând altceva decât asta.

Cuvintele lui Stayner de azi de dimineață mi se strecoară în minte și le alung instantaneu.

— E ceva nobil. Și dragălaș, afirmă Connor.

Lăsându-mi capul ușor pe spate, simt cum el își întoarce capul după mine, buzele lui atingându-mi ușor fruntea în timp ce îmi șoptește:

— Și excitant.

Înghit în sec și îmi plec capul la loc, conștientă de faptul că m-am înroșit din nou la față.

— Și ce poți să îmi spui despre tine, avocatule?

Connor ridică din umeri înghiontindu-mă ușor.

— Provin dintr-un lung șir de avocați. Și eu și Ashton, de fapt. E o tradiție de familie. Părinții tăi sunt doctori?

Clatin din cap, zâmbind nostalgic.

— Tatăl meu a fost director de liceu și profesor de matematică. Mama mea a fost profesoară de muzică.

Urmează o pauză îndelungată.

— Au fost?

Trag adânc aer în piept și mă desprind de Connor, suficient cât să îi văd mina gravă.

— Mda... *au fost*.

Trag o dușcă zdravănă din băutura mea. Și apoi îi povestesc totul — despre accidentul de mașină, despre faptul că sora mea era să moară și ea, despre oamenii care chiar *au murit* în acea noapte. Despre Trent. Totul.

În timp ce vorbesc, simt cum brațul lui alunecă pe umerii mei și mă ține strâns. Simt și cum celălalt braț se înlanțuie în jurul trupului meu, cum mâna lui îmi cuprinde bărbia, iar degetul lui mare îmi mângâie obrazul, strângându-mă și mai aproape de el decât eram înainte, până când închid ochii și îmi las capul să se odihnească pe pieptul lui, ascultându-i bătăile rapide ale inimii și simțindu-mă înfășurată ca într-un cocon la adăpostul căldurii trupului lui. Protejată.

Rămânem așa pe parcursul unei întregi melodii, fără să ne vorbim, legănându-ne în tăcere în ritmul muzicii, până când Ty dă buzna pe ușă, în mod vizibil mai beat decât era cu douăzeci de minute în urmă doar.

— Acum îmi aduc aminte de tine! zbiară el, ținând mâna întinsă spre mine și clătinând din deget. Haide. Arată-mi poza aia. Trebuie să mă asigur că îmi face cinste.

— Oh, nu... gem eu, trăgându-mă înapoi.

Connor râde, fără să bănuiască nimic, în timp ce îi arde în joacă un ghiont lui Ty. Luându-mă de mână, mă conduce înăuntru.

— Haide să îți arăt și restul casei.

Connor mă ține strâns lângă el pe când ne croim drum prin casă și mă prezintă invitaților. Cred că mi-i amintesc pe câțiva dintre ei. Mă rog ca ei să nu își amintească de mine. Sau de faptul că probabil le-am spus că îi iubesc. Și sunt al naibii de sigură că îmi doresc ca ei să nu își amintească de mine și de Ashton.

De îndată ce am văzut întregul parter, Connor mă conduce la etaj.

— Aceasta este camera lui Grant, îmi spune el, smucind din cap spre dreapta. Vizavi este camera lui Ty. Trecând prin dreptul băii, el îmi spune cu glas șoptit: Pe asta ai văzut-o deja.

Dau din cap, mușcându-mi buza inferioară și o privesc cu ură de parcă încăperea însăși mi-ar fi greșit cu ceva, în mod atroce. La capătul holului se află două camere față în față.

— Asta este a lui Ash, îmi spune el, întinzând mâna alene înspre ușa deschisă din stânga, unde se vede un pat dublu acoperit cu un așternut gri închis la culoare.

Îmi și imaginez trupul masiv al lui Ashton tolănit peste cearceafuri, așa cum era în acea dimineață în camera mea și simt cum mușchii stomacului mi se încordează.

Deschizând ușa din dreapta, Connor mă conduce într-un dormitor spațios cu un pat dublu și două ferestre enorme.

— Și aceasta este camera mea, spune el, aprinzând o veioză micuță.

Sunt în dormitorul lui Connor. M-a adus aici pentru un motiv anume? Ochii mei trec în revistă încăperea, oprindu-se o clipă asupra patului. Crede că vom face sex astă-seară? Îmi dreg glasul:

— Frumoasă casă, remarc eu, apoi mă întorc și observ că ușa a rămas întredeschisă.

Connor stă sprijinit de perete, privindu-mă intens.

— Este proprietatea părinților mei. Au cumpărat-o acum doi ani, ca să nu fiu obligat să stau în campus în timpul studenției.

Aproape toată lumea de aici locuiește în campus, dar pentru mine ar fi fost cam prea de tot. Drept urmare, băieții au profitat de ocazie și s-au mutat cu mine. Plătesc o nimica toată pentru casă și masă, așa că pentru ei a fost rentabil.

Face un pas înainte ca să îmi dea o șuviță de păr pe după ureche și îmi șoptește:

— Relaxează-te, Livie. Nu te-am adus aici sus cu nicio intenție.

Îmi cuprinde bărbia în mână...

— Doar cu o speranță...

Aplecându-se spre mine, buzele lui Connor le acoperă ușor pe ale mele, mișcându-se de parcă ar cerși un răspuns. Îmi dau o senzație de siguranță, plăcută și caldă.

Asta nu înseamnă că nu sunt împietrită de spaimă că fac ceva greșit, ceva ce îl va face și pe Connor să fie cuprins de regrete. Când se desprinde de mine, mă întreb dacă unica mea noapte de beție a fost suficientă ca să învăț elementele de bază. Cu buza inferioară ascunsă sub dinți, îmi ridic privirea și văd că ochii lui verzi au o nuanță de un verde mai strălucitor decât de obicei.

— Eu doar...

Îmi încrețesc fruntea.

— Nu sunt prea experimentată.

Plasându-mi un sărut blând pe frunte, el îmi șoptește:

— E în regulă. Ca să fiu cinstit, chiar îmi place că ești diferită.

Diferită se traduce prin *virgină*? Sărutându-mă din nou pe frunte, își ridică mâna ca să îmi cuprindă obraji în timp ce îmi susură la ureche:

— Să luăm lucrurile încetul cu încetul.

Încetul cu încetul. Ce vrea să spună?

— În regulă.

Mă folosesc de băutură drept diversiune, ducând paharul la gură și trag o dușcă zdravănă, fiind recunoscătoare că domnul Jack Daniels mă ajută să mă calmez.

— Am auzit bine că ți-ai făcut un tatuaj săptămâna trecută?

Schimbarea bruscă a subiectului este bine-venită. Bineînțeles că las să îmi scape un geamăt, totuși, dându-mi ochii peste cap.

— Se pare că da. Tu ai vreunul?

Connor își ia mâinile de pe fața mea ca să și le treacă prin păr, ciufulindu-l.

— Nee, urăsc acele. Ashley tot încearcă să mă convingă, dar eu mă opun categoric.

— Ieși la o băută cu sora mea și te vei alege cu unul, fie că îți place sau nu, mormăi eu în barbă, zâmbind mânzește și făcând în sinea mea un inventar al tatuajelor lui Ashton, cele pe care le-am văzut când eram trează și celelalte pe care mi le amintesc oarecum — o pasăre pe partea interioară a antebrațului, scrierea chinezească de pe umărul lui drept, simbolul celtic de pe mușchiul pectoral stâng, *Irlandeza* de pe fund....

Și fața îmi ia foc din nou. La naiba.

— La ce te gândești?

— La nimic anume. Vrei să îl vezi? i-o trântesc eu, hotărâtă să îi distrag atenția de la mine și de la mintea mea perversă.

— Desigur. Adică, doar dacă nu e cine știe pe unde...

— Da. Adică nu. Vreau să spun că este pe spate, așa că poți să îl vezi.

Scutur din cap să îmi alung fâstâceala își mă întorc rapid cu spatele la el, dându-mi părul într-o parte. Trag gulerul bluzei în jos.

— Îl vezi?

— Da.

Urmează o pauză lungă în timp ce îl cercetează din priviri. Nu îl atinge, totuși, și mă întreb dacă vrea să o facă sau nu. Este atât de diferit de felul cum s-a purtat Ashton mai devreme, — precum un veritabil om al cavelor. Îmi dau seama foarte repede că Connor este opusul lui în atât de multe privințe. Nu înțeleg cum pot fi prieteni la cataramă.

— Ce înseamnă?

— Așa obișnuia să îmi spună tata, răspund surâzând cu tristețe.

— Ei bine...

Connor îmi ia mâna într-a lui cu delicatețe și gulerul bluzei revine la poziția lui inițială. Îmi trage părul la loc, mângâindu-l ușor, ca apoi să își așeze mâinile pe umerii mei. Simt cum se apleacă spre mine până când gura lui ajunge aproape de urechea mea.

— E frumos, șoptește el, cu o voce evident îngroșată, cu degetele lui mari alunecând înainte și înapoi pe spatele meu și apăsându-mă ușor.

Și știu că, în ciuda faptului că nu are așteptări, Connor are în mod categoric idei.

Cred că acum este momentul în care mintea mea ar trebui, probabil, să nu mai gândească. Ar trebui să dispară, fiind acaparată cu totul de tipul sexi care îmi respiră ușor în ureche. Cel puțin, așa am presupus eu dintotdeauna că ar trebui să se întâmple când ești în dormitor cu un tip sexi pentru prima oară și el doar că nu spune „sunt excitat și sunt al tău”, iar tu nu cauți o cale de scăpare. Cauți în schimb o modalitate de a încuia ușa astfel încât să îți poți rupe hainele de pe tine și să faci tot felul de lucruri fără să mai gândești.

Dar problema e că mintea mea este încă intactă și îmi spune că vreau să mă întorc și să mă sprijin din nou de pieptul lui și să îi simt căldura trupului. Pot să fac față chiar și unui nou sărut. Probabil. Și totuși, dacă e să fiu sinceră cu mine însămi, e ceva ce nu îmi convine în toată treaba asta.

Să fie dovada că sunt reprimată sexual? Poate că ar trebui să mă îmbăt din nou. Poate că atunci lucrurile se vor aranja de la sine.

Sau poate că am nevoie de timp ca să mă relaxez și să mă obișnuiesc cu asta.

Sau poate că ar trebui să renunț chiar acum și să mă duc la mănăstire.

Volumul muzicii se întetește subit, făcând să zdrăngăne geamurile. Oftând resemnat, Connor mă ia de mână și mormăie:

— Îmi pare rău. Ar fi mai bine să coborâm. Ty o să ne aducă poliția pe cap dacă nu mă duc să îl pun în lesă.

Simt cum umerii mei se detensionează de ușurare și fața mi se lățește de un zâmbet în timp ce ieșim din cameră, știind că primesc răgazul de care am nevoie. Până când văd ușa închisă a dormitorului lui Ashton și o șosetă roșie atârând de clanță. Îmi aduc aminte că Reagan mi-a povestit despre „cod”.

— Credeam că Dana a plecat acasă.

Connor clatină din cap, uitându-se peste umăr cu o privire atotștiutoare.

— A plecat.

Capitolul nouă

■ ■ ■

JOCURI

Studentii pătrund grupuri-grupuri în amfiteatrul rece pentru cursul de luni dimineată de la ora zece. Eu îmi croiesc drum spre locurile din față. Primul rând este gol în întregime, dar nu îmi pasă, așa că îmi aleg un loc lângă podiumul profesorului. Stomacul meu este un ghem de nervi, anticipând un semestru dificil. Mi-a trecut o clipă prin minte să renunț la curs doar ca să îi fac în ciudă doctorului Stayner care a fost de neînduplecat, spunând că trebuia să fac lucrurile pe care vreau să le fac — nu pe care vor alții să le fac —, iar acest curs este, în mod evident, ceva ce altcineva vrea ca eu să fac.

Toată lumea presupune că sunt un geniu și calificativele vin, pur și simplu, de la sine, deoarece sunt un as la cursurile grele ca matematica și fizica. E adevărat că obțin calificativele acelea mai ușor decât majoritatea studenților. Materia este atât de simplă, o chestiune de alb-negru, corect-greșit. Eu am fost dintotdeauna adepta opțiunilor tranșante.

Materii ca filozofia, istoria sau cursul de literatura engleză, pe care urmează să îl încep, însă... nu au niciun sens pentru mine. Dacă există vreo formulă pentru a găsi răspunsul corect, reușesc să rezolv problema. Dar, la cursuri ca acestea, văd numai diferite grade de corectitudine și incorectitudine și trebuie să muncesc din

greu ca să le descopăr. În cele din urmă, întotdeauna iau calificativul „Excelent” — nu am obținut niciodată un alt calificativ în afară de „Excelent” la orice, inclusiv la educație fizică —, dar calificativele acelea sigur nu au venit de la sine.

Ușa din dreapta tablei se deschide și un bărbat cărunt purtând ochelari cu rame metalice, îmbrăcat cu un pulover negru pe gât, își face apariția cu un teanc de cărți și reviste în brațe, îndreptându-se spre catedră. Zâmbesc. În sfârșit, iată un lucru care este în concordanță cu imaginea pe care mi-am făcut-o eu despre Princeton.

— Hei, Irlandezo!

Contradicția pe două picioare din Ivy League se așază chiar lângă mine. Silueta lui masivă ocupă tot spațiul și acaparează o parte și dintr-al meu.

— Ce cauți aici? șuier eu, întorcându-mă spre Ashton, care este îmbrăcat în jeanși închiși la culoare și într-o cămașă azurie. Încep să îi recunosc stilul tipic — fără cusur, dar nonșalant. Și își permite să se îmbrace așa fiindcă are un trup care arată sexi și dacă îi pui pe el un dres cu model de leopard.

Stă drept, cu spatele rezemat de spătar, uitându-se prin amfiteatru.

— Aici se ține cursul de literatură engleză al profesorului Dalton, nu-i așa?

— Știi ce curs se ține! mă rățoiesc eu la el, apoi îmi temperez tonul, observând că profesorul ne aruncă o privire de la înălțimea podiumului. Ce cauți *tu* aici?

— Sunt student și am venit la acest curs, îmi răspunde el cu glas scăzut și cu o expresie sobră. Unii dintre noi au venit aici ca să capete o educație solidă, Irlandezo. Nu doar pentru petreceri.

Îi arunc săgeți din priviri, abia abținându-mă să nu îi ard un pumn în nas. Întrevăd o licărire răutăcioasă în ochii lui, urmată imediat de un zâmbet în colțul gurii pe care am ajuns să îl recunosc drept metoda lui de flirt, marcă înregistrată Ashton. A avut,

ce-i drept, efect asupra mea când eram beată, dar, în mod categoric, nu are cum să funcționeze atunci când sunt trează și enervată la culme.

— Ești în anul patru.

— Se pare că știi multe despre mine, Irlandezo.

Scrâșnind din dinți, mă mulțumesc să îl fixez cu privirea, așteptând răspunsul lui. În cele din urmă, ridică din umeri, apoi își deschide caietul de notițe cu gesturi teatrale, închizând și deschizând de câteva ori pixul.

— Trebuia să aleg un curs și acesta a fost la îndemână.

— Prostii!

Cuvântul îmi iese pe gură înainte de a-l putea opri. De data asta, profesorul își ridică capul din notițe și se uită drept la noi, iar eu simt cum îmi ard obraji sub privirile lui cercetătoare. Când acesta își coboară privirea, eu mă întorc din nou cu fața la Ashton.

— Relaxează-te, Irlandezo. Cel puțin cunoști o persoană din amfiteatru acum.

Are dreptate, gândesc eu, în timp ce mă uit în jur la marea de fețe necunoscute.

— Și presupun că ai de gând să stai lângă mine la fiecare oră de curs?

— Nu știu. Pari o studentă furioasă. Nu știu dacă îmi doresc ca profesorul să mă asocieze cu tine.

Mă retrag de lângă el intenționat, alegându-mă cu un hohot de râs batjocoritor din partea lui.

— Așadar, faptul că ai văzut orarul meu nu are nicio legătură cu alegerea acestui curs? îl întreb eu.

— Ei, poftim! Crezi că mi-am ales cursul acesta pentru că participi și tu la el? De ce aș face așa ceva?

Dă jucăuș din sprâncene în timp ce vorbește.

Bună întrebare. Cu toate astea, e limpede ca lumina zilei: a venit la curs tocmai pentru că particip și eu. Dar nu știu de ce.

— Și cum ai fost admis, totuși? Credeam că există o listă de așteptare pentru acest curs.

Văd cum își trece degetele înainte și înapoi peste cureaua din piele uzată de la încheietura mâinii.

— O cunosc pe una din fetele de la registratură.

— Probabil pe cea care a fost la tine în cameră sâmbătă noaptea? i-o trântesc eu, având înfierată în minte imaginea șosetei ăleia roșii idioate, o reconfirmare a faptului cât de tare *greșește*.

Face o pauză și se întoarce să mă privească, lăsându-și capul într-o parte.

— Ești geloasă, Irlandeză?

— De ce? Pentru că ești un nemernic care își conduce prietena la aeroport și doar la câteva ore după aceea e în pat cu o altă femeie?

— Nu am fost cu nimeni în pat, rostește el pe un ton defensiv și rămâne cu limba atârându-i ușor peste buza inferioară.

Încerc să rezist tentației de a mă uita la ea.

— Nu?

Oftez ușurată. Ca apoi să îmi dau seama că tocmai am oftat de ușurare. De ce să oftez de ușurare?

El clatină din cap, păcănindu-și pixul încă de câteva ori.

— În picioare, sprijiniți de perete... sub duș...

Încep să îmi adun cărțile ca să mă mut pe alt scaun înainte ca profesorul să înceapă cursul, dar mâna lui Ashton aterizează pe a mea, țintuind-o pe loc.

— Ce contează? Oricum, tu ai fost împreună cu Connor în camera lui, nu-i așa?

— Nu, eu...

Simt cum mi se urcă un val de roșeață pe gât.

— Am stat de vorbă doar.

Clatin din cap. Nu știu de ce contează, la urma urmei. Ceea ce face el pe la spatele prietenei lui este un lucru murdar, dar are

dreptate — nu este nicidecum treaba mea. Va primi ceea ce merită într-un final.

— Nu contează, Ashton. Credeam doar că regreți faptul că ți-ai făcut de cap în lipsa prietenei tale.

— Nu am spus niciodată *asta*, îmi răspunde el cu glas moale, dând drumul mâinii mele din strânsoare și foindu-se pe scaun ca să-și găsească locul în timp ce profesorul își fixează microfonul de guler, gata să înceapă cursul.

— Am spus că regret că mi-am făcut de cap *cu tine*.

Îmi înclăștez fălcile în urma noii lovituri primite în amorul meu propriu.

— Și eu la fel, mormăi eu, sperând să fi sunat convingător și știind că afirmația asta nu mă face deloc să mă simt mai bine.

— Frumoasă fustă, Irlandeză, îmi șoptește el, având ochii ațintiți în mod evident asupra coapselor mele.

Îmi netezesc instinctiv fusta neagră simplă, dorindu-mi să fi fost mai lungă.

Mă chinui să mă concentrez pe parcursul următoarei ore, cuvintele lui Ashton nedându-mi pace. Surprinz fragmente separate din ceea ce spune profesorul Dalton, uneori chiar o idee încheată. Ca apoi o atingere ușoară pe mână sau pe cot să mă facă să tresar. Mă așez mai bine pe scaun. Mă foiesc. Mă uit urât la el de câteva ori, dar fie că nu bagă de seamă, fie că nu-i pasă. Și îmi dau seama că nu ia notițe. Îl văd mâzgălind niște rânduri pe o pagină, dar mă îndoiesc că au ceva de-a face cu cursul.

Când cursul ajunge spre final sunt pregătită să o iau la fugă în sus pe scări. Sau să îi înfig pixul în picior.

Iar când profesorul scrie prima noastră temă pe tablă, îl aud pe Ashton bombănind:

— Acum mi-am adus aminte de ce nu am vrut niciodată să vin la acest curs.

— Mai ai timp să renunți la el, i-o întorc eu.

Chipul frumos al lui Ashton se schimonosește, simulând groaza.

— Și să nu mă bucur de plăcuta ta companie de două ori pe săptămână timp de un semestru întreg. Pe Dumnezeuul meu, nu!

Clatin din cap resemnată.

— Ei bine, Ashton, lasă-mă în pace. Vorbesc serios.

— Sau ce?

— Sau... o să îi spun lui Connor.

— Nu, nu o să îi spui, îmi răspunde el cu glas domol.

— De ce? Fiindcă tu crezi că nu o să mă mai vrea după aceea?

Am senzația că greșești.

Nici vorbă de așa ceva. De fapt, am senzația că Ashton are dreptate. Dar, pe de altă parte, simt nevoia imperioasă să fiu și eu în avantaj. Măcar o dată. Fir-ar să fie de treabă!

Aplecându-se în lateral până când ajunge să mă preseze cu umărul lui, îmi șoptește:

— Nu... ci fiindcă ești îndrăgostită de mine.

Un gâlgâit ciudat îmi scapă din gât.

S-a dus avantajul meu.

Inima îmi bubuie în piept. Chiar nu știu cum să reacționez la asta, dar instinctul îmi spune că trebuie să o fac, pe de o parte ca să mă apăr, pe de alta fiindcă știu că îi place să mă pună în situații jenante. Trebuie să înghit în sec de câteva ori ca să pot articula cuvintele:

— Dacă a te iubi înseamnă a-mi dori să îți smulg boășele, atunci...

Mă întorc să îi arunc ceea ce sper eu a fi o privire de oțel. Chipul lui este la câțiva centimetri distanță de al meu, dar nu dau înapoi.

— Da. Atunci sunt îndrăgostită până peste cap de tine.

Kacey ar fi tare mândră de mine.

Nu prea știu la ce mă așteptam în chip de răspuns, fiindcă nu am mai amenințat pe nimeni niciodată în halul ăsta. Poate la o tresărire, poate la păstrarea unei anumite distanțe între el și fata

care îl amenință cu mutilarea organelor genitale? În mod categoric nu din nou la rânjetul acela al naibii de arogant. Și parcă s-a apropiat și mai tare de mine.

— Îmi place să te scot din sărite, Irlandez.

Înșfacă una din cărțile mele și notează ceva pe coperta interioară, o închide, apoi înfige înăuntru o hârtie împăturită.

— Tocmai mi-am amintit... am făcut deja cursul acesta acum trei ani. L-am trecut cu brio. Sună-mă dacă ai nevoie de ajutor la lucrări.

Acestea fiind zise, își închide caietul. Mă răsucesc pe scaun și îl văd cum sare câte două trepte deodată înainte ca profesorul să ne dea oficial drumul, urmărit fiind cu privirea de majoritatea fetelor și de cei câțiva tipi din sala de curs.

Clatin din cap, apoi deschid cartea cu un bobârnac ca să citesc: „Irlandeza îl iubește pe Ashton” alături de o inimă mare și un număr de telefon mângălit de-a curmezișul copertii.

— Al naibii ce ești, îl boscorodesc eu.

Tocmai a maculat un curs de două sute de dolari cu porecla asta despre care *tot* nu am întrebat cum am căpătat-o. Partea cea bună a lucrurilor este că nu se mai află în sala de curs.

Curioasă să văd ce scrie pe bilet, îl despățuresc.

Singurul lucru pe care îl regret este că s-a terminat. Și eu sunt acela care este gelos. Nebun de gelozie.

Inima mea o ia la galop.

■ ■ ■

— *Frumoasă fustă, spune el în timp ce mâinile îi alunecă în sus pe coapsele mele goale, făcând să țâșnească prin mine săgeți de foc. El este așezat pe marginea patului, iar eu stau în picioare în fața lui. Și tremur ca varga. Degetele lui puternice mă cuprind de partea din spate a*

coapselor și mă strâng, periculos de aproape de locul unde nu am fost atinsă niciodată până acum. Corpul meu reacționează totuși la atingerea lui. Inima îmi pulsează frenetic în piept, respirația mea se precipită, și simt cum mă umezesc. Măinile lui alunecă în sus și își agață degetele de elasticul chiloșilor mei. Îi trage în jos până când cad pe podea singuri. Pășesc afară din ei.

— *Vino încoace!*

Îmi face un semn spre poala lui, iar eu mă supun, lăsându-l să îmi ghideze un genunchi de o parte, celălalt de cealaltă parte a lui astfel încât ajung să-i stau călare în poală, și îl apuc cu mâinile de umeri, minunându-mă de robustețea lor. El îmi ridică fusta strângând-o în jurul taliei și, dintr-odată, devin conștientă de ceea ce mi se întâmplă.

— *Uită-te la mine, îmi ordonă el și mă conformez, uitându-mă cum ochii lui mă sfredelesc din priviri, ținându-mă locului, fără să clipească măcar.*

Îi susțin privirea când întinde o mână ca să și-o pună pe scobitura spatelui meu. Îi susțin privirea în timp ce ajunge cu cealaltă mână pe partea interioară a coapsei mele. Simt cum mi se taie respirația când mă atinge.

— *Nu îți feri privirea de mine, Irlandezzo, îmi șoptește el în vreme ce degetele lui își fac loc înăuntru, întâi unul, apoi celălalt...*

Mă trezesc cu plămânii țipând după aer, iar cursul care stătea deschis cu fața în jos pe stomacul meu alunecă, făcând un zgomot puternic la contactul cu dușumeaua. *Oh, Doamne, Dumnezeu!* Ce naiba a fost asta? A fost un vis. Tocmai am tras un pui de somn de după-amiază și am avut un vis erotic cu Ashton. *Oh, Doamne, Dumnezeu!* Mă ridic în capul oaselor pe pat și mă uit în jur. Sunt singură. Mulțumesc lui Dumnezeu că sunt singură! O senzație ciudată de disconfort persistă între coapsele mele. E o senzație... frustrantă? Despre asta vorbesc tot timpul Storm și Kacey?

Aș vrea să am timp să îmi clarific toate treburile astea. Dar bate cineva la ușă. Probabil că tocmai din cauza asta m-am trezit.

Dacă visul nu ar fi fost întrerupt, aş fi făcut sex cu Ashton în somn? Nu... mintea mea nici măcar nu poate concepe aşa ceva.

Poate că dacă nu aş fi fost atât de buimacă, m-aş fi uitat în oglindă. Ar fi fost o mişcare înţeleaptă. Dar Ashton şi tot ce are în aparenţă legătură cu Ashton mă transformă într-un urangutan.

Aşa că deschid uşa fără să stau pe gânduri.

— Connor! exclam eu cu un entuziasm vădit exagerat, făcând ochii mari de uimire.

Văd cum îi coboară privirea şi i-o urmăresc şi eu ca să dau cu ochii de o pereche de egări jerpeliţi şi de anticul tricou cu mânecă lungă al tatălui meu, inscripţionat cu logo-ul colegiului Princeton — cu trei măsuri mai mari decât port eu.

— Ce-i cu tine aici?

Îmi trec pe furis degetele prin păr. Nu am nevoie de oglindă ca să ştiu că e ciufulit ca naiba.

Face un pas înăuntru cu un zâmbet degajat şi scoate o mână de la spate în care ţinea ascuns un ghiveci mare cu frunze verzi.

— Poftim.

Îmi aplec capul în timp ce examinez frunzele plină de uimire.

— Trifoi?

— Ca să îţi amintească de mine cât timp eşti aici şi să fii o studentă model.

— Uau.

Înghit în sec, iar obrajii îmi sunt în flăcări.

Da, exact asta fac aici. Sunt o studentă model.

— Mulţumesc.

Încerc să îmi domolesc respiraţia şi să mă comport normal.

— Şi cum sunt cursurile până acum?

— Solicitante. Deja mă simt depăşită de literatura engleză.

— Îţi place?

— Este... interesantă.

Îmi trec o mână fără voia mea peste biletul împăturit din buzunar. Unul mototolit de-a binelea după ce l-am tot împăturit și despăturit netezindu-l pe margini, și l-am citit încercând să îl descifrez. Încercând să caut un sens oarecare în reacția mea și să află de ce m-a zăpăcit atât de tare în loc să mă enerveze. De parcă faptul că Ashton mi-a spus că nu regretă ceea ce s-a întâmplat ar fi dat frâu liber amintirilor necuviincioase care mă tot bântuie din acea seară într-un ritm alarmant, lăsând-mă roșie ca racul la față, cu mintea împrăștiată și incapabilă să mă concentrez. Până și Reagan a observat asta.

— Ei bine, nu te mai rețin, atunci.

Chițai atunci când Connor mă apucă strâns de talie și mă ridică pe patul de sus. Ceea ce nu-i ușor deloc, având în vedere că am vreo cincizeci și șase de kilograme. Dar, pe de altă parte, îmi dau seama că nu ar trebui să fiu surprinsă, deoarece remarc cât de bine definite îi sunt brațele pe sub cămașa gri în dungi pe care o poartă azi. Nu este chiar la fel de înalt și lat în umeri ca Ashton, dar este aproape la fel de bine clădit.

Ashton... gândurile mele se întorc mereu la Ashton.

Connor își lasă mâinile să alunece de pe șoldurile mele ca să le așeze pe genunchii mei.

— Măine mergem la Shawshanks. E un bar de aici, de prin zonă. Vrei să vii și tu?

— Desigur.

Îi confirm din cap zâmbind.

— Ești sigură? Vreau să spun că și Ty o să fie acolo.

— Cu kiltul lui cu tot?

— Nee, nu-l vor lăsa să intre pe ușă îmbrăcat așa.

Connor râde pe înfundate scuturând din cap de parcă și-ar aminti ceva.

— Ei bine, cel puțin nu din nou.

— Eh, mă descurc eu cu Ty.

— Da? Dar cu Ashton?

Stomacul meu face o tumbă. Ce vrea să spună? Ce știe Connor? Ce...

— Știi că nu ai o părere prea bună despre el după sâmbăta trecută. Mi-am dat seama după expresia întâipărită pe chipul tău. Știi tu, după ce a condus-o pe Dana...

Cuvintele îi rămân suspendate în aer de parcă s-ar codi să spună adevărul verde în față.

— Te referi la faptul că este un porc afemeiat?

Nu știi de ce am spus asta. Poate că spunând ceva atât de josnic în gura mare îmi va reaminti de ce Ashton este total nepotrivit pentru mine și că ar trebui să ard afurisitul acela de bilet și să îmi ameninț subconștientul cu o lobotomie. Îmi mușc partea interioară a buzei.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să sune chiar așa de urât.

Connor mă strânge cu afecțiune de genunchi.

— Ei bine, sunt fericit că nu îl găsești atât de atrăgător pe cât i se pare oricărei persoane de sex feminin de pe planeta asta. Dar nu e chiar atât de rău. Numai că nu gândește cu creierul în cea mai mare parte a timpului.

Urcând pe scară până când ajunge la același nivel cu fața mea, se apleacă să mă sărute. De data asta simt cum limba îi alunecă peste buza mea inferioară, croindu-și drum cu delicatețe înăuntru ca să se înfășoare în jurul limbii mele. Nu cu forța, nici cu insistență. Doar cu... drăgălășenie.

— Pe mâine, Livie, îmi susură el în ureche.

După aceea, sare jos de pe scară, îmi zâmbește larg, îmi face cu ochiul și iese din dormitorul meu.

Mă trântesc pe spate în pat, ținând ghiveciul cu trifoi în mâini, închid ochii și mă gândesc la Connor. *Oh, da, știu că părinților mei le-ar plăcea tare mult de el, domnule doctor Stayner.* Nu am uitat. Știi că l-ar alege dintr-o sută de oameni aliniați în fața lor doar datorită

zâmbetului lui. E în regulă. El este băiatul pe care și l-ar dori. E genul de băiat pe care și-l dorește orice fată.

Aud un bip și un declic, iar o secundă mai târziu, Reagan intră în cameră cu răsuflarea întretăiată după runda ei de jogging.

— Tocmai am trecut pe lângă Connor. Părea fericit. I-ai oferit una din partidele tale de sex fără inhibiții? glumește ea sacadat printre gâfâieli, ținându-se cu o mână într-o parte de parcă ar dura-o.

— E tare drăgălaș, Reagan.

Mă rostogolesc pe burtă, sprijinindu-mi bărbia pe brațe.

— Știi cât de drăgălaș este?

— Da, știam. Am auzit că se poartă chiar bine cu prietenele lui.

Hm... nu știu de ce, dar, din cine știe ce motiv idiot, nu mi l-am imaginat pe Connor cu nimeni altcineva. Mi l-am imaginat pe Ashton cu *toate celelalte fete* și mi s-a făcut greață. Dar Connor este un student superb din anul patru. A avut, în mod evident, prietene. Și hai să nu fac pe proasta, și Connor a făcut sex. Probabil că destul de mult. Mă întreb cât de încet e dispus să o ia cu mine.

— Câte prietene crezi că a avut?

— Două sau trei de când este aici.

Reagan își azvârle pantofii sport din picioare.

— A fost singur tot anul întâi. Doamne, știi că mi-a picat cu tronc atunci!

Strâmbă din nas.

— Dar aveam și aparat dentar și un fund mare la vremea aceea. Cu asta te alegi dacă ești mică de statură și cu rotunjimi. Dacă nu mă țin de jogging... păzea!

Își trage tricoul peste cap și îl aruncă peste mormanul de haine deja existent pe jos. Reagan nu este cea mai ordonată ființă din lume. Nu mă deranjează, totuși. Se potrivește cu comportamentul ei efervescent.

— Știi ceva, ar trebui să începi să faci jogging cu mine!

— Nu sunt cea mai coordonată persoană din lume, o avertizez eu cu o grimasă. S-ar putea să dau peste tine, să te dezechilibrez și să te scot din cursă.

Ea ridică din umeri.

— Nicio problemă, știu cum să mă arunc pe burtă și să mă rostogolesc ca o minge.

— Poate. Într-o zi.

Poate o să-mi placă joggingul. Nu am de unde să știu până când nu voi încerca.

Până atunci, pot să încerc să îmi domolesc fluturii care fâlfâie din aripi în stomacul meu, acum când știu că îl voi vedea pe Ashton mâine-seară.

Nu, Connor, nu îl găsec deloc atrăgător pe prietenul tău. Absolut deloc.

Capitolul zece

GELOZIE

Toată lumea îl cunoaște pe Connor. Cel puțin așa mi se pare, cât timp o urmăresc pe chelneriță prin bar. În stânga mea, un tip îi face cu mâna. În dreapta mea, un al tip ciocnește pumnul în chip de salut cu el. Trecem pe lângă o masă la care stau patru tinere.

— Bună, Connor! îi strigă una dintre ele.

Le zâmbeste și dă din cap politicos după care își continuă drumul. În aceeași clipă, patru perechi de ochi se opresc asupra mea, iar eu mă metamorfozez în broasca aceea din laboratorul de științe din clasa a zecea. Broasca aceea ghinionistă de sub lama bisturiului meu. Mă răsucesc discret ca să le evit privirile și sfârșesc prin a mă ciocni de Connor.

— Scuze, murmur eu.

Dar el se mulțumește doar să îmi arate șirul lui perfect de dinți albi. Nu pare să îl deranjeze că l-am călcat. Nu-l deranjează niciodată nimic.

Chelnerița atrăgătoare, de vreo patruzeci de ani, ne conduce la o masă de șase persoane și îndepărtează de pe ea cartonașul confecționat artizanal cu înscrisul: „Rezervat”.

— Mulțumesc, Cheryl, i se adresează Connor.

Ea îl bate ușor pe umăr.

— Ce doriți să serviți?

— O bere Corona pentru mine și un Jack Daniels cu Cola pentru Livie. Am zis bine, Livie?

Dau din cap doar, încleștându-mi dinții și luptându-mă contra pornirii de a anunța în mod public că am doar optsprezece ani și că acest stabiliment ar trebui mai bine să știe, decât să-mi servească alcool. Am cartea de identitate falsă pe care mi-a dat-o sora mea, dar mi-e groază să o folosesc. Cred că aş leșina dacă mi s-ar cere să o scot din portofel.

Cheryl nu mi-o cere însă. Dă doar din cap, și ochii îi cad pe fundul lui Connor când trece pe lângă el.

— O să fie o seară grozavă. Avem locuri în față lângă formație, comentează Connor, gesticulând spre scena aflată chiar lângă noi.

— Parcă spuneai că nu se fac rezervări în localul acesta.

Connor își bagă capul între umeri și îi zăresc din nou gropițele alea ale lui.

— Îi dăm bacșișuri grase lui Cheryl, așa că ea are grijă de noi. Îi place de noi.

Da, știu ce parte din tine îi place... Mă întreb ce fel de bacșișuri îi dă Ashton, dar îmi mușc buzele ca nu cumva să mai fac vreun comentariu referitor la porcul afemeiat. Este prietenul lui Connor, la urma urmei. Și un porc afemeiat.

În timp ce îmi deschii fermoarul de la jachetă și o atârni de spătar, îmi las privirea să alunece prin bar. Este o incintă cu deschidere largă, decorată cu lemn închis la culoare și vitralii. Pe un perete — în întregime din cărămidă — este expus un amalgam de lucrări artistice atârinate parcă la întâmplare. În partea din spate este un bar din perete în perete pe care sunt etalate cel puțin douăzeci de robinete din alamă pentru diverse sortimente de bere. Un raft pe patru nivele din spatele barului oferă clienților nenumărate variante de băuturi la alegere. În celălalt capăt — cel unde stăm noi la masă — se află scena și ringul de dans.

— Aduc aici formații grozave, mă asigură Connor, observând privirea mea ațintită asupra instrumentelor.

— Din cauza asta e atât de aglomerat?

Toate mesele sunt ocupate, majoritatea de persoane la vârsta studenției.

Connor ridică din umeri pe jumătate.

— Când se apropie examenele, e ceva mai liber. Încep să se concentreze asupra învățaturii. Dar există întotdeauna vreo petrecere pe undeva, dată de cineva care vrea să se descarce de tensiunea acumulată. De obicei, la cluburile studențești. Și noi am fi fost la Tiger Inn astă-seară dacă nu ar fi închis barul ca să repare o țeavă spartă. Aici.

Face un semn înspre scaun.

— Așază-te aici până nu...

— Ajunge Tavish la masă! îmi bubuie în urechi vocea asurzitoare a lui Ty și două brațe se înfășoară ca niște lujere în jurul taliei mele.

El mă ridică în aer și mă rotește în cerc — pe lângă Grant și Reagan care se apropie de noi — ca să mă așeze din nou jos cu fața la scenă. Nici nu apuc să mă dezmeticesc bine că Ty se și strecoară pe scaunul pe care urma să mă așez.

— Și ocupă cel mai bun loc din club! încheie el.

— Hei! latră Connor la el și îi remarc iritarea din glas, iar chipul lui, de obicei binedispus, este acum umbrat de una din rarele lui uitături urâte.

— E în regulă. Vorbesc serios.

Îl strâng pe Connor de braț ca să-l liniștesc, chiar în momentul în care Grant se apleacă să mă sărute pe obraz și, simultan, să îl altoiască pe Ty în moalele capului.

— Hei, Livie! mă salută Reagan, descheindu-și fermoarul de la jachetă.

— Bună Reagan. Ți-am dus lipsa la cămin, îi mărturisesc eu, înghițind în sec cu nervozitate în timp ce mă uit pe furiș prin sală, căutându-l din priviri pe Ashton. Nu știu cum să mă port în

preajma lui. Și nici măcar nu pot să-mi închipui cum se va purta el în preajma mea.

— Nu am reușit să mă întorc la timp, așa că m-am întâlnit cu Grant și am luat un taxi împreună până aici.

Reagan îi aruncă o privire conspirativă lui Grant în timp ce se așază pe un scaun lângă el.

— Ah, da?

Mușcându-mi obrazii pe interior ca să nu zâmbesc, o întreb:

— Cum a fost la cursul de politică?

Reagan urmează o întreagă varietate de cursuri: în trei conversații diferite, mi-a spus că se gândește să se specializeze în științe politice, apoi în arhitectură și, acum două zile, în istoria muzicii. Nu cred că Reagan are habar ce vrea să facă după Princeton. Nu știu cum poate dormi noaptea cu o asemenea doză de ambiguitate.

— Foarte politic, îmi răspunde ea sec.

— Hm. Interesant.

Interesant fiindcă una dintre colegele ei de curs, Barb, a trecut în fugă pe la noi să lase niște fotocopii ale notițelor pentru Reagan, care nu a putut ajunge la curs. Este evident că Reagan minte, dar nu știu de ce. Îmi închipui că treaba asta are o oarecare legătură cu tipul înalt și deșirat de lângă ea. Dacă aș vrea să mă răzbun pe ea pentru..., oh, pentru tot..., aș putea să o fac acum în fața tuturor. Dar nu o fac.

— Cine cântă astă-seară? întreabă Ty izbind cu zgomot meniul de băuturi de tăblia mesei.

— Măi fraiere, chestia asta nu o va face nicidecum pe chelneriță să yină mai repede, dar te va face pe tine să arăți ca un adevărat nesimțit ce ești, bombăne Grant smulgându-i meniul din mână.

După toate aparențele, se pare că stratagema lui a funcționat totuși, deoarece Cheryl își face apariția în mai puțin de câteva secunde ca să ia comanda.

— Și cu ce vă pot servi pe voi, ceilalți?

Ty rânjește atât de tare, încât fața stă să-i plesnească în două.

— Ce spuneai, Grant?

— Am spus ce „drăguț burdihan”¹ ai. Mai bagă în tine o pungă de cartofi pai.

Lui Ty nu-i piere rânjetul de pe chip cât se bate cu palma peste burtă. Nu e nimic ce să aducă a burdihan acolo. Sorb o gură din băutura mea și îi cercetez pe rând, plină de curiozitate. Niciunul dintre băieți nu are niciun dram de grăsime, pe nicăieri. Corpurile lor sunt foarte diferite — Ty este cel mai scund și mai îndesat, Grant este înalt și deșirat, iar Connor este echilibrul perfect între înălțime și greutate —, dar toți sunt la fel de în formă. Îmi imaginez că este din cauza programului de antrenament istovitor la care îi supune tatăl lui Reagan.

— Ce bea toată lumea?

Mă urăsc pentru faptul că inima îmi stă în loc la auzul vocii lui. Urăsc chestia asta, deoarece, de cele mai multe ori, îmi trezește brusc și amintirea gurii lui învăluind-o pe a mea. Și persistă ca un gust dulce, unul de care se pare că nu mă pot dezbara — chiar dacă îl am pe Connor alături de mine. Dându-mi o șuviță de păr pe după ureche, arunc discret o privire peste umăr ca să dau cu ochii de Ashton, care își plimbă alene privirea prin mulțime, scărpinându-se absent pe pielea expusă la vedere de deasupra curelei. Cămașa lui e ridicată suficient de sus și jeanșii sunt suficient de lăsați încât să-i văd linia în formă de V, acolo unde începe pelvisul lui. Mi se taie respirația, reamintindu-mi că am văzut exact aceleași curbură ale corpului său în camera mea, cu mai puțin de două săptămâni în urmă. Numai că atunci nu avea nici urmă de haine pe el.

— Ești bine, Irlandez?

De îndată ce îmi aud numele, știu că m-a surprins privindu-l pierdută. Din nou. Trag cu ochiul pe furiș la Connor și, spre ușurarea mea, văd că este ocupat cu Grant. Îmi ridic din nou capul și îl dau pe spate ca să dau cu ochii de rânjetul lui atotștiutor.

¹ Joc de cuvinte bazat pe sensurile diferite ale cuvântului *gut* = tupeu și pânțec.

— Sunt bine, îi spun eu ducând paiul la gură și trăgând foarte lung din el.

Whisky-ul din el este tare, ceea ce este bine, fiindcă asta înseamnă că furnicăturile calde vor începe să-mi cuprindă corpul mai repede. Și o să am nevoie de toate furnicăturile calde posibile astă-seară dacă Ashton va sta aici, cu noi. Și mă voi transforma într-o alcoolică, dacă toată treaba asta continuă.

— Hei, de ce am început noi să îți spunem Irlandeza, totuși? întreabă Ty, în vreme ce Ashton își așază trupul lui frumos pe un scaun alături de mine.

Stă tolănit cu picioarele îndoite și coapsele răsfirate, fără să îi pese că mă înghesuie și că genunchiul lui se sprijină de mine.

Bună întrebare. Una la care nu am neapărat un răspuns. Sunt pe cale de a-mi înghiți băutura din gură și de a le explica că „Cleary” este un nume irlandez, dar Ashton intervine înainte de a apuca să scot vreo vorbă și anunță în gura mare astfel încât nimeni de la masa noastră și probabil nici de la mesele din jur să nu rateze vreun cuvânt:

— Fiindcă ne-a spus că vrea să se reguleze cu un irlandez.

Lichidul caramel îmi explodează din gură, improșcând toată masa, ajungând până la Reagan și pe cămașa lui Grant în timp ce tușesc și încep să mă înec. Și mă rog să mor sufocată. Și dacă chestia asta nu merge, atunci mă rog ca cineva să îmi strecoare sodă caustică în pahar ca să îmi provoace convulsii și să termin odată cu toată oroarea asta.

Rugăciunile mele nu sunt ascultate însă și, în curând, mă pomenesc că stau acolo cu obraji în flăcări, în vreme ce ascult răgetele lui Ty care se prăpădește de râs, făcându-i pe jumătate din clienții barului să își întoarcă ochii spre noi. Nici măcar Reagan și Grant, care își șterg de pe ei urmele băuturii mele, nu pot sta serioși. Nu sunt în stare să îl privesc pe Connor drept în față. Nu a scos o vorbă. Și dacă crede treaba asta?

Cu dinții încheștați atât de tare încât cred că or să-mi plesnească, mă întorc spre Ashton, intenționând să îl străpung cu privirea. El, însă, nici măcar nu se uită la mine. E ocupat cu studierea meniului. Și zâmbeste, evident mulțumit de sine.

Nu știu la ce mă așteptam din partea lui în această seară, dar nu la un asemenea comentariu. Dacă nu plec chiar în clipa asta, Connor va vedea cum mă voi transforma într-o variantă feminină a lui Tarzan, sărind în spinarea prietenului său. Rostesc printre dinții încheștați: „Mă întorc imediat”, fără să mă adresez nimănui anume. Scaunul meu scoate un scârțâit puternic când îl împing în spate și fug la toaletă.

Odată ajunsă acolo și încuiată în deplină siguranță în cabina mea, îmi sprijin fruntea de ușa răcoroasă, bătând cu pumnii în ea de câteva ori. Așa o să fie de acum înainte? Cum o să-i pot face față? M-am obișnuit cu tachinările surorii mele și ale lui Trent și ale lui Dan și... ei bine, cu toate la un loc, de fapt. Îi trimit la plimbare sau le ard câte un ghiont pentru că mă fac să roșesc și niciodată nu mă simt în largul meu când se ajunge la asta. Și atunci, de ce simt cum îmi fierbe sângele în vine când o face Ashton?

Poate că vrea să îmi pierd controlul în prezența lui Connor. Dacă e adevărat ce scrie în bilet, și el este gelos pe cel mai bun prieten al său, asta înseamnă că dacă îl convinge pe Connor că sunt vreo descreierată, atunci îl va speria efectiv și acesta va da bir cu fugiții. Nu... Cam multă osteneală pentru un tip care are o prietenă și partenere pentru aventuri de o noapte pe lista de așteptare. *Fir-ar a naibii de treabă!* Mă gândesc prea mult la chestia asta. Tot analizez și despic firul în patru, ajungând până la obsesie. De aceea am evitat băieții până acum. Te fac să înnebunești de-a binelea.

Și tot din cauza asta trebuie să încetez să mă mai gândesc la Ashton și să mă concentrez asupra relației cu Connor „încetul cu încetul”.

Ochii mă ustură când pescuiesc telefonul din geantă și îi trimit un mesaj surorii mele:

Ashton este un măgar.

Răspunsul vine aproape instantaneu.

Un ditamai măgarul.

Îi tastez rapid un mesaj de răspuns, jucând jocul pe care îl jucăm de când eram foarte tinere — copilăroase chiar, numai că acum limbajul este mult mai colorat:

Un ditamai măgarul lepros.

Un ditamai măgarul lepros care cântă la penis ca la chitară.

Chicotesc imaginându-mi scena în timp ce tastez:

Un ditamai măgarul lepros care cântă la penis ca la chitară și din gură „Old McDonald.”

Răspunsul vine sub forma unei imagini — o poză cu Ashton stând aplecat peste scaunul artistului de tatuaj, acesta din urmă manevrând pistolul de tatuat. Chipul lui Ashton este desfigurat de o strâmbătură hidoasă, exagerată.

Izbucnesc într-un acces de hohote de râs, eliberându-mă de greutatea de pe umeri. Kacey știe întotdeauna ce să facă și să spună ca să mă simt mai bine. Încă chicotind, îi tastez un răspuns, când aud o ușă deschizându-se cu un scârțâit. Îmi duc mâna la gură.

— Ai văzut cine este acolo? întreabă o voce nazală feminină.

— Dacă vorbești despre Ashton, ei bine... cum ar putea cineva să nu îl observe? se aude o altă voce trăgănată în timp ce zgomotul apei țâșnind dintr-un robinet se răspândește prin încăpere.

Îmi ciulesc urechile.

Apăs pe butonul „Trimite” ca să îi transmit lui Kacey mesajul în care îi spun că o iubesc. Apoi dau telefonul pe „Mut”.

— Stă la o masă cu două fete, totuși, continuă cea de-a doua voce.

Acum știu fără nicio urmă de îndoială. Vorbesc despre Ashton al meu. Adică... nu Ashton *al meu*, dar... Obrajii mi se încing. Probabil că nu ar trebui să trag cu urechea la conversația asta. Dar e prea târziu; nu pot pleca acum. Sunt una dintre *acele* fete.

— Și ce dacă? Era cu o fată și data trecută când am fost eu aici și tot a mers cu mine acasă, până la urmă, șușotește prima voce cu aroganță, iar eu mi-o imaginez aplecându-se în față ca să se rujeze în oglindă. Scoate un geamăt.

— Dumnezeuule, ce noapte grozavă a fost.

Acum chiar că nu mă simt deloc în largul meu. Ultimul lucru pe care vreau să îl aud sunt detaliile despre aventurile lui amoroase odioase. Mă întreb dacă și pe tipa asta a vânat-o într-o sală de curs și i-a mângălit pe coperte o inimă și i-a scris și numărul lui de telefon.

Fie nu a remarcat că este cineva în cabină, fie nu-i pasă, ea continuă:

— Am făcut-o pe veranda din spate. Afară, sub cerul liber. Oricine ar fi putut da cu ochii de noi, șoptește excitată. Și doar mă știi... sunt destul de respectabilă...

Îmi dau ochii peste cap și trag concluzia că, probabil, Ashton nu a fost mai deloc nevoit să o vâneze.

— Dar cu el... Oh, Doamne, Dumnezeuule, Keira. Am făcut lucruri pe care nu am crezut niciodată că le voi face.

Sigur că da, târfo.

Mâinile îmi zboară la gură în vreme ce mintea mea înregistrează cuvintele, șocată fiind de propria mea ticăloșie. Preț de o secundă mă tem ca nu cumva să o fi spus cu glas tare.

Probabil că nu, deoarece vocea nazală adaugă:

— Nu îmi pasă cu cine este aici. Va pleca cu mine în seara asta.

Închid ochii și îmi cuprind trupul cu brațele de frică ca nu cumva să strănut, să tușesc sau să îmi foiesc prea tare picioarele fiindcă atunci vor ști că le-am auzit și apoi mă vor vedea stând lângă el când voi ieși de aici și mă voi întoarce la masă. Și atunci vor ști că am tras cu urechea.

Din fericire, nu au venit aici decât să își refacă machiajul și să ridice în slăvi teribilele abilități sexuale de care a dat dovadă Ashton, așa că eliberează toaleta rapid, permițându-mi să ies din cabină și

să mă spăl pe mâini. Mă întreb dacă fata asta misterioasă va reuși. Tot ce-i posibil. Simt cum mi se strânge stomacul în fața unei asemenea perspective.

— Aici erai.

Reagan dă buzna pe ușă. Mă bate ușor pe spate cu un oftat adânc.

— Nu o să înceteze nicidecum dacă tu continui să reacționezi așa. Trebuie să începi să i le servești și tu în egală măsură.

— Știu, Reagan. Știu. Ai dreptate. Numai că nu sunt bună la așa ceva.

Surprinzător, având în vedere că am crescut alături de regina ripostelor. Dar dacă nu învăț cum să îi fac față, Connor, adeptul relației „încetul cu încetul”, o va rupe curând cu mine „rapid și dur”.

— Râzi și tu ca să arăți că nu îți pasă.

Mă strânge cu afecțiune de braț în timp ce ne îndreptăm spre ușă.

Și apoi îmi aduc aminte de poza cu Ashton pe care tocmai mi-a trimis-o Kacey. Știu că e o chestie copilărească, dar ridic telefonul la vedere. Răzbunarea îmi dă fiori de satisfacție, aducându-mi zâmbetul pe buze.

— Uită-te la asta, Reagan.

Ajungem la masă râzând în hohote atât de tare, încât lacrimile ni se rostogolesc pe obraji.

În ochii verzi ai lui Connor se aprinde o licărire de surprindere amestecată cu amuzament când îmi ține scaunul să mă așez.

— Ce-i așa distractiv?

Nu îmi dau seama dacă comentariul făcut mai devreme de Ashton l-a afectat într-un fel sau altul.

— Ah, nimic, îi dau eu replica nepăsătoare, dând pe gât ce a mai rămas pe fundul paharului, trecând apoi la paharul proaspăt de băutură pe care cineva l-a comandat cât timp am fost plecată și ignorând cu bună știință privirea cercetătoare a lui Ashton.

— Arată-i, Livie, mă îndeamnă Reagan cu un zâmbet diabolic, adăugând: Știi ce se spune despre răzbunare...

Rânjind cu gura până la urechi, ridic telefonul la vedere.

Nu am auzit în viața mea trei adulți hohotind precum Connor, Grant și Ty la vederea pozei. Ty zbiară, bătând din palme:

— Trebuie să o mărim și să o punem pe perete!

Apoi imită mutra pe care o face Ashton în poză, scoțând un sunet gutural și arătând înspre colegul lui de apartament, care nu are nici cea mai vagă idee despre ce este vorba, deoarece țin intenționat aparatul în afara razei lui vizuale.

Un braț musculos se întinde în fața mea ca să îmi smulgă telefonul din mână, dar eu sunt pregătită pentru asta, așa că apăs butonul de oprire și îl îndes în buzunar. Îmi duc paiul la gură și sorb alene din băutura mea. Băieții încă mai râd când pun eu băutura jos și îmi încrucișez palmele pe genunchi. Mă hazardez să arunc o privire în direcția lui Ashton ca să văd licărirea șugubeață din ochii lui în timp ce își sugă obraji. Gândindu-se în fel și chip cum să mi-o servească, la rândul său, ca să fim chit. Asta fără nicio îndoială. Pe de o parte, sunt de-a dreptul îngrozită de ceea ce îi poate ieși din gură, deoarece mă va transforma probabil într-o minge de foc din pricina umilinței.

— Bună, Ashton.

Mă uit peste umăr și văd o femeie latino-americană superbă, fluturându-și genele lungi și rimelate în direcția lui Ashton. Recunosc pe dată vocea pe care am auzit-o în toaletă, numai că acum a căpătat inflexiunea aceea cât se poate de rugătoare și fierbinte, ce vrea să insinueze: „Vino-cu-mine-acasă”.

Ashton însă nu se întoarce imediat. Nu se grăbește deloc, răsu-cindu-se încet pe scaun și punându-și brațul pe spătar. Când ajunge, în cele din urmă, cu fața spre ea, ochii îi alunecă peste corpul ei unduios și bine făcut.

Îmi dau ochii peste cap, mânată de dorința copleșitoare de a-i arde una în freză.

— Bună!? i se adresează într-un final Ashton, și după inflexiunea de la sfârșitul cuvântului nu îmi dau seama dacă este un bună care vrea să însemne: „Te-cunosc-de-unde?” sau unul care vrea să

însemne: „*De-ce-mă-deranjezi?*” Cred că și ea se întreabă același lucru, deoarece limba îi zvâcnește afară din gură ca să și-o treacă cu nervozitate peste buzele ei roșii.

— Noi... ne-am cunoscut anul trecut. Sunt la masa de acolo dacă vrei să treci mai târziu să bem un pahar împreună.

Face un semn spre stânga zvâcnindu-și părul lung și ondulat cu o mișcare cochetă, dar observ că vocea ei este ceva mai lipsită de senzualitate și un pic mai nesigură pe ea.

El dă ușor din cap, îi aruncă un zâmbet politicos — nici vorbă de rânjetul lui cuceritor — și îi răspunde:

— Bine, mulțumesc.

După aceea, mâna îi alunecă jos de pe spătarul scaunului, iar el se întoarce din nou cu fața spre masă. Soarbe o înghițitură din băutura lui și își verifică telefonul.

Arunc o privire în spatele nostru și o văd pe fată plecând fără să scoată o vorbă, doar că ego-ul ei exhibiționist este cam dezumflat acum.

Ar trebui să îmi pară rău pentru ea. El nu a fost meschin pe față, dar nici nu s-a purtat prietenos cu ea, asta e clar.

Știu că ar trebui să îmi pară rău pentru ea.

Dar nu îmi pare rău deloc. Nu vreau ca el să meargă cu ea acasă. Sau cu oricine altcineva.

Așa că în schimb, simt un val de ușurare urcându-mi în piept. Un val de ușurare care mă face să scap fără să vreau o chestie stupidă precum:

— Am auzit-o vorbind despre tine în toaletă.

De îndată ce cuvintele îmi ies din gură, le și regret. De ce dracu' i-am spus una ca asta?

— Ah, da?

Din ochii lui Ashton scapără luminițe.

— Și ce-a zis?

Din felul în care îi strălucesc ochii de aducere aminte, îmi dau seama că el își amintește totuși de ea, și că știe prea bine ce ar fi putut ea să spună.

Sorb din nou lung din paharul meu. Privirea lui Ashton coboară spre gura mea, iar eu mă opresc, ridicând paharul ca să îmi ascund buzele. Zâmbetul i se lățește și mai tare pe chip. *Îi place să mă pună în situații jenante.* Tipul e atât de al naibii de sigur pe sine că mi se face greață. Nu am niciun interes să îi arunc mingea la fileu spunând adevărul.

— Că a avut parte de tipi mai grozavi la viața ei.

De unde mi-a venit ideea asta? De la geamănul meu diabolic din subconștient?

Cred că am nimerit răspunsul potrivit, deoarece urmează o nouă explozie de râsete la masa noastră. De data asta Grant este cel care bate zgomotos cu palma în masă, punând în pericol toate paharele noastre cu băuturi. Oricât de tare aş încerca, nu pot să îmi înăbuș rânjetul idiot care mi se lățește pe față văzându-l pe Ashton cum se aprinde în obraji.

În sfârșit. Încă mai mor de rușine după scena stânjenitoare de astă-seară dar, cel puțin, îmi fac ieșirea în pași de dans.

Nu am habar la ce să mă aștept de acum încolo. Ochii strălucitori ai lui Ashton sunt greu de citit în cea mai mare parte a timpului, cu excepția faptului că știu că sunt aducători de belele. Așa că atunci când mâna lui mă prinde de genunchi și alunecă în sus și în jos pe coapsa mea — nu prea sus ca să nu fie total deplasat, dar suficient cât să mă inunde un val stânjenitor de căldură — presupun că e vorba de o tortură agonizant de lentă, ca și cum m-ar spânzura goală în fața unei mulțimi de oameni.

— Știam că ai chestia asta în sânge, Irlandez, este tot ce îmi spune însă.

Aplecându-se deasupra mesei, îl provoacă pe Connor:

— Hei, Connor... crezi că poți să bei câteva pahare fără să faci pipi în pantofii mei în seara asta?

Întorc iute capul ca să văd privirea mirată a lui Connor și obrajii lui devenind rozalii. Își drege glasul și trage cu ochiul la mine în vreme ce bălmăjește:

— Ty a făcut asta.

O palmă se izbește de masă.

— Eu nu urinez și nici nu am urinat *vreodată* în pantofii nimă-nui! exclamă Ty plin de indignare.

— Oh, da? Dar în cizmele mele? îl contraatacă Grant pe un ton plin de amărăciune.

— Chestiile alea urâte și flocoase? Parcă mă rugau să o fac.

— Nu am avut ghetе de iarnă o săptămână în timpul examenelor datorită ție, idiotule! Aproape că am murit de frig!

— Apropo de mort de frig, vă aduceți aminte când l-a găsit antrenorul pe Connor gol-goluț și cu fundul în sus într-o barcă în dimineața marii competiții? se lasă Ashton pradă amintirilor, tolănindu-se pe scaun, ridicându-și brațele ca să și le pună sub ceafă și rânjind cu gura până la urechi.

— Ah, am auzit de asta! se scapă Reagan, rămânând cu gura căscată.

Și-o astupă repede cu mâinile și continuă:

— Măi, omule, tata a fost șucărit rău de tot.

Chicotesc în timp ce îi arunc o privire lui Connor, care îmi face cu ochiul înainte de a-i da replica lui Ashton:

— Nu a fost nici pe departe atât de rău ca atunci când ai fost legat cu cătușe, dezbrăcat în pielea goală și jefuit de un travestit în Mexico.

Reușesc să nu împrôsc pe nimeni altcineva în afară de mine atunci când băutura îmi explodează afară din gură a doua oară.

Ashton se repede și îmi smulge paharul din mână, degetele lui alunecând peste ale mele și transmițându-mi o undă de șoc în tot corpul. Fiecare atingere a lui pare să aibă același efect.

— Să îi aducă cineva Irlandezei o bavețică.

Băieții își petrec următoarele două ore depănând istorioare despre dezmățul lor la beție — majoritatea terminându-se cu cineva trezindu-se gol pușcă în vreun loc public — și permițându-mi să mă relaxez. Și să mă facă să cred că, la urma urmei, nu e chiar atât de rău să mă aflu în preajma lui Ashton. Când formația își începe programul, simțim cu toții efectul alcoolului și până și ultima rufă murdară a fost spălată în public și pusă la uscat — cele ale lui Ashton și Connor în mod special. Se pare că au încercat să se ia la întrecere și să ridice miza toată noaptea.

E greu să vorbești atât de tare încât să acoperi formația, așa că stăm relaxați pe scaunele noastre și o ascultăm. Mâna lui Connor se odihnește pe spătarul scaunului meu, iar degetul lui mare bate darabana pe umărul meu în ritmul muzicii. Este o trupă locală care cântă în special coveruri după melodii cunoscute dar și câteva cântece de-ale lor. Și sunt chiar buni. Aș putea să mă concentrez asupra muzicii dacă Ashton nu și-ar tot lipi piciorul de al meu. Nu am altă cale de scăpare decât doar dacă îmi pun picioarele în poala lui Connor.

Când formația face prima pauză și se revine la muzica din bar, Connor se apleacă și îmi șoptește la ureche:

— Trebuie să plec, oricât de tare mi-ar dispăcea chestia asta. Am un curs dis-de-diminează.

Arunc o privire la ceas și sunt șocată să constat că este aproape miezul nopții. Mă întind să iau jacheta simțind cum mă năpădește un val de dezamăgire.

Connor își pune mâna pe umărul meu, oprindu-mă.

— Nu, asta nu înseamnă că trebuie să pleci și tu. Distracție plăcută în continuare.

Se bâlbâie ușor.

Mă uit de jur împrejurul mesei și văd că toți au paharele pline în mâini. Ashton își răsucesce un suport pentru pahare pe degete în vreme ce stă de vorbă cu Grant și cu Reagan. Nimeni altcineva nu pare gata de plecare.

Ashton nu pare gata de plecare.

Un zvâcnet ușor în inima mea îmi spune că nici eu nu sunt gata de plecare.

— Ești sigur?

Cred că și mie mi se împleticește limba în gură.

— Mda. Desigur.

Mă sărută apăsător pe obraz, apoi se ridică în picioare și își pune geaca pe el.

— Pe curând, băieți. Aveți grijă ca Livie să ajungă cu bine acasă.

Se oprește din drum ca și cum și-ar fi amintit ceva. Îi văd privirea îndreptându-se spre cel mai bun prieten al său ca apoi să se oprească asupra mea. Apucându-mi bărbia între degetul mare și cel arătător se apleacă și îmi depune un sărut siropos pe buze. Simt cum mi se zbârlește părul pe ceafă și știu imediat că Ashton e cu ochii pe noi.

— Să nu bei prea mult, da? îmi șoptește Connor la ureche.

Îmi răsucesc limba în gură ca să îi evaluez gradul de amortire în chip de răspuns.

— Doar nu vrei să te mai trezești și cu alte tatuaje.

Îl urmăresc cu privirea la plecare, superconștientă de faptul că Ashton este în continuare cu ochii pe mine. Mă năpădește un val de disconfort și hotărâsc că acum ar fi momentul potrivit să mă opresc din băut și că acest lucru nu are nicio legătură cu faptul că mă pot trezi cu alte tatuaje. Este, de asemenea, momentul potrivit să folosesc toaleta. Pentru a cincizecea oară.

Mă reîntorc la masa noastră în momentul în care formația își reia programul cu o melodie lentă. Ringul de dans din fața lor este

ticsit de oameni, unii legănându-se în ritmul muzicii, alții aflându-se acolo doar ca să stea cât mai aproape de solistul cu trăsături ascuțite. Ty îi aruncă priviri lascive lui Sun, pe care am întâlnit-o din întâmplare aici și am făcut greșeala să o prezint celor de la masa mea. Ashton pare să se mulțumească doar să stea jos și să asculte muzica, cu mâinile împletite la ceafă, și cu un zâmbet ciudat de pașnic întipărit pe chip.

O văd apropiindu-se din celălalt capăt al barului.

Senzuala exhibiționistă latino-americană se îndreaptă din nou spre masa noastră. Chiar dacă mândria ei a fost terfelită de felul politicos în care Ashton a trimis-o la plimbare mai devreme, ea și-a revenit rapid și acum se pregătește pentru al doilea atac. Nu pot să nu mă gândesc că Ashton trebuie să fie, într-adevăr, *foarte bun*, dacă o asemenea femeie, care te dă pe spate și care l-ar putea seduce, probabil, și pe Papă, e dispusă să își mai încerce o dată norocul cu el.

Sper ca el să o facă knock-out.

Și dacă nu o face?

E doar la câțiva pași distanță de masa noastră, apropiindu-se din partea opusă. Nu știu de ce mă reped să ajung acolo înaintea ei, împiedicându-mă în picioare. Mă echilibrez pe dată, dar Ashton este cu fața la mine și vede întreaga scenă. Ceea ce îl face să zâmbească larg, cu sinceritate.

— Ce-i atâta grabă, Irlandez? mă întreabă chiar în momentul când unghiile ei lungi alunecă cu un gest intim pe bicepșii lui.

— Vino să dansezi cu mine, Ash.

Vocea ei este din nou senzuală. Ia te uită, ce sigură e pe sine! Aș dori să fiu și eu la fel de sigură pe mine.

Îmi țin răsuflarea văzând licărul de recunoaștere din ochii lui Ashton. Știu că a auzit-o și știu la fel de bine că nu vreau ca el să se ducă pe undeva cu ea. Îl urmăresc cum își lasă să alunece un braț de după ceafă ca să și-l încheșteze de genunchiul meu.

— Poate data viitoare, îi aruncă el vorbele peste umăr în vreme ce ea stă în picioare în spatele lui.

Până să apuc să îmi dau bine seama ce se petrece, corpul lui impunător se lipește de al meu și mă ridică în picioare conducându-mă spre ringul de dans.

Adrenalina îmi pulsează prin vene.

Odată ajunși în siguranță în marea de trupuri, mă aștept ca el să îmi dea drumul, după ce a reușit să o evite cu succes. La fel cum m-a ghidonat în acea zi în baie, din nou mă învâрте ușor în cerc, trăgându-mă aproape de el. Îmi ia mâinile și le așază pe după gâtul lui și apoi degetele alea ale lui alunecă de-a lungul brațelor mele, de-a lungul șoldurilor mele, ajungând până jos pe coapse.

Muzica este suficient de tare încât orice conversație să fie dificilă. Poate tocmai de aceea Ashton se apleacă atât de mult asupra mea astfel că gura lui îmi mângâie ușor urechea când îmi spune:

— Îți mulțumesc că m-ai salvat.

Simt cum mă trece un fior.

— Și nu ai de ce să fii intimidată când te afli în preajma mea, Irlandezo.

— Nu sunt, îl mint eu, și urăsc faptul că vocea mea e sugrumată, dar dacă nu încetează să îmi șoptească la ureche, voi... nu știu ce voi face.

Mâinile lui mă strâng, trăgându-mă de șolduri, și lipindu-mă de el, făcându-mă să roșesc puternic când simt — când simt ceea ce nu ar trebui să simt acum. *Of Doamne, Dumnezeu!* Ashton chiar este excitat. Nu e bine deloc. Mâinile mele alunecă în jos de după gâtul lui și îmi proptesc palmele în pieptul lui, dar, cu toate acestea nu reușesc să îi comand trupului meu să se îndepărteze de el, deoarece reacționează exact al fel cum îmi amintesc că a făcut-o în vis.

— Știi de ce îți spun Irlandeza?

Scutur din cap. Am presupus că era din cauză că, în euforia mea bahică, mi-am divulgat originea. Ceva îmi spune acum că porecla nu mi se trage doar din atâta lucru.

— Ei bine, continuă el cu un zâmbet lasciv, recunoaște că mă dorești și eu am să-ți spun de ce.

Mârâi la el, clătinând din cap cu încăpățănare:

— Nicio șansă.

Mi-oi fi lăsat eu mândria la o parte pe ringul de dans în seara aceea, dar în mod categoric nu voi repeta figura în seara asta.

Buzele pline perfecte ale lui Ashton se îmbufnează ușor în timp ce mă privește de la înălțimea lui cu ochi pătrunzători, adânciți în gânduri. Nu am nici cea mai vagă idee la ce se gândește, în afară de ceea ce este evident. O parte din mine vrea să îl întrebe de-a dreptul. Cealaltă parte din mine îmi spune că sunt o idioată fiindcă m-am băgat de bună voie în această situație. Literalmente. Și apoi, când degetele lui Ashton încep să îmi mângâie oasele soldurilor și inima începe să mi se zbată frenetic în piept, sunt convinsă că ar fi trebuit să o las pe exhibiționista senzuală să își facă mendrele cu el, deoarece acum chiar că am dat de belea.

Tocmai de aceea următoarele lui cuvinte mă iau prin surprindere.

— Connor m-a rugat să te fac să mă plăci, îmi comunică Ashton pe un ton degajat, dând drumul soldurilor mele din strânsoare, astfel încât nu mai sunt lipită de erecția lui, și lăsându-mă să respir din nou.

Gura lui se strâmbă de parcă ar fi înghițit ceva acru.

— Din moment ce el te place cu adevărat.

După care oftează, uitându-se pe deasupra capului meu, în timp ce adaugă:

— Și este cel mai bun prieten al meu.

De parcă și-ar reaminti lui însuși treaba asta.

Mda, Connor. Înghit în sec. Faptul că a adus vorba despre Connor și sentimentele lui pentru mine, în vreme ce încă mai stau cu mâinile

proptite în pieptul celui mai bun prieten al său, cel pe care l-am mângâiat de mama focului cu nici două săptămâni în urmă, mă umple de un sentiment de vinovăție.

— Deci?

O pereche de ochi întunecați și plini de seriozitate îmi scrutează chipul.

— Cum să fac treaba asta, Irlandezo? Cum să te fac să mă plăci?

Întrebarea lui este deja plină de subînțelesuri, dar când folosește acel ton — acela învăluit de dorință — simt cum mi se usucă gura instantaneu. Și îmi amintesc exact *de ce* m-am aruncat probabil în brațele lui prima dată. Și sunt pe cale să o fac din nou.

Încerc să îmi adun toată voința de care sunt în stare să mă întorc cu spatele și să plec. Dând drumul tot aerului din piept, îmi pun din nou mâinile pe după gâtul lui și îi susțin privirea intensă. Am rămas fără cuvinte. Am rămas efectiv fără grai. Îmi mușc buza inferioară. Ochii îi cad pe gura mea, iar buzele lui se întredeschid ușor. Reușesc să croncăn ceva la repezeală, fără să stau pe gânduri:

— Să încetezi să mă mai pui în situații jenante?

Dă încet din cap ca și cum ar lua în considerare spusele mele. Urmează o pauză.

— Și ce se întâmplă dacă eu nici măcar nu încerc și tot te fac să te simți jenată? Te fâstăcești tare ușor.

Drept ilustrare perfectă, mă aprind în obraji și îmi dau ochii peste cap.

— Adoptă un ton mai puțin acid.

Mâinile lui Ashton se ridică un pic mai sus și se îndreaptă spre spinarea mea, degetele lui răsfirându-se peste șoldurile și spatele meu, iar degetele lui fiind chiar deasupra limitei de decență când e să atingi fundul cuiva.

— În regulă? Și ce altceva? Haide, Irlandezo, spune-mi pe șleau.

Mestec în gol, cufundată în gânduri. Ce altceva să îi spun? Să nu se mai uite așa la mine? Să nu mă mai atingă așa? Să nu mai fie

atât de sexi? Nu... dacă e să fiu cinstită, aceste lucruri nu mă deranjează acum. Probabil din cauză că sunt beată.

— Bineînțeles că am putea merge la tine în cameră și...

— Ashton!

Îl izbesc cu putere în piept.

— Nu mai întrece măsura!

— Deja am întrecut măsura aceea.

Mă cuprinde brusc în brațe și mă lipește strâns de el până când simt fiecare părticică din el. Pentru o secundă doar, corpul meu reacționează cu de la sine putere, provocat fiind de scânteile ce îmi scapără din fiecare terminație nervoasă.

În cele din urmă, mintea mea reușește să rupă atracția magnetică. Ciupesc un mușchi din umărul lui suficient de tare încât el să tresară și să îmi dea drumul din strânsoare.

Nu este gata să îmi dea drumul de tot însă, mâinile lui așezându-se din nou pe șoldurile mele.

— Arțăgoasă și spirituală. Exact așa îmi plac, Irlandezo. Glumesc, desigur.

— Nu, nu glumești. Am simțit-o.

Îmi ridic capul spre el și ridic din sprânceană aruncându-i o privire cu subînțeles.

Asta nu îl face decât să izbucnească în râs.

— Nu pot să mă abțin, Irlandezo. Tu scoți la iveală ce este mai bun în mine.

— *Asta* te definește?

— Unii ar spune...

— De asta tu... cu atâtea fete?

Un zâmbet amuzat îi flutură pe buze.

— Ce cuvânt anume nu poți să rostești, dulce și micuță Irlandeză? De asta mă reglez cu atâtea fete?

Aștept răspunsul lui, curioasă fiind ce îmi va spune.

Chipul lui se transfigurează în mod ciudat.

— Este o defulare pentru mine. Mă ajută să uit ceea ce vreau să uit... niște chestii.

Cu un zâmbet care nu i se răsfrânge în ochii, adaugă:

— Crezi că m-ai citit.

— Dacă stau să mă gândesc bine... da: fanfaron, afemeiat, dobitoc narcisist.

Trebuie să încetez cu băutura. Sindromul gurii slobode a pus oficial stăpânire pe mine. Urmează să mai dezvălui și visul meu erotic.

El dă încet din cap.

— Și dacă n-aș mai umbla după fuste, chestia asta te-ar face să te simți mai bine?

— Păi, ce să zic, în mod categoric ar face-o pe prietena ta să se simtă mai bine, mormăi eu.

— Și dacă nu am o prietenă?

Nu îmi dau seama că picioarele mele s-au oprit în loc până când nu se opresc și ale lui.

— Te-ai... despărțit de Dana?

— Și dacă aș spune că da? Ar conta pentru tine?

Neavând încredere în vocea mea, mă mulțumesc să clatin din cap. Nu, în mintea mea știu că nu ar conta pentru că el nu este deloc așa cum ar trebui să fie.

— Deloc?

Ochii lui îi alunecă spre gura mea pe când mă întreabă pe un ton atât de blând, de vulnerabil, de... dureros, mai degrabă.

Corpul meu reacționează involuntar față de el, mâinile mele împletindu-se mai strâns în jurul gâtului său, trăgându-l mai aproape de mine, dorind să îi aduc alinare și liniște sufletească. Ce simt eu pentru el, de fapt?

Melodia lentă s-a încheiat și formația a trecut la un cântec rock foarte ritmat, dar noi încă mai stăm lipiți unul de celălalt.

Știu că nu ar trebui să-l întreb, dar o fac oricum.

— Biletul acela. De ce l-ai scris?

Își ferește o clipă privirea de mine și văd cum își încleștează fălcile.

Când privirile ni se întâlnesc din nou, văd resemnare în ochii lui.

— Pentru că tu nu ești o aventură de-o noapte, Irlandezo.

Aplecându-se să depună o sărutare pe linia maxilarului meu, îmi șoptește:

— Tu ești fata din inima mea pentru totdeauna.

Își ia mâinile de pe mine și se întoarce cu spatele. Cu inima zbătându-mi-se în gât, stau acolo urmărindu-l cum se duce calm la masă și își ia geaca.

Apoi iese pe ușă afară.

Capitolul unsprezece

■ ■ ■

ATRACTIA

Tu ești fata din inima mea pentru totdeauna.

Nu pot să-mi scot din minte cuvintele lui. De când i-au ieșit de pe buzele perfecte, mă apasă pe creier. M-au urmat pe tot drumul meu spre casă în euforia mea bahică, s-au strecurat în pat cu mine și au zăbovit acolo toată noaptea ca să mă întâmpine în momentul când am deschis ochii de dimineață.

Mai mult chiar, nu pot să mă dezbar de felul cum mă simt de când mi le-a adresat. Sau măcar de felul cum m-au făcut să mă simt întreaga noapte. Nu pot descrie în cuvinte acest sentiment; știu doar că nu l-am avut înainte. Și încă mai persistă, deși sunt trează acum.

Sunt atrasă de Ashton Henley. *Poftim.* Am recunoscut. Nu față de el sau de Reagan sau de oricine altcineva, dar pot la fel de bine să recunosc acest lucru față de mine însămi și să învăț să îi fac față. Sunt atrasă de aventura mea de-o noapte la beție, care, din întâmplare, este un afemeiat indisponibil și, în plus, colegul de apartament și cel mai bun amic al așa-zisului meu prieten. *Stai puțin.* Este disponibil? Nu mi-a răspuns în niciun fel la această întrebare. Dar presupun că un afemeiat este întotdeauna disponibil, așa că este o problemă discutabilă.

Stând așa întinsă în pat, cu ochii în tavan, am rezolvat un lucru, totuși. Corpul meu a pus la cale o revoltă împotriva minții și inimii mele, iar atunci când consum alcool este ca și cum i-aș înmâna un set de cuțite.

Geamătul lui Reagan îmi întrerupe dojana mea mută.

— *Jack Daniels e tare rău...*

Ca de obicei, nu a fost cumpătată, bând cot la cot cu Grant. Grant, care are cu cel puțin patruzeci și cinci de kilograme mai mult decât ea.

— Mă simt ca un cur de maimuță. Nu am să mai beau niciodată.

— Nu ai spus la fel și ultima oară? Îi aduc eu aminte zâmbind mânzește.

— Taci din gură acum. Fii o bună colegă de cameră și suportă-mi văicăreala.

Ca să fiu sinceră, nici eu nu mă simt mai bine.

— Alcoolul este un adevărat diavol, nu-i așa?

Fanatica mea mătușă Darla poate că nu e chiar atât de ticnită, la urma urmei.

— Și totuși face ca serile să fie mult mai distractive.

— Nu avem nevoie de alcool ca să ne distrăm, Reagan.

— Vorbești de parcă ai fi într-un program educativ de televiziune.

Scot un geamăt.

— Haide. Probabil că trebuie să mergem la cursuri.

— Ăăă... la care din ele?

Îmi întorc capul într-o parte ca să văd că ceasul digital de pe măsuta de toaletă arată ora unu după-amiaza.

— Fir-ar să fie!

— Tot mai ești supărată pe mine, Livie? mă întreabă doctorul Stayner în felul lui calm și imperturbabil.

Lovesc cu vârful pantofului o pietricică de pe drum în timp ce mă îndrept spre tren.

— Nu știi sigur încă. Poate.

E o minciună. Știi că nu sunt. Dar asta nu înseamnă că nu voi fi din nou supărată în momentul când voi închide telefonul.

— Nu ai putut niciodată să stai supărată pe cineva.

Kacey avea dreptate. El poate citi gândurile oamenilor.

— Ce mai faci?

— Am chiulit ieri de la cursuri, recunosc eu, adăugând sec: Nu-i așa că sună ca o parte din planul meu de masterat pe pilot automat?

— Hm... interesant.

— Ei.

Îmi dau ochii peste cap și mărturisesc:

— Nu chiar. Am adormit. Nu am făcut-o cu intenție.

El râde pe înfundate.

— Și cum te simți, acum că s-a întâmplat?

Mă încrunt.

— Bine, în mod paradoxal.

La douăzeci și patru de ore după un mini-accident nuclear — răstimp în care, cuprinsă de panică, i-am tot trimis mesaje colegului meu de laborator, iar el m-a asigurat cel puțin de cinci ori că profesorul nu a remarcat absența mea și că poate să-mi împrumute notițele — sunt surprinzător de netulburată.

— Vrei să spui că ai chiulit de la curs și nu este sfârșitul lumii?

Se aude din nou un râs înfundat.

Zâmbesc în telefon, dezarmată de calmul lui.

— Poate că nu.

— Bine, Livie. Mă bucur că vei supraviețui acestei infracțiuni atroce. Și cum a fost prima ta zi de voluntariat la spital?

Remarc inflexiunea vocii lui. O recunosc prea bine. Este aceea pe care o capătă atunci când știe deja răspunsul, dar întreabă oricum.

— Livie? Mai ești pe fir?

— A fost bine. Copiii sunt dragălași. Vă mulțumesc că mi-ați aranjat treaba asta.

— N-ai pentru ce, Livie. Sunt ferm convins că o asemenea experiență este bine-venită.

— Chiar dacă simt că locul meu nu este acolo? Îi dau eu replica, cuvintele mele fiind pline de amărăciune.

— Nu am spus niciodată asta, Livie, și o știi prea bine.

Urmează o pauză lungă după care îi mărturisesc fără să vreau:

— A fost greu.

El așteaptă în tăcere să îi dau amănunte.

— A fost mai greu decât am crezut că ar putea fi.

Pare să știe exact ceea ce vreau să spun fără ca eu să rostesc cuvintele.

— Da, Livie. E greu pentru oameni bătrâni și morocănoși ca mine să meargă pe holurile acelea. Știam că ție îți va fi mult mai greu, având în vedere cât de mămoasă ești.

— Va fi mai bine cu timpul, totuși, nu-i așa? Adică..., spun eu în timp ce ocolesc o femeie care s-a oprit în mijlocul trotuarului, părând dezorientată, nu mă voi simți atât... de tristă de fiecare dată când voi fi acolo, nu-i așa? Mă voi obișnui cu asta?

— Poate că nu, Livie. Să sperăm că da. Dar dacă nu îți este mai ușor și dacă te decizi să urmezi o altă cale, să găsești o altă modalitate de a-i ajuta pe copii, este în regulă și așa. Nu ai să dezamăgești pe nimeni dacă te răzgândești.

Mestec mărunț din gură în timp ce cuget la treaba asta. Nu am nicio intenție să schimb nimic și nu e ca și cum el m-ar încuraja să renunț. Știu asta. E aproape ca și cum mi-ar da permisiunea, dacă ar fi să fac o astfel de alegere. Pe care nu o fac însă.

— Și acum spune-mi ce-i cu băieții aceia care te vânează.

Băieți? La plural?

Îmi îngustez ochii și mă uit de jur împrejur, cercetând din priviri oamenii din zonă.

— Mă urmărești din umbră?

Sunt nevoită să aștept zece secunde bune ca el să se oprească din hohotit înainte de a putea continua. Știu ce vreau să îl întreb,

dar acum când stau de vorbă cu el, mă simt ca o idioată. Cum să îl întreb pe renumitul terapeut în tratarea sindromului de stres posttraumatic o chestiune atât de trivială? Ca o fetișcană? Îl aud pe doctorul Stayner sorbind ceva la celălalt capăt al firului în timp ce așteaptă în tăcere.

— De unde știi când te place un băiat? Vreau să spun, te place *cu adevărat*? Nu doar...

Înghit în sec în timp ce obrații îmi iau foc. S-ar putea să mă înec cu propriile cuvinte în curând.

— Nu doar în sens fizic?

Urmează o pauză prelungă.

— De obicei, după lucrurile pe care le face, mai degrabă decât după cele pe care le spune. Și dacă le face fără să se dea în spectacol, atunci este îndrăgostit până peste cap de tine.

Tu ești fata din inima mea pentru totdeauna.

Simple cuvinte doar. Iată, doctorul Stayner mi-a confirmat-o. Nu ar trebui să mă agăț de ce mi-a spus Ashton la beție deoarece au fost doar simple cuvinte. Asta nu înseamnă că ar mai fi și altceva dincolo de faptul că urlă hormonii în el. Simt o ușoară strângere de inimă când îmi dau seama de asta. Dar, cel puțin, este un răspuns și nu plutesc în necunoscut.

Ar trebui să rămân cu Connor. Am senzația că așa este cel mai bine.

— Mulțumesc, domnule doctor Stayner.

— Treaba asta are vreo legătură cu irlandezul pe care l-ai cunoscut?

— Nu...

Oftez adânc.

— Cu Ashton.

— Ah, hoțul de jeleu cu vodcă.

— Mda. Din întâmplare este și cel mai bun prieten al lui Connor și colegul lui de apartament.

Și poate să aibă sau nu o prietenă, dar trec partea asta sub tăcere. E deja complicat și așa.

— Ei bine, chiar că ești prinsă la mijloc, Livie.

Singurul meu răspuns este un mormăit aprobator.

— Și cum te-ai simți dacă acest Ashton ar fi interesat de tine? Mai mult decât fizic, vreau să spun.

Deschid gura, dar îmi dau seama că nu am alt răspuns în afară de: „Nu știu”. Și adevărul e că nu am. Pentru că nu contează. Connor este perfect și dezinvolt. Ashton este departe de a fi perfect. Știu acum la ce se referă Storm și Kacey când descriu pe cineva drept „sex pe două picioare”. Țsta e Ashton. Nu poate fi un băiat pentru totdeauna. Connor este băiatul pentru totdeauna. Ei bine, cred eu că este un băiat pentru totdeauna. Este totuși prea devreme ca să mă pronunț.

— Ai recunoscut în sinea ta, cel puțin, că ești atrasă de Ashton?

La naiba! Dacă îi răspund cinstit, îmi este cu mult mai greu să neg. Devine mai real.

— Da, bombăn eu fără tragere de inimă, în cele din urmă.

Da, sunt atrasă de cel mai bun prieten afemeiat al așa-zisului meu prieten. Am până și vise erotice cu el.

— Bun. Mă bucur că am scăpat de treaba asta. Mi-era teamă că vor trece luni de zile până când vei înceta să mai fii atât de încăpățânată.

Îmi dau ochii peste cap la doctorul știe-tot.

— Știi ce aș face eu între timp?

Gura mea se schimonosește de curiozitate.

— Ce?

— Mi-aș împleti două codițe.

Îmi trebuie cel puțin cinci secunde ca să îmi revin din șoc și să îl întreb:

— *Poftim?*

— Un băiat căruia îi pică cu tronc o fată nu se poate controla atunci când îi vede codițele împletite.

Grozav. Acum am ajuns să fiu luată în bătaie de joc de un psihiatru. De psihiatrul meu. Văd gara în fața mea și îmi verific ceasul,

știind că trenul va sosi curând. Cel care mă va duce la Spitalul de Copii și astfel mă voi putea concentra asupra lucrurilor care contează. Îi spun clătinând din cap:

— Vă mulțumesc că m-ați ascultat, domnule doctor Stayner.

Închid, nefiind sigură însă dacă mă simt mai bine sau mai rău.

— Acum poți să ne deosebești?

Eric stă alături de Derek, care arată chiar și mai palid și se scarpină pe scalpul neted. Amândoi zâmbesc cu gura până la urechi.

Strâng din buze ca să nu zâmbesc, în vreme ce mă concentrez împreunându-mi sprâncenele. Îmi mut privirea de la unul la celălalt și iar înapoi, scărpinându-mă în bărbie de parcă aș fi pusă cu adevărat în încurcătură.

— Derek? întreb eu arătând spre Eric.

— Ha! Ha!

Brațele sfrijite ale lui Eric execută un mic dans caraghios.

— Nee! Eu sunt Eric. Am câștigat!

Îmi las capul pe spate și mă plesnesc peste frunte.

— N-am să vă nimeresc niciodată!

— M-au ras în cap azi dimineață, îmi explică Eric, adresându-mi-se direct. Ce neted e! Pipăie-l și tu.

Mă conformez, trecându-mi degetele peste linia abia vizibilă a părului.

— E neted, într-adevăr, îi confirm eu.

El strâmbă din nas.

— E o senzație ciudată. Dar va crește la loc, așa cum îi crește lui Derek de fiecare dată.

Așa cum îi crește lui Derek de fiecare dată. Mușchii stomacul meu se contractă preț de o clipă doar. Câte runde de tratament a fost nevoie să îndure bietul copil?

— Cu siguranță, Eric, îl asigur eu, forțându-mă să zâmbesc în timp ce mă îndrept spre masă și iau loc.

— Și ce vreți să faceți astăzi?

Derek se așază în tăcere lângă mine. După mișcările lui mai lente, îmi dau seama că nu are energia fratelui său, care tocmai a început tratamentul săptămâna aceasta, după spusele lui Connie.

— Să desenăm? sugerează el.

— Pare a fi un plan bun. Ce vrei să desenăm?

Fruntea i se încrêțește în timp ce cugetă profund.

— Vreau să mă fac polițist când o să fiu mare. Sunt puternici și pot salva oameni. Putem să desenăm asta?

Trag adânc aer în piept și zâmbesc.

— Cred că este o idee grozavă.

În timp ce băieții se apucă de lucru, eu cercetez încăperea din priviri. Mai sunt și alți câțiva copii azi, inclusiv o fetiță îmbrăcată toată în roz — pijamale roz, papuci pufoși roz și un batic roz aco-perind ceea ce presupun eu a fi un cap fără păr. Sub braț ține strâns un ursuleț roz. Cineva — probabil o altă voluntară — se ține după ea în vreme ce rătăcește de la o jucărie la alta — aruncându-ne priviri pe furiș.

— Bună, Lola! îi strigă Eric, ca apoi să îmi șoptească, sprijinin-du-se de mine: Are aproape patru ani. Este ca lumea. Pentru o fată.

— În cazul acesta, ar trebui să o inviți să stea cu noi, îi sugerez eu, ridicând din sprânceană în așteptarea răspunsului său.

Eric face ochii mari când își dă seama că eu îl îndemn să o roage să stea cu noi. Un zâmbet timid îi înflorește în colțul gurii pe măsură ce o urmărește cu coada ochiului.

Fratele lui însă este cel care se întoarce și i se adresează cu o voce moale și răspicată:

— Vrei să stai cu noi, Lola?

Eric se cațără pe scaunul de lângă mine, trăgându-se un pic mai aproape, și urmărind-o pe Lola cu o privire de uliu cum se așază plină de precauție pe scaunul gol dintre el și Derek.

— Pipăie-mi capul, Lola, o îmbie el, aplecându-se în față și expunându-și la vedere scalpul neted.

Chicotind, ea clatină din cap și își pune mâinile la subsuori, dând ușor îndărăt.

Lui Derek nu i se pare deloc amuzant însă și îi aruncă priviri amenințătoare fratelui său.

— Nu le mai spune oamenilor să îți atingă capul.

— De ce?

— Pentru că este ciudat.

Ochii lui Derek zboară la Lola și amenințarea din privirea lui se topește instantaneu.

— Am dreptate, Lola?

Ea se mulțumește doar să ridice din umeri, mutându-și privirea când la unul, când la celălalt, fără să spună nimic.

Renunțând să mai încerce să o impresioneze pe Lola cu sculpul său neted, Eric își face de lucru cu pictura lui, desenând un tanc. Fratele lui însă, îi împinge fetei o coală de desen în față și, întinzându-i cutia de creioane colorate, îi propune:

— Uite, vrei să desenezi ceva cu mine?

Și atunci îmi dau seama. Derek este îndrăgostit de Lola. Fac un schimb de priviri cu voluntara de vârstă mijlocie care s-a ținut după ea până aici. Ea îmi face cu ochiul, confirmându-mi presupunerea.

Băieții și Lola desenează o oră întreagă, folosind un teanc de foi și întruchipându-se în fel și chip, de la polițist la vârcolac, de la scafandru la vedetă rock, și în tot acest răstimp nu pot să îmi iau ochii de la Derek care este îndrăgostit lulea de Lola și o ajută să își țină creioanele corect sau îi desenează elementele mai grele din desen, care sunt mai dificile pentru un copil de patru ani decât pentru unul de aproape șase ani.

Îi privesc și simt cum inima mea se topește și suferă totodată.

La sfârșitul orei, când voluntara lui Lola îi reamintește acesteia că are nevoie de odihnă, Eric, ocupat fiind să coloreze roțile camionului de gunoi, strigă:

— Pa, Lola!

Derek însă, ia desenul în care el s-a înfățișat drept polițist și i-l dă Lolei să îl ducă în camera ei.

Iar eu trebuie să mă întorc cu spatele, ca ei să nu îmi vadă lacrimile țâșnindu-mi din ochi.

Capitolul doisprezece

DOR DE CASĂ

— Îți vine să crezi una ca asta?

Kacey vine pe la spate și își sprijină bărbia de umărul meu în timp ce privim cu ochi pierduți oceanul, îmbrăcate fiind în rochiile de mătase asortate de domnișoare de onoare de culoarea prunei, ce fâlfâie în adierea ușoară a brizei.

— Încă îmi mai amintesc prima lor întâlnire. Storm era înlemnită de spaimă. Și iată-i acum, la nunta lor și așteptând un copil, pe deasupra.

Ne întoarcem la unison ca să vedem cuplul incredibil de frumos pozând pe fundalul apusului de soare. Storm este însărcinată în vreo șase luni, dar în afară de protuberanța rotundă și drăgălașă de pe abdomen și de sânii gigantici — un amalgam între excesul de hormoni și implanturile ei cu silicon — arată exact la fel ca întotdeauna: o păpușă Barbie.

O păpușă Barbie care, împreună cu adorabila ei fetiță, au intrat din întâmplare în viața noastră atunci când aveam mai multă nevoie de ele. E ciudat cum unele relații se înfiripă atât de accidental și totuși sunt atât de perfecte. Când Kacey și cu mine am plecat din Miami, ne-am trezit într-un apartament ca vai de el, învecinându-ne cu o barmaniță/stripteuză, mamă celibatară a unei fete de cinci ani, care se lupta cu vicisitudinile vieții. Storm și Mia.

Amândouă ne-au primit cu brațele deschise în viețile lor, fără nicio reținere, fără nicio teamă. Și din cauza asta, niciodată nu le-am considerat vecine sau prietene.

Într-un mod oarecum ciudat, au fost dintotdeauna ca o familie pentru noi.

Trebuie să recunosc, uitându-mă la micul grup de oameni adunat la noi acasă după ceremonia de nuntă care a avut loc la apusul soarelui pe plajă, că suntem cu toții o familie. E cel mai mare amalgam de oameni pe care ți l-ai putea imagina — fostul nostru proprietar al apartamentului în care am locuit o vreme, Tanner, la fel de ciudat ca întotdeauna, la braț cu iubita lui și scărpinându-se absent pe burtă; Cain, proprietarul barului de striptease unde au lucrat Storm și Kacey, sorbind din băutura lui în timp ce îi urmărește din priviri pe Storm și pe Dan, cu un zâmbet ciudat și plin de mândrie pe buze; Ben, fostul om de ordine de la barul Penny's, care a devenit prietenul apropiat al nostru, al tuturor, braț la braț cu o blondă frumușică de la firma lui. Trebuie să mărturisesc că este o schimbare bine-venită, deoarece nu îmi mai aruncă replici deloc discrete referitoare la dorința lui de a-mi face curte de îndată ce voi împlini optsprezece ani.

— Îmi doresc să fi stat mai mult, se văicărește Kacey. Am fost atât de ocupate, încât nu am avut ocazia să stăm de vorbă. Am senzația că nu mai știu deloc ce se întâmplă în viața ta.

Asta pentru că nu știi, Kacey. Nu i-am spus nimic. În ceea ce o privește, este un status quo — la școală totul este grozav, eu mă simt grozav de bine. Totul este grozav. Nu îi spun adevărul: că sunt pur și simplu dezorientată.

Pe drum, în avion, mi-am petrecut timpul încercând să mă conving că îmi va trece. Că trebuie doar să mă obișnuiesc cu situația asta, atâta tot. Și, în timp ce mă obișnuiesc, să nu îmi abat atenția de la ziua lui Storm și a lui Dan.

— Kacey! o strigă Trent pe sora mea cu mâinile făcute căuș la gură.

— Oh, trebuie să plec!

Mă strânge de cot, cu un zâmbet drăcesc pe buze. Ai grijă să te întorci în casă în cincisprezece minute, pentru primul lor dans.

O urmăresc din priviri cum pleacă, topăind desculță prin nisip spre Trent care arată admirabil în smochingul croit la comandă. În primele câteva dăți după ce l-am cunoscut, nu puteam sta în aceeași încăpere cu el fără să transpir abundant. Dar, la un moment dat, a devenit pentru mine sufletul pereche trăsnet al surorii mele, atât și nimic mai mult. Și chiar în acest moment, ei doi pun ceva la cale. Nu știu exact ce anume, dar din șoaptele lor am surprins că implică o sticlă de șampanie, cercul argintiu de scenă de la Penny's pe care Storm îl folosea în „numărul” ei și un montaj video stânjenitor despre fericitul cuplu.

Trent și Kacey se potrivesc perfect împreună.

Sper să am și eu parte de asta într-o bună zi.

Mă întorc cu fața spre apusul de soare. Și respir. Inspir și expir încet. Respir și savurez acest moment frumos, această zi minunată, dând deoparte toate griile și temerile mele. Îmi dau seama că nu e ceva greu de făcut. Zgomotul valurilor și râsetele Miei care aleargă de colo-colo urmărită fiind de Ben, servesc drept o ancoră care mă ține bine înfiptă în pământ.

— Cum e la colegiu, Livie?

Vocea mă ia prin surprindere și îmi dă fiori pe șira spinării. Întorcându-mă, dau de acea pereche de ochi cafenii privind oceanul, alături de mine.

— Bună, Cain. Este bine.

Chiar dacă face parte sau nu din familie, tot nu mă simt sută la sută în largul meu în preajma fostului șef al surorii mele. Nu a făcut niciodată nimic care să îmi justifice senzația de disconfort; de fapt, este unul dintre cei mai respectabili bărbați pe care i-am întâlnit în viața mea. Dar este o enigmă, în felul lui. Are un aer atemporal, deopotrivă tineresc și înțelept, dincolo de vârsta lui. Când Kacey l-a întâlnit pentru prima oară, a presupus că avea

puțin peste treizeci de ani, dar într-o seară l-a luat gura pe dinainte și ne-a mărturisit că tocmai împlinise douăzeci și nouă de ani. Asta înseamnă că a deschis primul său club pentru adulți pe când avea douăzeci de ani. Nimeni nu știe de unde a avut banii. Nimeni nu știe nimic despre familia lui, despre trecutul său. Tot ceea ce știm este că face bani frumoși din comerțul cu sex. Dar, după spusele lui Kacey și ale lui Storm, tot ceea ce își dorește este să îi ajute pe angajații săi să se pună pe picioare. Nu a depășit niciodată această limită.

Cu toate că pe majoritatea dansatoarelor nu le-ar fi deranjat dacă ar fi făcut-o. Nu mă surprinde deloc. Cain nu numai că arată bine; emană și o stăpânire de sine tipic masculină — costumele lui bine croite, părul lui negru aranjat perfect și felul său de a fi — rezervat și intimidant — nu fac decât să îl facă și mai atrăgător. Și ce se ascunde sub toate astea? Ei bine, să spunem că de cele câteva ori când a venit cu noi să se bucure de plajă, am observat că Dan și Trent au stat ceva mai aproape de femeile lor. Kacey spune despre Cain că are un trup de luptător. Tot ceea ce știu eu este că m-am surprins de mai multe ori holbându-mă la chipul său frapant, la mușchii lui fermi, la multitudinea de tatuaje interesante.

— Mă bucur. Să știi că sora ta este foarte mândră de tot ceea ce ai reușit să realizezi.

Simt o strângere în stomac. *Mulțumesc că mi-ai reamintit...* Îi simt privirea ațintită asupra chipului meu și roșesc. Fără să mă uit, știu că mă studiază din priviri. Țsta e Cain. Îți dă senzația că poate privi prin tine.

— Cu toții suntem, Livie. Ai devenit o tânără remarcabilă.

Soarbe o înghițitură din băutura lui — probabil coniac, având în vedere că aceasta este băutura lui preferată — și adaugă:

— Dacă ai nevoie cumva de ajutor, știi că poți să mă suni ori-când, da? Ți-am dat numărul meu.

Acum mă întorc intenționat cu fața spre el ca să îi văd zâmbetul sincer.

— Știu, Cain. Mulțumesc, îi răspund eu politicos.

Mi-a spus același lucru și acum o lună, la petrecerea mea de adio. Pe atunci plângeam de mama focului alături de Storm, în care urlau hormonii. Nu voi profita niciodată de oferta lui dar, o apreciez, totodată.

— Când pleci înapoi?

— Măine după-amiază, rostesc eu oftând.

Nu este neapărat un oftat de bucurie. Ultima oară când am plecat din Miami eram tristă, dar eram animată de un soi de exaltare nervoasă, un sentiment de nerăbdare, care m-a ajutat să mă urc în avion. Acum nu mai simt aceeași emoție.

Cel puțin, nu pentru *cursurile* din colegiu.

Capitolul treisprezece

■ ■ ■

CĂDEREA

— Tatăl tău organizează petrecerea asta în fiecare an? o întreb pe Reagan care plătește taxiul cu cardul, după care ne dăm jos din mașină.

Uitându-mă la casa cu două etaje în fața căreia ne-am oprit, presupun fie că antrenorii de canotaj de la Princeton sunt foarte bine plătiți, fie că familia lui Reagan are bani din alte surse. Casa este construită dintr-o combinație de piatră și cărămidă, cu acoperișuri țuguiate și turnulețe pe măsură. Stilul grădinilor englezești se regăsește în gazonul perfect tuns și în alea ce descrie o curbă largă în fața intrării principale. Sunt multe mașini parcate de-a lungul aleii șerpuite, inclusiv Audi-ul alb al lui Connor.

— Precis ca un ceas. Un fel de „bine-ați-revenit-punct-vom-câștiga-marea-cursă-punct-o-să-vă-pun-fundul-la-treabă-în-timpul-antrenamentului-de-iarnă”.

O urmez, ocolind casa prin partea laterală ca să intrăm într-o grădină la fel de frumoasă. Vreo cincizeci de persoane bine îmbrăcate socializează cu paharele în mâini, servind aperitivele oferite de către chelnerii îmbrăcați în smocking care trec de la un invitat la altul. Invitații sunt predominant de sex masculin, dar sunt și câteva prezențe feminine prin jur. Prietenele lor, îmi confirmă Reagan.

Îmi netezesc fusta gri conică cu gesturi automate. Reagan mi-a descris petrecerea drept „șic, dar modestă”. Nu mi-am adus multe ținute elegante potrivite pentru temperatura încă ridicată, așa că sunt limitată la o fustă mulată și o bluză violet din mătase fără mâneci, cu un decolteu adânc în spate care, din nefericire, scoate la iveală noul meu tatuaj. Reagan m-a asigurat că părinții ei nu mă vor considera cu nimic mai prejos la vederea lui. Cu toate acestea, mi-am lăsat părul lung și negru liber pe spate.

Scrutez rapid grupul cu privirea, în căutarea lui Connor. Nu știu dacă va fi și Ashton aici. Cred că e de așteptat să vină, în calitate de căpitan, dar... e, de asemenea, de așteptat și să nu-și înșele prietena cu cine îi pică în cale, iar Ashton nu și-a dat seama de treaba asta încă.

— Oh, Reagan! Ce mai faci? strigă o voce de femeie.

Mă întorc și dau cu ochii de o versiune mai în vârstă a lui Reagan, care se repede spre noi, cu brațele întinse, ceea ce mă face să zâmbesc. Sunt identice la înălțime, la chip, la zâmbet... într-un tot.

— Grozav, mamă, răspunde Reagan calmă în timp ce mama ei o sărută pe obraz.

— Cum o mai duci? Cum e la cursuri? Ai ieșit cu prietenii? pune ea întrebările într-o succesiune rapidă, cu glas răgușit.

Pare un pic cam exaltată, de parcă nu ar avea prea mult timp la dispoziție să stea de vorbă, dar trebuie neapărat să obțină toate informațiile de la fiica ei.

— Da, mamă. Cu colega mea de cameră. Ea este Livie.

Îi abate atenția mamei ei asupra mea.

— Oh, îmi pare tare bine de cunoștință, Livie. Spune-mi Rachel, mă îndeamnă ea cu un zâmbet cald și politicos. Doamne, ce drăguță ești. Și ce înaltă!

Simt un val de roșeață urcându-mi pe gât. Deschid gura să îi mulțumesc, dar ea și-a îndreptat deja atenția înapoi spre Reagan.

— Și cum e camera de cămin? Reușești să dormi în patul acela mititel? Ar trebui să le faci mai mari. Nu sunt potrivite deloc pentru oameni!

În timp ce ea sporovăiește mai departe, îmi scapă, fără să vreau, un hohot de râs și îmi acopăr repede gura pretinzând că tușesc. *Nu știu cum se face, dar în patul fiicei dumneavoastră încap două persoane.*

Reagan răspunde zâmbind larg.

— Nu e chiar atât de rău. Este mai confortabil decât te-ai aștepta.

— Bun, în regulă. Mi-era teamă că nu dormi bine.

— Mamă, știi că dorm bine. Am vorbit cu tine ieri. Și alaltăieri. Și răsalaltăieri..., i se adresează Reagan cu calm, dar sesizez nota de exasperare din tonul ei.

— Știu, dragă.

Rachel o bate ușor pe umăr.

— Trebuie să plec acum. Am de dat câteva îndrumări furnizorilor.

Acestea fiind zise, mama lui Reagan se face nevăzută ca un firicel de fum în aer, rapid, dar grațios.

Reagan se apleacă spre mine.

— Scuz-o. Pentru ea eu am rămas tot un copil și este hiperprotectivă. Și extrem de atașată de mine. Încercăm să îi reducem medicamentele împotriva anxietății.

Schimbă vorba aproape pe nerăsuflăte:

— Ți-e foame? Pentru că putem merge acolo și...

— Reagan! bubuie o voce de bărbat, întrerupând-o.

Ochii lui Reagan se luminează și mă apucă în grabă de mână.

— Oh, vino să faci cunoștință cu tata!

Abia țin pasul cu ea când o pornește spre casă în ritm alert, vădit emoționată. Seamănă mai mult cu mama ei decât este din pusă să recunoască. Singurul moment în care încetinește pașii este atunci când Grant apare ca din pământ ca să ne înmâneze fiecareia câte un pahar de băutură.

— Domnișoarelor, ne întâmpină el cu o scurtă plecăciune, ca apoi să dispară pe cât de repede a apărut, făcându-i rapid cu ochiul lui Reagan.

Dintr-o sorbitură îmi dau seama că paharul conține Jack Daniels la greu și răsuflu ușurată. Nervii mei au fost cam zdruncinați de când am plecat de la spital azi.

Reagan merge mai departe, croindu-și drum printr-un grup de băieți — zâmbindu-le cu gura până la urechi — până când ajunge în zona de terasă acoperită de lângă casă, unde un bărbat gigantic cu o barbă sură bine îngrijită și o burtă protuberantă — tatăl ei, presupun — stă în picioare lângă Connor.

— Bună, tati! chițăie Reagan sărind în brațele lui.

El o ridică în aer, râzând ușor în timp ce o sărută pe obraz.

— Iat-o pe fetița mea.

Mă strecor în brațul întins al lui Connor, mă las cuprinsă într-o îmbrățișare, privindu-i pe Reagan și pe tatăl ei, și simt o înțepătură de invidie în inimă.

— Ce frumoasă ești, îmi murmură Connor, sărutându-mă scurt pe buze.

— Mulțumesc. Și tu arăți grozav.

Și chiar arată. Este întotdeauna bine îmbrăcat, iar acum poartă pantaloni albi și o cămașă albă apretată. Și, în timp ce îmi zâmbește scoțându-și la iveală gropița aia a lui, dau drumul încet aerului din piept, respirând ușurată. Îmi dau seama că mă simt mai relaxată în preajma lui Connor. Are un aer aparte. Degajat, calm, încurajator.

Așa și trebuie.

— Cum a fost azi la spital?

Îmi clatin capul dintr-o parte într-alta de parcă aș fi nehotărâtă.

— Bine. Greu, dar bine.

Mă strânge ușor de braț.

— Nu îți face griji în privința asta. Va fi bine. Te vei descurca grozav.

Mă forțez să zâmbesc pe când mă întorc spre Reagan și spre tatăl ei, bucuroasă că are și în mine încredere cineva.

— Cum a fost prima ta lună aici? Nu prea nebunatică, sper? întreabă tatăl lui Reagan.

— Nee, colega mea de cameră mă ține din scurt.

Reagan se întoarce să arate spre mine.

— Ea este Livie Cleary, tati.

Bărbatul se întoarce să mă privească cu ochii lui albaștri și blânzi.

— Bună Livie. Numele meu este Robert.

— Bună ziua, domnule... Robert. Eu sunt Livie Cleary.

Mă încurc în propriile-mi cuvinte. Îmi scapă un chicotit nervos și clatin din cap.

— Scuze, Reagan tocmai v-a spus acest lucru.

Robert râde pe înfundate. Văd că ochii i se opresc asupra unui punct focal situat în spatele meu.

— Oh, mulțumesc, spune el, întinzându-se să ia paharul ce i se oferă.

Un bărbat înalt și brunet vine și i se alătură lui Robert. Unul cu gene imposibil de lungi și cu ochi căprui sfredelitori care îmi fac inima să bată spasmodic.

— Cu plăcere, răspunde el politicos.

Asthon arată întotdeauna splendid, chiar și în haine din cele mai simple. Dar astă-seară a respectat, în mod evident, codul vestimentar impus de antrenor. Părul lui este aranjat în așa fel încât arată curat și îngrijit, dar totodată sexi. În loc de jeans și adidași, poartă o pereche de pantaloni făcuți la comandă și pantofi eleganți. În locul tricoului jerpelit poartă o cămașă bleumarin bine călcată care îi vine perfect. În timp ce soarbe o înghițitură din pahar, îi văd brățara din piele uzată pe margini ieșindu-i din mânecă. Acesta e singurul lucru care seamănă cu acel Ashton pe care l-am cunoscut până acum. Arată de parcă tocmai ar fi ieșit din paginile revistei *GQ*¹.

¹ *Gentlemen's Quarterly* — revistă newyorkeză cu distribuție internațională de modă, stil și cultură pentru bărbați.

Și nu știu dacă din cauza acestei transformări sau din cauză că, în sfârșit, am acceptat faptul că sunt atrasă de el, senzația de disconfort pe care am avut-o dintotdeauna în preajma lui începe să se estompeze, sau să se metamorfozeze în ceva cu totul diferit și deloc neplăcut. Cu toate că încă îmi mai distrage complet atenția.

Vocea jovială a lui Robert îmi întrerupe șirul gândurilor.

— Presimt asta băieți. Vom avea o echipă câștigătoare anul acesta.

Îl bate cu palma lui mare pe căpitan pe umăr.

Ashton îi răspunde zâmbind sincer, plin de respect. Un zâmbet pe care nu i l-am mai văzut până acum.

Robert se întoarce spre mine spunând:

— Așadar, Livie, te numeri printre bobocii de la Princeton, alături de fiica mea.

Înainte de a mă întoarce și concentra asupra lui Robert, ochii mei se încrucișează cu ai lui Ashton, făcându-mi inima să tresară.

— Da, domnule, răspund eu dregându-mi glasul.

— Și îți place până acum?

Privirea îi alunecă spre talia mea. Și chiar în acest moment îmi aduc aminte de Connor care stă lângă mine, învăluindu-mă lejer cu brațul său.

— Sper că niciunul dintre acești derbedei nu te necăjește cu ceva, nu-i așa?

Îi zâmbesc timid lui Connor, care îmi zâmbește cu viclenie la rândul său.

— Niciunul, îl asigur eu, sorbind ultima înghițitură din paharul meu.

Cum de l-am terminat atât de repede? Nu mă pot abține să nu mă uit la Ashton ca să văd că are privirea ațintită asupra pieptului meu. Îmi încrucișez brațele la piept instinctiv, ceea ce îl face să zâmbească sardonice în timp ce își duce paharul la gură. *Poate doar un singur derbedeu.*

— În regulă. Sunt băieți cumsecade, mă asigură Robert confirmând din cap totodată.

Tocmai atunci se aude urlatul lui Ty care își face apariția din spatele casei pășind țațoș în kiltul lui.

— Poate un pic cam sălbatici uneori, dar care puști de colegiu nu este la fel? Am dreptate, Grant?

Pot să jur că Grant ori are un radar care îi semnalează paharele goale, ori stă cu ochii pe noi ca un uliu, deoarece apare pe neașteptate din spate ca să ne ofere, mie și lui Reagan, câte un pahar proaspăt umplut cu Jack și Cola.

— Da, domnule antrenor.

— Sper că nu ai pus alcool în băutura aceea, Cleaver?

Sprânceana lui Robert se arcuieste până la jumătatea frunții când formulează întrebarea.

— Nici măcar un strop, îi confirmă Grant, rânjetul lui caraghios fiind înlocuit de o mască a sincerității.

— Sigur că nu, tati, îl imită Reagan, cu glas suav.

Robert își coboară privirea spre fiica lui adorată, care poate juca rolul studentei inocente și virgine mai bine decât orice actriță adevărată pe care am văzut-o eu vreodată. Mai bine decât.... Ei bine, decât mine, presupun. Nu pot să îmi dau seama dacă o crede. Ar fi suficient să se aplece și să îi adulmece băutura ca să își dea seama că este, de fapt, mai mult alcool decât Cola. Dar nu insistă.

— Și ce vrei să urmezi, Livie?

— Biologia moleculară.

După felul în care își arcuieste sprâncenele, pot să îmi dau seama că pare impresionat.

— Livie vrea să studieze pediatria, ciripește Connor mândru.

— Foarte frumos. Și ce te-a determinat să alegi colegiul Princeton?

— Tatăl meu a fost student aici.

Reușesc să dau răspunsul cu ușurință. Este un răspuns la fel de bun ca oricare altul. Într-adevăr, puteam la fel de bine să mă duc la Harvard sau la Yale. Am primit scrisori de acceptare de la toate,

după ce consilierii mei școlari m-au pus să aplic în mai multe locuri. Dar nu am avut nicio dilemă în privința alegerii.

Robert dă din cap ca și cum s-ar fi așteptat la acest răspuns. Probabil că îl aude deseori. Nu este ceva neobișnuit ca mai multe generații dintr-o familie să studieze la Princeton. Încruntă din sprâncene, scormonindu-și memoria.

— În ce an?

— 1982.

— Aha... eu am absolvit în 1981.

Își duce mâna la barbă și se scarpină de parcă ar fi cufundat în gânduri.

— Mai spune-mi o dată care este numele tău de familie?

— Cleary.

— Cleary... Cleary...

Robert repetă numele iar și iar în timp ce se scarpină cu degetele în barbă și îmi dau seama că își stoarce creierii ca să își amintească. Mai sorb lung din paharul meu în timp ce îl privesc. Nu are cum să-l fi cunoscut pe tatăl meu, dar îmi place că se străduiește măcar să își aducă aminte de el.

— Miles Cleary?

Mă înec cu lichidul din gură și fac ochii mari de surprindere.

Robert pare mândru de el însuși.

— Ei, ce zici de asta?

— Pe bune? L-ați cunoscut? Adică...

Încerc să îmi temperez emoția.

— Da.

Dă încet din cap, de parcă amintirile i-ar reveni rapid în minte.

— Da, l-am cunoscut. Eram amândoi membri ai clubului Tiger Inn. Am fost împreună la mai multe petreceri. Irlandez, nu-i așa?

Simt cum capul meu urcă și coboară drept confirmare.

— Prietenos, degajat.

Râde înăbușit și văd cum o urmă de întristare îi străbate chipul brăzdat de vreme.

— Am curtat aceeași fată pentru o scurtă perioadă de timp.

Un alt râs înăbușit și obrajii lui ridați se îmbujorează din pricina cine știe cărei amintiri pe care a evocat-o. Una despre care sunt sigură că nu vreau să aud nimic.

— Apoi el a întâlnit-o pe fata aceea minunată cu părul negru ca pana corbului și nu prea ne-am mai văzut după aceea.

Ochii lui se îngustează un pic în timp ce se uită la chipul meu, studiindu-mi trăsăturile.

— Uitându-mă la tine, aș putea spune că s-a căsătorit cu ea. Semenii cu ea.

Zâmbesc și îi confirm cu o aplecare a capului, ațintindu-mi privirea în pământ preț de o clipă.

— Ce chestie grozavă, Livie! chițâie Reagan, făcând ochii mari de încântare. Ar trebui să îi invităm la noi data viitoare când vin în oraș!

Robert dă deja din cap aprobator la sugestia fiicei lui.

— Da, mi-ar plăcea să reiau legătura cu Miles.

— Ăăă...

Și uite așa, scurtul meu moment de încântare se dezumflă ca un balon din pricina realității dure. Da, ar fi fost minunat să îi văd pe tata și pe Robert împreună. Să fie și părinții mei aici. Să îl văd pe tata cum râde degajat. Dar asta nu se va întâmpla. Niciodată. Simt cum Connor mă strânge de braț, trăgându-mă strâns lângă el. Este singurul care știe. Acum toată lumea va ști.

— De fapt, el și mama au murit într-un accident de mașină pe când eu aveam unsprezece ani.

Urmează o „mimică” standard la aflarea unei asemenea vești. Șoc, urmat de chipuri ce se albesc ca varul, urmat de sprâncene ce se arcuiesc. De obicei, o scurtă aplecare a capului, o singură dată. Am văzut treaba asta de mii de ori. În plus, pe chipul lui Robert apare o uitătură severă adresată fetei lui ce vrea să însemne:

„De-ce-nu-știai-treaba-asta-despre-colega-ta-de-cameră?” Nu este vina ei, totuși. Nu i-am spus niciodată. Nici nu am evitat să îi spun. Nu a venit niciodată vorba despre așa ceva.

— Îmi... îmi pare rău să aud asta, Livie, se scuză el pe un ton răgușit.

Încerc să îl consolez cu un zâmbet și cu cuvinte de încurajare.

— Este în regulă. Nu-i nimic. S-a petrecut cu mult timp în urmă. Sunt... bine.

— Ei bine...

Urmează o liniște stânjenitoare, motiv pentru care mă feresc, în general, să fac aceste mărturisiri în public. După aceea, Grant, care a rămas prin preajmă, ne ajută să trecem peste acest moment stânjenitor, schimbând subiectul și vorbind despre următoarea competiție, scoțându-mă, astfel, din centrul atenției. Dându-mi ocazia să mă uit la Ashton pentru prima oară de când a început conversația despre părinții mei.

Mă aștept să îi văd mina lui obișnuită. Dar nu o regălesc. În schimb văd că se uită fix la mine cu o expresie din cele mai bizare. Un mic zâmbet îi apare în colțul gurii; ochii îi strălucesc.

Nu am cum să îi descriu altfel expresia decât...

Pașnică.

— O să vezi de ce se face atâta tam-tam pe tema asta.

Rânjind mândru nevoie mare, Connor îmi prinde mâna într-a lui în vreme ce mergem pe Prospect Avenue, sau „Strada” după cum o știe toată lumea din Princeton și urcăm treptele impresiionante ale unei clădiri în stil Tudor, având pe frontispiciu frunze maronii de trifoi. Este joi seara. S-a format deja un rând șerpuitor în fața intrării, dar Connor își flutură permisul de acces în club și reușim să sărim peste rând fără probleme.

Împingând ușa grea și făcându-mi loc să trec, el face un gest teatral spre interior:

— Bine ai venit în *cel mai bun* club studentesc!

Sunt întâmpinată pe loc de râsete și de muzică.

— Îmi imaginez că fiecare spune asta despre clubul lui, îl tachinez eu, studiind panelurile din lemn închis la culoare ce se întind din podea până în tavan și mobila de epocă, în timp ce pătrundem înăuntru.

Sâmbăta trecută, după ce Robert mi-a confirmat că tata a fost membru al acestui club, Connor mi-a promis că îmi va face un tur. Am așteptat cu mari emoții acest moment.

— E drăguț.

Trag adânc aer în piept, de parcă această activitate în sine m-ar ajuta cumva să simt urmele prezenței lui Miles Cleary între aceste ziduri.

— Încă nu ai văzut nimic.

Connor zâmbește și îmi oferă brațul lui musculos.

— Ghidul este la dispoziția dumneavoastră.

Connor mă conduce la fiecare etaj al clădirii nou extinse și renovate a clubului, ținând să îmi arate în mod special splendidul dining, biblioteca și foaietul de la etajul superior. Lasă subsolul la urmă — un spațiu deschis, slab luminat, asemănător unui garaj, denumit „barul”.

— Nu e prea rău, acum, mă încredințează Connor, prinzându-mă strâns de mână în vreme ce coborâm scările. Pe la miezul nopții, nu o să fim în stare să facem un pas aici. Acesta este cel mai mare și cel mai bun bar din Princeton. Zâmbește larg, adăugând: și *nu* spun asta doar pentru că sunt un membru al clubului.

— Nu am nicio îndoială, rostesc eu cu glas scăzut în timp ce scrutez încăperea.

O mulțime de studenți zâmbitori, răzăreți chiar — atât băieți cât și fete — umblă de colo-colo cu câte o bere în mână. Unii dintre ei au săbii din plastic la brâu și pretind că sunt la un bal mascat. Connor îmi spune că, probabil, au fost la o petrecere tematică altundeva mai devreme.

Singurele obiecte de mobilier pe care le văd sunt câteva mese din lemn vopsite în verde cu alb care poartă inscripția clubului. Nu sunt aproape deloc surprinsă când dau cu ochii de Ty așezat la una din ele, zbierând ceva în timp ce toarnă bere dintr-o carafă în paharele de plastic așezate în formă de piramidă la capetele opuse ale mesei.

— Hei, omule!

Ty îl plesnește pe Connor pe spate cu mâna liberă. Aplecându-și capul spre mine, îmi zbiară cu accentul lui fals de scoțian:

— Irlandezo! făcându-mă să izbucnesc în râs.

Ty are ceva în el care te face să te simiți atât de degajat. Este grosolan, zgomotos și uneori de-a dreptul pervers, dar nu ai cum să nu îl plăci. Îmi imaginez că s-ar înțelege bine cu Kacey. Poate tocmai de aceea mă simt atât de confortabil în prezența lui. Prin modul său ciudat de a-și dezveli ce se ascunde sub kiltul lui, Ty îmi aduce aminte de acasă.

Connor îl strânge ușor pe Ty de umăr.

— De cele mai multe ori, noi venim să mâncăm la club, dar Ty practic locuiește aici. Face parte din corpul de ofițeri. Probabil din cauza asta este atâta dezordine în camera lui. Nu știu cum de reușește să treacă examenele.

Arătând cu bărbia spre un manual deschis de pe un scaun din apropiere, chipul lui Ty este masca nedumeririi.

— Nu înțeleg ce vrei să spui. Cel mai bine lucrez aici.

Azvârlind carafa goală pe jos, Ty ridică la vedere două mingi de ping-pong.

— Sunteți gata?

Connor ridică din umeri, uitându-se la mine.

— Te bagi?

Mă uit din nou la masă și la mingi, întrebând:

— Ce vrea să fie asta... ping-pong cu bere?

Ty își izbește halba de bere de masă, dând de știre adunării cu un zâmbet răutăcios:

— O virgină la Beirut! Îmi place la nebunie!

Arată cu degetul spre mine.

— Să nu îi spui niciodată jocului ăstuia ping-pong cu bere. Și nici să nu dai înapoi că o să îți trag una la fundulețul ăla frumos al tău și o să te dau pe ușă afară!

— De ce am senzația că am pierdut deja jocul? bombăn eu, cercetând din priviri toate acele pahare cu bere.

Dar știu, de asemenea, că Ty nu te amenință doar de dragul de a te amenința și, încercând să mă eschivez, ar însemna să mă umilesc în fața întregului club.

— Scoțian nebun, mormăie Connor în barbă, dar în ochi îi strălucesc luminițe.

Își înfășoară brațul în jurul taliei mele și începe să râdă pe înfundate.

— Nu îți face griji. Sunt bun la jocul acesta. Ești în siguranță cu mine.

Îl strâng ușor de braț înainte ca el să îmi dea drumul, simțindu-mă oarecum ușurată că mi-a reamintit acest lucru. Știu că sunt în siguranță cu Connor. Dacă aș fi cu Ashton, ar fi o cu totul altă poveste. Probabil că ar pierde doar ca să mă umilească. Oricum ar fi, înghițiturile mele vor fi cele mai mici pe care le-a văzut vreodată omenirea.

— Ce-i asta? Doi la doi? Cine este partenerul tău, Ty? vrea să știe Connor.

— Tu cine crezi că e? se aude un răspuns dat pe un ton frivol înainte ca o coadă săltărească de cal, galbenă ca spicul grâului, și un zâmbet până la urechi să apară în raza mea vizuală.

— Reagan! Mulțumescu-ți Ție, Doamne. Salvează-mă de aici.

— Nu pot să fac asta, colega.

Mă bate alene pe spate, în vreme ce acceptă cu cealaltă mână halba oferită de Grant, făcându-i jucăuș cu ochiul. Sunt încântată să o văd pe Reagan aici astă-seară. De la conversația purtată în casa părinților ei, ea a fost neobișnuit de tăcută în prezența mea. Probabil

că e supărată pe mine, fiindcă nu i-am pomenit nimic despre părinții mei. Nu pot să îmi dau seama prea bine, însă nici ea nu a adus vorba despre asta. Dar acum pare să se comporte normal, și mă bucur.

Toată lumea este aici cu excepția... Dându-mi o șuviță de păr pe după ureche, mă uit în jur pe furiș, căutând din priviri silueta aceea înaltă și brunetă.

— Are un test important mâine, îmi șoptește Reagan cu un zâmbet atotștiutor. Nu vine.

— Oh.

Las lucrurile așa cum au căzut, deși nu pot să ignor dezamăgirea care a pus stăpânire pe mine. Și apoi mă cert singură în gând. Sunt aici cu Connor. *Connor. Connor.* De câte ori trebuie să mai repet numele lui până când o să-mi intre bine în cap treaba asta?

— În regulă, Gidget! strigă Ty în gura mare. Vino înapoi. Connor și virgina *se vor duce la fund* în seara asta!

Mă îmbujorez la față în vreme ce capetele se întorc în direcția mea.

— Nu am mai jucat niciodată jocul acesta! clarific eu cu glas ridicat, deși Ty nu a greșit în nicio privință.

— Capul începe jocul, anunță Ty, azvârlind o monedă în aer.

Ei câștigă și se formează un mic grup în jurul lor. După toate aparențele, Beirut este un joc pentru distracția spectatorilor. Îmi dau repede seama de asta, deoarece ajungi să te uiți cum oamenii se îmbată crișă. Destul de repede.

Connor îmi explică regulile de bază — dacă adversarul tău nimereste cu o minge în pahar, sau dacă tu arunci mingea jos de pe masă, trebuie să bei. Ei bine, din punctul meu de vedere, am două probleme cu aceste reguli. Prima: adversarii noștri sunt extrem de buni, și a doua, eu sunt teribil de neîndemânatică.

Chiar și cu talentul lui Connor de a nimeri cu mingea în pahar, nu durează mult până când Ty și Reagan preiau conducerea. Și când relaxarea indusă de alcool se răspândește prin membrele

mele, nimeresc ținta și mai greu, ajungând până în punctul în care oamenii se îndepărtează de masă când vine rândul meu ca să nu se pomenească cu o minge în vintre.

— Chiar nu te descurci deloc mai bine pe măsură ce exersezi, nu-i așa? mă tachinează Connor, ciupindu-mă de talie.

Scot limba la el în chip de răspuns, studiindu-i pe furiș brațele musculoase și fundul perfect, îmbrăcat în niște jeansi rupți, în timp ce el evaluează masa cu o privire concentrată. Cugetând și nu prea. Este atrăgător. Suficient de atrăgător încât să mă simt deranjată când este întrerupt la un moment dat de o blondă frumoșică care își pune brațul pe bicepsul lui.

— Bună, Connor.

Zâmbetul ei este inconfundabil de seducător.

— Bună, Julia.

El îi zâmbește, scoțându-și la iveală gropițele, dar se întoarce imediat la joc, studiind lovitura, evident deloc interesat de ea. Suficient de evident pentru mine și în mod sigur evident pentru Julia care pare cam plouată.

Până când ajungem la ultimul pahar — Ty și Reagan fiind câștigători — am renunțat deja să mai urmăresc jocul. Mă mulțumesc să dau paharul peste cap atunci când Grant — arbitrul autoproclamat — îmi zbiară ordinul.

Connor mă sărută pe obraz și îmi șoptește:

— Ești un soldat de nădejde. Cred că ai nevoie să ieși afară la aer. Haide.

Cu un braț înfășurat în jurul taliei mele, nu numai din afecțiune, dar și pentru a mă sprijini, sunt sigură de asta, Connor mă conduce în sus pe scări spre ieșire și ajungem într-un loc liniștit.

— E bine aici.

Trag adânc în piept aerul curat și răcoros.

— Mda, începuse să fie cald și să miroasă a transpirație acolo jos, îmi susură Connor la ureche, dându-mi la o parte părul de pe față. Te-ai distrat?

Sunt sigură că zâmbetul meu larg vorbește de la sine, dar îi răspund oricum.

— Da, a fost tare amuzant, Connor. Îți mulțumesc că m-ai adus aici.

Depunând o sărutare pe fruntea mea mai întâi, Connor se întoarce apoi ca să se sprijine de zidul de lângă mine.

— Cu plăcere. Ardeam de nerăbdare să te aduc aici. Mai ales acum că știu că tatăl tău a fost membru al clubului.

Îi zâmbesc nostalgic în vreme ce îmi dau capul pe spate.

— A fost și tatăl tău membru?

— Nu, el a făcut parte din Cap & Gown. Un alt mare club.

Strecurându-și degetele într-ale mele, Connor îmi mărturisește:

— E tare fericit că am ajuns la Princeton.

— Mda.

Exact la fel cum ar fi fost și tatăl meu...

Connor pare adâncit în gânduri.

— Știi ceva, nu am apreciat niciodată cât de bine mi-a fost că l-am avut tot timpul pe tata alături de mine până acum câțiva ani.

Urmează o pauză îndelungată, după care adaugă:

— Până când l-am cunoscut pe Ashton.

Am fost atât de distrasă de Beirut și de fata care s-a dat la Connor, încât am reușit să uit efectiv de Ashton o vreme. Acum el a revenit în gândurile mele și nu mă simt deloc în largul meu.

— Ce vrei să spui?

Connor oftează, iar chipul i se schimonosește de parcă ar cugeta cum să îmi răspundă.

— Eram deja prieten cu Ash când tatăl lui a venit să asiste la o competiție. Este o persoană cu totul diferită. Nu știu cum să îți explic. Relația lor este... tensionată. Asta este impresia pe care mi-a făcut-o, oricum.

Nu pot să îmi stăpânesc curiozitatea.

— Și nu l-ai întrebat?

Un hohot scurt de râs îmi dă răspunsul înaintea lui.

— Noi suntem bărbați, Livie. Nu vorbim despre sentimentele noastre. Despre ale lui Ashton... Ashton. Eu știu că tu ai impresia despre el că nu-i nimic altceva decât o sculă de bărbat, dar e băiat bun atunci când vrea. Mi-a luat partea de mai multe ori decât sunt eu dispus să recunosc. Îți aduci aminte de povestea aia în care eu eram în barcă? Știi tu...

— Cu fundul în sus? Da, îmi amintesc.

Chicotesc ușor.

Lăsându-și capul în jos cu un zâmbet timid, Connor recunoaște:

— Cred că antrenorul m-ar fi dat afară din echipă dacă nu ar fi fost Ashton. Nu știu ce a făcut sau ce i-a spus, dar mi-a obținut cumva iertarea. Știu că glumesc despre faptul că Ashton este un căpitan execrabil, dar, de fapt, este unul foarte bun. Grozav chiar. Cel mai bun pe care l-am avut în cei trei ani ai mei petrecuți aici. Toți băieții îl respectă. Și nu doar din cauză că are parte de mai multă acțiune decât noi toți la un loc.

Asta mă face să îmi dau ochii peste cap. Urăsc ideea că Ashton poate fi cu cineva — fie ea prietenă sau nu —, pe zi ce trece mai mult, și acest comentariu a făcut ca stomacul să mi se întoarcă pe dos, vizualizând imaginea.

— Oricum, îmi cer scuze că l-am adus pe Ashton în discuție. Țin foarte mult al el, dar nu vreau să vorbesc despre el acum. Hai să vorbim despre...

El se răsuțește spre mine ca să îmi cuprindă talia cu mâinile. Aplecându-se spre mine, își lasă să alunece limba în gura mea, într-un sărut care durează mult mai mult decât am făcut orice altceva împreună până acum. Îmi dau seama că nu mă deranjează, totuși. De fapt, chiar îmi place, și îmi las mâinile să se sprijine de pieptul lui vânjos. Dumnezeuule, Connor chiar că are un corp frumos și, în mod evident, au remarcat și alte fete treaba asta. De ce oare hormonii mei au început să îl aprecieze abia astă-seară?

Probabil din cauza berii.

Sau poate că încep, în sfârșit, să accepte că el ar putea fi *foarte potrivit* pentru mine.

■ ■ ■

— Nu poți să spui că nu te-am avertizat, îi reamintesc eu în vreme ce îmi încălzesc mușchii gambelor.

— Nu poți fi chiar atât de neajutorată.

Mă asigur că îmi vede grimasa în chip de răspuns. În afară de norma de atletism impusă la școală, și de data aceea când doctorul Stayner m-a pus să fugăresc puii de la o fermă, am evitat orice formă de alergare. Nu este ceva care să îmi facă plăcere și, de obicei, reușesc să mă împiedic cel puțin o dată în timp ce alerg.

— Haide! îmi strigă Reagan în cele din urmă cu glas pițigăiat, topăind pe loc nerăbdătoare.

— Bine! Bine!

Îmi strâng și eu la repezeală părul într-o coadă de cal și mă ridic în picioare, întinzându-mi brațele deasupra capului încă o dată înainte de a o porni după ea de-a lungul străzii. Este o zi răcoroasă și cenușie, cu burniță intermitentă, încă un motiv în plus să mă opun acestei idei de alergare. Reagan îmi jură că, după previziunile meteorologice, vom avea parte de soare în mai puțin de o oră. Cred că mă minte, dar nu comentez. Relația dintre noi încă este destul de ciudată de când cu petrecerea dată de tatăl ei. Tocmai de aceea, atunci când m-a rugat să alerg împreună cu ea astăzi, am acceptat imediat, cu tot drumul alunecos și așa mai departe.

— Dacă o luăm pe aici până la capătul drumului și înapoi, sunt vreo cinci kilometri. Reziști? mă întreabă Reagan, adăugând: Putem să ne oprim și să mergem la pas în cazul în care cazi lată.

— Doar să nu cad cât sunt de lungă, remarc eu zâmbind.

Pufnește cu dispreț.

— Mda, probabil că o să pierzi din greutate când o să strănuți.

Este nevoie de câteva minute, dar curând reușim să ne reglăm în bună măsură ritmul, alergând umăr la umăr, eu cu pași mari, ea cu pași mărunți și repezi. Și atunci izbucnește:

— De ce nu mi-ai spus despre părinții tăi?

Îmi dau seama că este furioasă. Nu am văzut-o niciodată pe Reagan furioasă. Dar îmi dau seama după felul în care își mușcă buza inferioară și își încruntă fruntea că se simte, în mod categoric, lezată.

Nu știu ce altceva să îi spun decât:

— Pur și simplu nu a venit vorba despre asta. Îți jur. Acesta este singurul motiv. Îmi pare rău.

Ea rămâne tăcută preț de o clipă.

— Fiindcă nu îți place să vorbești despre asta?

Ridic din umeri.

— Nu. Vreau să spun că nu e ca și cum aş evita să vorbesc despre asta.

Spre deosebire de sora mea, care a îngropat totul în mormânt și a pus peste el un pachet de dinamită cu fitil cu ardere lentă, din dimineața când m-am trezit cu mătușa Darla stând lângă patul meu cu ochii umflați de plâns și cu Biblia în mână, am acceptat situația pur și simplu. Am fost nevoită s-o accept. Sora mea se zbătea între viață și moarte, iar eu trebuia să mă concentrez asupra ei și asupra faptului că trebuia să mergem *înainte*. Așa că, la unsprezece ani, și mai mult moartă decât vie din pricina unei gripe care m-a salvat de accidentul de mașină mai întâi de toate, m-am dat jos din pat și am făcut un duș. Am pus mâna pe telefon ca să anunț la școală, la școala părinților mei. Am mers alături să le spun vecinilor. Am ajutat-o pe mătușa Darla să ne împacheteze lucrurile ca să ne mutăm. Am ajutat-o la completarea documentelor pentru asigurare. Am avut grijă să fiu imediat înscrisă la noua mea școală. M-am încredințat că toți cei care trebuiau să știe au aflat că părinții mei nu mai erau.

Alergăm în tăcere câteva momente până când Reagan mi se adresează din nou:

— Știi că mie poți să îmi spui tot ce vrei, da?

Îmi cobor privirea spre prietena mea mititică și îi zâmbesc.

— Știu.

Fac o pauză.

— Și tu știi că poți să îmi spui orice, da?

Zâmbetul ei larg, vesel — care-i scoate la iveală gropițele alea drăgălașe chiar sub ochi — îmi răspunde în locul ei.

Decid că este momentul să schimb subiectul cu totul.

— Cum ar fi, să încetezi să mai pretinzi că tu și Grant nu sunteți împreună.

Reușesc să o apuc pe Reagan de braț chiar la timp ca să nu facă un plonjon pe trotuar. După ce își recapătă echilibrul, se întoarce să se holbeze la mine cu ochii mari cât cepele, și cu obraji în flăcări.

— Credeam că ești imună la roșit, Reagan.

— Nu ai voie să suflă o vorbă nimănui, îmi șuieră ea, coada de cal săltându-i într-o parte și-ntr-alta în timp ce ea își răsucește capul în stânga și în dreapta, mijindu-și ochii ca să cerceteze tufele din jur, de parcă ar putea fi cineva ascuns acolo.

— Nimeni nu știe, îi spun teatral.

— Vorbești serios? Crezi că nimeni nu știe?

O privesc cu satisfacție pe măsură ce roșește și mai tare.

— Cred că *toată lumea* știe. Sau cel puțin bănuiește.

Connor a făcut un comentariu așa, ca din senin, zilele trecute, referindu-se la faptul că Grant o urmează peste tot pe Reagan. L-am remarcat chiar și pe Ty clătinând din cap de câteva ori, uitându-se la ei, și dacă până și el are idei despre ce este vorba, atunci toată lumea trebuie să știe.

Ea își mușcă buzele, dusă pe gânduri.

— Haide. Nu putem să stăm aici, pe loc.

Ne întoarcem, alergând într-un ritm lejer.

— Cred că relația noastră a fiert la foc mic o vreme. Dintotdeauna mi-a plăcut, iar el a flirtat cu mine de vreun an încoace. Apoi m-am întâlnit cu el din întâmplare în bibliotecă într-o seară. Era un cotlon mai liniștit. Nu era nimeni prin preajmă...

Ridică din umeri.

— S-a întâmplat pur și simplu.

— În bibliotecă! chițăi eu.

— Sst!

Își flutură mâinile în fața ei în timp ce aleargă, râzând pe înfundate.

— Dar...

Simt cum sprâncenele mele se arcuiesc de mirare.

— Unde?

Am fost în bibliotecă de foarte multe ori. Nu îmi pot imagina vreun colțișor suficient de întunecos și izolat în care să faci altceva decât să citești.

Ea zâmbește malițios.

— De ce? Vrei să îți satisfaci bizareriile sexuale acolo împreună cu Connor?

— Nu!

Doar simplul gând că aş putea să îi sugerez așa ceva lui Connor, mă face să mă uit urât la Reagan.

Treaba asta nu o descurajează, totuși. Mă întrebă, ridicând din sprânceană:

— Cu Ashton?

Simt cum mi se urcă un val de roșeață pe gât.

— Nu este nimic între noi.

— Livie, v-am văzut pe amândoi la Shawshanks zilele trecute. Și văd ce priviri îi arunci. Când ai de gând să recunoști?

— Ce anume? Că am o colegă de cameră cu o imaginație foarte bogată?

Ea își dă ochii peste cap.

— Știi că, cu cât trece timpul, cu atât o să îți fie și mai greu, da?

— Nu, nu o să îmi fie, pentru că nu este nimic între noi!

Și, aducându-mi aminte, o întreb:

— Hei, s-a despărțit de Dana?

Ea dă din umeri.

— Nu am auzit nimic, dar cu el, nu se știe niciodată. Ashton este închis în el ca un seif.

— Ce vrei să spui?

— Adică, ar putea să aibă o duzină de frați și surori și tu să nu știi nimic.

Reagan se oprește să tragă o dușcă zdravănă din sticla ei de apă. Ștergându-se cu brațul peste gură, continuă:

— Tata acordă mare importanță cunoașterii echipei lui. Știi tu — membrii familiei, calificativele, specializările, planurile după colegiu... Se gândește la toți ca la băieții *lui*.

Întorcându-mă cu gândul la bărbatul mare și voinic din weekendul trecut și la toate palmele prietenoase date băieților pe spate și la toate întrebările lui, îmi dau seama ce vrea să spună.

— Dar știe foarte puține lucruri despre propriul lui căpitan. Aproape nimic.

— Hm... Mă întreb de ce.

Mici clopoței de alarmă încep să sune în mintea mea.

— Grant crede că are o oarecare legătură cu moartea mamei sale.

Picioarele mi se opresc locului. Se opresc pur și simplu. Reagan încetinește și aleargă pe loc.

— Cum adică? întreb eu trăgând adânc aer în piept.

Când mă întâlnesc cu alți oameni care și-au pierdut părinții, în interiorul ființei mele vibrează întotdeauna o coardă sensibilă... Chiar și străinii pot deveni instantaneu prieteni prin intermediul acestui soi de familiaritate.

— Nu am nicio idee, Livie. Știu doar pentru că am tras cu urechea la conversația lor din bibliotecă într-o seară. Dar asta este tot ce a reușit să scoată tatăl meu de la el. Are un mod de a evita anumite subiecte. Adică... îl cunoști pe Ashton. Știi cum este.

— Mda, știu.

Cu o strângere dureroasă de stomac, știu, de asemenea, că atunci când nu vorbești despre asemenea lucruri înseamnă că, în mod normal, ai un motiv. Un motiv neplăcut.

— Haide.

Îmi arde o palmă peste fund și o pornește din nou în pas alergător.

Sunt nevoită să mă alătur ei, deși nu mai am deloc chef de alergat. Vreau să stau jos și să cuget. Amintindu-mi vag ceea ce mi-a spus Connor la Tiger Inn, o întreb:

— L-ai cunoscut pe tatăl lui?

— La competiția din toamnă. De obicei vine acolo cu o femeie.

— Soția?

— Am văzut vreo câteva în ultimii patru ani. Poate sunt soții. Cine știe? Ca să nu mai vorbim că, în cazul lui Ashton, așchia nu sare departe de trunchi, așa că...

Se întoarce și mă privește apăsător, cu subînțeles.

— Și cum este?

— Pare destul de normal, totuși.

Urmează o pauză.

— Deși am o senzație ciudată când mă aflu în preajma celor doi, atunci când sunt împreună. Ca și cum Ashton ar fi foarte atent la ceea ce spune și ce face.

Așadar Connor nu este singurul care a sesizat ceva ciudat...

— Și la urma urmei, ce dacă ar face-o?

— Ce dacă ar face... ce anume? repet eu încet, neînțelegând nimic.

— Ce-ar fi dacă s-ar despărți de Dana?

— Ah.

Reagan poate evita situații delicate, dar nu se poate abține să nu pună întrebări dificile. Îmi place chestia asta la ea. Chiar acum, însă, m-aș putea dispensa de interrogatoriul ei.

— Nimic. Eu sunt împreună cu Connor. Cred.

— Mda. Și ce este între voi doi, de fapt? Ați...

Își arcuiește sprânceana sugestiv.

Eu mă mulțumesc să scutur din cap și să bombăn:

— Ești la fel de afurisită ca sora mea. Nu. O luăm încetul cu încetul.

— Sună cam plictisitor, dacă e să mă întrebi pe mine, mormăie ea pe un ton sec. Pun pariu că ai lua viteză cu Ashton...

— Reagan!

Îi dau un ghiont în joacă și ea începe să râdă. Dar stomacul meu face tumbe în timp ce mă gândesc: „Dacă ar fi Ashton în locul lui Connor? *Nu*. Imposibil”.

— Pari atât de diferită când ești în preajma lui Ashton. Sau când e vorba de orice în legătură cu Ashton.

Pufnesc pe nări.

— Furioasă?

Ea rânjește.

— Pasională.

Disperată să abat discuția de la propria mea persoană, o întreb:

— Așadar, tu și Grant sunteți împreună?

Sărind cu agilitate peste o băltoacă, Reagan îmi răspunde:

— Nu sunt sigură încă. Suntem destul de detașați. Nu sunt pregătită să etichetez relația. Deocamdată.

Își bagă capul între umeri și pe buze i se înfiripă un zâmbet timid.

— Sunt nebună după el, totuși, Livie. Dacă l-aș vedea cu o altă fată, cred că aș lua-o razna și i-aș omori pe amândoi.

Îmi încrețesc fruntea, încercând să mi-l imaginez pe Grant cu altcineva. Nu pot, datorită felului cum se ține după Reagan ca un cățeluș bolnav de dragoste. Și mă întreb apoi dacă Connor se întâlnește cu alte fete, deoarece noi nu am pus nicio etichetă pe nimic. Și dacă nu e așa? Dacă „să o luăm încetul cu încetul” înseamnă că „suntem liberi să ne întâlnim și cu alte persoane de sex opus”? Dacă l-aș vedea cu o altă fată, aș lua-o și eu razna? Fetele care au intrat în vorbă eu el la Tiger Inn m-au făcut să înțeleg că, probabil, ar avea de unde alege, dar chestia asta nu m-a prea deranjat. Îmi trece fulgerător prin minte o imagine în care Ashton o săruta pe Dana și simt cum mi se pune instantaneu o greutate în stomac. Știu că nu se cuvine, dar acum îmi dau seama ce am simțit atunci, pe lângă șoc. Gelozie. M-a deranjat. La fel ca și fata de la bar care a vorbit despre el. Ca apoi să îl atingă pe braț.

Oftatul lui Reagan mă scoate din reverie și mă întorc la conversația noastră.

— Orice ar fi, trebuie să ținem totul ascuns până când Grant termină școala.

Surprinderea de pe chipul meu îi dă de înțeles că nu pricep de ce.

— Tata! Tu nu auzi ce îți spun? Of, Livie.

Îmi aruncă o privire exasperată.

— Câteodată mă întreb unde îți este capul... Tata nu se dă în vânt după el.

— De ce?

— E de părere că Grant nu prea ia viața în serios. Iar lui Grant îi este frică de faptul că îl va da afară din echipă dacă află.

— Dar... studiază la Princeton. Cum poate fi mai serios de-atât? spun eu pufnind neîncrezătoare.

— Serios cât să n-o facă în bibliotecă cu fata antrenorului, mormăie ea, prinzând viteză.

Destul de corect.

Ploaia a început din nou. Este o burniță ușoară și rece și nu trece mult până când mă pătrunde până la piele prin tricoul meu bleumarin. Dar nu mă deranjează deloc. Ruta pe care a ales-o Reagan este o stradă liniștită dintr-un cartier ce emană atmosfera din filmul *Pleasantville* cu case drăguțe și pajiști proaspăt tunse și copaci maiestuoși care tocmai încep să își schimbe paleta de culori. E o senzație plăcută să fii departe de campus. Am senzația că mi s-a luat o greutate de pe umeri. Poate că îmi petrec prea mult timp acolo, închizându-mă ca într-un cocon. Mă las învăluită de atmosfera liniștită din jur, bucurându-mă de evadarea mea, concentrându-mă asupra respirației, surprinsă fiind că pot ține atât de bine pasul cu Reagan.

Și mă gândesc la Ashton. Îmi pun întrebări despre viața lui, despre părinții lui, despre mama lui. Mă întreb din ce cauză a pierdut-o. O moarte subită, cum ar fi un accident de mașină? Sau o boală, cum ar fi cancerul? Ducându-mă înapoi cu gândul la

conversația noastră din acea primă săptămână, la reacția lui atunci când i-am spus că aveam de gând să urmez pediatria și să mă specializez în oncologie, îmi vine să cred că a fost vorba de cancer.

Nu am ajuns încă la capătul străzii când Reagan strigă la mine:

— Hai să ne întoarcem. A început să-mi fie frig și mai avem aproape doi kilometri până acasă.

Traversează strada ca să ne întoarcem pe vizavi.

— Crezi că poți să alergi un pic mai repede? Ploaia asta e de tot rahatul.

— Probabil că nu ar mai trebui să ai încredere în prognoza meteo, o ironizez eu cu glas la fel de ridicat, sorbind o gură de apă.

Gura mea este atât de uscată încât mă doare limba, dar nu vreau să exagerez cu lichidele de teama crampelor.

— Ce prognoză meteo?

Se uită peste umăr ca să îmi facă poznaș cu ochiul în vreme ce eu accelerez ritmul ca să o ajung din urmă. Asta nu o face decât să alerge și mai repede. Prea repede pentru mine, decid eu, rămânând cu câțiva pași în urmă, uitându-mă cu atenție la drumul liniștit ce se așterne în fața mea. Este lung, cu denivelări pe care trebuie să le ocolim și trebuie să mă concentrez, altfel sunt capabilă să mă împiedic de propriile-mi picioare.

Pe partea opusă a străzii — pe traseul pe care tocmai l-am străbătut în sens invers — întrezăresc o siluetă singuratică făcând jogging. Un alt nebun care a ieșit afară din casă pe vremea asta. Ochii mei pendulează între drum și silueta singuratică în timp ce îmi continui alergarea. În curând, ajunge suficient de aproape încât să îmi dau seama că este un bărbat. Când se apropie și mai tare, îi văd părul negru zburlit.

Este Ashton.

Cu pași egali, cu mișcări elegante și cu un chip dur ca piatra, Ashton aleargă precum un atlet bine antrenat. Un atlet cu un tricou ud care i se lipește de piele scoțându-i la iveală fiecare fibră. Și nu sunt în stare să îmi dezlipesc ochii de el. Inima mea îmi bubuia

deja din pricina alergatului, dar acum simt cum valul de adrenalină îmi ia trupul cu asalt, dându-mi un nou impuls de energie. Simt că pot alerga cincisprezece kilometri azi, tot așa cum aş putea sări peste maşini, tot așa cum...

Abia reuşesc să îmi proptesc mâinile în pământ ca să nu mă izbesc cu faţa de trotuar.

Cred că am făcut suficient zgomot în căderea mea încât să o alertez pe Reagan, deoarece mă strigă pe nume şi se întoarce în fuga mare la mine:

— Eşti teafără?

Mă adun de pe jos tresărind din cauza unei dureri ascuţite în gleznă şi a unei usturimi în palmă.

— Mda, sunt...

Vorbele mi se transformă într-o şuiierătură în timp ce mă săgetează brusc o altă durere.

— Cred că m-am împiedicat de creasta aia din trotuar.

Ea se duce să inspecteze trotuarul şi se încruntă.

— Te referi la crăpătura aia mică, imperceptibilă, subţire cât firul de păr?

Trag o înjurătură în barbă, după care o bombăn:

— Te-am prevenit doar.

— Aşa este. Şi ce ne facem acum?

Muşcându-şi buza inferioară, îşi scoate celularul din buzunar.

— Să văd dacă Grant este prin preajmă. Poate vine să ne ia cu maşina.

— Impresionantă căzătură, Irlandeză! strigă Ashton cu respiraţia întretăiată în vreme ce traversează strada îndreptându-se spre noi.

Reagan îşi ridică privirea spre el cu surprindere — de parcă nu l-ar fi văzut alergând din sens opus. O văd cum îşi coboară privirea şi face ochii mari. *Exact. Cum naiba să nu observi așa ceva alergând pe stradă, Reagan!* Ea mă fixează cu o privire plină de subînţeles, care vrea să însemne că mintea ei mică şi perversă de fată care a

făcut sex în bibliotecă a făcut legătura între elementele care au contribuit la prăbușirea mea la pământ.

— Bună Ashton îl salută ea pe un ton vioi, dar cu ochii îndreptați tot asupra mea.

El dă scurt din cap spre ea înainte de a se ghemui la pământ, lăsându-se pe un genunchi. În timp ce îmi inspectează glezna, îi ascult respirația gâfăită și înghit saliva care mi-a inundat brusc gura. De unde atâta salivă în gura mea? Cu un minut în urmă era uscată ca iasca! Apăsarea degetelor lui, deși blândă, mă face să tresar, readucându-mă brusc la realitate.

— Poți să stai pe el? mă întreabă, cu ochii aceia castanii minunați cuprinși de îngrijorare.

— Nu știu, mormăi eu și încerc să mă ridic în picioare.

În aceeași clipă, el își pune imediat mâinile pe talia mea ca să mă susțină. Este de îndată evident că nu voi mai alerga și că nici măcar nu voi putea merge pe picioarele mele acasă.

— Cred că este luxat.

Mi-am luxat glezna de suficiente ori ca să recunosc senzația.

— Îl chem pe Grant, ne anunță Reagan ridicând telefonul la vedere.

Dintr-odată mă pomenesc luată pe sus și mă trezesc cuibărită în brațele puternice ale lui Ashton, în timp ce acesta o pornește pe stradă, iar mâinile lui îmi ard cumva pielea, ca un fier înroșit, prin haine.

— N-am de gând să stau aici în ploaie și să aștept până când apare Cleaver, i-o trăneste Ashton.

— Unde mergem? îl întreb știind că dormitorul nostru comun este la un kilometru și ceva distanță în direcția opusă.

Cu privirea ațintită drept înainte el rostește cu glas scăzut:

— Te duc la mine acasă, Irlandezo.

După cum își schimonosește gura, știu că aluzia lui răutăcioasă este intenționată. Dar trece repede peste asta și îmi șoptește, îndulcindu-și tonul:

— Pune-ți brațul pe după umărul meu. Așa îmi va fi mai ușor.

Supusă, ridic brațul și îl pun pe după gâtul lui Ashton, reze-mându-mi mâna de umărul lui, degetul meu mare oprindu-se la marginea gulerului tricoului. Simt cum mușchii i se încordează sub greutatea mea. Mă întreb cât timp mă poate ține în brațe.

Probabil că și Reagan se întreabă același lucru, deoarece aleargă să ne ajungă din urmă exclamând:

— Este departe, totuși!

— Un kilometru, maximum. Ia-o înainte.

El își împinge bărbia în vânt, apoi îi face cu ochiul.

— Doar nu vrei ca Grant să vadă cum îți crește din nou grăsime pe fund, nu?

Aducerea în discuție a legendarului fund gras este o motivație suficientă. Scoțând limba la el și aruncându-mi mie o privire ascuțită, o ia la goană și mai repede chiar decât o făcuse mai devreme. Lăsându-mă singură cu Ashton.

— Îmi cer scuze că sunt transpirat, Irlandezo. M-ai surprins în mijlocul unei curse lungi, murmură el, aruncându-mi o privire rapidă cu ochii lui căprui, ca apoi să își îndrepte din nou atenția asupra drumului.

— E în regulă. Nu mă deranjează, afirm eu și vocea mea clachează.

Și chiar nu mă deranjează, deși este lac de apă din cap până în picioare. Nu știu dacă din cauza ploii sau a transpirației. Părul îi stă lipit de cap și de față, dar cu toate acestea șuvițele tot îi sunt răsucite la capete în felul acela sexi. Văd o picătură de apă șiiroindu-i pe obraz și simt nevoia să ridic mâna și să i-o șterg, dar nu sunt sigură dacă acest lucru nu ar fi ceva prea intim, așa că nu o fac. Dar inima mea începe totuși să bubuie și mai tare chiar decât atunci când alergam.

— Nu te mai holba la mine, Irlandezo.

— Nu mă holbam.

Îmi întorc privirea spre stradă, cu obrajii arzând în flăcări, de jenă că am fost surprinsă asupra faptului. Din nou.

El îmi zguduie ușor umerii în timp ce mă prinde mai bine în brațe.

— Vrei să mă lași jos?

Surâde plin de sine.

— După opt ani de canotaj îmi este destul de ușor să te car în brațe, Irlandezo.

— Bănuiesc că da.

Opt ani. Așa se explică, desigur, trupul lui ridicol de bine format.

— Cred că îți place cu adevărat.

— Mda, este relaxant, să fii pe apă, concentrat asupra unui scop final. E ușor să dai orice altceva uitării.

Ashton își smucește capul într-o parte. Văd o altă picătură de ploaie prelingându-i-se pe obraz și îmi dau seama că încearcă să se descotorosească astfel de ea din moment ce nu poate să o șteargă.

— Stai așa, șoptesc eu ridicând mâna să îl ajut.

Văd o străfulgerare de mânie în ochii lui negri și îmi retrag mâna instantaneu. Trebuie să fi înțeles greșit. Nu trebuia să fi... Dar nu este supărat pe mine, după cum îmi dau seama imediat după aceea. Se uită cu îngrijorare la julitura roșie din palma mea pe care am căpătat-o în căzătură. Distrasă fiind de glezna mea și de Ashton, am uitat cu totul de ea.

— Ar fi bine să te gândești serios că nu ar mai trebui să alergi niciodată, Irlandezo, mormăie el.

— Și tu ar trebui să te gândești să porți mai multe haine pe tine când alergi, i-o întorc eu, mânia mea izbucnind fără de veste, urmată fiind rapid de o roșeață ce mi se urcă până în vârfurile firelor de păr.

— Și de ce ar trebui să fac asta, Irlandezo?

Îmi trec limba peste dinți ca să trag de timp, hotărâtă să îi ignor întrebarea.

— Puteam să îl fi așteptat pe Grant.

— Și să mori de pneumonie, îmi dă el replica exasperat, așezându-mă din nou mai bine în brațe.

Mișcarea îmi zgâlțâie piciorul, și mă săgetează o durere care pornește din gleznă și urcă până în șold. Dar mă abțin să tresar pentru că nu vreau să îl fac să se simtă prost.

Ashton își reglează pasul, înaintând într-un ritm rapid dar calm, cu ochii ațintiți drept înainte, drept care presupun că discuția noastră s-a încheiat.

— Îmi pare rău de părinții tăi.

Vorbește atât de încet încât aproape că ratez ceea ce spune.

Mă uit la el cu coada ochiului și îl văd tot cu privirea înainte și cu chipul ca o mască.

Și mie îmi pare rău pentru mama ta.

Cuvintele îmi stau pe buze, dar îmi mușcă limba ca să nu le rostesc. Reagan a tras cu urechea, la urma urmei. Eu nu ar trebui să știu. Decât dacă el îmi spune.

Așa că nu spun nimic. Mă mulțumesc doar să dau afirmativ din cap și să aștept în tăcere ca el să facă următoarea mișcare. Dar nu o face. Urmează o altă pauză extrem de lungă și de stânjenitoare, în care nici unul dintre noi nu rupe tăcerea. În care Ashton privește drept înainte în timp ce merge, iar eu îmi mut privirea de la chipul lui la frunzișul care își schimbă coloritul și înapoi. În care eu mă las pătrunsă de căldura trupului său, teribil de conștientă că sunt acoperită de sudoarea lui. În care îi simt bătăile inimii și încerc să sincronizez propriile mele bătăi de inimă cu ale lui. Și după aceea realizez că este o situație de-a dreptul ridicolă.

Nu mai suport tăcerea.

— Nu îmi vine să cred că tatăl lui Reagan i-a cunoscut, rostesc eu pe un ton degajat, adăugând: și că a recunoscut-o pe mama mea în mine. Nu știam că semănăm atât de mult.

Pe fruntea lui Ashton apar cute adânci.

— Îți amintești cum arăta, nu-i așa?

— Mda. Dar părinții mei au pierdut toate pozele lor din copilărie și din facultate în timpul unei inundații. Așa că nu am apucat să o văd niciodată pe mama la vârsta pe care o am eu acum.

Simt cum vârful degetelor mele se freacă ușor de pielea lui caldă și îmi dau seama că la un moment dat, în reveria mea, mâna mea a planificat o revoltă împotriva bunului meu simț și s-a strecurat pe sub gulerul tricoului lui Ashton. Îmi urmăresc degetele care încă mai trasează cerculețe de parcă ar fi animate de o voință proprie. Și, văzând că astăzi mă simt vitează în tot felul de privințe și considerând că este o întrebare destul de inofensivă pe care o persoană în necunoștință de cauză ar putea să o pună, mă hotărâsc să îl întreb, păstrând același ton degajat și deschis.

— Și părinții tăi?

Urmează o pauză.

— Ce-i cu ei?

Încearcă să pară detașat, dar, după felul în care își strânge brațele în jurul meu, după felul în care mușchii gâtului i se încordează spasmodic, îmi dau imediat seama că am atins o coardă sensibilă.

— Nu știu...

Întorcându-mi privirea spre drum, șoptesc pe un ton degajat, neutru:

— Povestește-mi despre ei.

— Nu prea sunt multe de spus.

Tonul plictisit s-a transformat într-unul agasat.

— De ce? Ce a auzit Reagan?

Păstrându-mi privirea ațintită drept înainte, trag adânc aer în piept și mă hotărâsc să nu îl mint.

— Că mama ta... a plecat dintre noi?

Îl simt pe Ashton cum expiră aerul din piept.

— Așa este. A plecat.

Tonul lui sec îmi dă de înțeles că nu mai este dispus să răspundă la alte întrebări.

Nu știu ce mă face să îmi forțez norocul.

- Și tatăl tău?
- El nu... din nefericire.
- Disprețul este evident.
- Las-o baltă, Irlandez.
- În regulă, Ashton.

Până să ajungem acasă la băieți, l-am întrebat pe Ashton de cel puțin cinci ori dacă nu vrea să își odihnească brațele, iar el mi-a răspuns tot de atâtea ori să tac din gură și să nu îl mai bat la cap.

Și nu ne-am mai spus nimic altceva.

Trece cu pași mari și apăsați pe lângă Reagan — proaspăt dușată și intrată aproape cu totul într-un hanorac de-al lui Grant — și pe lângă un Grant curios nevoie mare, urcă scările, trece pe lângă baia comună, și se îndreaptă spre baia din propriul lui dormitor. Mă așază cu blândețe pe blatul chiuvetei.

Geamătul pe care îl scoate îmi întărește bănuiala că de mult trebuia să mă fi pus jos.

— Îmi pare rău, mă scuz eu cuprinsă de vinovăție.

Reagan și Grant își fac apariția în cadrul ușii în vreme ce Ashton și întinde brațele în față apoi deasupra capului, gemând din nou.

— Ia te uită ce mușchi mari și puternici, îl ia peste picior Grant, dând intenționat în bălbâială și întinzând mâna să îi atingă bicepsii lui Ashton.

— Du-te dracului, Cleaver, îl repede el, pocnindu-l peste mână.

Înșfacă un prosop din cuier și începe să mă tamponeze ușor pe păr și pe față cu el.

— Ce vrei! Veneam să vă iau, dar Reagan mi-a spus că voi doi voiați să — Reagan îi arde un cot zdravăn în coaste și îl reduce la tăcere în mijlocul frazei.

— Poftim. Ceai.

Reagan îmi întinde o cană.

O sorbitură îmi este îndeajuns ca să îmi dau seama că nu este doar ceai.

— Ați turnat alcool pe furiș în băutura unei persoane rănite, afirm eu fără nicio inflexiune în glas, alcoolul arzându-mi gâtul. Cine a făcut asta?

— E mai bine decât să te alegi cu ce primește un cal șchiop, mi-o trăneste Reagan în timp ce îmi desface șiretul de la pantof și îmi scoate șoseta.

Șuier de durere printre dinții încleștați.

— Cât de grav este? E cazul să te ducem la spital?

Văd pata vineție de pe laba piciorului și glezna umflată.

— Nu, cred că e doar luxație.

— Încă nu ești doctoriță, Irlandeză, mormăie Ashton, aplecându-se asupra ei să o examineze și văd că spatele cămășii stă lipit de el, de parcă ar fi un al doilea strat de piele. Fiecare creastă, fiecare curbura, fiecare părticică din el este vizibilă. Perfect vizibilă. În timp ce corpul meu i-a protejat partea din față, spatele lui a primit ploaia din plin. Chiar dacă îi este frig totuși, nu lasă să se vadă acest lucru.

— Hai să îi punem gheață deocamdată, dar dacă situația se înrăutățește, te duc la spital.

Dau din cap, observând cum Ashton preia controlul, de parcă eu nu aș avea niciun cuvânt de spus în toată treaba asta.

— Astea îți vor fi de ajutor.

Grant ține la vedere o pereche de cârje. Văzând cum mă întunec la față, îmi explică:

— Sunt ale lui Ty. El își sucește câte o gleznă cel puțin de două ori pe an pe la petreceri. Bine că este scund de statură. Cred că ți se potrivesc și ție.

— Nu o să se supere?

— Nee, nu o să aibă nevoie de ele până în noiembrie. Funcționează ca un mecanism de ceas, afirmă Grant, apoi se uită cercetător la piciorul meu și zâmbește.

Mă rușinez pe dată.

— Ce este?

El îmi zice ridicând din umeri:

— Ai picioare sexi, Irlandez.

Cuvintele lui sunt imediat urmate de un geamăt în vreme ce Reagan îi arde un pumn în piept.

— Nu te mai zgâi la picioarele colegei mele de cameră!

— Bine, atunci am să mă zgâiesc la ale tale!

— Hiiii! chițăie ea, trecând pe sub brațul lui și rupând-o la fugă afară din cameră, cu Grant pe urmele ei.

— Aduceți niște gheață! strigă Ashton după ei, ca apoi să mormăie în barbă: Idiotul ăsta o să fie dat afară din echipă, mormăie el încetișor.

Îl urmăresc cum răscolește prin dulapul din baie până când scoate la iveală o trusă de prim ajutor.

— Doar dacă află antrenorul. Sunt fericiți împreună.

Ashton încremenește locului. Trec câteva secunde bune până când își pune din nou mâinile în mișcare, scoțând antisepticul și bandajele.

— Vrei să îl suni pe Connor și să îi spui că ești aici?

Connor.

— Ah, da.

Nici prin cap nu mi-a trecut să îl sun. Într-un fel, am uitat de el... Nu într-un fel. De tot.

— Își face referatul ăla la bibliotecă, nu-i așa? Nu vreau să îl deranjez....

Luând mâna mea julită într-a lui, își ridică privirea spre mine în tăcere.

— Ești sigură?

Și am senzația că mă întreabă cu totul altceva. Și sunt sigură în legătură cu Connor, cred.

Atmosfera din cameră devine subit mai apăsătoare, iar plămânii mei muncesc din greu să inspire și să expire, în timp ce acei ochii întunecoși ai lui îi cercetează pe ai mei în căutarea unui răspuns.

— Cred că da, este tot ceea ce reușesc să spun.

El este străbătut de un fior și îmi aduc din nou aminte că este ud până la piele.

— Trebuie să te schimbi. Ai să te îmbolnăvești, îi atrag eu atenția în șoaptă, cu ochii lipiți de cămașa lui.

Îmi lasă jos mâna rănită, își ridică mâinile, le îndoaie în spate și își trage tricoul peste cap. Îl azvârle într-un colț și se întoarce înapoi la mâna mea. Mi-o ia într-a lui și iată-mă stând cu fața la pieptul lui pe care nu am reușit să mi-l scot din minte săptămâni în șir. Pieptul acela care îmi taie respirația. Pieptul acela la care nu am avut ocazia să mă holbez atât de insistent trează fiind. Și acum mă pot uita în voie la el. Precum o căprioară surprinsă în lumina farurilor, se pare că nu pot să îmi întorc privirea de la el, admirându-i toate crestele și curburile.

— Ce vrea să însemne asta? îl întreb eu îndreptându-mi bărbia spre simbolul tatuat pe inima lui.

Ashton nu îmi răspunde. Evită întrebarea trecându-și degetul mare peste buzele mele.

— Ai un strop de salivă aici, murmură el, ca apoi să își îndrepte din nou atenția asupra julturii din palma mea, permițând astfel feței mele să roșească în voie.

— Nu e chiar atât de rău pe cât pare, mă pomenesc eu rostind cu glas scăzut în timp ce el îmi dirijează palma deasupra chiuvetei.

Brățara din piele de la încheietura mâinii lui, cea pe care se pare că nu o scoate deloc, îmi atrage atenția. Duc mâna liberă la robinet și îl întreb:

— De ce porți asta?

— Cam multe întrebări pe ziua de azi, Irlandezo.

După cum își încleștează fălcile, știu că este un alt secret ascuns în seiful lui.

Reagan avea dreptate. Nu vorbește deloc despre propria lui persoană. Cu un oftat, mă uit cum deșurubează capacul antisepticului și îmi ține palma desfăcută.

— Nici măcar nu mă...

Cuvântul *doare* trebuia să urmeze. În schimb, îmi iese pe gură o serie de obscenități care l-ar face până și pe un marinăr să strâmbe din nas.

— Ce mama dracului faci? Rahat! Nu mai turna în halul ăsta! Mama mă-sii de treabă!

Îmi vine să mă tăvălesc de durere, atât de tare mă ustură.

Ashton nu îmi dă nicio atenție, întorcându-mi mâna pe o parte și pe alta ca să mi-o examineze.

— Pare curată.

— Da, pentru că ai curățat-o până a luat-o dracu'!

— Relaxează-te. Usturimea o să înceteze curând. Distrage-ți atenția holbându-te la mine cât așteptăm să îți treacă mâna. Că tot așa ai dat și de beleaua asta, dacă e s-o spunem pe cea dreaptă.

O licărire amuzată îi pâlpăie în ochi în timp ce se uită la mine preț de o secundă, ca apoi să îmi dea drumul la mână.

— Apropo, frumoasă combinație, n-am ce zice. Puțoi futăcios. Chiar așa?

— Adică în cel mai drăgălaș fel posibil, mormăi eu, dar nu trece mult până când mă străduiesc din răspuțeri să nu zâmbesc.

Bănuiesc că *este* amuzant într-o oarecare măsură. Sau va fi atunci când voi fi din nou în stare să merg... Hotărâtă să nu cedez tentației, îmi las privirea să rătăcească prin baie, studiind plăcile de faianță din cabina de duș, pereții albi cu efect calmant, prosoapele albe pufoase...

Și apoi ajung din nou la trupul lui Ashton, deoarece, hai să recunoaștem, este mult mai atrăgător decât faianța și prosoapele. Sau decât orice altceva, dacă e să o luăm așa. Îi studiez pasărea neagră în stil amerindian de pe partea interioară a antebrațului. Este mare — are peste doisprezece centimetri lungime — și cu detalii minuțioase. Aproape suficient de minuțios elaborate încât să ascundă o umflătură dedesubtul ei.

O cicatrice.

Deschid gura să îl întreb, dar o închid repede la loc. Cercetând cu atenție scrierea chinezească de proporții considerabile de pe umărul său, văd o altă mică umflătură camuflată cu talent. O altă cicatrice ascunsă.

Înghit în sec ca să alung valul de greață ce simt că mi se ridică în gât ducându-mă cu gândul la ziua în care sora mea a venit acasă cu un tatuaj gigantic pe coapsa ei, înfățișând cinci corbi. Îi acoperă una dintre cele mai dezagreabile cicatrici din seara accidentului. Cinci păsări — câte una pentru fiecare persoană care a murit. Inclusiv una pentru ea. Pe vremea aceea, nu știam ce semnificație avea. Nu mi-a dezvăluit-o până acum doi ani.

Oftând adânc, îmi mut privirea încă o dată la simbolul de pe piept ca să îl studiez mai îndeaproape.

Și văd o altă mică umflătură ascunsă cu dexteritate.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Ashton în vreme ce desfășoară un bandaj. Ești palidă.

— Ce..., mă stăpânesc chiar la timp să nu îl întreb ce s-a întâmplat, deoarece nu voi primi vreun răspuns.

Îmi feresc privirea, uitând-mă la mâna mea julită ca să îmi ofer un răgaz de gândire. Poate că nu este nimic. Probabil că nu este nimic. Oamenii obișnuiesc să își facă tatuaje ca să își acopere cicatricile.

Dar simt cu toată ființa mea că nu este așa.

Îl urmăresc cum îmi fixează bandajul pe julitură. Nu mă mai ustură, dar nu știu sigur dacă din cauză că a trecut timpul sau că mintea mea lucrează la greu, tot răsucind și învârtind piesele de puzzle ca să îmi dau seama cum să le potrivesc. Dar îmi lipsesc prea multe. Lucruri simple cum ar fi brățara din piele...

Brățara din piele.

Brățara din piele.

Și, uitându-mă cu atenție la ea, îmi dau seama că nu este o brățara din piele.

Înșfac mâna lui Ashton și o ridic la vedere ca să îi studiez îndeaproape fâșia subțire din piele maro închis — cusăturile de pe margini, felul în care cele două părți se îmbină cu niște clame miciute — și realizez că probabil a fost o curea cândva.

O curea.

Un mic icnet îmi scapă de pe buze în vreme ce îmi mut privirea de la brațul lui la umăr ca, în final, să mă opresc asupra pieptului său, la cicatricile lungi ascunse sub tatuaj.

Și, dintr-odată, înțeleg.

Doctorul Stayner mi-a spus că pot percepe durerea altora mult mai acut decât o persoană obișnuită datorită încercării prin care am trecut cu Kacey. Că reacționez la durerea respectivă mai intens. Poate că are dreptate. Poate că de aceea mi se strânge inima, am o senzație de greață în stomac și lacrimile mi se scurg pur și simplu pe obraji.

Vorbele șoptite ale lui Ashton mă fac să îmi ridic privirea spre chipul său, ca să îi văd zâmbetul trist.

— Ești prea deșteaptă în detrimentul tău, știi asta, Irlandezo?

Văd cum mărul li Adam îi saltă în sus și în jos. Încă îl mai țin de încheietură, dar el nu își retrage mâna din strânsoarea mea. Nu își ferește privirea de a mea. Și când îl ating cu mâna mea liberă pe piept, deasupra simbolului, peste inimă, nu bate în retragere.

Vreau să îi pun atât de multe întrebări. „*Câți ani aveai? De câte ori? De ce o mai porți încă la încheietură?*” Dar nu o fac. Nu pot pentru că imaginea băiețelului chircindu-se sub loviturile curelei de sub vârfurile degetelor mele îmi aduce și mai multe lacrimi în ochi.

— Știi că poți să vorbești cu mine despre orice, da, Ashton? Nu voi spune nimănui, mă pomenesc șoptind cu glas tremurat.

Se apleacă să sărute și să șteargă în același timp o lacrimă de pe obrazul meu, apoi încă una și încă una, apropiindu-se de gura mea. Nu știi dacă lucrurile s-au precipitat sau nu datorită intensității momentului — cu inima mea tânjind după el și cu corpul meu reacționând la atingerea lui și cu mintea mea lăsându-se pradă

emoțiilor —, dar când buzele lui ating colțul buzelor mele și îmi șoptește: „Iar te holbezi la mine, Irlandezo!”, mă întorc în mod automat în întâmpinarea lor.

El îmi răspunde imediat, fără să mai piardă timpul, cuprinzându-mi toată gura cu a lui, forțându-mă să o deschid pe a mea. Simt gustul lacrimilor mele în timp ce limba lui alunecă înăuntru și se îngemănează cu a mea. Cu o mână mă cuprinde de ceafă, iar sărutul lui devine mai intens în vreme ce îmi dă capul pe spate ca să fie și mai aproape de mine, să pătrundă mai adânc. Și îl las pentru că vreau să fiu aproape de el, să îl ajut să uite. Nu îmi fac griji în privința felului în care fac acest lucru, dacă îl fac așa cum trebuie. Trebuie să fie bine, dacă mă simt bine.

În tot acest răstimp, mâna mea nu i se desprinde deloc de pe piept, de pe inima care bate nebunește sub atingerea degetelor mele, iar acest unic sărut pare să dureze la infinit, până când lacrimile mele se usucă și buzele îmi devin uscate ca iasca și îmi întipăresc în minte gustul divin al gurii lui Ashton.

Și, pe neașteptate, el se desprinde de mine, lăsându-mă fără suflu.

— Tremuri.

— Nu mi-am dat seama, șoptesc eu.

Și chiar că nu mi-am dat seama. Și tot nu îmi dau seama.

Nu sesizez decât inima care bubuie sub degetele mele și chipul frumos din fața mea și faptul că mă chinui să respir.

Mă ia pe sus în brațe, ducându-mă în camera lui și așezându-mă pe pat. Se îndreaptă cu un scop anume spre masa lui de toaletă, închizând ușa din mers. Nu spun nimic. Nici măcar nu arunc o privire prin cameră. Pur și simplu mă holbez la spatele lui bine făcut, cu mintea golită de gânduri.

Se întoarce înapoi ca să azvârle pe pat, lângă mine, un tricou simplu gri și o pereche de pantaloni de trening.

— Cred că ți se potrivesc.

— Mulțumesc, mormăi eu absentă, trecându-mi degetele pe materialul moale și cu roțițele minții puse în mișcare de tot felul de gânduri.

Nu pot să îmi explic următoarele momente. Poate datorită celor întâmplare cu o lună în urmă și a celor petrecute în baie mai adineauri, dar atunci când Ashton îmi comandă „Brațele sus, Irlandezol!”, corpul meu se supune precum un soldat bine instruit mișcându-se cu încetinitorul. Trag aer în piept cu un șuierat când îi simt degetele încovoindu-se sub poala tricoului meu și ridică materialul ud sus, și mai sus... până când îmi alunecă peste cap, lăsându-mă doar în sutienul meu roz pentru antrenament. Nu cască gura la mine ca prostul, nici nu face vreo remarcă de natură să mă facă să mă simt prost. Despăturește în tăcere tricoul gri de lângă mine și îmi trage gulerul peste cap, apoi îl lasă să alunece în jos pe umerii mei. Nu am reușit încă să îmi bag brațele în mâneci când Ashton îngenunchează în fața mea. Înghițind în sec, îi privesc chipul și brațele cum alunecă pe sub tricou ajungând în spațele sutienului meu, descheindu-i copcile cu agilitate, și în tot acest răstimp având ochii ațintiți asupra mea. Îl trage afară și îl azvârle pe jos, așteptând ca eu să îmi bag mâinile în mâneci.

— Ridică-te în picioare, îmi spune el cu glas blând și din nou corpul meu se supune, sprijinindu-se cu o mână de umărul lui ca să protejeze glezna luxată.

Tricoul este cel puțin cu cinci măsurii mai mari și atârnă până la jumătatea coapselor mele. Așa că atunci când mâinile lui ajung până sus la banda elastică a pantalonilor mei ca să îi tragă jos, nu sunt deloc expusă vederii. Dar el este tot în genunchi și privirea lui este în continuare înlănțuită de a mea. Nu și-o dezlipește nicio clipă de mine. Nici măcar când pantalonii mei aterizează pe podea. Nici măcar atunci când mâinile lui alunecă în sus, strângându-mă de coapse pe când se strecoară pe sub tricoul meu până la lenjeria de corp. Scap un al doilea icnet când degetele lui se fac cârlig sub banda elastică a chiloților. Îi trage până când ajung, pur și simplu,

să cadă pe podea. Trăgând aer în piept cu un șuierat, el strânge din ochi preț de o clipă ca apoi să îi deschidă din nou.

— Stai jos, îmi șoptește el, și mă conformez.

Își desprinde privirea de chipul meu doar atât cât să îmi îndeărteze hainele jilave din jurul gleznei mele accidentate. Despăturește pantalonii de trening, îi trece ușor peste glezna mea și îi trage cât de sus poate.

— Ridică-te, Irlandezo.

Fac ceea ce îmi cere, sprijinindu-mă de el în timp ce îi trage în sus pe coapse și îi leagă strâns cu șiretul. Fără să mă atingă necuviincios.

Și chiar dacă ar fi încercat, nu cred că l-aș fi oprit.

După ce a terminat, când sunt gata îmbrăcată și cu răsuflarea tăiată, fără să îmi dau prea bine seama ce s-a întâmplat cu mine, dar încă mai stând în picioare acolo în fața lui, el își întinde mâna în jos, după a mea. O ridică și o pune cu palma lipită de inima lui, exact așa cum am făcut eu înainte. Și o ține acolo, acoperind-o cu totul cu mâna lui, în vreme ce tremură de frig sau din altă cauză, iar inima lui bubuie în piept, totodată. Îmi ridic privirea spre ochii lui triști și resemnați.

— Mulțumesc.

Înghit în sec ca să îmi stăpânesc nervozitatea și îi șoptesc:

— Pentru ce?

— Pentru că m-ai ajutat să uit. Chiar și pentru puțină vreme.

Sărutându-mă pe încheieturile degetelor, adaugă:

— Noi doi nu avem nicio șansă, Irlandezo. Rămâi cu Connor.

Simt cum mi se pune o greutate în stomac în momentul în care îmi eliberează mâna dintr-a lui. Se întoarce cu spatele, îndreptându-se spre baie, cu trupul rigid, cu capul aplecat ușor în față, de parcă ar fi distrus.

Mi-e teamă ca dacă nu îl întreb acum, nu voi mai fi în stare să o fac vreodată.

— Ce înseamnă o fată pentru totdeauna?

Se clatină ușor când ajunge în fața băii, cu o mână pe clanță, ridicând-o pe cealaltă ca să se sprijine de cadrul ușii cu mușchii încordați. Intră în baie legănându-se pe picioare și presupun că nu voi primi vreun răspuns.

— Libertate.

Închide ușa în urma lui.

Fata din inima mea pentru totdeauna. Libertatea mea.

Nu sunt în stare de altceva decât să înșfac cârjele așezate pe pat și să ies de acolo șchiopătând. Am nevoie de timp ca să cuget și este imposibil să rumeg la toate astea în preajma lui Ashton.

Noi doi nu avem nicio șansă, Irlandezzo. Rămâi cu Connor.

La naiba. Connor.

Am uitat de el. Din nou.

Capitolul paisprezece

■ ■ ■

SPUNE PE LOC CE AI DE SPUS!

— Am făcut jogging. Știți, am vrut să încerc ceva nou. Să mă distrez.

— Ah, da? Și te-ai distrat?

— Merg în cârje, domnule doctor Stayner. Mi-am luxat glezna.

— Hm. Păi, nu pare prea amuzant. Dar nici jogging-ul nu este.

— Nu, este chiar opusul amuzamentului.

Ultima săptămână și jumătate a fost un coșmar cu pungi de gheață între două cursuri și câteva momente stânjenitoare în care eu și Reagan ne-am tot invitat una pe alta să facem duș. Am lipsit la orele de voluntariat, fiindcă aveam dureri prea mari. Aș fi lipsit și săptămâna asta dacă Connor nu s-ar fi oferit să mă ducă cu mașina.

— Și, în rest cum o mai duci?

— Sunt confuză.

— Din pricina cărui băiat?

— Din pricina căruia credeți dumneavoastră că sunt? mormăi eu în timp ce pândesc să apară Audi-ul alb al lui Connor.

I-am spus că îl voi aștepta pe această bancă din parc astfel încât el să poată opri la curbă și eu să țin direct în mașină. Încă îi mai sunt profund recunoscătoare pentru că își pierde o sâmbătă

întreagă cu mine, renunțând la studiu. Știu că are de predat o lucrare de proporții uriașe săptămâna viitoare.

Și nu îl merit după cele întâmplate cu Ashton. Cel mai bun prieten al său.

Am pus toate astea pe seama demenței temporare. O eroare momentană de judecată provocată de Ashton care mi-a luat cu asalt în mod simultan atât inima, cât și libidoul.

De îndată ce am ieșit din această situație, Grant ne-a dus cu mașina, pe mine și pe Reagan, înapoi la camera noastră de cămin, unde m-am chinuit cu pungile de gheață, prefăcându-mă că studiez, agitându-mă sub privirile pătrunzătoare ale lui Reagan și rememorând amintirile după-amiezii.

Și am continuat în esență să fac același lucru — lipsind de la câteva cursuri între timp — adică în ultimele opt zile. M-am ținut departe de Ashton. El nu a venit să mă caute, ceea ce este bine, deoarece eu nu pot să dau cu ochii de el, atât timp cât nu sunt în stare să gestionez rușinea care mă copleșește în preajma lui Connor. El trece pe la mine în fiecare zi să vadă cum mă simt, aducându-mi flori și prăjiturile și urându-mi însănătoșire grabnică. E ca și cum ar avea o listă „cum să o fac pe Livie să explodeze din pricina vinovăției după ce ea s-a giugiulit cu cel mai bun prieten al meu” și bifează căsuțele una după alta. Vinovăția care mă face să scrâșnesc din dinți ca nu cumva să debitez un șir de indiscreții, vinovăția care mă face să îl acopăr cu sărutări — atât de multe încât buzele au început să mi se umfle.

Problema e că, ori de câte ori m-aș săruta cu Connor, nu voi regăsi intensitatea sărutului pe care l-am împărtășit cu Ashton. Și aproape că îmi vine să îi mărturisesc treaba asta în mod cinstit.

Dar nu pot să o fac. Sunt prea speriată. Sunt prea slabă. Aș putea să dau cu piciorul unui lucru grozav — *acelui lucru* — pentru un sărut pasional de moment, care, oricum, nu se va mai repeta vreodată. La urma urmei, Connor a spus să o luăm „încetul cu încetul”. Chestia asta ar putea fi ușor interpretată drept o relație

„deschisă”. Dacă mi-o repet de suficient de multe ori în minte, s-ar putea să încep să o și cred.

Sau aş putea pretinde că incidentul cu Ashton nu a avut nici-odată loc. Să îl uit cu desăvârşire.

— Nu vrei să îmi spui şi mie ce s-a întâmplat? mă întreabă doctorul Stayner pe un ton degajat. Nu am de gând să te judec, desigur.

Oftez mormăind:

— Nu pot.

Mi-e teamă că, dacă încep să vorbesc, îi voi divulga secretul lui Ashton, şi i-am promis că nu îl voi spune nimănui.

— Bine... şi atunci, cum pot să te ajut?

— Nu puteţi. Trebuie doar să stau departe de el. Cred că are sufletul zdrobit... Aşa cum l-a avut şi Kacey.

— Înţeleg. Şi tu fiind aşa cum eşti, te-ai implicat emoţional fără să îţi dai seama.

— Cred că despre asta este vorba...

Atunci când inima mă doare ori de câte ori mă gândesc la el, când îmi fac zeci de scenarii în mintea mea despre cum Ashton a devenit ceea ce a devenit, când simt nevoia să mă duc după tatăl lui ca să zbier la el şi să îl scutur zdravăn. Mda, sunt destul de sigură că la asta se referă.

— Asta, cuplată cu atracţia ta faţă de el, te face să-ţi pierzi rapid controlul, mai ales dacă continui relaţia cu cel mai bun prieten al său.

Îmi plec capul de jenă deoarece, din nou, psihiatrul meu cititor de gânduri a rezumat în două fraze o săptămână de frământări sufleteşti.

— Eu nu mă pot lăsa acaparată de un tip sexi şi de problemele lui. Îmi distrage prea mult atenţia. Trebuie să îl evit... în următorul an.

— Va fi dificil, având în vedere că locuieşte împreună cu Connor.

— Dar mult mai bine decât cealaltă variantă, mormăi eu în barbă, frecându-mă cu mâna pe frunte.

— Hm.

Urmează o pauză prelungă, apoi îl aud pe doctorul Stayner bătând din palme. În mod cert, vorbește cu mine pe difuzor.

— Am găsit! Știu care este sarcina ta pentru săptămâna viitoare.

— Cum? Nici nu vreau să aud de vreo nouă sarcină, domnule doctor Stayner. Ați spus că nu îmi veți mai da nicio sarcină. Ați spus...

— Am mințit. Vei găsi cinci calități ale lui Ashton care să îl facă să crească în ochii tăi.

— Nu ați auzit ce am spus?

În stilul său caracteristic, doctorul Stayner îmi ignoră întrebarea.

— Ca parte a sarcinii tale, vei spune tot timpul cu glas tare ceea ce gândești. Adevărul. Nu sta să analizezi, nu sta să îți alegi cuvintele. Spune pe loc ce ai de spus. Și dacă îți pune vreo întrebare, trebuie să îi răspunzi cinstit.

— Ce? Nu. De ce?

— Hai să îl numim un experiment.

— Dar... Nu! izbucnesc eu.

— De ce nu?

Pentru că lucrurile la care mă gândesc când sunt în preajma lui Ashton implică, de obicei, părțile mai mult sau mai puțin intime ale corpului său!

— Pentru că... nu vreau!

— Aștept un raport complet la sfârșitul lunii.

— Nu. Și nici nu știu dacă mai apuc să îl văd luna asta. Am examene. Sunt ocupată.

— Sunt sigur că îl vei vedea.

— Nu.

— Conlucrează cu mine.

Îmi înfig bărbia în aer cu încăpățănare.

— Am conlucrat întotdeauna cu dumneavoastră, domnule doctor. De data asta spun nu. Nu e deloc o idee bună.

— Bine. O lună.

— Nu puteți să mă obligați.

— Ah, nu?

Strâng din buze și trag adânc aer în piept.

— Aș putea să vă mint.

— Și eu aș putea să apar la ușa camerei tale de cămin cu o cămașă de forță cu numele tău inscripționat pe ea.

Rămân cu gura căscată și fac ochii cât cepele.

— Nu ați face-o...

Deși chiar ar putea să o facă. În mod categoric.

— Hai să nu ajungem să aflăm asta, bine? O lună, Livie. Cunoaște-l mai bine.

— Și cum rămâne cu Connor?

— Nu am spus că trebuie să ți-o tragi cu Ashton ca să îl cunoști mai bine.

Mă fac mică de tot.

— Oh, Doamne, Dumnezeuule.

— Scuze, dar așa spun băieții. Nu-i așa că sună ca lumea?

— Nimic din conversația asta nu sună ca lumea, domnule doctor, mă văicăresc eu. Trebuie să închid. Connor trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta.

— Ai încredere în mine de data asta. Livie. Ai încredere în mine încă o dată măcar. Este o idee bună.

— Îm-hm.

Ne luăm la revedere și ne închidem telefoanele. Îmi îngrop fața în palme și mă întreb cum de m-am băgat în așa ceva. Nu o să fac treaba asta. Refuz să o fac. Poate chiar va veni cu o cămașă de forță. Și mi se va potrivi perfect. În mod ironic, pe mine mă ia gura pe dinainte aproape tot timpul cât sunt în compania lui Ashton, dar nu o fac niciodată intenționat. Dacă ar fi să spun tot...

Se aude un claxon.

Îmi ridic privirea așteptându-mă să văd un Audi. În schimb, văd o mașină neagră elegantă cu patru uși și cu jante strălucitoare argintii. Ușa șoferului se deschide și din mașină iese un tip înalt și brunet, cu o geacă din piele cu croială modernă, și ochelari de aviator, care ocolește țănoș partea din față a mașinii ca să îmi deschidă portiera din dreapta șoferului.

— Irlandez! Urcă!

În sinea mea hotărâsc că doctorul Stayner este un vrăjitor malefic cu un glob de cristal care mânuiește după bunul său plac marionetele agățate cu sforile de degetele lui. A pus cumva la cale această situație. Precis că acum râde pe socoteala mea în biroul lui.

Celelalte mașini din spatele mașinii lui Ashton încep să claxoneze.

— Haide.

Sesizez un ton de iritare în glasul lui.

— La naiba, bombăn eu, croindu-mi drum spre mașina în așteptare și cercetând din priviri pielea în nuanța scoarței de stejar cu care este capitonat interiorul, în timp ce îi întind cârjele.

Degetele lui se ating ușor de ale mele pe când mi le ia din mâini, transmițându-mi un fior electrizant de-a lungul brațului. În vreme ce mă așez confortabil pe scaun și îmi prind centura de siguranță, Ashton se strecoară cu eleganță la volan și pulsul meu o ia razna.

— Ce-ți face glezna? mă întreabă el în timp ce reintră în trafic și aruncă o privire picioarelor mele.

M-am hotărât să port o fustă scurtă plisată deoarece ciorapii din nailon sunt mai comozi pentru glezna mea decât șosetele și pantalonii. Acum, când îmi revine în memorie imaginea în care eu stau cu fusta ridicată până la brâu în poala lui Ashton, îmi doresc ca în loc de fustă să fi purtat un combinezon de schi.

— Mai bine. Am început să mă sprijin puțin pe el.

În mașină este saună în comparație cu aerul răcoros de afară, așa că îmi dau jos jacheta zgâlțâindu-mi corpul ca într-un dans ritmat al negrilor.

— O luxație ușoară așa cum am crezut.

— Connor mi-a spus că vrei să te duci la spital.

Ah, da. Connor.

— Ce cauți aici? i-o trântesc eu, după care fac o pauză să îmi trag sufletul. Adică, ce-a pățit Connor?

El ridică din umeri.

— Are de predat o lucrare marți, așa că i-am spus că te duc eu cu mașina. Te deranjează?

— Oh. În regulă. Mulțumesc.

Acum mă simt ca o ticăloasă sadea. Aș fi pierdut încă o săptămână în care nu aș fi avut grijă de gemeni dacă n-ar fi fost Ashton. Este amabil cu mine. Mi-a dovedit deja că este capabil de așa ceva atunci când m-a cărat un kilometru în brațe prin ploaie. Și acum mă duce cu mașina tocmai în Manhattan.

— Nu-i mare scofală, Irlandez, rostește el cu glas scăzut, urmând indicatoarele spre autostradă.

Mă joc în tăcere cu fermoarul jachetei și mă întreb ce ar avea Dana de spus despre toate astea. Ar deranja-o? Încă mai sunt împreună? El nici nu mi-a confirmat, nici nu mi-a infirmat treaba asta. Să îl întreb?

Îi arunc o privire lui Ashton ca să constat că se zgâiește la pieptul meu.

— Ai grijă la drum! îl avertizez eu cu glas aspru, tresărind.

Simt cum roșeața mi se urcă pe gât și încrucișez brațele la piept.

El mi se adresează, zâmbind amuzat:

— Așadar, tu ai voie să te holbezi la mine, dar eu nu pot nici măcar să îți arunc o privire?

— E cu totul altceva. Eu nu sunt dezbrăcată.

— Nici eu nu eram dezbrăcat atunci când ai dat cu nasul de trotuar.

Mă întorc cu spatele la el să mă uit pe fereastră, clătinând din cap.

Te aud cum râzi, chiar și de aici, doctore Stayner.

— Hei.

Ashton îmi pune mâna pe braț.

— Îmi cer scuze, bine? Doar că... nu te-am văzut de ceva vreme.

Îmi dau seama cât de bine mă face să mă simt acest gest simplu și cât de mult i-am simțit lipsa. Dau din cap și îmi ridic privirea ca să dau de doi ochi căprui sinceri ațintiți asupra mea.

— Ai grijă la drum, îl atenționez eu din nou, de data asta cu glas mai blând și mult mai puțin iritată.

Mă aleg cu acel zâmbet pieziș marca Ashton, pe care îl găsesc de data asta mai puțin arogant și mai jucăuș. Mă strânge ușor de braț înainte de a-mi da drumul.

— Îți mulțumesc că ai renunțat la programul tău de sâmbătă pentru mine.

— N-ai pentru ce, murmură el, uitându-se în oglinda retrovi zoare înainte de a schimba banda. Știi cât de important este pentru tine.

Apoi adaugă cu o notă de ezitare în glas:

— Am o întâlnire programată mai târziu, așa că oricum trebuia să ajung în Manhattan.

— O programare?

Fruntea lui Ashton este străbătută de o umbră.

— Păreai supărată acolo pe bancă, atunci când am venit să te iau. De ce?

Îmi evită întrebarea. Oftez din rărunchi.

— Ah, nimic important. Tocmai avusesem o convorbire telefonică ciudată.

Îmi fac de lucru împăturindu-mi jacheta în poală.

— Cine este doctorul Stayner?

Măinile îmi încremenesc locului.

— *Ce spui?*

— Tocmai ai mormăit în barbă „*Te aud cum râzi, chiar și de ant, doctore Stayner.*” Cine este doctorul Stayner?

— Eu... pfui... e...

Am spus asta cu glas tare! Deja îmi bolborosesc gândurile cu glas tare fără să îmi dau seama! Marionete! Pfu! Doamne Dumnezeule! Oare am spus și asta cu glas tare? Cu coada ochiului, verific expresia de pe chipul lui Ashton. El își mută privirea de la mine la drum și înapoi cu o sprânceană arcuită. Nu îmi dau seama. Trebuie să încetez să gândesc. Trebuie să termin odată cu toate gândurile astea!

— Relaxează-te, Irlandezo. Ai o privire de nebună. Mă cam sperii acum.

Nu îmi dau seama. Nu cred. Mă sforțez să trag adânc aer în piept de câteva ori și să îmi determin ochii să intre la loc în orbite.

— După reacția ta, presupun că este psihiatru?

Kacey avea dreptate. Nu ești doar un tip chipeș.

— Crezi că sunt un tip chipeș, Irlandezo?

Îmi duc palma la gură. Iar am făcut-o!

Când se potolește din râs, Ashton scoate un oftat adânc.

— Așadar... faci terapie?

Îmi doresc oare ca Ashton să știe despre doctorul Stayner? Și cum aș putea să îi răspund măcar la întrebare? Tehnic vorbind, nu fac terapie, dar, da, doctorul Stayner este psihiatru. Unul pe care îl pot sau nu avea pe butonul de apelare rapidă. În orice caz, dacă ar fi să îi explic despre doctorul Stayner și despre relația noastră din ultimele patru luni, aș părea nebună de legat.

— Este un drum destul de lung până la New York, mă avertizează el, bătând darabana cu degetele pe volan.

Nu ar trebui să îi dau nicio explicație lui Ashton. Nu e treaba lui deloc. El are secretele lui, iar eu pe ale mele. Dar poate că aceasta este o porțiță de intrare. Poate că vorbind despre problemele mele îl voi determina să îmi vorbească și el despre ale lui. Și când în vedere tot timpul pe care l-am petrecut încercând să descifrez misterul existenței lui, chiar am nevoie de o asemenea porțiță...

Da, este psihiatrul meu, îi confirm cu glas liniștit, stând cu ochii ațintiți pe drumul ce se desfășoară în fața mea.

Nu pot să îl privesc în ochi acum. Nu vreau să văd cum mă judecă.

— Și de ce mergi la psihiatru?

— Din pricina pornirilor mele sexuale destrăbălate.

— Irlandezo...

Felul cum îmi rostește porecla mă face să îi arunc o privire chiar la timp ca să văd cum se saltă în scaun și trage ușor de jeanși, de parcă ar vrea să se așeze mai confortabil.

— Spune-mi.

Poate că am ajuns în punctul în care putem negocia cât de cât.

— Doar dacă îmi mărturisești și tu de ce îmi spui Irlandeza.

— Ți-am spus că îți voi explica treaba asta, dar mai întâi va trebui să recunoști că mă dorești.

Îmi pun lacăt la gură. Nu, nu am ce negocia cu Ashton.

— Vorbesc serios, Irlandezo. Povestește-mi despre psihiatrul tău.

Urmează o pauză.

— Asta doar dacă nu vrei să auzi, în schimb, detalii despre pornirile *mele* sexuale destrăbălate și cum îmi poți fi tu de folos în privința asta.

Rostește aceste cuvinte pe un ton atât de grav, încât gura mi se usucă instantaneu și coapsele mi se înfierbântă, în vreme ce imaginile din prima noapte și din ultima săptămână și din visul meu se ciocnesc formând în capul meu un amalgam jenant de plăceri intense. Să-l ia naiba pe Ashton! Știe exact cum să mă facă să mă zvârcolesc ca un pește pe uscat. Și îi face plăcere, de asemenea, să râdă încetișor atunci când vede că mă înroșesc la față. Dintr-odată, nu mi se mai pare deloc stânjenitor să vorbesc despre doctorul Stayner.

— Nu o să spui nimănui?

— Secretele tale sunt în siguranță cu mine.

După felul în care își încleștează fălcile, îl cred pe loc.

— Bine. În iunie, sora mea a avut ideea asta trăsnită...

La început, explicațiile mele sunt pline de fraze bombastice. Dar, pe măsură ce continui — iar Ashton râde pe îndelete din ce în

ce mai des, auzind cum mi-am petrecut vara cu Kacey sărind cu capul înainte în apă de pe un pod și mergând la cumpărături la supermarket în costume identice de reclamă la hot dog — îmi vine tot mai ușor să vorbesc, tot mai ușor să îi divulg secretele mele, tot mai ușor să râd de toate astea.

Ashton nu mă întrerupe deloc. Nu mă face să mă simt idioată sau ne bună. Se mulțumește doar să mă asculte și să râdă încetișor în timp ce conduce. De fapt, este un ascultător grozav. Iată o calitate care îl face să crească în ochii mei. *Am bifat una, mai am de găsit patru.*

Ashton murmură clătinând din cap:

— Omul acesta parcă e picat din lună...

— Știu. Uneori mă întreb dacă are măcar atestat de liberă practică.

— Și de ce continui să stai de vorbă cu el, atunci?

— Pentru că e ieftin? fac eu o glumă jalnică.

Ca să spun drept, m-am întrebat și eu același lucru de o mie de ori. Doar un singur răspuns îmi vine în minte.

— Pentru că el consideră că este important să stăm de vorbă, și îi sunt datorare pentru că i-a redat viața surorii mele. Nu înțelegi cât...

Glasul mi se frânge în timp ce încerc să înghit nodul dureros ce mi s-a pus în gât.

— Sora mea a fost în mașină când a avut loc accidentul în care au murit părinții mei. A fost groaznic, Ashton. Alți patru oameni au murit. Aproape că a murit și ea.

Fac o pauză și mă uit la degetele mele împreunate în poală. Încă îmi este greu să vorbesc despre asta. Într-un fel, *chiar* a murit în acea noapte. A stat un an de zile în spital până când s-a simțit suficient de întremată ca să poată fi externată...

Nu pot să mă abțin să nu izbucnesc într-un hohot de râs ironic, încă supărată pe doctorii care i-au dat drumul din spital. *Suficient de întremată...* La ce îi folosea să fie suficient de întremată? Să ducă sticlele la gură și drogurile la nas? Să facă pe plac mai

multor tipi decât știu eu și de care nici nu vreau să știu? Să care pumni unui sac de box?

— Sora mea a fost în derivă mult timp. Ani de zile. Și apoi, doctorul Stayner...

Înghit în sec, încercând să stăvilesc lacrimile ce îmi împăienjesc ochii. Câteva îmi scapă pe obraji oricum. Mă reped să le șterg, dar Ashton mi-o ia cumva înainte, frecându-și degetul mare ușor și rapid de obrazul meu ca apoi să își retragă mâna și să și-o pună la loc pe coapsă.

— Doctorul Stayner mi-a adus-o înapoi.

Urmează o liniște prelungă dar plăcută, timp în care eu privesc cerul albastru de deasupra mea și podul care duce în Manhattan.

— Uau, am ajuns deja, șoptesc eu absentă.

— Da, nu îți mai tăcea gura, mormăie Ashton strâmbând din nas, dar făcându-mi cu ochiul imediat după aceea. Deci cu el stă-teai de vorbă înainte de a veni eu să te iau?

— Mda.

— Și ce-i atât de ciudat în asta? Despre ce vorbești?

Oftez din greu.

— Despre tine.

Remarc că mâna cu care ține volanul i se încleștează mai tare când fac această afirmație și mă grăbesc să îl asigur:

— Nu i-am spus nimic despre... chestia aia.

Ochii îmi zboară la fâșia de piele din jurul încheieturii lui.

— Ți-am promis că nu o voi face.

Mărul lui Adam îi saltă în timp ce înghite în sec.

— Păi, și atunci, ce vorbești despre mine?

Mă uit pe fereastră și scot un geamăt.

— Este atât de jenant.

— Mai jenant decât tot ce mi-ai spus deja?

Ashton se apleacă în față pe scaunul lui, total intrigat, cu un zâmbet plin de curiozitate întipărit pe chip.

— Poate.

Să îi spun? Trag de timp scărpinându-mă pe gât și dându-mi părul pe după urechi și frecându-mă apoi pe frunte până când Ashton îmi înșfacă mâna fără astâmpăr și mi-o așază pe consola joasă dintre noi.

Îmi dreg glasul, dar nu pot să nu remarc că mâna mea este încă într-a lui. Când vede că mă uit la ea, o strânge cu putere.

— Îți voi da drumul atunci când îmi spui.

— Și dacă nu îți spun?

— Atunci îți urez de pe acum noroc pentru atunci când vei fi nevoită să îi explici lui Connor de ce ne ținem de mână.

— Că ne ținem de mână este cea mai mică dintre grijile mele, mormăi eu, ca după aceea să îl privesc drept în față și să recunosc:

— Se presupune că trebuie să îți gălesc cinci calități grozave.

Pe chipul lui se citește uimirea, dar și dezamăgirea: *Atâta tot?*

— Și de ce este jenant?

Uitându-mă în tavan, mormăi:

— Pentru că trebuie, de asemenea, să îți spun tot ce gândesc.

Urmează o pauză îndelungată. Ashton se așază mai bine pe scaun, lăsându-și pelvisul să alunece în jos, astfel încât stă mai aplecat pe volan și cu genunchiul îndoit mai tare. Și, după aceea, un zâmbet răutăcios i se lățește pe toată fața.

— O să fie amuzant.

Deja scutur din cap în chip de răspuns.

— Nu, pentru că nu am de gând s-o fac.

— Cum?

Ashton își îndreaptă spatele, făcând ochii mari la mine.

— Trebuie s-o faci!

— Nu...

Îmi desprind mâna dintr-a lui și îmi încrucișez brațele la piept.

— N-am s-o fac.

— Păi, și atunci, cum o să afli care sunt cele mai grozave cinci calități ale mele?

— Sunt sigură că mi le vei spune tu, îi răspund pe un ton ironic.

Ridică din umeri ca și cum ar reflecta profund.

— Ai dreptate, aș putea să ți le spun. Să vedem...

Își trece limba peste dinți și nodul care mi se pune în stomac mă avertizează că o să regret treaba asta.

— Să începem cu felul în care fac o femeie să țipe de plăcere când îmi introduc...

— Taci din gură!

Mormăie când mă reped să îl lovesc cu pumnul în umăr, tare.

— Vorbesc serios, Irlandezo. Haide. O să fie amuzant!

Ochii lui Ashton strălucesc și chipul lui este animat de un entuziasm autentic. Nu l-am mai văzut niciodată atât de fericit, și aproape că sunt gata să fiu de acord cu orice, inclusiv cu nebunia doctorului Stayner.

Asta până când mă întrebă:

— Ia spune-mi, mă visezi noaptea?

Strâng instantaneu din dinți și îmi mușc limba. Tare de tot.

■ ■ ■

— Poți să mă lași în fața spitalului și cobor imediat, spun eu atunci când îmi dau seama că vrea să parcheze mașina.

Încruntă din sprâncene.

— Ah, nu. Vin înăuntru.

— Oh, programarea ta este aici?

Ashton e bolnav? Are nevoie de doctor?

— Nu, trebuie să îmi omor timpul vreo câteva ore.

Urmează o pauză.

— M-am gândit că aș putea face cunoștință cu copiii pentru care ai bătut atâta drum ca să îi vezi.

— Nu poți.

Am senzația că sunt două lumi care pot intra în coliziune și, de aceea, trebuie ținute separat.

— Îți este rușine să fii văzută cu mine, Irlandezo?

— Nu. Adică...

Mă întorc să văd dacă nu cumva se simte lezat. *Niciodată.*

— Nu lasă pe oricine înăuntru, totuși.

Parchează mașina.

— Nu îți mai bate cășorul tău frumos cu treaba asta, Irlanda. Mă vor lăsa să intru.

■ ■ ■

— Eu, ăăă, am adus pe cineva. Sper că...

Mă uit pierdută la Gale. Nu știu ce să spun.

Ea se uită de la mine la Ashton dând deja din cap. Corpul îmi este străbătut de valuri de ușurare. Nu cred că emoțiile mele pot face față unui grup de copii bolnavi și lui Ashton în același timp.

Dar apoi el zâmbește cu zâmbetul lui sexi în colțul gurii, scoțându-și gropițele la iveală.

— Bună ziua. Eu sunt Ashton. De fapt, am venit aici în numele tatălui meu, David Henley, de la Henley și Asociații.

Orice ar fi vrut să spună inițial Gale s-a dus pe apa sâmbetei.

— Oh, dar e fantastic! Suntem foarte recunoscători pentru donațiile făcute de tatăl dumneavoastră. Îmi face plăcere să vă cunosc.

Uitându-se când în stânga, când în dreapta, continuă:

— În mod normal, nu permitem accesul vizitatorilor aici, dar de data asta, treacă de la mine.

— Grozav.

Nu e grozav deloc.

— Gemenii sunt nerăbdători să te vadă, Livie.

— Și eu le-am simțit lipsa.

Arătând înspre piciorul meu, adaug:

— Îmi pare rău că nu am putut ajunge weekendul trecut.

— Ah, nu-ți face probleme. Bine că ești pe picioare. Distracție plăcută!

Fluturându-mi sub nas un teanc de dosare, îmi spune:

— Înapoi la treabă cu mine!

Și o pornește agale în direcție opusă. Aruncă o privire înapoi și, asigurându-se că Ashton s-a întors deja cu spatele și se îndreaptă spre lift, îmi face cu ochiul și schițează din buze, fără glas un „uau!”

Simt cum mă albesc ca varul la față. Acum toată lumea o să creadă că suntem împreună.

Îl ajung din urmă chiar în momentul când apasă pe butonul liftului.

— Așadar știai că dacă pomenești numele tatălui tău, poți intra aici?

Șarmul lui de acum o clipă a dispărut, înlocuit fiind de dispreț.

— Măcar e bun la ceva.

— E... frumos din partea lui că face donații spitalului.

Bazându-mă pe faptul că Gale i-a recunoscut imediat numele, trebuie să fie un sponsor cu greutate.

— Îl scutește de impozite. Și îl ajută la imagine.

Îmi cobor privirea și văd cum își pipăie cureaua din piele. Nu mă pot abține. Întind mâna și îl strâng de braț.

Ușile liftului se deschid. Pășind în urma mea, Ashton apasă pe butonul corespunzător etajului indicat de mine și şușotește:

— Fie că intram datorită lui, fie că o duceam pe asistentă într-o cămăruță dosnică câteva minute și...

— Ashton!

Îl plesnesc tare peste antebraț și tresar din pricina impactului. Canotajul l-a făcut dur ca piatra în toate privințele.

— Este în mod categoric o bilă neagră pentru trăsăturile tale pozitive.

— Ei, haide. Tu chiar nu crezi că pot fi și serios, nu-i așa? spune el râzând ușor.

— La fel de serios ca șoseta roșie de pe clanța ta.

O expresie îndurerată îi apare pe chip.

— În seara aceea voiam să uit de tine. Împreună cu Connor, adaugă el încetșor. Și nu am mai făcut așa ceva de atunci încoece.

Să îl cred?

— Și de ce nu?

Întorcându-se spre mine cu o privire arzătoare, Ashton îmi cuprinde bărbia în mână, mângâindu-mă cu degetul mare pe buze.

— Cred că știi exact de ce, Irlandez.

— Încă mai ești cu Dana?

Tonul răgușit îi revine, tonul acela care îmi zbârlește pielea.

— Și dacă îți spun că nu?

— A... nu știu cum să-ți zic.

Ezit înainte de a-l întreba:

— De ce ai spus că noi doi nu avem nicio șansă?

Buzele lui se întredeschid și cred că voi primi un răspuns.

— Sfârcurile tale arată fantastic în tricoul acesta.

Nu un asemenea răspuns.

Iese din lift și îmi ține ușa în timp ce eu ies afară șchiopătând, roșie ca sfecla la față. În mod tipic, Ashton evită răspunsul. Îmi mușcă limba și nu-l mai bag în seamă până când ajungem la intrarea în camera de joacă.

Mă cuprinde un nou val de neliniște; simt aceeași strângere de inimă ca de fiecare dată când sunt în preajma acestor copii, numai că acum este amplificată.

— Uite ce e, sunt câteva reguli de bază pe care trebuie să le știi înainte de a te lăsa să te apropii de acești băieței drăgălași.

— Hai să le auzim.

— Unu — număr pe degete ca să îmi subliniez ideile — nu pomenim de moarte. Nu pornim nicio discuție despre moarte, nu facem nicio aluzie la moarte.

Strânge din buze și se încruntă în timp ce îmi confirmă din cap:

— Nicio grijă în privința asta.

— Doi — nu-i învăța cuvinte obscene.

— În afară de cele pe care le-au învățat deja de la tine?

Dându-mi ochii peste cap, continui:

— Trei — poartă-te frumos cu ei. Și nu-i minți. Sunt doar niște băieței.

Chipul i se înnegurează, dar nu scoate o vorbă.

Împing ușa, intrăm înăuntru și dăm de gemeni așezați pe jos cu jocul lor de LEGO. Eric își ridică primul privirea. Îi dă un

ghiont fratelui său, ca apoi amândoi să se adune de pe jos și să vină în întâmpinarea mea. Au trecut două săptămâni de când nu i-am mai văzut și remarc că mișcările lor sunt cumva mai apatice, că glasurile lor sunt ceva mai stinse.

— Salut, băieți! le spun eu încercând să îmi stăpânesc valul subit de emoție, și sperând că această schimbare a lor se datorează doar ședințelor de chimioterapie.

— Ce-ai pățit? vrea să știe Derek, încleștându-și mâna de cârja mea dreaptă.

— M-am împiedicat și mi-am luxat glezna.

— El este iubitul tău? mă chestionează Eric, arătând înspre Ashton.

— Ah, nu. Este un prieten. Îl cheamă...

— Ești prietenă cu un băiat? mă întrerupe Eric.

Îmi ridic privirea spre Ashton, gândindu-mă la tot ce s-a întâmplat între noi.

— Mda. Presupun că da.

Ashton se apleacă și îi întinde mâna.

— Poți să îmi spui Ace. Așa mă strigă prietenii.

Băieții mă privesc mirați, iar eu izbucnesc în râs, amintindu-mi cât de tineri sunt, de fapt, ca apoi să dau ușor din cap înspre Ashton.

Eric este primul care îi ia mâna lui Ashton, făcându-i semn să se aplece și mai tare ca și cum ar avea să îi șoptească un secret la ureche. Bineînțeles că șaptele unui copil de cinci ani se aud la fel de bine ca printr-un megafon.

— Nu înțeleg ce-i cu tine? Livie e destul de drăguță pentru o fată.

Încerc să mă abțin să nu izbucnesc în râs. Ashton îmi aruncă o privire și în ochii lui sclipesc luminițe răutăcioase. Mă cuprinde o ușoară panică. Dintre toate felurile în care ar putea răspunde la această întrebare...

— Am încercat, micuțul meu prieten. Dar Livie nu prea mă place.

— Este prietena ta, dar nu te place? De ce nu? vrea să știe Derek, încrețindu-și fruntea de nedumerire.

Ashton ridică din umeri.

— Nu știu. M-am străduit din răputeri, dar...

În acest moment, umerii i se gârbovesc și zâmbetul îi piere de pe chip, jucând la perfecție rolul de băiat cu inima rănită din dragoste, care obține Premiul Academiei de Film.

Gemenii își înalță capetele spre mine, și, mă privesc îndelung, într-un straniu unison.

— De ce nu îl placi, Livie? mă ia Derek la rost.

Și uite așa m-am transformat eu în personajul negativ.

— Bună întrebare. Haideți să încercăm să îi găsim răspunsul, băieți.

Ashton îi conduce la o măsuță pentru copii în timp ce eu îmi flutur mâna ca să îi atrag atenția lui Diane.

— Gale a spus că este în regulă, îi strig eu, arătând spre Ashton.

Ea îmi face cu ochiul, și, după aceea, își îndreaptă din nou atenția asupra copilului ei, dar nu pot să nu remarc ochetele pline de curiozitate pe care i le aruncă lui Ashton. Același gen de priviri cu care s-a ales din partea lui Gale și din partea asistentelor cu care ne-am întâlnit pe hol, și din partea femeii de pază la parcare, și din partea a doi medici... unul dintre ei bărbat fiind.

Îmi sprijin cârjele de perete și pășesc ușor și cu grijă spre masa unde Ashton s-a așezat deja confortabil, stând cu picioarele lui lungi întinse și cu geaca aruncată pe jos lângă el. Bate ușor cu palma pe scaunul de lângă el, făcându-mi astfel semn să mă așez. Iau loc, nu pentru că îmi doresc atât de mult să stau lângă el, pe cât vreau să îi ard câte un cot în coaste la nevoie. Cu putere.

Băieții își trag două scaune în fața lui Ashton, și, după expresiile serioase de pe chipurile lor, se vede că gândesc că sunt pe cale de a descifra o problemă majoră.

— Așadar, băieți, li se adresează Ashton sprijinindu-se în coate. Aveți vreo idee?

— Îți plac cățelușii? întrebă Derek cu glas molcom.

— Da.

— Ești puternic? Ca Superman?

— Nu știu cât de puternic este Superman, dar...

Ashton își flexează brațele și, chiar și prin cămașa lui de culoarea cărbunelui, pot să îi văd mușchii.

— Ce ziceți?

Ambii băieți își întind mâinile să îi atingă brațele scoțând un „uau” într-un glas.

— Pipăie-i mușchii, Livie.

— Ah, nu.

Dau din mână a desconsiderare, dar Ashton mi-a luat deja mâna și mi-a pus-o pe bicepșii lui. Degetele mele abia îi pot cuprinde pe jumătate.

— Uau, sunt puternici, cad eu de acord, dându-mi ochii peste cap la el, dar nu mă pot abține să nu scot un mic zâmbet. Și nici nu pot să opresc roșeața care îmi urcă rapid pe gât.

— Ești bogat? mai vrea să știe Eric.

Ashton dă din umeri.

— Familia mea este, deci bănuiesc că sunt și eu.

— Ce vrei să te faci când o să fii mare? întreabă Derek.

— Măi, băiete, deja a crescut mare! îl apostrofează Eric, înghiontindu-l cu cotul.

— Nu, încă nu, îl contrazice Ashton. Încă mai sunt la școală. Dar mă voi face pilot.

Îmi încrețesc fruntea de uimire. *Și cum rămâne cu avocatura?*

— Îți miroase gura? continuă Eric tirul întrebărilor.

Ashton suflă în palmă și trage aerul în piept.

— Nu cred. Ce zici, Irlandez?

— Nu, nu îți miroase gura.

Zâmbesc și îmi plec capul ca să îmi dau o șuviță de păr pe după urechi și ca să îmi ascund roșeața din obraji. Gura lui are gustul minții și al raiului. *Un rai mentolat.*

— De ce îi spui Irlandez?

— Fiindcă este irlandeză și atunci când se îmbată are apucături ciudate.

— Ashton!

Băieții se pun pe chicotit. După hohotul de râs al lui Diane, îmi dau seama că a auzit și ea asta.

— Pe bune.

Îmi îngrop fața în mâini o clipă, ceea ce nu îi face pe băieți decât să chicotească și mai tare și pe Ashton să zâmbească și mai larg, așa că, în curând, râd și eu împreună cu ei.

În cele din urmă, întrebările devin mai serioase.

— Ai o mămică și un tătic? se interesează Eric.

Ashton nu se aștepta la o asemenea întrebare. Îmi dau seama de asta, deoarece șovăie și îi văd mărul lui Adam săltând în sus și în jos în timp ce înghite în sec.

— Toată lumea are o mămică și un tătic.

— Unde sunt?

— Ăăă... tăticul meu este la el acasă, dar mămica nu mai este printre noi.

— A murit? întreabă Eric cu toată inocența.

Pe chipul lui Ashton trece o străfulgerare de panică.

— Nu uitați de învoiala noastră, băieți, îi avertizez eu ridicând o sprânceană.

— Credeam că era vorba doar de moartea noastră, rostește Derek cu solemnitate în glas.

— Nu, este o regulă generală. Se aplică tuturor.

— Bine, scuze, Ace, spune Eric plecându-și capul.

Ashton se apleacă să îl strângă de umăr.

— Nu îți face nicio grijă, micuțule. Ea este un pic cam strictă în privința regulilor, nu-i așa?

Eric își dă ochii peste cap în mod teatral.

— Nici nu știi cât de strictă este.

Băieții continuă tirul de întrebări în stilul lor copilăresc, tipic inocent, iar Ashton continuă să le răspundă. Aflu că mama lui

Ashton era din Spania, așa se explică părul lui negru și tenul său măsliniu. Aflu că este singur la părinți. Aflu că s-a născut și a crescut în New York. Aflu mai multe despre el în timpul acestui scurt interogatoriu condus de doi băieți curioși de cinci ani decât am crezut că este posibil. Poate mai multe lucruri decât au aflat majoritatea oamenilor vreodată despre Ashton Henley.

Într-un final, Ashton se ridică în picioare și îi anunță:

— Îmi cer scuze că plec, dar trebuie să mă duc în altă parte acum. A fost o adevărată plăcere să stau de vorbă cu voi, băieți.

Își ridică mâna ca să își ciocnească pumnul cu ei.

— Da, o adevărată plăcere, îl imită Eric cu nonșalanță în timp ce el și fratele lui răspund salutului ciocnindu-și pumnii lor micuți cu ai lui Ashton.

Toți trei își întorc privirile spre mine și îmi dau seama că trebuie să fi scos vreun plescăit.

Ashton mă ciupește ușor de cot spunându-mi:

— Mă întorc în trei ore. Ne vedem la intrarea principală, da?

Acestea fiind zise, își vede de drumul lui.

Restul sesiunii mele de voluntariat se derulează rapid. Vine și Lola, care pare și mai mică și mai palidă și mai slăbită decât ultima oară când am văzut-o. Derek îmi șoptește că vine pe aici din ce în ce mai rar. Băieții mai rezistă încă o oră, ca apoi să îmi spună că nu se simt bine, iar mie mi se strânge stomacul. Îmi petrec restul turei cu alți copii — unul care face recuperare după operația suferită în urma unui accident de mașină, iar altul cu o afecțiune rară a inimii.

Și mă tot pomenesc uitându-mă la ceasul de perete dintr-un motiv sau altul.

■ ■ ■

Un tip cu totul diferit mă întâmpină la intrarea principală trei ore mai târziu. Nu mai este tipul vesel și pus pe șotii care a împărțit o masă în miniatură cu doi băieți bolnavi și i-a făcut să râdă. Nu mai este tipul care m-a ascultat cu un calm binevoitor în timp ce eu i-am înșirat lungul șir de aventuri jenante impuse de psihiatrul meu.

Nu... tipul care stă lângă mine abia dacă scoate vreo vorbă, abia dacă îmi aruncă o privire pe când ieșim din oraș. Nu știu ce s-a întâmplat, dar ceva s-a schimbat. Ceva ce îl face să stea cu fălcile încheștate și cu privirile pierdute. Ceva ce îl face să fie atât de nemulțumit, încât simt o durere din ce în ce mai mare în piept pe măsură ce crește tensiunea dintre noi. O durere și mai mare decât cea cu care am plecat din spital.

Rezist o oră în tăcere, căscând ochii afară la cerul care se întunecă și la luminile stradale, dându-mi părul pe după ureche de vreo zece ori, foindu-mă fără astâmpăr pe scaun ca să îmi gălesc locul, ca apoi să mă hotărâsc să închid ochii și să mă prefac că dorm, chiar în momentul în care ne apropiem de ieșirea spre Princeton.

— Ai dat iama în dulapul cu somnifere al spitalului înainte să vin să te iau, Irlandez?

Sunetul vocii lui, mai degrabă decât întrebarea, mă face să tresar și să fac ochii mari de surprindere. Mă întorc și văd cum un mic zâmbet străpunge norul acela din jurul lui și răsuflu ușurată.

— Îmi pare rău, mormăi eu.

Dar nu îmi pare deloc rău. Sunt bucuroasă să îl văd pe Ashton mai relaxat.

— Și cum a fost restul sesiunii tale de voluntariat?

— Dificil. Uneori mă întreb dacă îmi va fi vreodată mai ușor. Îmi place să fiu în preajma copiilor și vreau să îi ajut, dar...

Lacrimile încep să mi se scurgă pe obraji.

— Nu știu dacă pot face față tot întrebându-mă care dintre ei vor supraviețui.

Ashton păstrează tăcerea în vreme ce eu mă șterg cu o mână pe obraz și fornăi pe nas.

— M-am întrebat și eu asta atunci când mi-ai spus ce vrei să te faci, îmi spune el încetișor. Trebuie să fii o persoană absolut specială ca să fii în stare să stai să aștepți ca cineva să moară, mai ales atunci când nu poți împiedica asta.

Asta ți s-a întâmplat ție, Ashton? Ai fost nevoit să o privești pe mama ta cum moare? Nu o spun cu glas tare. În schimb, zic:

— Nu sunt sigură că sunt acel gen de persoană.

După ce fac o pauză, adaug:

— Uau. Nu am mai mărturisit treaba asta niciodată cu glas tare. Nimănui.

— Nici măcar doctorului tău?

— Nu. Mai ales lui. Crede că m-a citit ca pe o carte, mormăi eu.

— Ce vrei să spui?

Clatin din cap.

— Nici să nu te gândești, Ashton. Deja ai scos prea multe de la mine pentru o singură zi.

El bate darabana cu degetele pe volan oftând.

— Bine. Cum au reacționat gemenii după ce am plecat?

Zâmbesc.

— M-au întrebat dacă ai putea să mai vii, îi dezvălui eu râzând ușor.

Un zâmbet îi luminează fața.

— Da? M-au plăcut chiar atât de mult?

Îmi dau ochii peste cap.

— Cred că te-au plăcut mai mult decât pe mine. Eric mi-a zis că trebuie să mă înfurii foarte tare dacă sunt irlandeză și tu nu vrei să fii iubitul meu.

Un râs profund, gutural îi scapă lui Ashton de pe buze, iar trupul meu este instantaneu cuprins de un val de căldură.

— Și tu ce ai avut de spus?

— Oh. L-am asigurat că mă enervez destul chiar și atunci când nu sunt „Irlandeză”, iar tu nu ești prin preajmă.

Îl fac să râdă din nou.

— Te ador atunci când nu te cenzurezi. Când spui absolut tot ce îți trece prin minte și nu îți faci griji în privința asta.

— În cazul acesta, te-ai înțelege foarte bine cu Stayner...

Trecem pe lângă indicatorul ce semnalizează campusul, dându-ne de știre că nu mai avem mult de mers și că ziua mea petrecută cu Ashton se apropie de sfârșit. Nu știu când îl voi mai revedea. Gândul acesta mă doare.

— Așa este. Se presupune că tu trebuie să îmi spui tot ce-ți trece prin cap, nu-i așa?

Îmi las capul pe tetieră în timp ce mormăi, mai mult pentru mine:

— Tu mai întâi.

N-am spus-o cu nicio intenție. Ashton este învăluit de secrete, dar știu că nu o să le dea glas prea curând. Cu toate acestea, simt căldura din mașină ca pe o greutate apăsătoare.

— Ce vrei să știi?

Tonul lui este scăzut și calm. Ezitant, chiar.

— Eu...

Glasul mi se poticnește. Încep cu ceea ce cred că este o întrebare inocentă, cu o voce cât mai degajată posibil.

— Le-ai spus băieților că vrei să devii pilot. De ce?

Dând drumul aerului din piept, el mârâie:

— Pentru că mi-ai spus să nu îi mint.

În regulă.

— Și cum rămâne cu avocatura?

— Voi practica avocatura până când voi putea deveni pilot.

Tonul lui este atât de calm și de liniștit, încât îmi creează o stare de confort.

Schimbând macazul, îl întreb:

— Care este cea mai frumoasă amintire despre mama ta?

Urmează o scurtă pauză.

— O să sar peste asta, Irlandezo.

La fel de calm și liniștit, dar ferm: *până aici.*

Îl urmăresc cum își pipăie absent cureaua de la mână.

— Câți ani aveai?

— Opt.

Răspunsul cade ca o plesnitură de bici. Închid ochii și mă întorc să privesc luminile care defilează prin fața mea, sperând să îmi înlocuiască imaginea băiețelului speriat ce îmi stăruie în minte.

Ashton îmi cuprinde mâna într-a lui.

— Și-a pierdut controlul numai o singură dată. La cicatrici mă refer. În celelalte dăți nu a lăsat urme.

În celelalte dăți.

— Prefera debaraua. De obicei, mă ținea acolo ore întregi. De cele mai multe ori cu bandă adezivă la gură, ca să tac.

Încerc să îmi înăbuș suspinul cu mâna liberă, dar nu pot, și din gâtlee îmi iese un strigăt ciudat, gutural.

Rămânem o clipă în tăcere. Dar simt nevoia să știu mai multe despre Ashton. Totul. Înghit în sec nodul care mi s-a pus în gât și îl întreb:

— De ce o porți?

— Pentru că sunt un nenorocit de prizonier al propriei mele vieți, Irlandezol!

Ca apoi să își încleșteze fălcile, de parcă prin izbucnirea asta neașteptată ar fi dezvăluit mai mult decât intenționa. Îmi dă drumul la mână.

Ba îi arunc priviri pe furiș, ba îmi netezesc cutele fustei, dar nu scot nicio vorbă în timp ce intră în parcare pustie. Când trage mașina într-un colț, spre capătul parării, mă aștept să oprească motorul și să sară afară, nerăbdător să scape de mine. Dar nu o face. Lasă motorul în ralanti și radioul să cânte încetișor în timp ce se ciupește cu degetele de vârful nasului.

— Probabil crezi că exagerez, nu-i așa?

Tonul lui este din nou temperat. Stau nemișcată și îl ascult.

— Că trăiesc pe picior mare, gustând din plin toate plăcerile vieții, nu-i așa? Școala, banii, prietena... nenorocita asta de mașină.

Lovește nervos cu pumnul în bord.

— Bietul de mine! Luam-ar naiba să mă ia, nu-i așa?

Își împreunează mâinile la ceafă și se lasă pe spate închizând ochii.

— Mă controlează, Irlandezo. Îmi controlează viața. Și tot ceea ce face parte din ea. Sunt prins într-o capcană.

Durerea din vocea lui este inconfundabilă acum. Este brută și agonizantă și mă strânge ca o gheară în piept.

Nu este nevoie să îl întreb despre cine vorbește. Sunt sigură că este aceeași persoană care i-a făcut cicatricile. Îmi doresc atât de tare să îl întreb cum de a ajuns să se simtă prins în capcană, dar nu vreau să întind coarda prea tare. S-ar putea să se închidă în el și să nu-mi mai spună nimic. Așa că îl întreb, în schimb:

— Cum pot să te ajut?

— Fă-mă să uit.

Își întoarce privirea la mine. Tristețea pe care am văzut-o în ochii lui cu o săptămână în urmă mi se dezvăluie din nou.

— Eu...

Șovăi. Ce îmi cere să fac? Folosește sexul ca o modalitate de uitare, deja mi-a sugerat treaba asta. Dar eu nu voi... nu pot... Sunt cuprinsă de un val de panică ce bolborosește în mine ca într-un vulcan pe cale să erupă și acest lucru este pesemne evident pe chipul meu.

— Nu, Irlandezo, îmi șoptește el. Nu vreau asta de la tine. Nu am să ți-o cer niciodată.

Își desprinde centura de siguranță și se întinde să o desfacă și pe a mea. Îmi ia mâna și mi-o duce la pieptul său. Fără nicio ezitare și profund ușurată, mă foiesc pe scaun până când reușesc să i-o pun pe inimă. Reacționează imediat, începând să bată mai tare și mai puternic în vreme ce mâna lui o apasă pe a mea, încălzind-o.

— Mâna ta pusă așa? Nici nu îți pot descrie ce senzație incredibilă este, îmi șoptește el cu un zâmbet visător.

Îmi mușcă limba în timp ce sunt străbătută de un fior de plăcere, știind că îl fac să se simtă atât de bine, că mă simt atât de conectată de ființa lui.

El mă întreabă încetîșor, în timp ce își sprijină capul de tetieră și închide ochii:

— Te gîndești la mine, Irlandezo?

— Da.

Răspunsul îmi scapă de pe buze mult mai repede decât am intenționat și simt tresărirea, în chip de răspuns, sub atingerea degetelor mele.

— Mult?

De data asta ezit, încercînd să înghit în sec ca să scap de senzația de jenă.

Întredeschide un ochi să se uite la mine și îmi susură ușor:

— Se presupune că trebuie să îmi spui fără ocolișuri.

— Corect.

Zâmbesc în sinea mea.

— Da.

Și inima îmi stă iar în loc.

Urmează o pauză după care el îmi șoptește:

— Nu am vrut să te fac să plîngi din pricina mea, Irlandezo. Lucrurile astea rele s-au petrecut cu mult timp în urmă. Nu poate să îmi mai facă rău. Are alte metode, dar...

Îi zâmbesc printre suspine.

— Îmi pare rău. Plîng destul de des. Sora mea face mișto de mine. Și cred că astăzi am avut parte de tot felul de emoții. Uneori este greu să nu te gîndești la ce e mai rău.

Buzele lui se întredeschid de parcă ar vrea să îmi răspundă, dar imediat după aceea le închide la loc. Aș vrea să știu la ce se gîndește, dar nu îl întreb. Mă mulțumesc doar să văd cum pe față i se așterne calmul în vreme ce inima încă îi mai bubuie în piept.

— Vrei să te ajut să uiți pentru o vreme?

— Eu...

Ochii mei măriți de uimire zboară spre gura lui.

Și, pe neașteptate, el se mișcă, răsucindu-se pe scaunul lui și împingându-mă cu blîndețe astfel încât să mă las pe spate pe scaunul

meu, și spunându-mi să mă relaxez înainte de a apuca să îmi dau seama măcar cât de tensionat este trupul meu.

Ashton nu ezită, gura lui punând stăpânire pe a mea, limba lui croindu-și drum înăuntru. Îmi simt pieptul ușor și greu în același timp, iar trupul meu parcă ar fi în flăcări și, totodată, rece ca gheața. Dar imediat după aceea, nu îmi mai pasă de nimic și de nimeni altcineva decât de mine însămi, și de faptul că sunt împreună cu el.

Mă minunez în gând de felul în care limba lui este deopotrivă delicată și puternică, alunecând și încolăcindu-se cu agilitate în jurul limbii mele. Gura lui este la fel de mentolată și de divină și de delicioasă, exact așa cum mi-o aminteam. Atât de delicioasă încât aproape că nu bag de seamă că spătarul scaunului meu se lasă pe spate. El îl fixează într-un unghi confortabil în care eu încă mai stau în șezut, dar pot să mă întind mai bine. Își mută gura în urechea mea ca să îmi mângâie lobul cu limba și îmi spune cu o voce joasă, gravă, care îmi vibrează până în străfunduri:

— Voi face ceva, dar tu poți să îmi spui când vrei să mă opresc.

Trag aer în piept cu un șuierat în timp ce o mână se așază pe coapsa mea începându-și ascensiunea.

— Dar sper din tot sufletul să nu o faci.

Cred că știu ce vrea și nu îmi vine să cred că se întâmplă așa ceva. O să las lucrurile la voia întâmplării? Instinctul natural mă face să îmi strâng genunchii o clipă, dar după aceea Ashton începe să mă sărute cu o intensitate sporită. Genunchii mei se relaxează în vreme ce trupul meu tânjește după atingerea lui, întâmpinând cu bucurie mâna lui care începe să mă mângâie în sus și în jos pe coapsă.

Simt cum reacționez la fiecare mișcare a mâinii lui și mă întreb dacă Ashton își dă seama. Îmi duc mâna instinctiv la ceafa lui, unde părul negru îi atârână în șuvițe sexi, ca să îi prind un smoc și să trag ușor de el. Sărutul lui devine mai profund, mâna lui se mișcă mai rapid și atunci când îmi scapă un mic geamăt, se pare că îl excit și mai tare.

Asthon își schimbă poziția și își coboară cealaltă mână. Îmi prinde între degete cusătura dresului, trage de ea și zgomotul făcut de deșirarea lui reverberează în cabină. Poate că așa fi fost un pic supărată din cauza asta, dar nu am timp pentru că mâna lui nu pierde deloc vremea, și alunecă pe sub marginea chiloților mei.

Scot un icnet și mă desprind de gura lui ca să îl privesc în ochi cu trupul încordat și tremurând toată.

— Eu nu am...

Îmi curmă vorbele cu un sărut.

— Știu, Irlandez. Mai ții minte? Shot-urile de jeleu cu vodcă te fac vulnerabilă când e vorba să ții un secret.

Închid ochii în timp ce scot un geamăt și îmi apăs fruntea de a lui, cu obraji în flăcări.

— Chiar ți-am spus că nimeni niciodată...?

Nici măcar nu sunt în stare să rostesc cuvintele.

În chip de răspuns, Ashton lasă să îi alunece ușor un deget înăuntru.

— Nimeni niciodată ce, Irlandez? șoptește el pe un ton jucăuș în vreme ce un alt deget îi alunecă înăuntru.

Îmi acoperă geamătul pe care îl scot înclătându-și gura de a mea.

În străfundurile minții, sunt conștientă de faptul că stau pe scaunul din dreapta șoferului într-o parcare. Ar trebui să fiu oripilată. Dar glasul rațiunii se grăbește să mă asigure că geamurile sunt fumurii și că nu este nimeni prin preajmă. Și, în curând, după felul în care Ashton își mișcă mâna cu agilitate, știind exact viteza corectă și presiunea pe care trebuie să o exercite ca să facă corpul meu să se relaxeze și să îmi desfac coapsele, îmi dau seama că și dacă mașina ar fi înconjurată de zombi, tot nu mi-ar păsa.

El nu se plânge deloc atunci când îl trag de păr sau îl mușc accidental de buză. Din felul în care respirația i se accelerează și gura lui devine tot mai agresivă, știu că îi face plăcere. Și atunci când simt cum mă cuprinde acea senzație în pelvis, mâna lui

Ahton se mișcă cumva și mai repede, făcându-mă să mă foiesc și să mă zvârcolesc și să vibrez sub mâna lui.

— Hai să te aud, Irlandezo, șoptește el încordat, exact în momentul în care corpul meu începe să se cutremure sub atingerea lui.

El își ține gura apăsată pe gâtul meu în timp ce eu scot un strigăt în chip de răspuns, înfigându-mi unghiile în bicepsii lui pe când sunt năpădită de valuri de plăcere.

— A fost un futai pe cinste, Irlandezo, îmi susură el la ureche, cu fruntea lipită de tetiera mea.

Roșesc în timp ce îmi strâng coapsele la loc. Dar el nu își îndepartează mâna și nici eu nu i-o dau la o parte.

— Te-a ajutat să uiți?

Un chicotit nervos este singurul răspuns pe care i-l pot da. Să uit? Mintea mea s-a golit *de tot*. Am uitat de problemele mele, de problemele lui, și de potențiala apocalipsă a zombilor. Dacă asta este senzația pe care ți-o dă un orgasm, nu îmi pot imagina de ce mai ies oamenii vreodată din casă. Sau din mașini.

— Cred că aceasta este o nouă premieră pentru tine. În care sunt și eu implicat, șoptește el.

Una pe care nu o voi uita niciodată.

Cu un sărut ușor pe nas, își scoate în sfârșit mâna și îmi trage fusta în jos, până la un nivel respectabil. Aruncând o privire insistentă în jos, spre el, îl aud spunând pe un ton amuzat.

— Și pentru mine, de asemenea.

Când îmi vede expresia de nedumerire, începe să râdă ușor.

Fac ochii mari din pricina șocului când îmi cobor privirea în poala lui. Asta nu face decât ca râsul lui înfundat să se dezlanțuie în hohote nestăvilite.

Durează exact trei ore.

Trei ore — în care zac în pat cu ochii în tavan, cu cărțile stând închise lângă mine — până când euforia orgasmului să treacă și să

se instaleze greața în timp ce realizez ce am lăsat să se întâmple. Ceea ce am *vrut* să se întâmple. Ceea ce *nu regret* că s-a întâmplat.

Și atunci când îi răspund la telefon lui Connor care nu mai contenește cu scuzele pentru că nu m-a putut duce la New York și îmi promite că își va lua revanșa, mă mulțumesc doar să zâmbesc și să îi spun că totul este în regulă. Îi urez succes la lucrare. Mă gândesc ce tip drăgălaș și bun este și cât de mult l-ar fi plăcut părinții mei. Mă gândesc la felul în care să o termin cu el, având în vedere ceea ce am făcut.

Închid telefonul.

Și plâng.

Capitolul cincisprezece

■ ■ ■

ARMĂSARI PURSÂNGE

— La ce te gândeai?

— La nimic în mod special.

Sesizez exasperarea din glasul lui Kacey.

— Nu știi ce să mai cred despre tine, Livie... Câteodată ești la fel de grațioasă precum un flamingo cu un singur picior într-o groapă cu nisip mișcător.

Îmi dau ochii peste cap. Ce chestii poate să-mi trântescă sora mea...

— Este doar o entorsă ușoară. Mă simt deja mai bine. Nici măcar nu mai am nevoie de cârje.

— Când s-a întâmplat?

— Acum trei săptămâni, cred? Poate patru. Nu mai știu sigur.

În ultima vreme timpul pare ba că se târâie, ba că zboară. Singurul lucru de care sunt sigură este că nu l-am mai văzut pe Ashton de două săptămâni, de când m-a condus până la mine la cămin în seara aceea, mi-a dat un sărut de noapte bună și dus a fost. Și nu am mai auzit nimic de el de la mesajul pe care l-am primit a doua zi de dimineață:

S-a întâmplat doar o dată și nu se va mai repeta. Asta nu schimbă cu nimic situația. Rămâi cu Connor.

— Acum trei sau patru săptămâni și îmi spui abia acum?

Kacey îmi vorbește pe un ton deopotrivă iritat și ofensat și simt cum mi se pune un nod în gât din pricina vinovăției. Are dreptate. Nu îmi vine să cred că nu am vorbit cu ea la telefon de aproape o lună. Nu i-am spus despre entorsă. Nu i-am spus despre Connor. Și în mod cert, nu i-am spus despre Ashton.

— Îmi pare rău. Am fost prinsă cu examenele parțiale și cu toate celelalte.

— Și cum te-ai descurcat?

— Bine, bănuiesc.

Niciodată nu m-am strofocat cu examenele, dar nici nu m-am dus nepregătită. Săptămâna trecută însă am plecat de la fiecare examen cu o senzație de greață în stomac. Nu știu dacă a fost doar din cauza emoțiilor sau din cauza tensiunii suplimentare. Ceea ce știu este că mi-am petrecut mult prea mult timp ocupându-mă de chestiuni ce nu aveau nicio legătură cu școala cum ar fi sentimentele mele față de Ashton și cum ar reacționa Connor dacă ar ști ce s-a întâmplat. Mi-ar da papucii? Probabil. Mă bate gândul să îi spun ca să îi dau ocazia să o facă, deoarece eu sunt prea lașă ca să o termin cu el. Dar treaba asta ar putea da naștere la probleme între Connor și Ashton, și nu vreau să fac așa ceva. Ei locuiesc împreună, la urma urmei, iar eu nu sunt decât fata prinsă la mijloc, între ei doi.

Ca apoi să mă concentrez asupra stării mele de nervozitate îndreptate împotriva lui Ashton, pentru că și-a folosit mâinile cu atâta dibăcie manipulând corpul meu și marcându-mă pentru totdeauna. Și îi dau frâu liber nervozității să se transforme într-o explozie de mânie. Și gândul mă poartă apoi la cureaua din piele, la cicatrici, la tatuaje și la orice altceva o mai fi ținând ascuns în el, toate culminând într-o nebuloasă de griji în mintea și în inima mea, înmuindu-mi furia, făcându-mă să sufăr pentru el. Tânjind cu disperare să îl revăd.

Ca apoi să mă înfurii pe mine însămi că doresc să îl revăd, că i-am permis să facă ceea ce a făcut, pentru că am fost atât de egoistă și prea înspăimântată ca să pun odată capăt relației cu Connor.

Pentru că m-am rătăcit printre nuanțele de bine și de rău în loc să mă rezum la alb și negru, unde mă descurc fără probleme.

Urmează o pauză îndelungată, după care Kacey mă întreabă:

— Bănuiești?

— Mda. De ce?

— Nu știu. Fiindcă niciodată până acum nu ai spus că...
bănuiești.

O altă pauză lungă.

— Ce-i cu tine, Livie?

— N-am nimic. Sunt obosită. Nu prea am dormit în ultima vreme.

Se pare că atunci când stau întinsă în pat mă gândesc cel mai mult la Ashton. Îmi fac griji în privința lui. Îl doresc cu înflăcărare. Am stat foarte mult timp în pat.

— Ai mai vorbit cu doctorul Stayner în ultima vreme?

Oftând din greu, recunosc:

— Nu.

Pentru că ar trebui să îl mint și nu vreau să fac așa ceva. Evitarea este cheia. *Reagan a mirosit ceva deja.* Verific ceasul și mormăi:

— Am un curs peste douăzeci de minute.

Cursul de literatură. Nu prea am chef să mă duc. Am citit numai un sfert din bibliografie, așa că oricum voi fi pe dinafară. Mă uit la patul meu. Un pui de somn ar fi minunat acum...

— Ei bine... ne este dor de tine, Livie.

Zâmbesc cu tristețe, gândindu-mă la burta în continuă creștere a lui Storm și la experimentele de la orele de științe ale lui Mia, și la nopțile petrecute cu sora mea pe terasa din spate, privind oceanul, și simt o durere surdă în piept. Oricât de frumos ar fi campusul din Princeton, nu se compară cu ce am lăsat în urmă.

— Și mie îmi este dor de voi.

— Te iubesc, surioară.

Mă târăsc în patul de sus pentru puiul acela de somn mult dorit când telefonul îmi semnalează primirea unui mesaj:

Ești în camera ta? Ash.

Simt cum mă trece un fior în timp ce tastez:

Da.

Răspunsul vine imediat:

Te conduc la curs. Ne vedem în câteva...

Cum? Vine încoace? Acum? Îmi arunc ochii prin cameră, la teancul de rufe murdare ale lui Reagan, la tricourile mele asudate, mă uit în oglindă la tenul meu palid și părul meu care arată ca un cuib de șobolani. Îmi trag în grabă pe mine o pereche de jeanși și un tricou pe care mi l-a cumpărat Storm, dar pe care nu l-am purtat niciodată. Este bleu deschis, ca să se asorteze cu ochii mei, și are un decolteu adânc în formă de V. Asta fiindcă, dintr-odată, simt nevoia să îl seduc pe Ashton. Apoi mă apuc să îmi aranjez părul, chinuindu-mă să trag cu peria prin el. Pe bune, cred că șobolanii chiar și-au făcut cuib la mine în cap.

O bătaie puternică în ușă îmi face ca inima să-mi sară din piept. Mai arunc o ultimă privire în oglindă, și îmi aplic la repezeală pe obraji luciul de buze transparent al lui Reagan ca să îmi învioresc un pic fața. Apoi, trăgând adânc aer în piept, mă duc să descui și să deschid ușa.

Ashton stă cu spatele la mine scrutând holul din priviri. Când se întoarce cu fața la mine, stomacul meu tresaltă de emoție la fel ca prima dată când am văzut chipul lui smead amețitor de frumos. Numai că sentimentul este mult mai intens acum, deoarece este dublat de atracția magnetică devastatoare exercitată atât asupra trupului, cât și a minții mele.

— Mă gândeam să te ajut să mergi la curs fiindcă șchiopătezi, șoptește el cu un zâmbet în colțul gurii și plimbându-și privirea în sus și în jos pe trupul meu, fără pic de jenă.

— Mulțumesc, îi răspund eu tot în șoptă, zâmbind timid și mă întorc să îmi iau cărțile și haina de pe birou.

Ca să spun drept, piciorul meu este aproape perfect vindecat. Dar nu vreau să spun adevărul, dacă asta înseamnă să am parte de o plimbare de zece minute cu Ashton.

Conversația noastră decurge normal, pe un teren sigur. Îmi pune câteva întrebări în legătură cu examenele; îmi răspunde la câteva despre examenele lui. Mă întreabă despre gemeni. Când văd în fața mea ușa sălii de curs, simt o strângere de inimă. Nu vreau zece minute cu Ashton. Vreau zece ore. Zece zile. Mai mult.

Dar Ashton nu pleacă. Mă urmează în sala de curs, în jos pe scări, se îndreaptă direct spre rândul din față și se așază lângă mine. Nu îl iau la întrebări. Nu scot o vorbă. Mă mulțumesc doar să privesc cum își întinde picioarele alea lungi ale lui, invadând din nou spațiul meu personal. De data asta, corpul meu se întoarce spre el, primitor. Dorindu-l.

— Și în ce stadiu ai ajuns cu calitățile mele... îmi șușotește el, în vreme ce profesorul urcă pe podium cu notițele sale.

Mă gândesc ce răspuns să îi dau. În cele din urmă, spun:

— Am să-ți aduc la cunoștință când voi mai găsi vreuna.

Profesorul bate ușor în catedră de trei ori, semnalând începe-rea cursului. Lui Ashton nu îi pasă, bineînțeles. Buzele lui îmi mângâie ușor urechea în timp ce se apleacă să îmi șoptească:

— Vrei să îți spun eu una?

Îi împing fața cu palma, prefăcându-mă iritată, dar căldura arzătoare pe care o simt între picioare mă face să mă simt destul de inconfortabil și să mă foiesc pe scaun. Ashton râde cu glas scăzut și gutural, dându-mi de știre astfel că a observat despre ce este vorba și știe prea bine ce pățesc când mă aflu în preajma lui.

Tot cursul de azi este dedicat lui Thomas Hardy, însă eu nu pot să mă concentrez nici măcar asupra unui nenorocit de cuvânt din cauza apei de colonie a lui Ashton care îmi gâdilă nările, a genunchiului său care se tot ciocnește de al meu, și a degetelor lui abile care bat darabana pe bancă. Din când în când îl surprind mângâind

niște notițe în caietul lui. Notițe — pentru ce? Nici măcar nu este înscris la cursul acesta.

La un moment dat, profesorul se întoarce cu spatele la noi ca să bea o gură de apă. Ashton rupe o foaie din caietul lui și mi-o pune în față fără niciun cuvânt. Mă uit la ea încruntându-mă de nedumerire.

Ar fi trebuit să știu mai bine. Ar fi trebuit să aștept până după curs.

1. Sunt genial.
2. Sunt șarmant.
3. Sunt dotat precum un armăsar pursânge.
4. Am terminat-o definitiv cu umblatul după fuste.
5. Sunt extrem de talentat, după cum ai constatat într-una din serile trecute.

P.S. Și nu te mai holba la mâinile mele. Știu ce vrei să fac cu ele.

Profesorul își continuă cursul la nici doi metri de mine în timp ce sângele îmi năvălește în cap, în burtă, în coapse. Ce face? De ce să îmi scrie un *asemenea* bilet și să mi-l paseze în mijlocul cursului? Ultimul lucru la care vreau să mă gândesc acum, în timp ce profesorul vorbește cu glas monoton despre idiotul de Hardy, este Ashton, cu mâinile lui cu tot, din seara aceea, în mașină.

O mână mă strânge de genunchi și mă face să sar ca arsă. Cotul meu reacționează instinctiv, împungându-l efectiv pe Ashton în coaste. Este suficient cât să atragă atenția profesorului.

— Aveți ceva să ne împărtășiți? întreabă el cu calm, privindu-ne pe deasupra ochelarilor.

Clatin din cap aproape imperceptibil pe când vreo șaptezeci de studenți se apleacă în față pe scaunele lor, plini de curiozitate, privirile lor sfredelindu-mi țeasta.

Poate că ar fi ținut figura. Poate că profesorul m-ar fi lăsat în pace și și-ar fi văzut în continuare de curs. Dar mai trebuie să și

ascund biletul care zace pe caietul meu; e ca și cum aș încerca să înăbuș în fașă indiscrețiile care urlă din el.

Și văd cum ochii profesorului cad asupra lui.

Stomacul meu face un salt și aterizează pe podeaua sălii de curs.

— Se trimit bilețele pe rândul din față în timpul cursului meu.

Îmi permiteți?

O mână ofilită se întinde spre mine și spre dovada purtării mele scandaloase cu tipul care stă așezat lângă mine.

Mă uit cu ochii mari cât cepele și încremenită de spaimă la mâna aceea în timp ce mintea mea trece frenetic în revistă toate opțiunile posibile. Nu sunt multe. Nu pot să ies în fugă din sală din cauza piciorului meu, așa că nu îmi rămâne decât, fie să îmi îndes biletul în gură, fie să îi înțep mâna expertă a lui Ashton cu pixul meu pentru a crea o diversiune. Ambele îmi vor garanta excluderea de la acest curs; una dintre ele va include o cămașă specială și, drept bonus, o noapte petrecută în clinica doctorului Stayner.

Așa că, aruncându-i o privire ucigătoare lui Ashton, îi dau biletul și mă rog la Dumnezeu să nu îl citească cu glas tare, deoarece, în acest caz, va trebui, totuși, să fac uz de tactica mea de diversiune.

— Ia să vedem ce avem aici.

Sala de curs începe să îmi danseze în fața ochilor și să se încețoșeze, și sângele îmi pompează în urechi. Nu mă îndoiesc că toată încăperea roiește de zumzete și șoapte emoționate, așteptând cu toții precum spectatorii la o execuție prin spânzurătoare, dar nu aud nimic. Și nu îndrăznesc să mă uit la Ashton. Dacă i-aș vedea acum un rânjet întipărit pe față, i-aș arde un pumn drept în gură.

— Domnule Henley, îți sugerez să te ocupi de cuceririle amoroase în afara sălii mele de curs, rostește într-un final profesorul, aruncându-i o privire aspră lui Ashton în timp ce face hârtia ghem și o aruncă la coș. Aerul îmi iese năvalnic din plămâni. *Bineînțeles că îl cunoaște pe Ashton. Toată lumea îl știe pe Ashton...*

Ashton își drege glasul și un murmur de șoapte se face auzit în spatele nostru.

— Da, domnule.

Nu îmi dau seama dacă se simte stânjenit sau nu. Refuz să mă uit la el.

În timp ce profesorul se îndreaptă înapoi spre podium, un cor de dezamăgire străbate sala atunci când studenții realizează că nu vor asista la o execuție astăzi. Dar înainte de a-și continua cursul, profesorul adaugă:

— Și dacă aș fi în locul tău domnișoară, aș reflecta serios asupra primului punct.

■ ■ ■

— Ți dai seama că era cât pe ce să îți înfig pixul ăsta în mână?

Îl ridic la vedere pentru efect dramatic când ieșim din clădire.

— Eram plictisit. Hardy a fost de tot rahatul și prima oară.

— În orice caz, nu trebuia să mă umilești în mijlocul cursului, nu-i așa?

— Voi ai să nu fi venit? Adevărul... Ordin de la doctor.

Scrâșnesc din dinți. În ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat, șoptesc zâmbind:

— Nu.

— Nu, ce?

— Nu, mă bucur că ai făcut-o.

— N-am făcut-o... încă.

Îl altoiesc cu cartea peste braț, înroșindu-mă de furie.

— Ești imposibil.

— Și tu ești incredibilă.

După cum respiră precipitat și după cum îi strălucesc ochii lui întunecați, nu cred că Ashton a intenționat să spună asta cu glas tare.

Mă lupt împotriva dorinței de a mă arunca la pieptul lui. Dar nu mă lupt, totuși, împotriva dorinței de a rosti cuvintele:

— Mi-a fost dor de tine.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

Urmează o pauză îndelungată.

— Irlandezo...

Încetinește pasul până se oprește în loc și se întoarce să mă privească cu una din privirile acelea intense și întunecate ale lui. Stomacul mi se strânge instantaneu, pe cât de dornică pe atât de îngrozită să aud ce ar putea să îi iasă din gură.

— Ai de gând să răspunzi?

— La ce?

— La telefon.

Îmi atinge cu mâna buzunarul jeansilor unde este îndesat telefonul.

— Sună.

De îndată ce îmi spune asta, urechile mele percep tonul de apel unic alocat lui Connor.

— Ah, da.

Îl scot afară și mă uit pe ecran ca să văd zâmbetul radios și ochii verzi ai lui Connor. Apăs pe butonul de răspuns.

— Bună, Connor.

— Bună, scumpo. Mă grăbesc să ajung la curs, dar am vrut să mă asigur încă o dată — vii la competiție sâmbăta viitoare, da?

— Da, voi veni acolo de dimineață. Sesiunea de voluntariat este după-amiază.

Îi percep ușurarea din glas.

— Grozav. Părinții mei abia așteaptă să facă cunoștință cu tine. Stomacul meu face o tumbă.

— Cum? Le-ai spus despre mine?

„Încetul cu încetul” înseamnă „fă cunoștință cu părinții mei”?

— Desigur. Trebuie să fug. Vorbim mai târziu.

Aud telefonul închizându-se cu un declic, lăsându-mă cu ochii ațintiți asupra lui Ashton care lovește absent cu piciorul frunzele căzute pe alee.

Ridică privirea spre mine și se întunecă la față.

— Ce este?

Mă uit la telefon și, după aceea, înapoi la el. Sesizez nesiguranța din glasul meu când îi transmit:

— Connor vrea să îi cunosc părinții.

Știu de ce îi spun lui Ashton. Vreau să știu ce părere are el în privința asta.

El ridică din umeri, lăsându-se distras de o blondă care trece pe lângă el.

— Hei! mă răstesc eu la el, privindu-l încruntată. Sunt chiar aici, lângă tine!

Ashton își pleacă fruntea și oftează.

— Ce vrei să spun, Irlandezo?

Își ridică privirea spre mine cu un zâmbet resemnat din care străbate o durere ușor voalată pe care o ascunde față de majoritatea celorlalți oameni, spunându-mi:

— Să îi cunoști părinții. Probabil că are sens.

Face o pauză strângând din buze.

— Tu și Connor sunteți împreună.

Aud cuvintele nerostite de parcă le-ar zbiera. *Tu și cu mine nu suntem.*

— Și dacă nu aș fi cu el? Ar conta pentru tine?

Este aceeași replică pe care mi-a dat-o el de câteva ori. Acum mi-a venit și mie rândul.

Ashton își ridică mâinile și le duce la ceafă. Închide ochii și își dă capul pe spate, spre cerul albastru de toamnă răcoroasă. Iar eu aștept în liniște, privindu-l, ochii mei memorând trăsăturile gâtului său, luptându-mă împotriva dorinței de a întinde mâna și a-i atinge pieptul, pentru a împărtăși din nou cu el acel moment de intimitate.

Își lasă jos brațele și își coboară privirea spre mine, cu fălcile vizibil încordate. Oftând din nou din rărunchi, îmi zice:

— Crezi că te descurci să ajungi singură de aici până la cămin?

Îmi mușc buzele în timp ce simt cum mi se pune o gheară în gât. Îmi cobor privirea spre cărțile mele.

— Sigur că da. Mulțumesc, Ashton.

Deschide gura să spună ceva, dar se oprește. Văd cum clatină imperceptibil din cap, de parcă s-ar avertiza singur.

— Ne mai vedem noi.

Se întoarce cu spatele și pleacă.

Capitolul șa isprezece

■ ■ ■

MEDIOCRITATE

„Bine” cu minus.

Clipesc de câteva ori, apropiind lucrarea de ochi ca să fiu sigură că nu halucinez.

Nu. E tot acolo, în partea de sus a lucrării mele la examenul parțial de chimie, în toată gloria lui roșie și hidoasă.

Primul meu calificativ din colegiu la un examen parțial și este aproape „Suficient”. Nu am avut niciodată alte calificative decât „Excelent”.

Niciodată.

Înghit în sec o dată, de două ori, de trei ori și simt cum mă cuprinde un val de greață și sângele îmi năvălește în urechi, iar inima îmi bate neregulat. Poate că nu sunt făcută pentru Princeton. Știu că nu am învățat atât de serios pe cât ar fi trebuit să o fac, fiind cu mintea împrăștiată. Tatăl meu avea dreptate. Băieții sucesc mințile fetelor deștepte. Ori asta, ori mi-am omorât celulele mele nervoase deștepte cu băutura. Și nu am rămas decât cu celulele idioate cărora le place să chicotească și să fie gădilate — OK, acolo, jos — în mașini.

Mă reped spre ușă, trecând de ceilalți studenți care ies, picioarele mele mișcându-se cât se poate de repede, dar fără să fugă de-a binelea. Dau buzna afară în ploaia mărunță și rece, și mă sforțez să

încetinesc pasul deoarece mă săgetează o durere în gleznă. Am să mi-o luxez din nou dacă nu sunt atentă.

Sună telefonul. Fără doar și poate. Connor mă sună întotdeauna la ora asta, fiindcă termină cursurile. Nu vreau să îi răspund, dar o fac oricum.

— Bună, scumpo. Ce s-a întâmplat?

— Am picat la parțialul de chimie!

Mă străduiesc să îmi pun stavilă lacrimilor care îmi înoată în ochi. Nu vreau să plâng de mama focului aici, în mijlocul tuturor.

— Pe bune? Ai picat?

Șocul din tonul său este absolut evident.

— Ei bine... aproape! balmăjesc eu cu respirația întretăiată.

— În regulă. Calmează-te, Livie, mi se adresează Connor cu o voce stăpână pe sine. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Trag de câteva ori aer în piept ca să mă calmez ca apoi să îi spun cu glas șoptit:

— Am luat un „Bine” cu minus.

Connor respiră teribil de ușurat.

— Chiar că m-ai speriat, Livie! Nu-ți face probleme! Am avut și eu câteva note mediocre în primul an. Nu-i nimic.

Scrâșnesc din dinți. *Cum să nu fie nimic!* Îmi vine să urlu. Este primul meu calificativ prost. De când mă știu. Și, încă, la una din materiile la care excelez! După apăsarea pe care o simt în piept, încep să cred că am făcut un mic accident cerebral la vârsta de optsprezece ani.

— Te vei descurca mai bine data viitoare, Livie. Ești deșteaptă.

Îmi sug buza inferioară în timp ce dau afirmativ din cap în telefon.

— Mda, așa e.

— Te simți mai bine?

Nu.

— Sigur că da. Mulțumesc, Connor.

— Bun, în regulă.

Sunetul devine înfundat și îl aud pe Connor strigând pe cineva...

— Vrei să te duc cu mașina? Bine...

Apoi mi se adresează din nou mie:

— Trebuie să plec. Avem un antrenament suplimentar astăzi.

Antrenorul ne-a amenințat că oricine întârzie va alerga cincisprezece kilometri prin ploaie.

— Bine.

— Vorbim mai târziu, Liv.

Telefonul se închide cu un declic.

Nu mă simt mai bine. Deloc. De fapt, mă simt parcă și mai rău.

Mă îndrept spre camera mea de cămin cu capul plecat, lupându-mă cu lacrimile și cu nodul din gât care tot crește. Connor are încredere în mine în mod automat — ca toți ceilalți. Nu înțelege că acest aproape „Suficient” are o foarte mare importanță pentru mine? Ce se întâmplă dacă *nu sunt în stare* mai mult de atât? Dacă acesta este începutul sfârșitului?

Și, până să ajung acasă, nu îmi mai pasă cine îmi vede fața mânjită de lacrimi. Știu că aș putea să îl sun pe doctorul Stayner, dar el iar se va lega de părinții mei și nu am chef să îi aud teoriile azi. Ar trebui să o sun pe Kacey, dar... nu pot. După tot ceea ce a făcut ca să îmi înlesnească accesul aici, nu vreau să o dezamăgesc.

Așa că mă bazez pe singurul lucru pe care îl pot face acum — o terapie cu înghețata de ciocolată Ben & Jerry's pe care tocmai a pus-o Reagan în congelatorul mini-frigiderului nostru. Partida mea de autocompătimire este completă atunci când mă schimb în pijama, îmi strâng părul la spate și mă târăsc sub pătură ca să privesc în gol la nenorocita de lucrare care zace pe jos. Îmi trece prin cap să îi dau foc, dar am auzit că senzorii de fum sunt ultrasensibili.

Mă mai așteaptă încă două casolete de înghețată după ce o dau gata pe prima. Am hotărât să mănânc până crăp. Ajung la jumătatea primei casolete în mai puțin de cinci minute — Reagan o să mă omoare — când aud o bătaie în ușă.

Nu o bag în seamă. Orice persoană cu care aş dori să stau de vorbă este la antrenamentul de canotaj. Aproape că urlu: „Pleacă!” dar în acest caz, persoana respectivă ar şti că sunt acasă. Aşa că păstrez tăcerea lingând linguriţa pe care o am în mână. Bătăile în uşă nu încetează totuşi. Continuă iar şi iar şi iar până când sunt sigură că doctorul Stayner se află de cealaltă parte a uşii, onorându-şi mai devreme promisiunea făcută.

Scoţând un geamăt, mă rostogolesc jos din pat şi mă clatin pe picioare cu linguriţa în gură şi casoleta în mână până ajung la uşă, pe care o deschid la perete.

Este Ashton.

Rămân cu gura căscată şi linguriţa îmi zboară de îndată afară. Are reflexe rapide însă, deoarece o prinde înainte de a ajunge pe jos.

— Ce cauţi aici?

Văd că este îmbrăcat în pantaloni de trening şi tricou. Se presupune că ar trebui să fie la antrenament.

Mă ocoleşte, intră în cameră şi îmi şopteşte aruncând o privire cu subînţeles casoletei din mâna mea:

— Te salvez de *obezitatea tipică de colegiu*¹.

Închid uşa după mine.

— Nu ai antrenament?

— Ba da. Ce faci?

Mă târăsc spre pat, mormăind:

— Mănânc îngheţată în pat îmbrăcată în pijama. Pe întuneric. Evident.

Ashton se duce să aprindă o mică veioză de birou, care aruncă o lumină plăcută şi confortabilă în cameră.

— Connor mi-a spus că ai luat-o razna din pricina parţialului?

Cuvintele lui mă aduc din nou cu picioarele pe pământ şi buza inferioară începe să îmi tremure. Nici măcar nu sunt în stare să îi

¹ Afecţiune specifică studenţilor, care se îngraşă datorită alimentaţiei defectuoase sau a incapacităţii de a-şi găti.

spun. Așa că îi indic doar chestia de pe jos și las litera hidoasă să vorbească în numele meu.

Se apleacă să o ridice, iar eu simt că nu mai am aer, în timp ce mă holbez de-a dreptul la fundul lui. Nu îmi pasă dacă mă prinde asupra faptului. Ar putea adăuga „perversă” sub „ratată” pe lista de lucruri care mă definesc.

— Rahat, credeam despre tine că ești un super-geniu, Irlandezo.

Asta îmi pune capacul. Lacrimile încep să îmi șiroiască în voie pe obraji, fără să le pot controla.

— Of, Doamne, Livie. Glumeam! Iisuse!

Își vâra lucrarea la subraț și își întinde mâinile lui enorme ca să îmi cuprindă bărbia, degetele lui mari ștergându-mi cu blândețe lacrimile.

— Chiar că plângi mult.

— Ar trebui să pleci, îi spun eu printre suspine, știind că sunt gata să mă pun pe plâns urât de tot și mai degrabă m-aș îngropa de vie decât să îl las pe Ashton să mă vadă în halul ăsta.

— Hei!

Două mâini ca niște menghine se așază pe umerii mei.

— Oprește-te! Nu lipsesc de la antrenament ca să mă dai tu pe ușă afară! Vino încoace.

Îmi ia casoleta de înghețată din mână și o așază pe masa de toaletă. Își pune mâinile pe talia mea și mă ridică în patul de sus.

— Fă-te comodă, mă îndeamnă el, după care înșfacă casoleta și urcă scara.

— Nu cred că o să ne țină pe amândoi, mormăi eu printre hohote de plâns în timp ce el se strecoară lângă mine, împingându-mă mai la perete.

— Ai fi surprinsă dacă ai afla cât de rezistente sunt paturile astea.

Zâmbetul lui enigmatic îmi dă de înțeles că nu mi-aș dori să aflu detaliile. Așa că rămân tăcută în timp ce el trage pătura peste noi, potrivește toate pernele, ca să le pună sub el, apoi își strecoară

cu forța brațul sub capul meu, astfel încât să mă cuibăresc cu fața la el, cu capul pe pieptul lui.

Nu rostește niciun cuvânt. Stă doar acolo în liniște, degetele lui descriind cercuri leneșe pe spatele meu, dându-mi astfel ocazia să mă calmez. Închid ochii și ascult ritmul inimii lui — lent și egal și terapeutic.

— Nu am mai avut niciodată un „Bine” cu minus. Nu am avut decât „Excelent”.

— Niciodată?

— Niciodată. Nici măcar o dată.

— Sora ta avea dreptate. Ești prea a dracului de perfectă.

Vorbele lui mă fac să mă încordez.

— Glumeam, Irlandezo.

Oftează.

— Știu că nu mă crezi, dar nu trebuie să fii perfectă. Nimeni nu este perfect.

— Nu sunt, încerc doar să fiu... remarcabilă, mă pomenesc eu șoptind.

— Cum?

Oftez.

— Nimic. Doar...

Ceva ce obișnuia să spună tatăl meu.

— Și dacă nu mă opresc aici? Dacă încep să iau calificative proaste unul după altul? Dacă nu pot să intru la medicină? Ce mă voi face atunci? Cine voi fi eu?

Încep din nou să îmi ies din minți.

— Vei fi tot tu însăși. Și crede-mă, vei fi întotdeauna remarcabilă.

— Nu pot!

Îmi îngrop fața în pieptul lui.

— Ai avut vreodată vreun eșec?

— Nu, și asta fiindcă sunt genial, mai ții minte?

Mă strânge cu brațul în jurul taliei ca să îmi dea de înțeles că mă tachinează.

— Am avut niște calificative de „Bine”. Chiar și un „Suficient”. Statisticile notelor la examen pot fi un dezastru.

Adună o linguriță de înghețată topită și o bagă în gură.

— Ai primit și rezultatele de la celelalte teste?

Scutur din cap pe pieptul lui, în chip de răspuns.

— Și cum te simți în privința lor?

— Până astăzi, nu prea mi-am făcut griji. Dar acum...

Mâna mea își croiește drum ajungând pe după umărul lui, din dorința de a fi mai aproape de el, de a mă lăsa învăluită de sentimentul de securitate pe care mi-l oferă, chiar dacă e ceva numai temporar.

— Teribil. Îngrozitor. Dacă am obținut un calificativ atât de slab la materia mea preferată, atunci am picat cu siguranță la engleză.

— Ei bine...

O altă linguriță de înghețată dispare în gura lui.

— Ai schimbat cumva felul de a te pregăti pentru aceste examene față de trecut? Ai învățat?

— Sigur că am învățat, îl reped eu.

— Ușurel.

Îl aud cum înghite în sec zgomotos.

— Te-a... distras ceva?

Închid ochii și răspund în șoaptă:

— Da.

Urmează o pauză lungă, înainte ca el să mă întrebe:

— Ce anume?

Tu. Nu pot să spun asta. Nu este vina lui Ashton că hormonii și inima mea au făcut ravagii în mintea mea.

— Multe lucruri.

Mâna mi se mută absentă de pe pieptul lui ca să se așeze pe locul unde se află tatuajul său. Unde se află cicatricea.

Simt în obraz cum mușchii lui Ashton se încordează în mod automat.

— Ți-am spus doar că vreau să uiți de treaba asta.

Vreme îndelungată, nu aud nimic altceva decât bătăile inimii lui pe când degetele mele mai întâi trasează, apoi se freacă de acel loc de pe pieptul lui, memorând fiecare cută. Este suficient de liniștitor cât să mă facă aproape să adorm.

— Tatăl Danei este un client important al tatălui meu și atâta timp cât o fac pe ea fericită, și tatăl ei este fericit.

Mâna mea ezită o clipă la auzul numelui ei, în timp ce simt un junghi de vinovăție în stomac. Dar mă străduiesc să o pun din nou în mișcare și să îmi mențin respirația într-un ritm constant.

— Dacă tatăl ei este fericit, atunci *asta* îl face fericit și pe tatăl meu. Și dacă este fericit...

Îmi spune toate astea de parcă ar avea vreun sens anume. Și chestia asta îmi dă de înțeles că acel om — tatăl lui — l-a abuzat pe când era doar un copil și încă mai deține controlul asupra lui, adult fiind.

Mâna mea se mișcă în continuare încet și șoptesc:

— Carevasăzică încă mai ești împreună cu ea... dar alegerea nu îți aparține.

— Pentru o relație aranjată, ea este perfectă. E drăgălașă și frumușică. Și locuiește departe.

Este imun la ea. Aud asta cu urechile mele. Încuviințează relația, dar nu are nici măcar un sentiment pentru ea.

— Ea știe despre acest aranjament?

Îi scapă un hohot de râs batjocoritor.

— Ea crede că ne vom căsători. Și dacă...

Își încleștează fălcile. Dar cred că știu încotro i se îndreaptă gândul. Dacă tatăl lui Ashton vrea ca fiul lui să se însoare cu ea... Mă trece un fior din ceafă în jos pe șira spinării, îmi învâluie coastele, mi se pune de-a curmezișul în gât și mă face să îngheț de spaimă. Dumnezeuule, cu ce îl are pe Ashton la mână?

Îmi agăț instinctiv trupul de al lui, lăsându-mă cu toată greutatea pe el. Îmi sucesc capul doar atât cât să îi plasez un sărut de simpatie pe piept. Sau mai degrabă un sărut de ușurare? Ușurată

că nu stric un cămin fericit, pentru că nu este nimic altceva decât unul iluzoriu?

— Nu poți să scapi de el?

— Voi scăpa, în cele din urmă. Vor trece luni, sau poate chiar ani. Nu voi ști decât atunci când se va întâmpla. M-am descurcat bine, totuși.

Face o pauză.

— Asta până când cea mai frumoasă fată de pe planetă mi-a ars un pumn drept în falcă.

Aproape că îmi scapă un chicotit pe gură.

— Ai meritat din plin asta, hoțule.

Hohotul lui de râs îmi vibrează în tot corpul.

— Nu am mai văzut vreo fată să tremure într-un așa hal în fața mea, îmbrăcat fiind pe de-a-ntregul, Irlandez.

— Taci din gură și dă-mi înghețata aia.

Mă ridic și mă întind după linguriță, dar brațul lui e atât de lung că îmi este imposibil să ajung până la ea.

— Cred că ți-ai făcut suficient rău pentru o singură noapte.

— Lasă-mă pe mine să fiu propriul meu judecător. Și de ce ai lipsit din nou de la antrenament ca să vii aici?

— Pentru că știam că mă așteaptă o puicuță pe cinste într-un pat supraetajat grozav și mânjită cu înghețată de ciocolată pe toată fața, pe deasupra.

Încremenesc locului. Ochii îmi cad pe tricou. Bluza mea veche de pijama din bumbac nu ascunde deloc faptul că nu port sutien. Și fața mea? Dacă e să mă iau după partea laterală a tricoului lui Ashton, aș zice că spune adevărul.

— Cât de rău este?

— Știi cum sunt dați clownii cu ruj de jur împrejurul buzelor...

Oh, Doamne, Dumnezeu!

Îmi înfig palma în plexul lui în timp ce mă ridic în picioare.

El își pune mâinile în jurul bicepsilor mei ca să mă oprească.

— Unde crezi că te duci?

— Să mă spăl pe față!

Într-o fracțiune de secundă, Ashton mă culcă cu spatele la saltea fără pic de efort, ținându-mi strâns încheieturile cu mâinile lui și imobilizându-mă sub greutatea lui.

— Hai să te ajut eu cu treaba asta.

Se apleacă spre mine și îmi trece vârful limbii ușor în jurul gurii mele, începând de sus, de la stânga la dreapta, trecând apoi jos, pe buza inferioară, de la stânga la dreapta, lingând cu delicatețe înghețata pe măsură ce avansează.

Dacă a existat vreodată vreo femeie de moravuri ușoare virgină, atunci cred că eu sunt aceea.

Cum de m-am băgat din nou în așa ceva? Închid ochii, simțind nevoia covârșitoare de a chicoti și de a urla cât mă țin bojocii în același timp. M-am trezit azi de dimineață, așa cum m-am trezit în fiecare dimineață de când l-am cunoscut pe Ashton, încercând să mă conving că trebuie să uit de el, să nu mă mai gândesc la el și să nu mă mai abat de la drumul pe care mi l-am propus. Și anume „încetul cu încetul” împreună cu Connor.

Și atunci, cum de am ajuns cu el în patul meu încercând să nu respir precipitat în timp ce Ashton îmi linge ciocolata de pe față, în vreme ce eu exersez propriile mele trucuri Jedi în minte ca să ajungem să repetăm noaptea noastră din mașină? Nu am scos nicio vorbă ca să îl opresc deși aş putea. Aş putea să îi spun să se oprească. Aş putea să îi spun că este un curvar. Aş putea să îi spun că mă face *pe mine* să mă simt ca o femeie ușoară.

Dar nu fac nimic din toate astea fiindcă nu vreau ca el să se oprească.

Scot un mic scâncet, iar el se trage ușor înapoi.

— Aproape că este mai bine, îmi șoptește, respirând ușor.

Se apropie de buzele mele, trecându-și limba de-a lungul buzei mele superioare, de la stânga la dreapta, apoi de-a lungul buzei inferioare, de la stânga la dreapta. Nu mă pot abține să nu îmi

întredeschid buzele ca să vin în întâmpinarea lui. Nu pot să mă abțin să nu-mi descătușez în mod automat limba, ca să îl ating.

Atunci el se dă înapoi și mă privește cu ochii aceia ai lui triști.

Cred că știu răspunsul, dar vreau să îl aud pe el spunându-l, așa că îl întreb:

— De ce ai venit? Adevărul.

Înghite în sec.

— Pentru că nu am putut suporta gândul să te știu supărată.

Dar...

Îl urmăresc din priviri cum își închide ochii și clatină din cap.

— Nu pot să continui așa cu tine, Irlandezo. Te voi răni.

Barba lui se freacă ușor de palma mea în timp ce îi ridic capul ca să îl pot privi din nou în ochi.

Și nu-mi pasă.

Nu-mi pasă de cuvintele lui. Nu-mi pasă de sentimentul de vinovăție pe care îl simt ca un junghi în stomac și nici de urletele din capul meu. Nu-mi pasă de băătăia internă pe care văd că o dă în sinea lui. Vreau să uit de toate incertitudinile crescânde din viața mea și vreau să îl fac să uite de debaralele întunecate și de benzile adezive și de curele și de închisoarea lui tăcută. Nu-mi pasă de nimic din toate astea în timp ce îmi las mâna să alunece pe după gâtul lui și îl trag înspre mine ca să îl sărut și apoi să îmi trec limba de-a lungul buzei lui inferioare. Ashton respiră precipitat și simt cum mușchii i se încordează sub atingerea degetelor mele în timp ce ezită, lovind cu pumnul perna de lângă capul meu în încercarea de a se împotrivi.

Nu vreau să se mai împotrivească deloc. Sunt disperată să îi revăd acea latură vulnerabilă. Simt nevoia să fiu din nou aproape de el. Vreau să îl fac să se simtă bine. Vreau ca *eu* să mă simt bine. Vreau pur și simplu să uit... de toți și de toate.

Așa mă simt când sunt împreună cu Ashton.

Ca și cum m-aș elibera.

Și de aceea îi susțin privirea și îi cer cu insistență:

— Ajută-mă să uit pentru o vreme.

Și atunci el nu mai ezită.

Se repede asupra gurii mele cu o înverșunare teribilă. Îi răspund la fel, sărutându-l de parcă aş avea nevoie de aerul din plămâinii lui ca să supraviețuiesc. Pe de o parte, îmi este frică. Simt asta în străfundurile ființei mele. Nu știu unde o să ducă treaba asta și nu știu dacă sunt pregătită pentru așa ceva.

Dar nu cred că am să-l opresc.

E ca și cum ar putea să-mi citească gândurile. Se desprinde din îmbrățișare și își coboară privirea spre mine șoptindu-mi:

— Noi nu o să... Nu o să facem nimic astăzi, Irlandez. Nu o să fac niciodată asta atâta timp cât nu sunt... liber.

Nu îmi scapă faptul că nu folosește cuvinte precum „regulat” în stilul lui caracteristic. Pe de altă parte însă, acum am lângă mine un Ashton atipic. Îl am lângă mine pe acel Ashton care se ascunde de restul lumii.

Închid ochii în vreme ce buzele lui îmi găsesc gâtul și mă minunez cât de moi și de puternice pot fi în același timp. Când ajung la omoplat, pieptul meu tresaltă. Ashton trage de bluza mea de pijama în sus apoi mi-o scoate peste cap cu ușurință. O azvârle pe jos, și se ridică suficient de mult încât să poată privi insistent pieptul meu dezgolit, făcând să îmi vibreze fiecare terminație nervoasă din sâni.

— În dimineața aceea când m-am trezit aici...

Aruncă o privire scurtă în sus și mă surprinde stând cu ochii pe el, ca după aceea să și-o coboare din nou.

— Eram gata să cad în genunchi și să te implor să ți-i dezgolești.

Îmi scapă un șuierat printre dinți când îmi cuprinde în mâini și îmi mângâie un sân, apoi pe celălalt, de parcă ar vrea să își întipărească în memorie forma, mărimea și senzația pe care i-o dau la pipăit. Degetul lui îmi mângâie un sfârc întărit și mă scutură un fior. Cu un mic geamăt, rămân fără suflare în momentul în care Ashton îl prinde în gură, limba lui mișcându-se în jurul lui cu

agilitate. Nu mă pot abține să nu îmi pun mâinile în jurul capului său și să îl trag mai aproape, scoțând un strigăt atunci când dinții lui îmi transmit un fior ascuțit până în străfundurile ființei mele.

Am observat că atunci când scot asemenea sunete, chiar și neintenționat, Ashton reacționează. De data asta, se desprinde de mine suficient de mult timp cât să își smulgă tricoul de pe el. În secunda când l-a scos, mâna lui a și plonjat sub mine ca să mă prindă de turul pantalonilor de pijama. Îi trage imediat jos de pe mine cu chiloți cu tot. În câteva secunde doar, sunt complet dezbrăcată și sfârcul meu este din nou în gura lui.

Îmi pun din nou brațele pe după gâtul lui și îmi reazem capul de pernă, savurând senzația de căldură intensă pe care mi-o dă trupul lui gol lipit de al meu și erecția lui împlântată în coapsa mea. Simt nevoia să mă întind și să i-o cuprind în mână, dar asta ar însemna să mă mișc și mă simt mult prea confortabil în clipa asta. Așa că stau liniștită încercând să îmi imaginez ce aș simți dacă Ashton ar pătrunde înăuntrul meu. Numai la gândul acesta, coapsele mele se relaxează și se tensionează în același timp și mă inundă valuri-valuri de umezeală.

Și în starea asta mă descoperă mâna lui Ashton când alunecă acolo jos.

— Ei drăcie, Irlandezo... îl aud mormăind și îl strâng și mai tare de după gât ca să îi apropiu și mai mult creștetul de al meu în timp ce îmi las capul pe spate și gem, mulțumind în gând profesorului pentru nota mea de rahat la chimie.

— N-o să meargă așa...

Ashton se rostogolește brusc jos din pat.

Mă cuprinde panica. Cred că am făcut ceva greșit. O să plece lăsându-mă așa?

— Ridică-te, Irlandezo.

Mă supun, iar el lasă să îi scape un geamăt în vreme ce îmi răsucesc trupul și îmi trage picioarele peste marginea patului, făcând o pauză ca să mă măsoare lung din priviri.

— Sprijină-te în spate pe coate.

Scot un icnet scurt, dar fac așa cum îmi cere. Cred că știu ce are de gând. Ashton face un pas înainte, nedezipindu-și ochii de ai mei în timp ce își așază mâinile sus pe coapsele mele.

— Chestia cu paturile astea nenorocite e că...

Simt forța exercitată în coapsele mele pe când Ashton îmi îndepărtează picioarele. Îmi țin respirația, încremenind pe loc.

Știu ce vrea să facă și sunt moartă de frică.

Dar Ashton se uită în continuare în ochii mei așa că nu îi rezist.

— ... este că nu sunt bune...

Dintr-o smucitură scurtă, mă face să ajung cu coapsele la marginea patului. Degetele lui urcă de-a lungul picioarelor mele pe care le înfășoară pe după umerii lui. El rupe contactul vizual cu mine pentru prima oară ca să înceapă să mă sărute pe interiorul coapsei, înaintând încetul cu încetul, respirația lui stârnindu-mi valuri ascendente de emoție.

— ... pentru chestii de-astea.

Icnesc în momentul în care limba lui mă atinge. La început nu mă simt deloc confortabil, fiind expusă astfel. Adică, fața lui Ashton să fie atât de intim apropiată de mine *acolo*, este, ei bine, intimidant. Dar e o senzație... uimitoare. Și cu limba lui expertă și cu degetele lui agile lucrând în tandem, încep să simt cum se produce acea senzație familiară, care mă face să uit de restul lumii. Îmi las capul pe spate, închid ochii și las să îmi scape un oftat tremurat în timp ce încerc să îmi întipăresc în memorie această senzație incredibilă. Trebuie să fie un semn pentru Ashton, fiindcă gura devine și mai febrilă și mâinile lui îmi strâng coapsele, trăgându-mă aproape de el.

Când valul e gata să mă lovească din nou, nu pot să nu îmi ridic capul și să îmi cobor privirea spre el. El stă cu ochii lipiți de mine și din ei răzbate senzația aceea ciudată de pace.

Și asta mă face să îi strig numele în gura mare.

Sunt moale ca o păpușă din cârpe când Ashton mă așază din nou pe pat. Mă învelește cu pătura, apoi își ridică brațele și se sprijină pe marginea patului.

— Vrei ca și eu să...?

Îmi mușc buzele în timp ce mă fac roșie ca focul.

Cu un zâmbet enigmatic, el îmi netezește părul de pe frunte.

— Am fost ocupat în ultimele câteva seri și am rămas în urmă cu un proiect. Ar trebui să mă duc să lucrez la el.

Închid ochii și savurez mângâierea degetului lui mare pe obraz, bucurându-mă nespus de această intimitate profundă care se formează între mine și Ashton. Și adorm pe loc.

■ ■ ■

Reagan se strecoară în cameră pe la unsprezece noaptea. Am apucat să mă îmbrac la un moment dat, dar încă mai stau întinsă în pat, cu fața îngropată în perna în care s-a impregnat mirosul apei de colonie a lui Ashton, rememorând la infinit după-amiaza petrecută cu el. Mă agăț cu dinții de posteuforia momentului, disperată să împiedic vinovăția și îndoiala și confuzia să îmi pătrundă înapoi în plămâni și să mă sufoce precum un vârtej de fum negru și gros.

— Bună, Reagan! Care mai e viața ta?

Ea se trănțește pe pat.

— Am fost dată afară din bibliotecă pentru că făceam prea mult zgomot.

Îmi scapă un hohot de râs.

— Și ce anume făceai cu prea mult zgomot?

Studiul individual la bibliotecă nu este o ocupație preferată a lui Reagan, la urma urmei.

— Studiam de una singură. Îți imaginezi, nu?

Chicotesc și știu exact de ce. Reagan are tendința de a vorbi cu glas tare atunci când studiază. Mie mi se pare o chestie drăguță, dar pentru majoritatea persoanelor este ceva supărător.

— Dacă ar ști ei...

Urmează o pauză, după care menționează în treacăt, ca un fapt divers:

— L-am văzut pe Connor acolo astă-seară.

— Ah, da?

Încerc să par cât mai senină și nepăsătoare în vreme ce *sentimentul de vinovăție resimțit, de fecioară târfă*, mă strânge ca o gheară în piept.

Socul patului scârțâie când Reagan se foiește sub mine.

— M-a întrebat cum te simți. Știi tu, din cauza notei proaste la parțial.

Oftez.

— Mă simt... mai bine.

— Bun.

Fac o pauză să trag adânc aer în piept. După care dau lucrurile pe față.

— Cred că s-ar putea să o rup cu Connor.

— Oh, da? Poate că ar trebui să aștepți până după weekend.

Se aude din nou un scârțâit și un foșnet de așternuturi, de parcă Reagan nu și-ar găsi locul.

Mi se pare ciudat că nu mă întrebă motivul, și că nu dă deloc impresia că ar fi șocată de afirmația mea. De ce nu? Eu *sunt* șocată. Dacă aș fi așternut pe hârtie tot ceea cred eu că ar întruchipa un bărbat ideal pentru mine, și apoi i-aș schița portretul, aș avea o pagină întreagă numai cu Connor.

— Vrea să îi cunosc părinții.

Cum pot să fac asta acum? Mama lui va ști! Mamele au un radar special pentru asemenea lucruri. Mă va pune la zid. Voi fi prima în care se va arunca cu pietre din istoria competițiilor de la Princeton.

— Atunci fă cunoștință cu părinții lui și după aceea desparte-te de el. Nu i-ai promis că te măriți cu el. Altfel te vei pune pe tine, dar și pe Connor, într-o situație teribil de stânjenitoare în ziua

competiției. Ca să nu mai vorbim că vei fi pusă oricum într-o situație stânjenitoare.

— De ce?

— Fiindcă o să fie și Dana acolo.

Numele acesta.... mă izbește ca un pumn în stern.

— Și ce dacă o să fie acolo? Nu este nimic între mine și Ashton.
Mincinoaso! Mincinoaso! Mincinoaso!

Urmează o pauză.

— Atunci e bine, fiindcă Ashton va fi oricum un om mort până mâine.

— De ce?

Mă cuprinde brusc panica.

— A chiulit de la antrenament azi. Tata a dat de urma lui. Probabil că încă mai face tururi de pistă și e tare frig afară.

Nu prea știu cum ar trebui să mă simt în privința asta. Vinovată, în mod categoric, deoarece este pedepsit din cauză că a fost cu mine. Dar... îmi apăs mâinile pe stomac în timp ce simt cum îmi plesnește inima de emoție. Știa că așa se va întâmpla și totuși a făcut-o.

Reagan vorbește în continuare.

— Și nu uita că este petrecerea de Halloween după aia. Nu cred că ai vrea să se ajungă la chestii super penibile. Doar tu și Connor nu v-ați culcat împreună încă... nu-i așa?

— Așa e... Vine și Dana la petrecere?

— Nu. L-am auzit pe Ashton spunând că își vizitează familia în Queens.

Respir ușurată.

— Oricum, uite care e părerea mea. Mai așteaptă o săptămână până să îi dai papucii băiatului tău frumos.

Oftez.

— Mda, așa cred că voi face.

Ce mai contează încă câteva zile de vinovăție ce mă seacă la inimă precum o rană purulentă? De fapt, este o idee bună. Să mă

autopedepsesc. O merit. Mă întorc pe o parte, mintea mea fiind epuizată de atâtea gânduri.

— Noapte bună, Reagan!

— Noapte bună, Livie!

Altă pauză.

— Hei, Livie?

Reagan își dregе glasul de câteva ori într-un fel în care îmi dă de înțeles că se străduiește să nu izbucnească în râs.

— Data viitoare poți, te rog, să atârni șoseta roșie de clanță ca să mă avertizezi?

■ ■ ■

— Sunt frumoși, șoptesc eu.

Stau ghemuită în pat cu un buchet de iriși mov în mână și cu Connor la telefon. *Și nu-i merit. Nici pe tine.*

— Mi-am adus aminte că mi-ai spus că îți plac irișii. Nu este sezonul lor toamna, știai asta?

Zâmbesc, și lacrimile îmi șiroiesc pe obraji. Tata obișnuia să îi facă o surpriză mamei aducându-i un buchet de iriși mov în fiecare primăvară. Cu excepția faptului că nu era chiar o surpriză deoarece o făcea în fiecare vineri seara, să spunem cinci săptămâni la rând — atâta timp cât era sezonul lor. De fiecare dată, totuși, pe chipul mamei apărea un zâmbet larg și își făcea vânt din pricina emoției, de parcă ar fi cerut-o de nevastă. Kacey și cu mine obișnuiam să ne dăm ochii peste cap și să imităm reacția exagerată a mamei.

Iar acum, amintirea irișilor mov va fi legată de trădarea mea.

— Știu că nu este.

Asta înseamnă că el a cheltuit o sumă astronomică, fie că au fost aduși din import, fie că au fost cultivați special, la comandă.

— Cu ce ocazie?

— Oh...

Connor face o pauză și îmi imaginez cum se sprijină de blatul mesei din bucătărie.

— Voiam doar să știi că mă gândesc la tine și că nu trebuie să îți faci griji din pricina calificativului.

Înghit în sec.

— Mulțumesc.

Calificativul cu pricina. După acel „*Bine*” cu minus, am primit și celelalte rezultate la examenele mele parțiale. „*Bine*”. Toate cu excepția celui de literatură engleză, la care am primit „*Foarte bine*”. Profesorul chiar a făcut un mic comentariu în care a spus că i-a plăcut cum am abordat subiectul complex. A făcut să pară că acel „*Foarte bine*” este un lucru bun. Părerea mea despre dilema morală cu care se confruntă personajele din romanul *La răscruce de vânturi* și alegerile lor l-a fascinat, după toate aparențele. Poate tocmai faptul că nu mai sunt în stare să îmi înțeleg propria moralitate mă determină să fac observații interesante asupra situațiilor critice în care se află alte persoane. Am senzația că am intrat într-o zonă crepusculară ciudată unde tot ceea ce știam s-a întors cu susul în jos. M-a bătut gândul să îi trimit un mesaj lui Ashton ca să îi dau de știre că am nevoie de el ca să mai îmi ridice puțin moralul, dar am rezistat tentației.

— Părinții mei abia așteaptă să te cunoască mâine.

Închid ochii strâns și îl mint.

— Și eu.

Capitolul șaptesprezece

■ ■ ■

31 OCTOMBRIE

Doctorul Stayner a emis cândva ipoteza că toți oamenii ajung să trăiască o zi definitorie pentru ei, care prefigurează evoluția lor ca persoană și le trasează calea pe care o au de urmat. Mi-a mai zis că acea zi fie îi va călăuzi, fie îi va bântui până la ultima lor suflare. Am ripostat spunând că avea o viziune mult prea dramatică asupra vieții. I-am spus că nu îl credeam. De parcă, până în acel moment, o persoană ar fi o bucată maleabilă de lut — care nu face nimic altceva decât să stea și să aștepte să fie trecut prin foc pentru a-și solidifica acele trăsături care țin de identitatea sa, de stabilitatea sa. Sau de instabilitatea sa.

O teorie destul de neverosimilă. Și asta venind din partea unui profesionist în medicină.

Poate că are dreptate, totuși.

Privind acum în urmă, cred că aș putea fi de acord că ziua în care am trecut prin foc a fost aceea în care părinții mei au murit.

Dar ziua de 31 octombrie este ziua care a zguduit totul din temelii.

■ ■ ■

— Am de gând să mă îmbăt rău de tot diseară! mă anunță Reagan cu brațele ridicate în aer și cu capul dat pe spate, bucurându-se de căldura soarelui.

Nu îi pasă că stăm la linia de sosire înțesată de spectatori, așteptându-i pe băieți să coboare din barca câștigătoare. Reagan m-a avertizat că este o competiție importantă, dar tot am fost surprinsă când am aflat că peste patru sute de bărci vor lua startul azi.

— Și cu ce diferă față de orice alt weekend? o tachinez eu, strângându-mi jacheta pe mine.

În cei trei ani petrecuți în Miami m-am simțit o răsfățată după clima rece din nord în care am crescut. Faptul că acum suntem pe la jumătatea dimineții și stăm pe malul râului nu face decât să fie și mai răcoare.

— Ce vrei să spui? E cu totul altceva. Avem parte de o săptămână fără cursuri și petrecerea de diseară o să fie de pomină.

Țopăie de încântare, scoțându-și la iveală gropițele ei încântătoare de sub ochi, coada ei de cal blondă ca spicul grâului săltând odată cu ea.

— Și am cel mai grozav costum de asistentă medicală obraznică.

Nu pot decât să clatin din cap. L-am văzut deja. *Este* drăguț și, în mod cert, obraznic. Și absolut nerealist. Grant nu va ști ce-a dat peste el.

— Tu te costumezi în chip de școlăriță obraznică, nu-i așa?

După toate aparențele tema pentru costumația fetelor trebuie să conțină cuvântul „obraznică” — ideea lui Grant și a lui Ty. Din nefericire, sunt sigură că aș fi ciudata petrecerii dacă nu mă conformez.

— Cu partea cu școlărița mă descurc. Nu și cu partea obraznică însă.

Reagan mi-a văzut fusta plisată — cea pe care am purtat-o în ziua în care Ashton m-a dus la spital — și a hotărât să îmi completeze costumele, venind acasă cu jartiere, ciorapi cu portjartier și pantofi roșii cu toc cui. Cu cât se încheie mai repede weekendul ăsta, cu atât pot să mă dezbar mai curând de sentimentul de vinovăție care mă sufocă. Dar Reagan nu vrea să audă nimic din toate astea.

Se întoarce și se uită la mine cu ochi blânzi de cățelandru, aceea privire pe care, de obicei, i-o rezervă lui Grant.

— Să nu îndrăznești să mă lași baltă, Livie. E Halloween!

— Ăă... nu știu. Am chestia asta, apoi sesiunea de voluntariat.

Ca să nu mai pomenesc că abia dacă am pus geană peste geană în ultimele patru nopți, mintea mea refuzând să se odihnească, stomacul meu refuzând să se calmeze. Spaima — asta mă sfășie pe dinăuntru. Spaima că o să-i cunosc pe părinții lui Connor, spaima că o să îl văd pe Ashton împreună cu dulcea și inocenta lui prietenă.

Spaima că o să dau cu ochii de tatăl lui Ashton.

Nici măcar nu știu dacă va veni și el; nu l-am întrebat. Dar numai la gândul acesta simt cum mă ia cu greață. Puține sunt lucrurile care mă incită la violență. Să îi rănești pe cei la care țin este unul dintre ele. Să rănești un copil este un altul. El le-a făcut pe amândouă. Oare dacă îl atac pe tatăl lui Ashton, reușesc să evit definitiv să fac cunoștință cu părinții lui Connor?

— Relaxează-te, mă îndeamnă Reagan, împungându-mă ușor cu trupul ei. Le spui: „Bună ziua, încântată de cunoștință și la revedere”. Și cu asta ai încheiat povestea.

— Și pe urmă ce mă fac, Reagan? Cum o rup cu el? Că doar nu a făcut nimic rău ca să am de ce să îl acuz.

Nu îmi stă în fire. Simt un gust amar în gură. Voi fi nevoită să îl privesc drept în ochi și să *îl rănesc*. Pot evita partea asta? Nu au trecut decât vreo două luni. Care este eticheta? Poate că aș putea să o fac prin intermediul unui e-mail... Kacey ar fi persoana cea mai potrivită pe care să o întreb, dar, având în vedere că nu i-am spus nimic până acum, ar însemna să mă confrunt o după-amiază întreagă cu un tir întrebări la care nu sunt încă pregătită să răspund și cu fapte pe care nu sunt dispusă să le recunosc.

— Livie!

Mă întorc și dau cu ochii de Connor, îmbrăcat în maiou alb cu portocaliu mulat pe corp și pantaloni scurți negri — uniforma

echipei —, făcându-și loc prin mulțime cu un zâmbet radios. Se șterge cu prosopul de sudoarea care îi sclipește pe piele.

Respir adânc să mă calmez. *Poți să faci asta. Doar ai grijă să fii tot timpul amabilă cu el.* Încă vreo câteva zile până când o să îi smulg inima din piept și o să i-o calc în picioare.

— O îmbrățișare?

Îi zâmbesc strâmbând din nas și îmi îndepărtez umărul de el. Și asta nu e nicio prefăcătorie. Un Connor transpirat nu este deloc atrăgător. El râde pe înfundate și mă sărută pe frunte în schimb.

— Bine. Mai târziu, poate. Ce zici de cursă?

— A fost extraordinară.

I-am urmărit pe băieți cu pumnii încheștați în timp ce vâsleau spre victorie — cu mișcări sincronizate, puternici, grațioși.

— A fost. Cercetând din priviri marea de capete, îmi spune: Mă întorc repede. Rămâi pe loc. Da?

Un nor îi întunecă fruntea.

— Ești bine? Nu ai prea părut în apele tale în ultima vreme.

Imediat mă sforțez să îi surâd.

— Sunt bine. Doar... un pic agitată.

Mă ridic pe vârfuri să îl sărut ușor pe buze.

Ochii lui verzi strălucesc amuzați.

— N-ai de ce. Or să se îndrăgostească de tine. Rămâi pe loc.

În multe privințe, sunt mai îngrijorată de treaba asta decât de mama lui ațintindu-și un deget acuzator în direcția mea strigând: „Târfo!” în fața a o mie de oameni.

Îi urmăresc silueta zveltă croindu-și drum prin mulțime.

Ca apoi să mă întorc și să îl caut din priviri pe bărbatul meu impunător și frumos. Îl văd aproape instantaneu. Este imposibil de ratat. Părul lui transpirat este dat pe spate, căzându-i în diferite unghiuri în jurul feței. Are mușchii încordați din pricina efortului recent. Pielea îi este acoperită de un strat lucios de sudoare, la fel cum era a lui Connor. Îmi dau seama că nu aș ezita nicio secundă să mă arunc în brațele lui, totuși.

Iese din apă cu un prosop în jurul gâtului, ștergându-se de sudoare. Când își ridică ochii îmi surprinde imediat privirea și îmi taie respirația în următoarea secundă. Nu l-am mai văzut de câteva zile și corpul meu gravitează instinctiv înspre el.

Îi zâmbesc cu gura până la urechi și îi schițez din buze fără glas: „Felicitări!”

El dă scurt din cap.

Ca după aceea să se întoarcă și să se îndrepte spre blonda frumoasă care îl așteaptă pe margine împreună cu un grup de oameni. O urmăresc pe Dana cum se repede spre el, zâmbind fericită. Fără nicio ezitare, el își pune brațul pe umărul ei și îi zâmbește de parcă nu ar mai exista nimeni altcineva pentru el pe lumea asta. De parcă nu aș fi chiar aici, la câțiva metri distanță, privindu-i.

Chiar dacă între ei este sau nu o relație adevărată, îmi reamintesc că Ashton nu este al meu. Niciodată nu a fost al meu.

Și probabil că nu va fi niciodată al meu.

Pe moment simt că nu mai am aer.

Ochii mă ustură și fac eforturi să nu dau frâu liber lacrimilor — lacrimi pe care nu am dreptul să le vărs — înghit nodul care mi s-a pus în gât și îmi îndrept atenția către cuplul mai în vârstă care este cu ei. Deduc imediat că este vorba despre părinții Danei — au prea multe trăsături în comun ca să nu fie așa. Ea butonează telefonul cu o mutră plictisită, dând de înțeles că a fost adusă aici împotriva voinței ei și că abia așteaptă să plece. Lângă ea se află un bărbat mai în vârstă, bine îmbrăcat și atrăgător, cu șuvițe argintii în păr.

— Acela este tatăl lui Ashton, îmi șoptește Reagan în timp ce îl privesc cum îi întinde lui Ashton o mână cam rigidă.

Ashton i-o strânge imediat, plecându-și capul în același timp, din câte văd eu.

Îl studiez pe bărbat, căutând semnele diavolului din el, ale jugului pe care l-a pus de gâtul fiului său. Nu văd nimic. Dar știu că nu are niciun sens fiindcă am văzut dovada. Am văzut cicatricile,

cureaua, resemnarea și durerea din glasul lui Ashton de puținele ori când le-a lăsat să se întrevadă. Dar zâmbetul acestui bărbat nu i se reflectă și în ochi. Remarc treaba asta.

Mă uit când la el, când la tatăl Danei și mă întreb cum a decurs conversația dintre ei. Știe tatăl Danei că fiica lui este folosită drept paravan, fără să se țină cont de sentimentele lui Ashton?

Reagan mă freacă cu mâna pe spate.

— E un ticălos, Livie. Un ticălos ridicol de sexi și de melancolic, căruia până și mie mi-ar veni greu să îl refuz dacă m-ar face să țip așa...

Mă văd nevoită să îmi întorc privirea de la Ashton în timp ce obrazii îmi iau foc din pricina amintirilor. După cum m-a tot tachinat, am dedus repede că Reagan a picat în cameră tocmai în momentul culminant. Ea oftează.

— Nu e nimic care să merite dincolo de treaba asta. Așa este el. Îi place să-și bată joc.

Are ea dreptate, oare? *Nu pot să continui așa, Irlandezzo.*

Am picat ca proasta în plasa lui Ashton? Dacă gândesc cu inima, totul îmi spune că răspunsul este nu. Dar dacă gândesc cu capul... E o întreagă harababură, și nu ar trebui să fie. Am un tip minunat care își aduce părinții să facă cunoștință cu mine în vreme ce eu mă lupt să nu vărs lacrimi pentru un tip care mă face să îmi pierd controlul, toată sensibilitatea. Care *mă rănește*.

— Gidget!

Glasul puternic al lui Grant care o strigă pe Reagan mă smulge o clipă din tumultul meu interior ca să îl văd cum o înșfacă din spate, cuprinzând-o cu brațele lui lungi și zvelte într-o îmbrățișare feroce.

Ea chițăie și se răsuțește ca o zvârlugă ca să își agațe brațele scurte de gâtul lui.

— Potolește-te! Tati e pe undeva prin apropiere.

Îi depune o sărutare pe obraz.

Ca la un semn, glasul bubuitor al tatălui lui Reagan se face auzit din spate:

— Grant!

Reagan se desprinde iute din brațele lui, făcând ochii mari pentru o fracțiune de secundă.

— Rahat, bombăne ea, îndepărtându-se de Grant, înainte ca silueta impunătoare a lui Robert să își facă apariția lângă el.

Bătându-l pe umăr pe Grant, îi spune:

— Grozavă cursă, băiete.

— Mulțumesc, domnule antrenor.

Grant afișează un zâmbet de nătarău, marcă proprie, dar observă că nu îi poate susține privirea lui Robert, ochii lui alunecând rapid spre mulțime.

Chiar dacă Robert bagă de seamă nervozitatea lui Grant, nu lasă să se întrevadă nimic.

— Te caută Ty.

Arătându-i cu mâna spre apă, adaugă:

— Acolo, jos.

Departe de fiica lui.

Grant îl salută și se răsucește pe călcâie, dispărând în mulțime.

— Domnișoară... începe Robert, împreunându-și amenințător sprâncenele când o privește pe fiica lui.

Ea își azvârle brațele în jurul burții lui proeminente.

— Grozavă cursă, tati! Mă duc să o caut pe mami!

La fel ca un copil mic aflat în mijlocul mulțimii, ea își face loc cu ușurință printre oameni, dispărând cu totul până când să apuce tatăl ei să scoată vreo vorbă, drept care clatină din cap în direcția ei.

— Mă întreb cât va mai dura până când o să recunoască în fața mea că sunt împreună.

Rămân cu gura căscată și cu ochii măriți din pricina șocului. Mă testează? Vrea să vadă dacă îi confirm suspiciunile?

— Oh, să nu îi spui că știi, îmi spune el pe un ton rugător, clătinând din cap. Atâta vreme cât e convinsă că nu-l aprob pe Grant va rămâne cu el.

Trebuie să strâng din buze ca să nu izbucnesc în râs. Îmi dau seama de unde moștenește Reagan talentul disimulării.

— Ei, și cum ți s-a părut cursa, Livie?

— Palpitantă, domnule.

Zâmbește.

— Nu-i așa? Acum trebuie să scot untul din băieții ăștia la antrenamentele de peste iarnă ca să îi pregătesc pentru sezonul de primăvară.

Aud o voce din mulțime strigându-l pe antrenor. Ridică o mână în chip de răspuns și oftează.

— Nu ai timp deloc să te plictisești într-o zi competițională...

Se întoarce cu spatele spre mine, zâmbetul de pe chipul său fiind înlocuit de o mină serioasă.

— Ah, și să nu uit...

Își duce mâna la buzunar de unde scoate un plic micuț și simplu.

— Speram să dau de tine aici.

Îl deschid încet, împreunându-mi sprâncenele de nedumerire, și din el cade o poză. Este, în mod evident, o poză veche, după calitatea imaginii. Un cuplu de tineri stând sprijiniți de un copac, băiatul cuprinzând-o pe fată cu o mână pe după umeri. Ea stă cu capul ei încununat de un păr negru ca pana corbului rezemat de pieptul lui și amândoi zâmbesc spre obiectivul aparatului de fotografiat.

Mi se taie respirația.

Sunt părinții mei.

Rămân fără grai preț de o clipă, răstimp în care îmi duc mâna iute la gură, privind insistent cele două chipuri pe care mi le amintesc și care sunt totuși noi pentru mine.

— De unde ați...

Glasul mi se frânge.

— Am cutii peste cutii cu poze vechi din timpul școlii care zac în mansardă. Mi-am tot propus de ani de zile să mă mai uit prin ele.

Nu sunt în stare să vorbesc.

— Mă gândeam eu că s-ar putea să am vreo poză mai veche cu părinții tăi, dar nu eram sigur. Mi-a luat o săptămână să le sortez.

— Ați făcut asta?

Îmi ridic privirea spre tatăl lui Reagan.

— Adică...

Lacrimile nu mai apucă să îmi împăienjenească ochii. Încep să curgă de-a dreptul.

— Mulțumesc. Nu am nicio poză de-a lor din colegiu.

El deschide gura. Surprind o urmă de ezitare.

— Știu, Livie.

Îmi trebuie o secundă doar ca să îmi dau seama.

O singură persoană știa de treaba asta.

Ashton i-a spus.

— Și nu eu am fost cel care a cotrobăit prin cutii, îmi spune el cu o voce egală, ridicând din sprânceană cu subînțeles.

Respir precipitat.

— Ashton?

După o clipă, Robert dă din cap.

— A știut imediat că erau ei. Este imposibil să nu îți dai seama de asemănarea dintre tine și mama ta.

Îmi cobor din nou privirea spre poză. Aș putea fi chiar eu la fel de bine acolo. *Ashton a făcut asta? Ashton și-a petrecut o săptămână cotrobăind printre pozele pline de praf ale cuiva, căutând-o pe asta, fără să știe măcar dacă exista? Pentru mine?*

— Nu știu multe despre băiatul ăsta, chiar și după trei ani. Nu prea e vorbăreț. Dar ceva îmi spune și că nu prea este ceea ce pare a fi.

Strânge ferm din buze.

— Și ceea ce știu este ceea ce văd. Le poartă foarte mult de grijă colegilor de echipă, îi împinge spre performanță, și ar face

orice pentru ei. Toți știu asta și îl respectă pentru acest lucru. Este un lider înăscut atât pe apă, cât și pe uscat. De aceea este căpitan. Cred că ar putea deveni un antrenor foarte bun cândva. Dacă ar vrea să facă asta.

Rămâne o clipă tăcut, cu ochi gânditori.

— E ca și cum... s-ar elibera de orice l-o fi ținând legat de pământ. Oricum, continuă Robert, întorcându-și din nou privirea spre mine, m-a rugat să nu îți spun despre treaba asta. Mi-a spus să inventez o minciună gogonată cum că am dat de ea din întâmplare.

Îmi zâmbește nostalgic.

— Dar eu am crezut că este bine să știi.

Îmi șterg cât de cât cu mâna lacrimile de pe obraji înainte ca vreuna să cadă pe fotografie și să o păteze. Îi șoptesc:

— Mulțumesc.

Robert îmi face cu ochiul.

— Și acum te rog să mă scuzi, dar trebuie să ajung la fata mea ca să ne facem niște poze împreună.

Se îndepărtează cu pași mărunți, mulțimea dându-se la o parte din calea lui ca să îi facă loc.

Râul, mulțimea, totul din jurul meu dispare în timp ce mă uit la micul dreptunghi din mâinile mele, trecându-mi degetele peste marginile lui, atingându-i pe oamenii din interior. Sunt atât de absorbită de poză încât abia dacă observ că mâna lui Connor îmi învâluie talia.

— Ești bine?

Mă văd nevoită să îmi dezlipesc ochii de pe chipurile lor și să îmi ridic privirea ca să văd că zâmbetul omniprezent al lui Connor devine șovăitor.

— Ești un pic cam palidă.

— Da, mă simt un pic cam...

Trag adânc aer în piept, încercând să gestionez intensitatea emoției care îmi umple inima. *Cum mă simt, mai bine zis?*

— Sunt părinții tăi?

Se apleacă să se uite mai îndeaproape la poza din mâna mea.

— Uau! Este mama ta? De unde ai poza asta?

Îmi dreg glasul.

— De la tatăl lui Reagan.

— Oh, ce drăguț din partea lui.

— Da, ce drăguț, îl imit eu ca un papagal.

Nu, nu e doar drăguț, Connor. E minunat, e incredibil, e remarcabil. Așa este, Connor. E zguduitor. Pământul de sub picioarele mele. S-a zguduit din temelii. Cel pe care îl știam sau credeam că îl știu, a explodat, împrăștiindu-se în mii de fărâme.

Și-ar petrece Connor o săptămână întreagă, răscolind prin cutii? Ar depăși termenul de predare a referatelor, și-ar periclita calificativele pentru mine? Comentariul pe care l-a făcut Ashton despre faptul că a rămas în urmă cu referatele lui... că avea ceva ce trebuia neapărat făcut noaptea. *Asta era ceea făcea el.*

Tot ce îmi doresc acum este să dau de Ashton, să îl ating, să fiu aproape de el, să îi mulțumesc. Să îi spun cât de mult înseamnă el pentru mine.

— Haide.

Connor mă ia de mână, trecând prea repede peste acest subiect. De parcă nu ar avea nicio importanță.

— Haide să îi cunoști pe părinții mei.

Pur și simplu nu mai îmi este groază să îi cunosc pe părinții lui Connor; acum a devenit chiar ultimul lucru pe care aș vrea să îl fac pe această planetă. Dar sunt prinsă în capcană. Înghit în sec ca să îmi înăbuș nevoia subită de a vomita și îl las să mă conducă prin mulțime, afișând cel mai fals zâmbet cu puțință pe care îl pot fabrica și mă rog ca rânjetul meu să îi vină de hac nervozității mele legate de această întâlnire.

Se oprește în fața unui cuplu mai în vârstă.

— Tată, mamă. Aceasta — își pune cu blândețe o mână pe mijlocul spatelui meu — este Livie.

— Bună, Livie. Eu sunt Jocelyn, mi se adresează mama lui Connor zâmbind larg.

Bag de seamă că ochii și părul lui Connor sunt moșteniți de la mama lui. Ea nu are accent străin, dar îmi amintesc că el mi-a spus că este americană. Mă cântărește rapid din priviri în vreme ce îmi întinde mâna. Este o evaluare inofensivă și deloc neplăcută, și cu toate acestea, abia mă abțin să nu bat în retragere.

Alături de ea se află tatăl lui Connor.

— Bună, Livie.

Are glasul exact ca al lui Connor, și al tatălui meu, doar că este mai gros. Dacă n-aș fi fost gata să o iau la sănătoasa de parcă aș fi luat foc, probabil că aș fi dat din coadă de bucurie.

— Eu sunt Connor senior. Suntem foarte încântați să o cunoaștem pe tânăra domnișoară care, în sfârșit, a cucerit inima fiului nostru.

Cucerit inima fiului nostru? Ce s-a întâmplat cu „încetul cu încetul”?

Arunc o privire înspre Connor și îl văd roșind.

— Îmi cer scuze dacă te-am pus în încurcătură, îmi spune tatăl lui Connor, lăsându-și mâna cu toată greutatea pe umărul fiului său. Dar este adevărat.

Degetul mare al lui Connor alunecă jucăuș de-a lungul spatelui meu, iar eu simt un val de anxietate urcându-mi din stomac până în piept, sufocându-mă. Nu e bine deloc, deloc, deloc. Este total nepotrivit.

Afișez cel mai grozav zâmbet al meu.

— Fiul dumneavoastră este un băiat bun. Trebuie să fiți mândru de el.

— Oh, nici nu știu de unde să încep să îți povestesc cât de mândri suntem de el.

Jocelyn zâmbește radios în timp ce îl soarbe din priviri.

— Are un viitor luminos. Chiar și mai luminos acum, fiind împreună cu tine....

Sunt nebuni? Îl cunosc abia de două luni!

Îmi cobor ochii și îi văd sacoul și colierul de perle sub mantoul perfect și în minte îmi apar pajiști proaspăt tunse și cățeluși numai buni de ținut în poală — toate acele elemente pe care în subconștientul meu le-am asociat cu viața ideală pe care aș putea-o avea cu vedeta principală de lângă mine. *Singurul* personaj principal, după cum am crezut eu până acum. Care nu își ascunde cicatricile cu tatuaje, care nu poartă vreun simbol al copilăriei lui întunecate la încheietura mâinii, care nu este îngropat în secrete, inclusiv cel referitor la împrejurările în care a murit mama lui. Și care nici nu și-ar pierde o săptămână căutând un petic de hârtie care s-ar putea să nici nu existe măcar, din simplul motiv că voia ca eu să îl am, și nu pentru că voia ca eu să știu că și-a petrecut o săptămână întreagă căutându-l.

Chiar aici, în fața mea, se află stilul de viață pe care am crezut că părinții mei și l-ar dori pentru mine. Singura viață pe care mi-o închipuiam că o voi duce. Am găsit-o.

Și trebuie să ies naibii cât mai repede din ea.

— Îmi cer scuze, dar mă așteaptă sesiunea de voluntariat de la spital. Trebuie să plec acum ca să pot prinde trenul.

— Desigur, draga mea. Connor ne-a povestit că ai de gând să urmezi medicina, nu-i așa?

Jocelyn dă aprobator din cap.

— O studentă eminentă.

Da, „Bine” pe linie.

— Bine, gata, le-o retează Connor. M-ați făcut de râs destul.

Aplecându-se să mă sărute, îmi șoptește:

— Îți mulțumesc că ai venit să mă vezi concurând astăzi, Livie. Ești cea mai bună prietenă pe care și-ar putea-o dori cineva.

Cu ceea ce trebuie să arate precum un zâmbet rigid și cu o aplecare a capului, mă răsucesc pe călcâie și mă îndepărtez cât pot de repede fără să o iau la fugă. Ochii mei scanează mulțimea, în căutarea vedetei mele frumoase cu sufletul frânt de durere.

Parcă l-a înghițit pământul însă.

— Măi, băieți, am crezut că o să fiți încântați de Halloween. Știți voi... cu costumațiile voastre și cu toate celelalte.

Îi dau lui Derek o vestă de cowboy și un mic ghiont. El reacționează ridicând din umeri, împingând o mașinuță Hot Wheel încolo și înapoi cu mișcări apatice, cu capul atârând într-o parte. Mi-e teamă să îl întreb cum se simte.

— Nu ne lasă să mâncăm multe dulciuri, bombăne Eric stând cu picioarele încrucișate și făcându-și de lucru cu plasturele lui negru de pirat. Și sora Gale m-a avertizat că îmi vor lua sabia dacă mai fugăresc pe cineva cu ea.

— Hm. Bănuiesc că este o regulă bună.

— Tu în ce te costumezi, Livie?

— În vrăjitoare.

N-am de gând cu niciun chip să îi explic unui puști de cinci ani de ce o uniformă de școlăriță poate fi considerată un costum adecvat de Halloween. Îmi și imaginez ce tir de întrebări aş declanșa.

— Trebuie să mă duc la o petrecere diseară, recunosc eu cu reticență în glas.

— Oh.

Într-un final, Eric își scoate plasturele de pirat de pe ochi ca să îl inspecteze.

— Trebuia să avem și noi o petrecere azi, dar au anulat-o.

— De ce să facă așa ceva?

— Din cauza lui Lola.

Lola. Simt cum pe șira spinării îmi aleargă degete de gheață, din pricina groazei. Nu există decât un singur motiv, gândesc eu, care i-ar putea determina să anuleze o petrecere pentru un grup de copii care au nevoie de așa ceva mai mult decât orice. Nu vreau să întreb. Și totuși, nu pot să îmi rețin tremurul din glas:

— Ce-i cu Lola?

Văd cum Derek își întoarce ușor capul ca să facă un schimb de priviri cu fratele său. Când Eric ridică din nou privirea spre mine, ochii lui sunt triști.

— Nu pot să îți spun, fiindcă am făcut pactul acela.

— Lola — îmi dreg glasul ca să scap de nodul care mi se pune instantaneu în gât, în vreme ce mă cuprinde o amorțală ciudată.

— Livie, de ce nu putem să vorbim despre asta? Pentru că te întristezi atât de tare?

Pentru că te întristezi atât de tare? Vocea lui firavă, atât de inocentă și de curioasă. Atât de edificatoare. Bună întrebare, Eric. A fost aceea regulă pentru binele lor sau pentru binele meu? Închid ochii ca să îmi stăvilesc lacrimile ce stau să îmi podidească din ochi. Nu pot să îmi dau frâu liber emoțiilor în fața lor. Nu pot.

Și atunci niște mâini mici se așază pe umerii mei.

Cu ochii împăienjeniți văd cum fiecare geamăn s-a așezat de-o parte și de alta a mea, și cum Derek mă privește posomorât.

— Este în regulă, Livie, mă consolează el cu vocea lui puțin răgușită. Totul va fi bine.

Doi băieței de cinci ani, ambii suferind de cancer, care tocmai și-au pierdut o prietenă, mă consolează *pe mine*.

— Da. Nu-ți face griji. Te vei obișnui, adaugă Eric.

Te vei obișnui. Cuvinte care îmi taie răsufierea și îmi îngheață sângele în vene, la propriu. Dar știu că n-am murit, fiindcă mai sunt în viață, totuși; inima mea încă mai bate.

Și cu toate acestea, în trei cuvinte, într-o secundă, ceva profund tocmai a murit în mine.

Înghit în sec și îi strâng pe fiecare de mână și îi sărut. Le zâmbesc cât mai cald cu putință în timp ce le spun:

— Vă rog să mă scuzați, băieți.

Îmi văd chipul reflectat în geam pe când mă ridic în picioare și mă îndrept spre ușa camerei de joacă. Mișcările mele sunt lente și egale, aproape mecanice, precum ale unui robot. O iau la stânga și o pornesc de-a lungul holului spre toaletele publice.

Merg în continuare.

Urc în lift, cobor din lift, trec pe lângă recepție și ies afară pe ușa principală.

Afară din spital.

Afară din viața mea programată pas cu pas.

Pentru că nu vreau să mă obișnuiesc vreodată cu ea.

■ ■ ■

De ce dracu' am venit aici?

Îmi pun întrebarea asta, auzindu-mi pantofii mei idioți cu toc cui făcând în vreme ce urc treptele casei. Mă întreb asta în timp ce îmi fac loc cu coatele printr-un grup de petrecăreți deja beți, unul dintre ei încercând să mă pipăie pe sub fustă când trec pe lângă el. Mă întreb asta când intru în bucătărie ca să o găsesc pe Reagan cocoțată pe blat cu o felie de limetă într-o mână și cu o solniță în cealaltă și cu fața lui Grant îngropată între picioarele ei larg desfăcute.

Tequila. Pentru asta am venit dracului aici.

Să îmi înec amarul în tequila și să nu mai gândesc și îndoielile să se risipească și vina care îmi macină stomacul să se potolească pentru o afurisită de noapte.

Și așa, îi voi putea mulțumi lui Ashton pentru fotografie și îmi voi aduna tot curajul să îi spun ceea ce cred eu, și anume că m-am îndrăgostit de el. Deoarece, în adâncul inimii mele, nutresc o speranță mică de tot că, în cazul în care îi voi spune, asta va face toată diferența.

Îi smulg lui Grant shot-ul din mână înainte ca el să apuce să își dezgroape fața de acolo unde e și îl dau pe gât. Arsura este aproape insuportabilă. Îi fur limeta lui Reagan ca să schimb gustul scârbos înainte să apuc să vomit. Din toate lucrurile pe care voiam să le beau... *Puah!*

— Livie! mă strigă Reagan, bătând frenetic aerul cu mâinile și împrăștiind sarea în toate direcțiile. Ia te uită! A venit Livie!

Urale de bucurie răsună în bucătărie și roșesc pe dată în chip de răspuns. Nu cunosc pe niciunul dintre oamenii aceștia și mă îndoiesc profund că le pasă cine sunt eu.

— Știam că o să ți se potrivească look-ul ăsta.

Reagan ridică sugestiv din sprâncene și mă împunge cu degetul drept în sfârcul stâng. Probabil fără intenție. Sau poate că da.

— Cât a băut? îl întreb eu pe Grant.

Din fericire, suficient cât să nu remarce că am ochii umflați și roșii după o oră de plâns.

— Suficient cât să îmi spună că dacă ar trece vreodată la lesbianism, ai fi numai bună pentru un experiment, mă lămurește Grant, întinzându-mi încă un shot.

Dau imediat paharul peste cap, deși știu că mă voi urî pentru asta. Urăsc și mai mult însă vina care mă roade pe dinăuntru.

— Așa e. Am spus asta. Știu ce îți place...

Îmi face cu ochiul în mod vădit exagerat.

— Reagan!

Îmi pică fața în timp ce îmi mut privirea de la ea la Grant.

El se mulțumește doar să își dea ochii peste cap, ridicând mâinile în aer în chip de capitulare. Acum văd pentru prima dată că Grant este îmbrăcat în halat alb cu o etichetă pe care scrie: Dr. Grant Îți-Palpează-Despicătura.

— Nu mi-a explicat. Nu am întrebat. Mormăie ceva și adaugă: Nu vreau să știu ce dracu' se întâmplă sub acest acoperiș.

— Uite! Încearcă astea. Sunt delicioase!

Ca de obicei, Reagan schimbă repede subiectul, de data asta îndreptându-și atenția spre un bol de jeleuri *Gummy Bear*. Uneori îmi imaginez că în mintea ei sunt niște veverițe care aleargă după gândurile ei de parcă ar fi ghinde. Sper ca rozătoarele furioase să își țină ghindele departe de Ashton, altfel, se poate să o ia gura pe dinainte, în starea de-acum.

Oftând și îngăimând mulțumiri, îmi vâr mâna în bol în vreme ce ochii mei scanează bucătăria și toate celelalte încăperi din raza

mea vizuală, în căutarea coamei lui de păr negru, ținându-mi respirația în tot acest răstimp.

— Îți plac? ciripește Reagan pe când eu îmi fac gura punga din pricina jeleului rece umplut cu lichid.

Ciudat. Sunt pline de rom! Seamănă cu shot-urile de jeleu cu vodcă!

Noul călcâi al lui Ahile. Fantastic. Și din nou, dacă mănânc suficiente chestii de-astea, sunt sigură că îi voi spune lui Ashton orice, și totul fără nicio rezervă.

— Gidget! Concentrează-te! o admonestează Grant în timp ce ea dă peste cap un alt shot.

E suficient cât s-o avertizeze să își pună felia de limetă între dinți înainte ca el să își înfigă gura într-a ei și să o sugă, ducându-și mâna sub fusta ei în chip de bonus.

Întorc spatele preludiului lor ostentativ. Reagan m-a amenințat, într-adevăr, că își va lua revanșa...

— Uau, Livie!

Sar ca arsă când o pereche de ochi verzi sticloși îmi apar drept în față.

Simt o strângere de inimă din pricina dezamăgirii. Speram să îl evit în seara asta.

— Bună, Connor.

— Astă-seară sunt Batman, scumpo, afirmă el în timp ce își ridică brațele întinzându-și pelerina de o parte și de alta și zburându-i cuiva paharul din mână în mod accidental. Nu bagă de seamă însă, fiind prea preocupat să mă măsoare din cap până în picioare.

— Arăți grozav.

Își înfășoară brațele în jurul taliei mele ca să mă tragă aproape de el. Respirația lui are un iz puternic de bere amestecată cu tărie și i se împleticește limba în gură rău de tot.

— Adică...

Îmi pune câte o mână zdravănă pe fiecare fesă și mă strânge atât de tare încât mă zgâlțâie.

— Cu adevărat grozavă.

Nu pot să îl condamn. E băut și eu sunt îmbrăcată exact ca în fanteziile majorității masculilor, așa că presupun că era de așteptat. Cu toate acestea, mă foiesc jenată, cu o căutătură urâtă, fără nicio îndoială.

Reușesc cumva să mă eliberez din strânsoarea lui și mă îndepărtez ușor, creând un mic spațiu liber între noi.

— Grozavă petrecere, hm?

Face un semn cu mâna vag spre mulțime, iar eu o urmăresc cu privirea, făcând încă un pas mic înapoi.

— Mda. Așa se pare.

— Ai cam întârziat la festivități însă.

Îmi invadează din nou spațiul personal, ajungând cu gura drept în urechea mea. Amintirile pe care am încercat să le înec, atât cât am putut, cu două shot-uri de tequila și un pumn de jeleuri cu rom s-au întors.

Tresar de durere când mă trage de una din cozile mele împletite. Îmi dă ocazia să îl împing în joacă și să mă dau la o parte din calea lui.

— Am avut o zi grea la spital.

Viitorul meu, practic, se prăbușește sub ochii mei.

— Sunt sigur că te vei simți mai bine mâine.

Mai soarbe o dușcă din berea lui și își înclină capul astfel încât să îmi vadă mai bine picioarele. Eu mă mulțumesc să clatin din cap doar. Știu că nu ar trebui să iau nimic în serios din ceea ce spune ori face Connor acum, fiindcă este beat, dar acesta a fost un răspuns tipic pentru Connor, fie că e beat sau treaz. *Vei fi bine. Ești deșteaptă. Ești puternică. Ești bla, bla, bla.* Răspunsuri din astea banale și fără pic de consistență.

Nu știu dacă e din cauză că mi-am întrevăzut viața mea viitoare atunci când i-am cunoscut părinții, sau din cauza lui Ashton, sau din cauză că am plâns tot drumul de la spital până acasă pe când visul meu se spulbera, dar am senzația că mi s-a ridicat o

ceață de pe ochi și că gândesc limpede pentru prima oară. Connor mi se pare din ce în ce mai *nepotrivit* de la o clipă la alta. Pare perfect pe dinafară — deștept, drăgălaș, frumos, fermecător. Face lucruri drăguțe, cum ar fi să îmi trimită flori sau să mă sune pe tot parcursul zilei ca să mă întrebe ce mai fac. Nu m-a presat niciodată să facem sex sau orice altceva în afară de săruturi, și acum când stau să mă gândesc la treaba asta, e chiar ciudat pentru un băiat de colegiu. Poate că este homosexual, iar eu sunt acoperirea perfectă pentru părinții lui? Oricum ar fi, relația noastră a mers bine, fiindcă nu am simțit niciodată nevoia să împing lucrurile și mai departe cu el. Faptul acesta în sine ar fi trebuit să fie un semnal de avertizare pentru mine.

Nu, acest gând trebuie să plece... Genul de băiat pe care mi l-am imaginat eu dintotdeauna alături de mine este în mod categoric Connor. Numai că știu acum că locul meu nu este lângă el.

Ty dă năvală în bucătărie cu kilt-ul lui cu tot, provocând agitație, ceea ce mă bucură deoarece îl face pe Connor să își mute privirile pofticioase de la coapsele mele.

— Sun¹! bubuie el cu obrazii rozalii. Unde ești, soarele meu?

Când dă cu ochii de o asiatică subțirică îmbrăcată în ceea ce cred eu că ar trebui să fie un costum de bibliotecară — asortat cu un bici în mână — el cade în genunchi și începe să cânte în gura mare versurile melodiei *Tu ești soarele meu* cu un accent scoțian grosolan.

Cu toții izbucnesc într-un ropot de urale în vreme ce Sun roșește. În ciuda stării mele de spirit nu pot să nu chicotesc pentru că scena este drăgălașă, deși oarecum penibilă. Apoi Connor se apropie ca să mă apuce de talie, bolborosindu-mi în ureche și râsul îmi piere de tot de pe buze:

— Îți vine să crezi că se cuplează? Ce pereche ciudată.

Mă feresc în silă de el, dar nu bagă de seamă.

— Dar el a spus despre că ea este e o târfuliță dată dracului.

¹ Soare

Ce? Cine e tipul ăsta? Nu îmi place deloc Connor beat.

Încep să regret că am venit. Planul meu de a-mi îneca necazurile în alcool este rapid înlocuit de planul meu de a scăpa dracului de Connor. Dar nu înainte de a-l vedea pe Ashton. Măcar o dată.

— Unde e Ashton?

Presupun că este o întrebare destul de nevinovată.

— Nu știu... Pe aici.

Berea i se prelinge din pahar și îi curge pe costum în timp ce soarbe o înghițitură.

— Sau se regulează cu cineva la etaj.

Încerc să nu tresar la cuvintele lui, dar nu mă pot abține. Mă cutremur numai la gândul că Ashton ar putea să facă altcuiva ceea ce mi-a făcut mie. Sper să nu observe Connor.

— Ah, desigur.

Am răspuns cu glas tremurat. Am dat de bănuir. *Rabat.*

Se pare însă că nu trebuie să îmi fac griji în privința lui Connor. Nu remarcă nimic altceva în afară de părțile componente ale trupului meu, iar acum și-a lipit ochii de pieptul meu. Aș vrea ca bluza mea să nu fie atât de decoltată, dar Reagan mi-a scos pe furis nasturii de sus azi de dimineață.

— Ești atât de sexi, Livie. Cum de am găsit eu o persoană atât de extraordinară?

Simt cum își mută centrul de greutate în timp ce pe jumătate se sprijină de mine și pe jumătate se prăbușește peste mine, împingându-mă în perete.

— Ești dulce și pură și perfectă. Și ești toată a mea.

Gura lui se năpustește asupra gâtului meu.

— Câteodată îmi vine să...

Se apleacă și mai tare, apăsându-și vintrea în coapsa mea și zdrobind teoria mea cu homosexualitatea ca pe o roșie coaptă. Mâna cu care îmi mângâie părul alunecă în jos spre sânul meu și începe să îl strângă de parcă ar fi o minge antistres — dur și deloc plăcut.

Cred că nicio cantitate de tequila nu mă va face să îmi placă această atingere.

— Trebuie să mă duc la baie, mormăi eu, strecurându-mă printre el și perete și dând buzna afară din bucătărie.

Nu pot să mai stau aici. Nu pot să mai stau lângă Connor. Vreau să dau fuga acasă să fac un duș și să uit ce s-a întâmplat.

Am nevoie de Ashton.

Scot telefonul și îi trimit un mesaj scurt. Fără să aștept răspunsul, încep să îl caut din cameră în cameră, evitându-l cu abilitate pe Connor de două ori. Nu dau de Ashton pe nicăieri, totuși, și nimeni nu l-a văzut. Arunc o privire fugară în garaj și îi văd mașina neagră.

Ashton este aici.

Asta înseamnă că trebuie să fie în camera lui.

Și nu răspunde la mesaje.

Până aici mi-a fost cu dorința de a-mi paraliza simțurile în seara asta. Spaima a revenit și a crescut de zece ori mai mult, măcinându-mi stomacul precum un vârtej ucigător de gelozie, durere și disperare.

Am doar două variante — să plec și să presupun că este sus cu cineva sau să mă duc acolo și să văd cu ochii mei.

Cu brațele strâns încrucișate pe piept, urc scările, fiecare treaptă aducându-mă mai aproape fie de apogeul unei zile dezastruoase, fie de un moment de ușurare. Dacă îl găsesc cu altă femeie cred că am să mor.

De ce îmi fac una ca asta? *Pentru că ești o masochistă.*

Văd ușa în fața mea, închisă. Nu e nicio șosetă roșie sau niciun alt indiciu că ar putea fi cu cineva acolo, înăuntru.

Și totuși...

Nici nu este nevoie să îmi țin respirația în mod conștient deoarece am încetat să respir cu totul în momentul când am lipit urechea de ușă. Se aude o muzică în surdină, deci este înăuntru, dar altfel... e liniște.

Înainte să îmi piară curajul de tot și să o iau la sănătoasa, bat ușor la ușă.

Niciun răspuns.

Înghit în sec și bat din nou.

Niciun răspuns.

Duc mâna la ușă să încerc clanța și constat că este descuiată.

Este cel mai ciudat sentiment pe care l-am avut vreodată — sângele îmi năvălește în urechi și inima îmi bubuie în piept și, totuși, plămânii mei rămân nemișcați. Știu că nu poate continua așa la nesfârșit. Știu că voi ameți și că voi leșina dacă nu fac o alegere.

Trebuie să fac o alegere. Pot să mă întorc cu spatele și să plec acum — să plec din această casă pentru că nu vreau să am de-a face cu Connor, și să nu îl văd pe Ashton. Să nu îl ating, să nu mă ajute să uit această zi cumplită într-un mod în care numai el poate să o facă.

Sau pot să deschid ușa și să risc să îl văd cu altcineva.

Deschid ușa.

Un Ashton proaspăt dușat stă pe marginea patului înfășurat într-un prosop, cu ochii ațintiți în podea în vreme ce cu o mână își pipăie absent cureaua-brățară. În cealaltă mână ține un pahar cu un lichid de culoarea chihlimbarului.

Dacă aș putea să mă simt și mai ușurată acum, m-aș topi toată în podea.

— Hei, rostesc eu pe cât de încetișor pot în timp ce atracția mea gravitațională spre el este mult mai puternică decât mine.

— Închide ușa. Și încui-o. Te rog. Nu vreau să văd pe nimeni astă-seară.

Vocea lui este gravă și cavernoasă. Nici măcar nu și-a ridicat privirea. Nu știu în ce stare de spirit este. Nu l-am mai văzut așa până acum.

Îi urmez instrucțiunile, lăsând de cealaltă parte a ușii o casă plină de oameni, petrecerea, pe Connor, totul. Am rămas numai noi doi.

După aceea mă apropii de el încet, sondând terenul. Doar când ajung la un metru distanță de el, își ridică ochii întunecați spre mine, cercetându-mă din priviri, începând cu pantofii roșii cu toc cui și urcând încet în sus. Se oprește la pieptul meu.

— Nu ar trebui să fii aici, mormăie el înainte de a mai sorbi din băutura lui.

— Tu de ce nu ești jos?

Învârte lichidul în pahar.

— Am avut o zi de rahat.

— Și eu la fel.

Dă peste cap restul de băătură și pune paharul pe noptieră.

— Vrei să te ajut să uiți?

Freamătul din coapsele mele îmi confirmă în mod indubitabil că trupul meu ar aprecia treaba asta. Ochii lui căprui ajung, în sfârșit, la fața mea, fără să se vadă vreo urmă de amuzament în ei. Nimic altceva decât o tristețe resemnată și pupile ușor sticloase.

— Sunt bun la așa ceva, nu?

Se ascunde ceva dincolo de cuvintele lui, dar nu pricep pe de-a-ntregul ce anume.

— Știi că poza e de la tine.

Își pleacă fruntea.

Acum, aflându-mă aici, în fața lui Ashton, starea de confuzie cu care m-am luptat săptămâni întregi se evaporă dintr-odată. Pentru prima oară de mai multă vreme decât îmi pot eu aminti, știu exact ce vreau. Și nu am nicio îndoială că așa este corect.

— Vreau să îți dau și eu ceva astăzi.

Dau la o parte roiul de fluturi care își fâlfâie aripile în stomacul meu, angajându-mă cu toată ființa mea în ceea ce sunt pe cale să fac, în ceea ce sunt pe cale să îi ofer, dacă acceptă, în timp ce îmi scot pantofii cu toc cui. Nu știu dacă este mai ușor sau mai greu dacă el nu mă urmărește cu privirea, dar îmi deschii cei patru nasturi pe care mi i-a lăsat Reagan și dau drumul bluzei multate pe

jos. Degetele mele desfac iute și nasturii fustei pe care o las să cadă și ea tot pe jos.

Ca și cum s-ar lupta cu imboldul de a rezista și de a pierde, Ashton își ridică ochii să mă privească, ca apoi să își întoarcă privirea spre un colț al camerei.

— Iisuse Hristoase, Irlandezo, șuieră el printre dinții încleștați, mâinile lui strângând marginea saltelei, în încercarea de a se abține. Nu am să fiu în stare să mă opresc.

Îmi duc mâinile la spate să îmi deschii sutienul pe care îl las să cadă pe jos în chip de răspuns. Idioatele de jartiere zboară și ele imediat pe jos. Curând, ajung să îmi dau jos și ultima piesă ridicolă din costum, dar Ashton tot nu se uită la mine. De fapt, stă cu ochii închiși.

Înghit în sec în timp ce întind mâna și îmi trec vârful degetului peste pasărea de pe brațul lui, evitând în mod intenționat cicatricea. Mă aplec și o sărut ușor.

— Spune-mi ce înseamnă.

Nu este o întrebare. Nu-i dau de ales.

Urmează o pauză lungă în care nu spune nimic.

— Libertate.

Îmi las degetul să alunece în sus până ajung la cea de pe umăr. Îi cer să îmi zică din nou:

— Și asta? Spune-mi ce înseamnă.

Un pic mai tare.

— Libertate.

Îi depun o sărutare acolo în chip de răspuns.

Îmi duc mâna jos ca să îi desfac prosopul și îi azvârl ambele capete deoparte. Mă cocoț în tăcere în poala lui. Ashton nu m-a atins încă, dar are ochii deschiși acum și îmi privește corpul cu o expresie ciudată pe care nu o pot descifra. Parcă ar fi șocat sau înspăimântat, de parcă nu i-ar veni să creadă ceea ce se întâmplă.

Îmi pun palma pe simbolul de pe pieptul lui, simțind bătaile puternice ale inimii lui.

— Libertate?

Ridică imediat ochii spre mine, răspunzându-mi cu o voce mai sigură, mai sfidătoare decât până acum.

— Da.

Nu mă las distrasă, totuși, în timp ce mâna mea descrie roto-coale în jurul locului unde știu că este tatuajul cu numele meu. Nu este nevoie să îl întreb ce reprezintă, pentru că știu fără nicio urmă de îndoială. Mi-a spus-o deja în atât de multe feluri.

Îmi spune, fără să mai aștepte întrebarea mea.

— Libertate.

Nu am toate piesele necesare ca să îl repar pe acest tânăr frumos, prins în capcană, cu inima zdrobită, dar am o piesă numai a mea și pot să i-o ofer. Pentru o noapte, pentru toate nopțile. Pentru atâta timp cât dorește.

Pe mine. În totalitate.

Știu ce am de făcut acum. Nu știu cum va reacționa. Fie că este o idee bună sau nu, trebuie să o fac. Îi susțin privirea, încercând să îi transmit din ochi că totul va fi bine, și duc mâna la încheietura lui, la cureaua-brățară, la închizătoarea ei. O străfulgerare de panică îi străbate chipul și mușchii gâtului i se încordează. La un moment dat, mă gândesc că poate nu este o idee bună deloc. Dar scrâșnesc din dinți și mă lupt împotriva acestui gând, folosindu-mă de toată furia pe care o nutresc față de tatăl lui și față de ceea ce i-a făcut, și față de ceea ce încă îi mai face lui, și, fără voie, și mie, și îi smulg nenorocita aia de brățară și o azvârl în celălalt capăt al camerei.

— Îți redau libertatea astă-seară, Ashton. Așa că ia-o dracului odată.

Nu regret nicio secundă.

Nici atunci când mă răstoarnă pe spate.

Nici atunci când se înfige în trupul meu fără ezitare.

Nici atunci când țip în acel moment de durere.

Și în mod cert, nici atunci când își revendică libertatea.

Și îmi redă și mie o parte dintr-a mea.

Pe întuneric, cu zgomotele în surdină ale petrecerii în fundal, Ashton își deschide băierele sufletului doar atât cât să lase o amintire să se strecoare afară, de bunăvoie.

— Obişnuia să cânte melodia asta în spaniolă.

Degetele lui trasează vârtejuri pe spinarea mea cât mă odihnesc eu cu capul pe pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii, încă uluită de el, de mine, de faptul că suntem împreună. A fost... incredibil. Am senzația că este exact ceea ce *mi se potrivește* într-un fel în care nimic altceva nu a fost potrivit pentru mine.

— Nu îmi amintesc cuvintele și nici până în ziua de azi nu știu ce însemnau. Îmi amintesc doar melodia.

Obrazul începe să îmi vibreze din pricina liniei melodice joase când el începe să fredoneze.

— E frumoasă, șoptesc eu, întorcându-mă spre el ca să îi sărut acel piept perfect.

— Mda, este el de acord cu mine, tot în șoaptă.

Mâna lui își încetinește ritmul.

— Când îmi puneam banda adezivă pe gură, nu puteam face nimic altceva decât să fredonez. Așa că fredonam ore întregi. Mă ajuta.

Ore întregi.

— Aceasta este amintirea mea preferată despre mama.

Mă proptesc în coate ca să îi privesc fața și văd cum i se preling lacrimi din colțurile ochilor. Îmi doresc atât de tare să îl întreb ce s-a întâmplat cu ea, dar nu pot să îmi adun curajul să o fac chiar acum. Tot ceea ce vreau este să îi alung lacrimile cu sărutări.

Și să îl ajut să uite.

Ne-am dat seama că ignorând bătăile în ușa, acestea încetează după câteva minute. Treaba asta a mers deja de trei ori. Acum, la

amiază, pe când zac înlănțuită de trupul lui Ashton printre așternuturile albe și mototolite, inflamată așa cum n-am mai fost niciodată până acum, sper să funcționeze și a patra oară. Pentru că nu vreau să ies dintre acești patru pereți. Aici, în interiorul lor, el și cu mine ne-am alungat toate temerile noastre, toate angajamentele noastre, toate minciunile noastre. Între acești patru pereți, amândoi ne-am aflat libertatea.

— Cum te simți? îmi susură Ashton în ureche. Cât de tare te doare?

— Doar un pic, mint eu.

— Nu minți, Irlandezo. Nu va fi deloc în folosul tău.

Și, de parcă ar vrea să își dovedească punctul de vedere, își împlântă erecția în spatele meu.

Chicotesc.

— Ei bine, poate că mă doare un pic cam tare pentru așa ceva.

Se ridică în capul oaselor și smulge așternuturile de pe mine. Schimbându-mi poziția picioarelor, se uită pe îndelete la mine, în chip ostentativ, privirile lui încingându-se de la o secundă la alta.

— Vreau să memorez fiecare centimetru pătrat din tine și să îmi ard cu fierul roșu pe creier imaginea ta, arzând în flăcări, douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile din săptămână.

— Nu ți-ar distra atenția? îl tachinez eu, dar nu mă rușinez sub privirea lui cercetătoare.

Am impresia că trupul meu începe să îl dorească cu înflăcărare. În orice caz, nu mai este atât de timid în preajma lui Ashton acum, după ce a sta în prezența unui Ashton gol pușcă timp de douăsprezece ore.

Își plimbă mâinile lui mari în susul și în josul părților laterale ale coapselor mele, murmurând:

— Chiar asta era ideea, Irlandezo.

— Chiar și picioarele mele?

Chicotind jucăuș, îmi ridic un picior ca să îi ard un bobârnac ușor în bărbie cu degetul mare.

Mă ia de picior. Cu un zâmbet viclean, îl apucă strâns și își trece limba pe talpă. Îmi duc amândouă mâinile la gură ca să nu izbucnesc în hohote răsunătoare de râs în vreme ce mă zbat să mă eliberez din strânsoarea lui, dar degeaba. Este prea puternic pentru mine.

Din fericire, încetează cu această tortură, și se târâie înapoi în pat ca să se întindă lângă mine, dându-mi la o parte șuvițele de păr de pe față în timp ce eu îmi plimb degetul peste locul unde știu că numele meu este gravat permanent pe trupul lui.

— Vreau să știu de ce îmi spui Irlandeza.

— Desigur, dar să începem cu începutul.

Își arcuiește sprâncenele cu subînțeleș.

— Doamne, ce încăpățânat ești!

Oftez din rărunchi. Având în vedere că stau dezbrăcată alături de el, sper că îl voi convinge să îmi spună adevărul. Strâng din buze ca să-mi maschez zâmbetul din colțul buzelor, murmurând.

— Bine. S-ar putea să te doresc.

— S-ar putea?

Îmi rânjește cu gura până la urechi.

— Ai apărut în fața mea și practic ai smuls toga de pe mine în timp ce m-ai doborât la pământ țipând: „Sărută-mă, sunt irlandeză!”

Scot un icnet și îmi duc mâna la gură în vreme ce cuvintele lui îmi declanșează amintirea expresiei de șoc de pe chipul lui Ashton din acel moment, precum și sărutul care a urmat. Primul meu sărut *adevărat*.

— Oh, Doamne, sper că nu minți.

Obrajii îmi iau foc, ceea ce îl face pe Ashton să înceapă să râdă pe înfundate.

— Și, imediat după aceea, mi-ai întors, pur și simplu, spatele și ai năvălit ca o furtună pe ringul de dans.

O luminiță îi scapără în ochi.

— Aveam de gând să te las în pace, dar după ce ai făcut asta...

Își trece degetul mare cu afecțiune pe buza mea inferioară.

— Cu niciun chip nu se mai putea atinge gura asta de a altcuiva.

Îmi plimb vârful degetului pe omoplatul lui bine definit în vreme ce accept că eu am pornit toată treaba asta. Fiara dezlănțuită din mine a știut cumva exact ceea ce a vrut chiar de la bun început, cu mult înainte de a mă putea eu împăca cu situația.

Îmi ia degetele într-ale lui și mi le sărută unul câte unul, ținându-mă cu privirea lui arzătoare.

— Știi de ce am răscolit prin mansarda aia nenorocită și prăfuită a antrenorului timp de o săptămână întreagă, nu-i așa?

Îmi crește inima în piept la auzul acestor cuvinte, din cauza a ceea ce a făcut acest tip drăgălaș pentru mine. Nu știu exact pentru ce altceva a făcut treaba asta, în afară de a mă face fericită. Dar acum știu ce a însemnat pentru mine. M-a ajutat să văd acel unic lucru pe care știu că *il vreau* și care era îngropat într-un morman de incertitudini.

— Pentru că ești îndrăgostit până peste cap de mine?

Repet ceea ce mi-a spus el în acea zi la curs, făcându-i jucăuș cu ochiul, ca să își dea seama că glumesc.

Dar Ashton nu îmi răspunde printr-un hohot de râs sau un chicotit sau orice altă reacție glumeață. Pe chipul lui se citește sinceritatea în timp ce se apleacă să îmi depună o sărutare micuță pe buza inferioară.

— Atâta timp cât tu știi asta...

Ca apoi să mă sărute profund din nou.

Și cad instantaneu în uitare.

— Poate că nu sunt chiar atât de inflamată, reușesc eu să spun printre buzele lui flămânde și totuși delicate.

Gemând, el își mută gura, plimbând-o de-a lungul gâtului meu, pe piept, pe stomac, stârnindu-mi dorința pentru a zecea, a suta, a mia oară de când am aterizat amândoi în acest pat.

Și chiar în acest moment se aud din nou bătăi în ușa.

— Ace, deschide! Știu că ești acolo, înăuntru.

Urmează o pauză.

— Nu o găsesc pe Livie. Nu îmi răspunde la telefon.

Rahat.

Connor.

Nu m-am gândit la el nici măcar o dată. Nu m-am gândit deloc la el din momentul în care am intrat în această cameră aseară.

— Dacă nu deschizi ușa în două minute, am să mă folosesc de nenorocita aia de cheie.

Ashton și cu mine facem un schimb de priviri. Focul dintre noi s-a stins de parcă cineva ar fi aruncat o găleată cu apă rece peste o groapă în flăcări.

— Drăcia dracului, mormăie Ashton în barbă, aruncând o privire în jur.

Hainele mele sunt împrăștiate peste tot.

Ne rostogolim jos din pat și începem să le adunăm. O fi fost Connor beat, dar cred că îmi va recunoaște, totuși, costumația.

— Poftim.

Ashton îmi dă jacheta. Mulțumesc lui Dumnezeu că am ales să port un pardesiu lung negru seara trecută. Va ascunde totul cu excepția pantofilor roșii cu toc cui și ciorapilor mei negri pe drumul de întoarcere la camera mea de cămin.

— Ascunde-te în baie. Voi încerca să scap de el, îmi șoptește, sărutându-mă ușor.

O iau la fugă cu pași mărunți și repezi și intru în baie exact în momentul când îl aud pe Connor umblând la încuietoare.

— Vin! zbiară Ashton.

Închid și încui repede ușa băii, ținându-mi respirația în timp ce încep să mă îmbrac fără zgomot. Îl aud perfect dincolo de ușă.

— Dumnezeule, Ashton, acoperă-ți scula. Și așa îmi vine să vomit, îl aud pe Connor bodogănind și îmi dau ochii peste cap.

Treaba cu umblatul în pielea goală e tipică pentru Ashton sau pentru toți băieții?

— Ce s-a întâmplat cu tine noaptea trecută, omule?

Aud ușa șifonierului trântindu-se și presupun că Ashton își trage pe el o pereche de chiloți. Chiar și în situația asta stresantă, treaba asta îmi evocă o imagine — una în care eu îi smulg de pe el în secunda în care Connor dispare afară pe ușa.

— Nu am avut chef, îl aud eu pe Ashton murmurând.

— Ești... singur aici?

— Din nefericire.

— Ei bine, ai ratat o petrecere grozavă din câte îmi amintesc eu. Urmează o pauză.

— Cred că am făcut-o de oaie cu Livie.

Închid ochii și trag aer adânc în piept în timp ce mă cuprinde o neliniște profundă. Nu vreau să ascult asta.

— Oh, da? Nasol.

Ashton este fenomenal cum se preface că nu îl interesează.

— Mda, cred că s-ar putea să fi exagerat puțin. M-am cam dat la ea. A plecat devreme de la petrecere și nu îmi răspunde nici la telefoane, nici la mesaje.

— Ei, las-o să se liniștească.

— Mda, cred că așa am să fac. Dar trec pe la ea să o văd azi. Trebuie să mă asigur că totul este în ordine.

Nu este în ordine, Connor. Niciodată nu a fost, de fapt. Oftând ușor, accept faptul că nu mă pot ascunde pentru tot restul vieții în camera lui Ashton, deși mi-a trecut prin cap ideea asta de mai multe ori. Trebuie să termin cu îmbrăcățul și să mă duc înapoi la cămin, astfel încât să pot pune capăt relației mele cu Connor.

Și mi-a oferit pretextul perfect.

Pot să dau vina pe Connor pentru despărțire. A împins lucrurile prea departe. Știe că vreau să iau lucrurile încetul cu încetul, dar el m-a pipăit ca un puști de treisprezece ani într-un cotlon întunecos. E perfect. Nu va fi vina mea. Va crede că este vina lui. Va...

Trag din nou aer în piept și mă întorc să îmi văd chipul reflectat în oglindă — cel al unei femei în ciorapi negri cu portjartier care tocmai și-a pierdut-virginitatea-și-apoi-ceva-păr, ascunzându-se

în baie în timp ce prietenul ei este de cealaltă parte a ușii, făcându-și griji pentru ea împreună cu cel mai bun prieten al său, bărbatul brunet cu sufletul zdrobit de care s-a îndrăgostit ea nebunește. Și tot la ce se poate gândi această persoană este cum să evite să mărturisească tot răul pe care l-a făcut.

Nu o recunosc deloc.

Îl aud pe Connor oftând din greu și știu că se scarpină în cap. Așa este Connor. Previzibil.

— Cred... Cred că m-am îndrăgostit de ea.

Trupul meu se cocoșează fără voia mea, de parcă ar fi primit un pumn în stomac. *Of, Doamne!* Tocmai a spus-o. A spus-o cu glas tare. Undeva în străfundul subconștientului meu îmi era teamă de asta. Acum a devenit realitate. Cred că o să mi se facă rău. Vorbesc serios, presimt că în următoarele două secunde am să plonjez cu capul în vasul de toaletă.

Asta. O. Să. Îl. Facă. Praf.

Și Connor nu merită să fie făcut praf și pulbere. Poate că nu este potrivit pentru mine, dar nu merită asta. Și totuși, orice motiv aș invoca, fie că dau vina pe el sau pe mine, fie că spun sau nu adevărul, îl voi răni. Trebuie să mă resemnez în această privință, fiindcă, orice ar fi, el și cu mine am terminat-o.

Tonul iritat al lui Ashton mă ia prin surprindere.

— Nu o iubești, Connor. *Crezi* că o iubești doar. Abia dacă o cunoști.

Imaginea mea din oglindă dă aprobator din cap spre mine. Este de acord cu Ashton. *Așa este. Connor nu mă cunoaște deloc. Nu așa cum mă cunoaște Ashton.*

— Ce tot spui acolo? E vorba de Livie. Adică, cum să *nu* o iubești? Este a dracului de perfectă.

Închid ochii strâns. *Prea a dracului de perfectă, Connor.* Îmi trag pardesiul pe mine cu calm, înfășurându-l strâns în jurul trupului meu care tânjește după căldura trupului lui Ashton.

Urmează o pauză lungă, după care aud patul scârțâind și oftatul profund al lui Ashton.

— Eh, sunt sigur că e bine. Ar trebui să te duci să o cauți în campus, în cazul acesta. Poate că este la bibliotecă.

— Mda. Ai dreptate. Mulțumesc, frățioare.

Scot un oftat mic de tot de ușurare în timp ce mă sprijin cu spatele de perete.

Telefonul meu.

La dracu'.

Mă uit la imaginea din oglindă a acelei fete — a acelei femei străine — și văd cum chipul ei ușor palid devine alb ca varul atunci când sunetul de apel alocat lui Connor se aude slab din poșeta mea. Poșeta mea care se află pe noptiera lui Ashton.

Sună și sună și iar sună.

Tăcere de moarte.

Tăcere de moarte, mai moartă decât moartea. Așa o tăcere de moarte încât aș putea fi ultima persoană rămasă pe lumea asta.

Apoi îl aud pe Connor întrebând încet și rar:

— De ce este geanta lui Livie aici?

Vocea lui Connor a căpătat o inflexiune pe care nu am mai auzit-o niciodată până acum. Nu știu cum să o descriu, dar mă face să îngheț de spaimă pe loc.

— A trecut doar să mă salute și a lăsat-o aici, bănuiesc.

Ashton este un mincinos fantastic, dar nici măcar el nu este în stare să trântască cu nonșalanță o minciună gogonată ca asta.

Zgomotul pașilor care se apropie mă face să mă îndepărtez de ușă târșându-mi picioarele.

— Livie?

Strâng tare din buze și îmi acopăr gura cu mâinile și închid ochii și îmi țin respirația. După care număr până la zece.

— Livie trebuie să ieși afară de acolo chiar în clipa asta.

Clatin din cap și din cauza mișcării bruște îmi scapă un geamăt înăbușit.

— Te aud, Livie.

După o lungă pauză, începe să bubuie în ușă, zguduind tot peretele.

— Deschide nenorocita asta de ușă!

— Las-o în pace, Connor! zbiară Ashton în spatele lui.

Bubuiturile încetează, dar nu și zbieretele. Zbieretele devin din ce în ce mai înverșunate.

— De ce se ascunde acolo? Ce mama dracului i-ai făcut? Ai...

Urmează o busculadă ciudată în cameră.

— Cât de beată era când a urcat aici în cameră, Ash? Cât de beată?

— Foarte beată.

Privesc ușa plină de furie.

Cum? Nu eram! De ce să spună una ca asta?

Altă pauză prelungă.

— Ai forțat-o să facă ceva?

Cu un alt oftat de resemnare, îl aud pe Ashton zicând:

— Da, am forțat-o.

Am senzația că cineva tocmai a aprins un chibrit și mi l-a înfipt în ureche, la auzul vorbelor care transformă noaptea mea frumoasă, specială, de neuitat petrecută cu Ashton într-o poveste de viol la beție. Îmi dau seama imediat ce vrea Ashton să facă. Îmi caută o scuză. Vrea să dovedească că el este tipul cel rău. Vrea să ia asupra lui toată vina pentru ceea ce am inițiat eu. Pentru ceea ce am vrut eu.

Dau ușa larg de perete și năvălesc afară ca o furtună.

— Nu am fost beată și nu m-a obligat în niciun fel!

Cuvintele îmi ies din gură într-un acces de furie.

— Nu m-a forțat deloc. *Nici măcar o dată.*

Cei doi bărbați se întorc cu fața la mine, cel din stânga îmbrăcat cu nimic altceva decât un șort și clătinând din cap de parcă ar vrea să îmi spună: „De-ce-ai-ieșit-afară-de-acolo?”, cel din dreapta mea șocat de-a binelea și abia disimulându-și mânia.

— Nici măcar o dată.

Vocea lui Connor este din nou egală, dar nu cred să fie un semn că s-a calmat. Cred că vrea să însemne că este gata să explodeze.

— De câte ori ai fost aici, Livie? Și de câtă vreme?

Acum că am dat lucrurile pe față — cu alte cuvinte, ceea ce s-a petrecut între mine și Ashton nu a fost scena vreunei fărădelegi — furia mi-a dispărut, și, în schimb, tremur ca varga, incapabilă să mai scot vreo vorbă.

— De cât timp? repetă el răstindu-se la mine.

— Dintotdeauna! izbucnesc eu, făcându-mă mică de tot în momentul în care adevărul iese la iveală. Din prima secundă în care l-am cunoscut. Dinainte de a te cunoaște pe tine.

Connor se întoarce să îl privească pe colegul lui de apartament, pe cel mai bun prieten al său, ai cărui ochi, din care răzbate o expresie de nedeslușit, nu s-au dezlipit de mine.

— Al naibii de incredibil. Noaptea aceea cu tatuajul... De atunci ai început să i-o tragi?

— Nu!

Cuvântul zboară din gurile noastre la unison.

Connor clatină din cap cu desconsiderare.

— Nu îmi vine să cred că mi-ai făcut una ca asta. Cu toate târfele pe care le tot aduci aici... chiar trebuia să o transformi și pe ea într-una din ele?

— Ai grijă ce spui.

Trupul lui Ashton se încordează în mod vizibil și văd cum își încheștează pumnii, dar rămâne pe loc.

Lui Connor nu pare să îi pese, totuși. Scrâșnind din dinți, studiază lambriurile din lemn o clipă, clătinând din cap. Când, în sfârșit, se uită din nou la mine, pot să văd impactul celor petrecute pe chipul său: ochii lui, în mod normal de un verde strălucitor, sunt acum întunecați, de parcă lumina călăuzitoare din ei s-ar fi stins definitiv.

Și eu sunt cea care a stins-o.

— Ce s-a întâmplat cu luatul „încetul cu încetul”, Livie? Ce? Te-ai gândit că poți să profiți de prostul de mine o vreme în timp ce ți-o trăgeai cu cel mai bun prieten al meu?

Se întoarce și zbiară:

— Cel mai bun prieten al meu! apăsând pe fiecare cuvânt.

Clatin din cap cu înverșunare.

— Nu a fost așa. Numai că... lucrurile s-au schimbat.

— Oh, chiar așa?

Face un pas înainte.

— Și ce altceva s-a mai schimbat?

— Totul! izbucnesc eu, ștergându-mi o lacrimă stingheră. Viitorul meu. Spitalul. Princeton, poate?

Nu mi-am dat seama până adineaori, dar locul ăsta... cu toate reclamele, cu toate site-urile, cu toate promisiunile excesive, nu este totuși ceea ce îmi doresc eu. Nu înseamnă acasă pentru mine. Nu va însemna niciodată acasă pentru mine. Vreau să mă duc înapoi în Miami, să fiu împreună cu familia mea. Nu sunt pregătită să îi părăsesc încă. Singurul lucru pe care mi-l doresc la Princeton este ca el să stea în tăcere, cu brațele încrucișate peste piept, în vreme ce eu îi spun tot ce am pe suflet:

— Tu și cu mine... nu suntem făcuți unul pentru celălalt.

Connor tresare de parcă i-aș fi înfipt un cuțit în inimă, dar eu continui.

— Sunt îndrăgostită de Ashton. Mă înțelege. Îl înțeleg.

Îi arunc o privire rapidă lui Ashton ca să văd că ține ochii strânși de parcă l-ar durea ceva.

Pe chipul lui Connor apare ceva ce seamănă a milă.

— Chiar crezi că îl înțelegi, Livie? Vorbești serios? Tu *crezi* că îl *cunoști* pe el?

Înghit în sec ca să nu îmi tremure glasul.

— Nu cred. *Știu*.

— Știi câte femei a avut în camera asta? În patul ăsta?

Ridică mâna gesticulând înspre pat pentru a crea un efect dramatic. Mă sforțez să stau cu bărbia ridicată în vânt, încercând să fiu puternică. Nu vreau să știu. Nu contează. Este cu mine acum.

— Sper că ai folosit prezervative măcar.

Prezervative.

Am uitat complet. Totul a fost prea intens.

Culoarea îmi piere din obraji și mă dă de gol.

Connor își pleacă fruntea, clătînând din cap cu dezamăgire.

— Doamne, Dumnezeu, Livie. Te credeam mai deșteaptă de-atât.

Ashton nu a scos o vorbă. Nicio vorbă în apărarea lui, sau a noastră. Stă acolo în tăcere, privind întreg dezastrul cu ochi triști și resemnați.

Toți trei stăm față în față într-un triunghi nefericit, atmosfera grea și toxică dintre noi sufocându-ne, minciunile învărtejindu-se în mod vizibil în aer în vreme ce adevărul despre ceea ce este între mine și Ashton dispare în neant.

Așa ne găsește Dana.

— Ce se petrece aici?

Chipul lui Ashton se contorsionează de spaimă preț de o clipă, ca apoi să devină alb ca varul.

— Ce cauți aici?

— Voiam să îți fac o surpriză, mărturisește ea, pășind în cameră cu atâta precauție de parcă podeaua ar fi împânzită cu mine de teren.

Connor își încrucișează brațele la piept.

— De ce nu-i spui, Livie? Haide... spune-i ce mi-ai spus mie.

Connor mă fixează din priviri. Și când drăgălașa de Dana pică în încurcătura asta, făcând ochii mari de nedumerire și spaimă, mă fixează și ea din priviri, în timp ce se agață de brațul lui Ashton.

O străfulgerare de lumină îmi scapără în ochi.

Diamantul solitar de pe mâna stângă a Danei. Pe inelar.

Mi se pune un nod în gât.

Când a cerut-o de nevastă?

Ashton știe că l-am văzut, deoarece închide ochii și începe să își facă de lucru absent cu brățara de la încheietura mâinii.

Și-a pus-o din nou la mână.

Ashton și-a pus din nou cătușă la mână. Ceea ce înseamnă că a renunțat la libertatea pe care i-am redat-o noaptea trecută.

Dar după expresia de groază de pe chipul lui Connor, îmi dau seama că a văzut și el inelul și că acum realizează amploarea trădării lui.

— Spune-i, Livie. Spune-i ce se petrece între tine și viitorul ei soț, dacă crezi că îl cunoști atât de bine.

Nu este nevoie să spun nimic. Dana pălește. O văd cum mă măsoară din cap până în picioare, după care își îndreaptă privirea spre pat, apoi din nou spre mine. Se îndepărtează aproape oripilată de brațul lui Ashton, și dă înapoi trei pași, împleticindu-se pe picioare.

— Ash?

Vocea îi tremură în timp ce se întoarce cu fața spre el.

El își pleacă fruntea, mormăind aproape imperceptibil.

— Am făcut o greșeală. Lasă-mă doar să îți explic.

Izbucnind în lacrimi, ea se întoarce cu spatele și iese în fugă din cameră. Ashton nu ezită nicio secundă. O ia la fugă după ea și țipetele ei răsună în toată casa.

Îmi întoarce spatele. Ne întoarce spatele. Întoarce spatele la tot ce mama naibii a fost între noi. *O greșeală.*

Cuvintele lui Connor sunt calme dar usturătoare, blânde dar ucigătoare, oneste dar atât de departe de adevăr.

— Ai reușit să zdrobești două inimi astăzi. Trebuie să fii mândră de asta. La revedere, Livie.

Trânțește ușa dormitorului după el.

Și știu că nu mai am niciun motiv să stau aici. Nici în această casă, nici în această școală. Nici în această viață care nu este viața mea.

Trebuie să renunț la tot.

Așa că plec.

Plec departe de voci, de strigăte, de deziluzii.

Plec departe de plâsmuirile mele, de greșelile mele, de regretele mele.

Plec departe de tot ceea ce se presupune că ar trebui să fiu și de tot ceea ce nu pot să fiu.

Pentru că totul este o minciună.

Capitolul optzece

ELIBERAREA

Îi găsesc în jurul mesei din bucătărie. Kacey stă ghemuită în poala lui Trent cu degetele încolăcite în părul său, râzând în timp ce Dan împunge în mod repetat burta umflată a lui Storm, încercând să facă bebelușul să reacționeze. Trebuie să nască peste două luni și este la fel de frumoasă ca întotdeauna.

— Livie?

Ochii surorii mele de un albastru limpede mă fixează cu un amestec de stupoare și îngrijorare. Nu credeam că mai vii acasă și între vacanțe.

Înghit în sec.

— Nici eu, dar.... lucrurile s-au schimbat.

— Îmi dau seama de asta.

Se uită cu subînțeles la costumația mea. Nu am mai trecut prin camera de cămin să mă schimb. Am sărit, pur și simplu, într-un taxi și m-am dus direct la Newark, unde m-am înscris pe lista de așteptare pentru primul zbor disponibil spre Miami. Mi-au trebuit zece ore, dar iată-mă ajunsă.

Acasă.

De unde nu ar fi trebuit să plec de la bun început.

Nu scoate nimeni nicio vorbă, dar le simt ochii în ceafă în timp ce mă îndrept spre cămară. Scot sticla de tequila pe care Storm o ține pe raftul de sus. Pentru urgențe, pretinde ea.

— Ai avut dreptate, Kacey.

Înșfac două pahare.

— Ai avut dreptate tot timpul.

■ ■ ■

— Mi-au lipsit țipetele pescărușilor, șoptesc eu.

— Uau, chiar că ești dusă de-a binelea.

Hohotind de râs, îmi azvârl mâna înspre Kacey și mă pomenesc că o plesnesc peste obraz. Seara trecută, cu sticla de tequila și cu două pahare în mâini, am ieșit în tăcere pe ușa ce dă pe terasa din spate. Kacey m-a urmat, trăgând un șezlong lângă al meu. Fără să scoată o vorbă, a început să toarne pahar după pahar.

Iar eu am început să deșert sacul.

I-am spus totul surorii mele.

I-am relatat până în cel mai mic detaliu ultimele mele două luni, ajungând până la cel mai intim și mai stânjenitor. De îndată ce adevărul a început să iasă la iveală, a năvălit afară precum o cascadă alimentată de un torent de nestăvilit. Sunt sigură că alcoolul m-a ajutat, dar faptul că eram alături de sora mea m-a ajutat și mai mult. Kacey s-a mulțumit doar să mă asculte. M-a ținut de mână și a strâns-o cu putere. Nu m-a judecat, nu a țipat, nu a oftat, nu mi-a aruncat priviri dezamăgite și nici nu m-a făcut să mă simt stânjenită. M-a certat, *totuși*, pentru faptul că nu am folosit un prezervativ, dar a recunoscut repede că nu este ea cea îndreptățită să arunce cu pietre.

A plâns împreună cu mine.

La un moment dat, Trent a venit să întindă o pătură peste noi. Nu a spus nimic, lăsându-ne în starea noastră de toropeală provocată de beție și, când primele raze de soare au apărut la orizont, secătuită fiind de orice emoție, golită de orice secret și de orice minciună, am pierdut contactul cu realitatea.

— Pot să mai văd poza încă o dată? mă întreabă Kacey cu glas duios.

Îi dau micul dreptunghi de hârtie din geantă, teribil de mulțumită sufletește că am avut fotografia la mine atunci când am plecat.

— Nu îmi vine să cred cât de tineri sunt aici, șoptește ea, urmărindu-le contururile cu degetul, așa cum am făcut-o și eu.

Cu trei ani în urmă, Kacey nu era nici măcar în stare să arunce o privire pe vreo poză a părinților noștri.

Îmi face un semn cu mâna spre poză înainte de a mi-o da înapoi, murmurând:

— Asta dovedește că ține foarte mult la tine, Livie. Chiar dacă sufletește este o epavă.

Închid ochii și oftez profund.

— Nu știu ce să fac, Kacey. Nu pot să mă duc înapoi. Vreau să spun că... este logodit. Sau a fost.

— Încă mai este?

Am primit mai devreme un mesaj de la Reagan: „Unde naiba ești?” După ce i-am explicat că m-am întors în Miami, am mai făcut un schimb de mesaje, dar nu mi-a dat nicio informație. Sau nu a vrut să îmi spună altceva în afară de faptul că a stat ascunsă în camera lui Grant toată ziua din cauza urletelor și zbieretelor fără încetare.

Asta m-a făcut să mă îngrijorez și mai mult în privința lui Ashton. Dacă nu mai este cu Dana? Ce îi va face tatăl său? Se va folosi de chestiunea cu care îl are la mână, oricare ar fi aceea?

— Categorical este terminat sufletește, îmi repetă Kacey. Are nevoie să își clarifice opțiunile înainte de a merge mai departe și de a se angaja într-o relație cu oricine, inclusiv cu tine.

Numai la gândul ăsta, simt o durere în piept. Are dreptate. Orice ar fi fost între mine și Ashton, trebuie să mă eliberez de el. Oricât de mult aș vrea să tot încerc, să îi fiu aproape în timp ce se luptă cu demonii lui, oricare ar fi aceia, nu pot să fac asta la nesfârșit. Nu așa.

Nu cu Connor și cu Dana și... brr. Inelul. Simt cum mi se strânge stomacul. Ce a fost între noi — fie că a fost dragoste sau

nu — m-a transformat într-o idioată egoistă și manipuloare care obține ceea ce vrea chiar dacă s-ar putea să îi rănească pe ceilalți. Care tot a încercat să se autoconvingă că tot ceea ce a făcut a fost în regulă fiindcă știa că bărbatul pe care îl dorea ținea la ea.

Care va cădea, probabil, din nou în aceeași capcană deoarece i se părea totul atât de corect, în ciuda faptului că era greșit.

— Nu e neapărat nevoie să te duci înapoi.

Întredeschid un ochi să mă uit la ea, tresărind din pricina luminii puternice a zilei.

— Cum... să renunț pur și simplu la tot?

Ea ridică din umeri.

— Nu aș zice că renunți, ci mai degrabă că trăiești învățând din încercări și eșecuri. Sau să iei o pauză. Poate că, departe fiind de Ashton și de școală, vei căpăta o altă perspectivă asupra lucrurilor. Sau poate că ești deja într-o perspectivă potrivită și tu trebuie doar să lași timpul să le rezolve pe toate.

— Mda. Poate.

Închid ochii, savurând, plină de recunoștință, senzația de confort că pe care mi-o oferă căminul meu.

— *Ești sigură că nu vrei să rămân acasă? mă întreabă tata în timp ce îmi dă la o parte părul lipit de frunte.*

Îi răspund strănutând și gemând.

Oftând din rărunchi, îmi spune:

— Bun, s-a făcut. Rămân.

— Nu, tati.

Clatin din cap, cu toate că nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să stea cu mine să mă aline.

— Trebuie să pleci. Te voi îmbolnăvi și pe tine dacă stai aici, și astă-seară este meciul cel mare al lui Kacey. Ar fi tare necăjită dacă l-ai rata. Rectific. Sora mea ar fi distrusă dacă tati nu ar fi acolo. Eu mă...

Vorbele îmi sunt întrerupte de un alt strănut violent.

Tati îmi întinde un șervețel, făcându-se mic de tot.

— Ei bine, nu am de gând să te mint puștoaico. Mă cam dezgusti acum.

Felul în care îmi spune „puștoaico” cu un vag accent scoțian mă face să râd pe înfundate.

— Nu îți face griji. Și eu mă dezgust pe mine însămi din plin, recunosc eu în timp ce îmi suflu nasul de câteva ori la rând.

El îmi răspunde râzând și bătându-mă ușor pe genunchi.

— Glumeam doar. Tu vei fi întotdeauna ingerașul meu frumos, chiar și cu mucii tăi verzi cu tot.

Își face de lucru aranjând cutiile și sticlutele cu medicamente pe noptieră în timp ce eu îmi caut o poziție mai confortabilă în pat.

— Doamna Duggan este în camera de zi...

— Of! tati! Nu am nevoie de o dădacă!

Îmi dau seama că devine serios chiar înainte de a deschide gura.

— Ba ai nevoie, Livie. Te-oi fi comportând tu parcă ai avea treizeci de ani, dar, din punct de vedere biologic, ai doar unsprezece ani și Protecția Copilului nu este de acord cu lăsarea copiilor singuri acasă, nesupravegheați. Fără comentarii, spune el pe un ton energic, aplecându-se să mă sărute pe creștet.

O cută mi se adâncește pe frunte în timp ce bâjbâi după telecomandă. Trei episoade la rând în care leii se ospătează cu gazele în sălbăticie — prea mult pentru mine.

Oftând și bombănind fetele lui încâpățănate, se ridică în picioare și se îndreaptă spre ușă. Dar se oprește din drum și se întoarce spre mine, așteptând, cu irișii lui albaștri și limpezi strălucind odată cu zâmbetul lui. Încruntarea mea mai durează încă două secunde întregi până când un zâmbet larg îi ia locul. Este imposibil să stau încruntată când tatăl meu îmi zâmbeste așa. Are un fel special de a fi...

Tata râde ușor.

— Așa, Livie, fetița mea. Fă-mă mândru!

Îmi spune asta în fiecare seară.

Și astă-seară, la fel ca în fiecare seară, îi zâmbesc cu gura până la urechi și îi răspund:

— *Întotdeauna te voi face să fii mândru de mine, tati.*

Mă uit după el cum pleacă, închizând fără zgomot ușa în urma lui.

Mă trezesc sub un cer de după-amiază târzie, cu ultimele cuvinte spuse tatălui meu răsunându-mi în minte. Ce cuvinte simple. O mică frază de rutină, *nevinovată*. Dar, în realitate, o *minciună* garantată. Adică, cum poate cineva să își ia un asemenea angajament? Nu toate deciziile pe care le vei lua în viață vor fi bune. Unele dintre ele vor fi chiar dezastruoase.

Mă întorc și văd că persoana care stă pe șezlongul de lângă mine nu este nici roșcată, nici femeie, așa cum era cea care a stat aici când am adormit. Doctorul Stayner își aranjează cutele cămășii bicolore de bowling, de-a dreptul hidoasă. Aproape că se potrivește cu șortul larg hawaian pe care niciun bărbat de vârsta lui nu ar trebui să îl poarte.

— Bună, Livie. Ți place costumația mea de plajă?

— Bună ziua, domnule doctor Stayner. De ce aveți întotdeauna dreptate?

— Am tendința asta, nu-i așa?

— Slavă Domnului! Credeam că voi fi nevoită să pun șezlongul acela pe foc dacă nu făceai duș curând.

Îi trag surorii mele un ghiont în joacă în vreme ce mergem pe hol, îndreptându-ne spre bucătărie.

— Și care-i treaba cu... Stayner?

Ea ridică din umeri.

— I-am trimis un mesaj aseară ca să îi spun că, în cele din urmă, ai cedat. Nu mă așteptam însă să apară aici cu o valiză în mână.

După toate aparențele, doctorul Stayner s-a hotărât să se bucure de câteva zile însorite în Miami, Florida la Chez Ryder. Ei bine, Storm a încercat insistent să îl convingă să stea cu noi, deși asta ar fi însemnat să doarmă în camera lui Kacey, iar ea să doarmă fie cu mine, fie la Trent acasă. I-am reamintit că era ciudat și lipsit

de profesionalism ca psihiatrul familiei să stea cu noi. După care ea mi-a reamintit că totul în privința doctorului Stayner este ciudat și lipsit de profesionalism, așa că are sens, de fapt.

Argumentele mele s-au încheiat aici.

Așa că acum doctorul Stayner stă în fața chiuvetei din bucătărie, echipat cu un șorț cu buline al lui Storm, și curăță morcovi, ajutat fiind de Mia.

— Crezi că dacă mănânci morcovi te ajută cu adevărat să vezi mai bine sau asta spun mămicile copiilor ca să îi facă să mănânce legume?

Mia este la vârsta drăgălașă când încă mai înghite aproape orice, dar învață să problematizeze lucrurile.

Mă sprijin de arcada de la intrare cu brațele încrucișate și îi privesc cu curiozitate.

— Tu ce crezi, Mia? îi întoarce vorbele doctorul Stayner.

Ea se uită la el îngustându-și ochii.

— Eu te-am întrebat prima.

Scutur din cap și izbucnesc în râs.

— Nu vă faceți probleme. Este mult prea isteață pentru dumneavoastră.

Mia scoate un chițait, dă drumul morcovului din mână și se repede în brațele mele.

— Livie! mi-a spus mami că ești aici. L-ai văzut pe „X” cum se mișcă?

Chicotesc. Presupun că Mia a trecut de la numele de alint „Bebelușul Extraterestru X” la un simplu „X”. Merge.

— Nu, dar l-am văzut pe Dan împungându-i burta mamei tale aseară, îi spun eu făcându-i cu ochiul.

Ea face o grimasă.

— Sper să nu se poarte ca un ciudat când „X” se va naște.

Schimbă repede subiectul.

— Rămâi mai mult timp aici?

Pe chipul ei se citește speranța.

— Nu știu, Mia.

Și acesta este adevărul. Chiar nu mai știu absolut nimic.

■ ■ ■

— Despre ce credeți că este vorba?

Doctorul Stayner soarbe zgomotos din paharul lui mare de latte în vreme ce stăm unul lângă celălalt întinși pe șezlongurile de pe terasa din spate, privind alergătorii matinali care trec prin dreptul nostru. Atâta cafea nu poate fi bună pentru el.

— Nici nu încerc să mă hazardez măcar să fac vreo presupunere în privința asta, Livie. În mod clar are niște probleme de pus la punct. *S-ar părea* că se folosește de legăturile fizice cu femeile pentru a le face față. *S-ar părea* că îi este foarte dificil să vorbească despre moartea mamei sale. *S-ar părea* că ține foarte mult la tine, într-adevăr.

Doctorul Stayner se lasă pe spate în șezlongul său.

— Și dacă a crescut cu un tată abuziv, atunci este destul de posibil să simtă că deține doar în foarte mică măsură controlul asupra vieții lui. Poate că așa și este. Dar ceea ce pot eu să îți spun este că nu vei afla niciodată un răspuns care să aibă vreun sens pentru tine în privința a ceea ce i s-a întâmplat lui. Și, atâta timp cât nu vorbește despre asta, este dificil să îl ajuți. Și de aceea, Livie, fetița mea dragă...

Îmi dau ochii peste cap, dar după aceea zâmbesc. Dintr-un motiv sau altul, i-a plăcut porecla mea.

— Trebuie să te distanțezi mai întâi de toată situația asta nefecită, ca să poți face ordine în viața ta. Nu uita că sora ta și Trent au avut nevoie de același lucru. Au trecut cinci luni până când au reluat legătura. Asemenea lucruri durează, de obicei.

Dau încet din cap. Cinci luni. Unde va fi Ashton în cinci luni? Cu câte femei „va uita” până atunci? Și pot să mai rezist să rămân în continuare la Princeton în timp ce el își va rezolva problemele? Asta dacă încearcă măcar să își rezolve problemele. Stomacul meu începe din nou să macine în gol.

— Livie...

— Scuze.

— Știu că este greu, dar trebuie să te concentrezi asupra ta o vreme. Scoate-ți ideea asta fixă din cap — desenează niște ghilimele în aer — că „l-ai mințit” pe tatăl tău.

— Dar...

Îmi feresc privirea, uitându-mă la unghiile mele de la picioare proaspăt lăcuite de către Storm. Știu ce voia pentru mine, iar eu m-am opus. Cum naiba să îl facă treaba asta să fie *mândru* de mine?

Doctorul Stayner mă bate ușor pe umăr.

— Nu garantez nimic, Livie. Niciodată. Dar îți garantez că părinții tăi ar fi mândri de tine și de sora ta. Mai mult decât mândri. Amândouă sunteți pur și simplu... remarcabile.

— Chiar dacă am cedat în final? zâmbesc eu cu tristețe, repetând cuvintele lui Kacey.

El începe să râdă pe îndelete.

— Nu ai clacat, Livie. Ceea ce vreau să spun este că ai ajuns, în sfârșit, la o răscruce de drumuri și ai nevoie de îndrumare... Ești o puștoaică isteță și se pare că te-ai lămurit cum stau lucrurile. Asta e tot ce ai nevoie uneori — un pic de îndrumare. Nu ca sora ta. Acum, *ea* a clacat. Se întoarce ca să îmi schițeze din buze un „uau” fără glas și, fără voia mea, îmi scapă un hohot de râs.

— Cred că vei fi bine cu timpul. Și acum vine partea amuzantă.

Îmi arcuiesc o sprânceană de mirare.

— Atunci când îți vei da seama *cine* vrei să fii.

Sunt obișnuită cu doctorul Stayner în doze mici — o oră pe săptămână la telefon, maximum. Așa că atunci când pleacă după ce și-a petrecut câteva *zile* cu mine, mintea mea nu mai funcționează temporar, precum un motor care s-a supraîncălzit. Am petrecut cea mai mare parte a timpului pe terasa din spate, discutând toate

opțiunile pe care le am în privința educației mele, a aspirațiilor mele cu privire la viitoarea carieră și a vieții mele sociale. Nicio-dată nu mi-a împărtășit părerile lui. A afirmat că nu voia să îmi influențeze propriul meu proces de selecție. Singurul lucru asupra căruia a insistat a fost să rămân o vreme într-o stare de ambiguitate, să nu mă pripesc să fac vreo alegere doar de dragul de a face una. Mi-a sugerat că n-ar fi rău să merg în continuare la cursuri, dar fără să îmi aleg o specializare pe moment, în stilul lui Reagan. Bineînțeles că a fost nevoit să recunoască faptul că, cu cât amân mai mult, cu atât mai puțin va fi posibilă varianta „să rămân la Princeton”, deoarece nu aş promova examenele semestriale.

Cred că cea mai mare temere a mea legată de întoarcerea la Princeton nu este Princeton în sine — am acceptat ideea că școala asta nu este, pur și simplu, pentru mine. Și am dat deja telefon la spital să îi informez că renunț la poziția mea de voluntar.

Cea mai mare temere a mea este să dau din nou piept cu Ashton și cu propria mea slăbiciune atunci când mă aflu în preajma lui... o simplă privire sau atingere ar putea să mă facă să ajung din nou în brațele lui și asta nu ar fi bine pentru niciunul dintre noi. Am plecat o dată. A doua oară va fi mai greu sau mai ușor? Sau imposibil...

Viața mea este plină de multe alegeri dificile și de una simplă de tot — Ashton.

Iar el este singura alegere pentru care nu pot opta.

Capitolul nouăsprezece

■ ■ ■

ALEGERI

Pot să jur că Reagan mă aștepta la ușă precum un cățeluș nerăbdător la auzul cheii care se răsucesc în broască, pentru că în momentul când pășesc înăuntru vineri seara, se și năpustește asupra mea.

— Ce dor mi-a fost de tine!

— Nu au trecut decât două săptămâni, Reagan, spun eu chicotind, și azvârlindu-mi poșeta pe birou.

M-am hotărât să mă întorc la Princeton, în cele din urmă. Nu pentru că aș simți în mod special că acesta este locul potrivit pentru mine, dar pentru că vreau cu tot dinadinsul să îmi continui studiile, și, până când mă dau ei afară sau până când mă voi transfera în Miami — o perspectivă pe care am studiat-o pe când eram acasă —, pot la fel de bine să o fac aici.

Îmi dau părul pe după ureche și întreb pe un ton indiferent.

— Ei, și ce-a mai fost pe aici?

Ea strâmbă din nas.

— Mai nimic. Nu știu ce să zic. Ashton stă acum la părinții mei și nu pot să scot nimic de la tatăl meu. Grant stă pe aici destul de mult fiindcă atmosfera din casă nu prea e deloc amuzantă acum. Connor este rănit. Dar va fi bine, Livie. Vorbesc serios. Trebuie doar să facă sex.

Se trânteste pe pat în felul ei tipic — adică dramatic.

— Ah, și Ty și-a sucit glezna. Ce tâmpit e!

Izbucnesc ușor în râs, dar asta nu îmi alungă anxietatea.

— Ce planuri ai pentru weekend?

Ezită.

— Ai de gând să îl vezi?

Știu la *cine* anume se referă și nu este Connor acela. Dau din cap că „nu”. Nu..., avem nevoie de un răgaz mai mare de două săptămâni ca să clarificăm situația asta nefericită. Este prea proaspătă. Este prea dureroasă rana ca să poți pune degetul pe ea.

— Fac tot posibilul să recuperez materia, dacă reușesc.

Am lipsit o săptămână întreagă de la cursuri, inclusiv de la un test. Urc încet treptele până la patul meu suprapus, alungându-mi din minte toate amintirile.

— Și îi voi vizita pe băieți la spital. Trebuie să îmi iau rămas-bun ca lumea, pentru liniștea mea sufletească.

Primesc un mesaj de la doctorul Stayner în timp ce iau trenul spre spital. Pe lângă text, există și o adresă.

Încă o sarcină din moment ce îmi ești datoare pentru că nu ai dus-o la îndeplinire pe ultima. Să fii acolo la două după-amiază.

Nici măcar nu îl mai iau la întrebări. Omul este genial. Răspund simplu:

Bine.

— Bună, Livie.

Gale mă întâmpină la recepție zâmbindu-mi radios. Când Kacey i-a spus doctorului Stayner că m-am întors în Miami, el a luat legătura cu spitalul ca să îi anunțe, în termeni vagi, care era problema. Când am luat decizia finală să nu mai continui cu programul de voluntariat, a stat lângă mine atunci când am dat telefon să le spun. Au fost cu toții incredibili în privința asta.

— Băieții se vor bucura tare mult să vă vadă.

— Cum se simt?

Ea îmi face cu ochiul.

— Du-te și vezi cu ochii tăi.

Acum, când merg pe holuri, nu mai simt că mi se face rău, așa cum păteam înainte, remarc eu. Știu că nu este din cauză că m-aș fi obișnuit cumva. Este, mai degrabă, din cauză că m-am eliberat de ideea că acesta trebuie să fie viitorul meu.

Gemenii aleargă spre mine cu o energie pe care nu am mai văzut-o la ei de ceva vreme, agățându-se strâns de picioarele mele și făcându-mă să râd.

— Vino aici!

Fiecare mă apucă de câte o mână. Mă trag spre masă. Chiar dacă sunt supărați că i-am părăsit pe nepusă masă, cu două săptămâni în urmă, nu mi-o arată.

— Sora Gale ne-a spus că ai plecat, să îți regăsești... Nu am priceput ce voia să spună. Ceva despre... *suflet*? L-ai pierdut? Și ai fost nevoită să pleci în căutarea lui?

Eric își termină întrebarea arcuind nedumerit din sprâncene.

În căutarea sufletului pierdut. Chicotesc.

— Da, am fost.

— Uite.

Derek îmi împinge în față un teanc de hârtii acoperite cu desene.

— Ne-a spus să te ajutam să te gândești la toate lucrurile pe care le-ai putea face când o să crești mare.

— Eu *i-am spus* că voiai să te faci doctoriță, intervine Eric, dându-și ochii peste cap, dar ea s-a gândit că nu ar fi rău să îți dăm și idei de rezervă.

Uitându-mă la fiecare, pe rând, la fețele lor nerăbdătoare, încep să răsfoiesc desenele, evaluându-mi fiecare opțiune.

Și râd așa cum nu am mai râs de multă vreme.

Cobor din taxi în fața unei case victoriene albe impunătoare din Newark exact la ora două după-amiază. După firma de pe fațadă pare a fi un soi de sanatoriu. Și încă unul destul de frumos, pe deasupra, după cum observ eu în timp ce pătrund pe ușa principală în foaierul nepretențios, dar încântător, cu podele din mahon închis la culoare, cu pereții acoperiți cu un tapet pastelat, în dungi, și un aranjament floral pe o măsuță laterală. În fața mea, de cealaltă parte a încăperii, este o recepție la care nu se vede nimeni, dar se află acolo un bilet care îi îndrumă pe vizitatori spre registrul de vizite. Oftez pe când arunc o privire în jur, căutând un indiciu după care să îmi dau seama ce am de făcut în continuare. Doctorul Stayner nu mi-a dat alte instrucțiuni decât să vin la această adresă. În mod normal, este mai explicit în privința solicitărilor sale.

Îmi scot telefonul din buzunar, fiind pe punctul de a-i trimite un mesaj prin care să îi solicit să mă ghideze, când o tânără blondă în costum bleu de asistentă medicală trece pe lângă mine.

Zâmbindu-mi în chip de salut, îmi spune:

— Trebuie să fii Livie.

Îi confirm din cap.

— Te așteaptă în camera 305. Scările sunt după colț, în stânga ta. Urci la etajul al treilea și te iei după indicatoare.

— Mulțumesc.

Așadar doctorul Stayner este aici. De ce oare nu mă surprinde? Deschid gura să o întreb pe asistenta medicală ce știe despre camera 305, dar ea dispare înainte de a reuși ca eu să rostesc vreun cuvânt.

Îi urmez instrucțiunile, urcând pe scări până la etajul al treilea, urmărită în tot acest răstimp de mirosul persistent al dezinfectanților. Nu pot să nu remarc liniștea ciudată pe când urc scările. Nu face decât să amplifice scârțâitul treptelor. În afară de câte o tuse ocazională, nu aud nimic altceva. Nu văd nimic. De parcă locul ar fi pustiu. Intuiția mea îmi spune că nu este nici pe departe adevărat.

Luându-mă după numerele de pe uși, le urmăresc progresia până ajung la destinație. Ușa este întredeschisă. *Ia să vedem, doctore Stayner. Ce mi-ai mai pregătit acum?* Trăgând adânc aer în piept, pășesc ezitant după colț, așteptându-mă să dau cu ochii de psihiatrul meu grizonant.

Holul scurt și îngust dă într-o încăpere pe care nu pot să o cuprind în întregime cu vederea din prag. Tot ce pot să văd este colțul din fața mea și un bărbat frumos, bronzat, cu părul negru, aplecat în față pe scaunul lui — stând cu coatele pe genunchi, cu mâinile îndoite și apăsate pe gură de parcă ar aștepta trepidând de emoție.

Mi se taie respirația.

Ashton se ridică imediat în picioare. Deschide gura în timp ce mă fixează din priviri, de parcă ar vrea să îmi vorbească, dar nu știe de unde să înceapă.

— Livie, reușește el să rostească, într-un final, ca apoi să își dreagă glasul.

Nu mi-a mai spus Livie până acum. Niciodată. Nu știu cum mă face treaba asta să mă simt.

Sunt prea șocată ca să răspund. Nu m-am așteptat să îl văd astăzi. Nu eram pregătită.

Îl privesc pe Ashton cu ochii mari de uimire în timp ce face repede cinci pași înainte ca să mă ia de mână, privindu-mă cu ochi îngrijorați, și strângându-mă cu degetele ușor tremurătoare.

— Te rog să nu fugi, îmi șoptește el, adăugând apoi cu un glas mai stins, mai răgușit: și *te rog* să nu mă urăști.

Asta mă scoate din șocul meu inițial, dar îmi provoacă un altul. Chiar a crezut că voi fugi de el în secunda în care îl voi vedea? Și cum naiba ar putea Ashton să gândească vreodată că l-aș putea urî?

Orice s-ar petrece, este clar că Ashton nu pricepe profunzimea sentimentelor mele pentru el. Da, l-am părăsit acum două săptămâni. A fost ceva ce a trebuit să fac. Pentru mine. Dar iată-mă aici și *nu*

vreau să mai fug sau să plec sau să fac orice *altceva* ce implică să mă îndepărtez din nou de Ashton.

Mă rog la Dumnezeu să *nu* fiu nevoită să o fac.

Ce naiba a pus la cale psihiatrul ăsta al meu dat dracului?

Făcând un pas înapoi, Ashton mă conduce mai departe în tăcere până când pot vedea întreaga încăpere. Este simplă și demodată — împodobită cu un tapet de un galben pal, cu ornamente în formă de coroane înșirate de-a lungul liniei de îmbinare cu tavanul, și cu câteva plante agățătoare suspendate în fața unui bovineu, lăfăindu-se în lumina soarelui de după-amiază. Toate aceste detalii se estompează, totuși, în vreme ce ochii mei se opresc asupra femeii care zace pe patul de spital.

O femeie cu părul încărunțit și o față ridată care în mod sigur ar fi trecut drept frumoasă cândva, mai ales cu buzele acelea pline. Buze la fel de pline ca ale lui Ashton.

Și toate piesele puzzle-ului se potrivesc... dintr-odată.

— Este mama ta, șoptesc eu.

Nu este o întrebare deoarece cunosc deja răspunsul, fără nicio urmă de îndoială. Nu știu însă răspunsurile la mormanul de „de ce-uri” din spatele lui.

Ashton nu îmi dă drumul deloc la mână, iar strânsoarea lui nu slăbește deloc.

— Da.

— Nu este moartă.

— Nu, nu este.

Urmează o pauză lungă.

— Dar este *dusă*.

Cântăresc din priviri expresia solemnă a lui Ashton pentru o clipă, înainte de a mă întoarce din nou cu fața la femeie. Nu am intenția să mă holbez la ea, și totuși o fac.

Ochii ei licăresc în timp ce își mută privirea de la chipul meu la cel al lui Ashton.

— Cine... începe ea să spună, și îmi dau seama că se chinuie să formeze cuvintele, gura ei definindu-le formele, dar fiind incapabilă să le dea glas. Și în ochii ei... nu văd altceva decât confuzie.

— Sunt Ashton, mamă. Ea este Livie. Ți-am povestit despre ea. Noi îi spunem Irlandeza.

Privirea femeii rătăcește pe chipul lui Ashton ca apoi să și-o plece de parcă și-ar răscoli memoria.

— Cine... încearcă ea din nou.

Fac doi pași în față, atât cât îmi permite strânsoarea ucigătoare a lui Ashton. E suficient de aproape încât să simt izul vag de urină pe care îl recunosc din azilele de bătrâni cu pacienți care au pierdut controlul asupra vezicii urinare.

Ca și cum ar renunța să mai încerce să își dea seama cine este fiecare dintre noi, femeia își rostogolește capul într-o parte și rămâne cu ochii pierduți pe fereastră.

— Hai să luăm puțin aer, îmi șoptește Ashton, trăgându-mă și pe mine odată cu el în timp ce se îndreaptă cu pași mici spre un radio cu picup micuț aflat pe o masă laterală. Întoarce pe partea cealaltă un disc de vinil cu Etta James și dă volumul ceva mai tare. Nu spun nimic când mă conduce afară din cameră, închizând ușa încetișor după el. O pornim pe hol și o luăm pe alte scări decât cele pe care am urcat, care dau în grădina din spate a casei, o proprietate de dimensiuni considerabile, cu stejari desfrunziți și cu mici alei șerpuind printre straturile de flori, pregătite din timp pentru iernat. Presupun că este un loc unde poți petrece momente plăcute atunci când vremea este mai caldă. Acum însă, cu soarele palid de noiembrie și cu frigul mușcător, mă trece un fior.

Când ne așezăm pe bancă, Ashton nu ezită să mă tragă la el în poală și să mă cuprindă în brațe de parcă ar vrea să mă protejeze împotriva frigului. Iar eu nu ezit deloc și îi dau voie să o facă, pentru că tânjesc după căldura lui din mai multe motive. Chiar dacă nu ar trebui.

Exact de ce îmi era frică.

Nu mai știu deloc dacă este bine sau nu. Tot ce știu este că mama lui Ashton este în viață și că doctorul Stayner m-a trimis aici, ca să aflu adevărul, asta fără nicio îndoială. De unde a știut doctorul Stayner... Voi afla asta mai târziu.

Închid ochii și inspir aroma divină a lui Ashton. Să fiu aproape de el după noaptea petrecută împreună este chiar mai greu decât mi-am imaginat. Am senzația că mă aflu la marginea unei prăpastii și furtuna de emoții amenință să mă arunce în hău — durere și confuzie și dragoste și dorință. Simt atracția gravitațională, dorința aceea de a mă ghemui strâns lângă el, de a-mi lăsa mâna să alunece pe pieptul lui, de a-l săruta, de a mă amăgi că este al meu. Nu este al meu, însă. Nu îmi aparține nici măcar *lui însuși* încă.

— De ce, Ashton? De ce să minți, spunând că a murit? De ce... toate astea?

— Nu am mințit. Numai că nu te-am corectat atunci când ai presupus că este moartă.

Întrebarea „De ce?” îmi stă din nou pe buze, dar el vorbește înainte ca eu să apuc să o rostesc.

— A fost mai ușor decât să admit faptul că mama mea nu mă recunoaște. Că în fiecare zi m-am trezit cu speranța că a murit, astfel încât să mă pot elibera de viața mea nenorocită. Să îmi pot găsi liniștea.

Închid ochii să pun stavilă lacrimilor. *Liniștea*. Acum înțeleg ce era cu privirea aia a lui ciudată, în noaptea în care el a aflat despre moartea părinților mei. Își dorea același lucru pentru el. Trăgând adânc aer în piept, îi șoptesc:

— Trebuie să îmi spui. Absolut totul.

— O să îți spun, Irlandez. Totul.

Ashton își dă capul pe spate în timp ce face o pauză ca să își adune gândurile. Pieptul lui se umflă și îl presează pe al meu în vreme ce inspiră adânc. Aproape că văd cum i se ia o greutate de pe umeri atunci când își dă voie să vorbească fără nicio constrângere, pentru prima dată.

— Mama mea are Alzheimer în ultima fază. A început să aibă simptomele bolii foarte devreme — mai devreme decât majoritatea celorlalți oameni.

Mi se pune un nod în gât instantaneu.

— M-a avut pe la patruzeci și ceva de ani. Am fost neplanificat și absolut neașteptat. Și nedorit de tatăl meu. El nu este genul de om... dispus să împartă ceva cu cineva. Asta includea, după cât se pare, și afecțiunea mamei mele.

Face o pauză și zâmbește cu tristețe.

— Mama mea a fost fotomodel în Europa înainte de a-l cunoaște pe tatăl meu și a se muta în America. Am câteva dintre revistele unde a pozat pe copertă. Ți le voi arăta într-o zi. Era extraordinară. Mai bine zis, era de o frumusețe răpitoare.

Ridic o mână să îi ating linia maxilarului...

— De ce nu mă surprinde asta?

Închide ochii și se lasă în voia degetelor mele o clipă pasageră, înainte de a continua.

— Când l-a cunoscut pe tatăl meu, nici ea nu își dorea să aibă copii, așa că lucrurile au mers bine între ei. Au trecut cincisprezece ani de căsătorie până să mă nasc eu. Cincisprezece ani de binecuvântare până când eu am stricat totul, după spusele tatălui meu.

Rostește aceste ultime cuvinte ridicând indiferent din umeri, dar știu că nu este nici pe departe așa. Pot să văd durerea disimulată și, cu toate acestea, destul de vizibilă din ochii lui căprui.

Cu toate că știu că nu ar trebui, îmi apăs mâna pe pieptul lui.

Ashton își pune mâna peste a mea și închide ochii strâns.

— Am crezut că nu o să mai simt atingerea asta a ta vreodată, îmi șoptește el.

Îl ofer o clipă de răgaz înainte de a-l îndemna cu blândețe:

— Continuă.

Dar îmi las mâna acolo unde este, odihnindu-se pe inima lui care bate acum nebunește.

Ashton face o grimasă. Când deschide ochii, clipește peste pupilele sticloase. Simplul gând că Ashton plânge mă răscolește pe dinăuntru. Mă sforțez să îmi păstrez calmul.

— Încă îmi mai amintesc de ziua când mama mea și cu mine eram așezați la masa din bucătărie, eu ajutând-o să coacă o grămadă de fursecuri. Aveam șapte ani. Ea m-a ciupit de obraji și mi-a spus că eram o adevărată binecuvântare pentru ea, că nu își dăduse seama ce ratase până în ziua când a descoperit că mă va avea pe mine. Mi-a spus că ceva s-a declanșat atunci în ea. Acel instinct matern care a făcut-o *să mă dorească* mai mult decât orice pe lumea asta. Mi-a spus că i-am făcut fericiți pe ea și pe tatăl meu.

În acest moment, o lacrimă stingheră îi picură pe obraz.

— *Nu avea habar*, Irlandezo. Nu avea habar ce îmi făcea propriul meu tată, șoptește el, închizând din nou ochii în timp ce inspiră adânc ca să se calmeze.

Îi șterg lacrima de pe obraz înainte să îmi izvorască și mie câteva, lacrimi pe care le șterg repede deoarece nu vreau să deviez cursul conversației.

— Când a început?

Dregându-și glasul, Ashton continuă, deschizând ușa larg și desferecând toate secretele bine ascunse, fără nicio reținere. În sfârșit.

— Aveam aproape șase ani prima oară când m-a încuiat într-o debara. Înainte de asta, nu avusesem prea mult de-a face cu el. Lucra până seara târziu și mă evita în tot restul timpului. Nu a contat prea tare. Mama mă adora. Era o femeie exuberantă. Mă săruta și mă îmbrățișa la nesfârșit. Îmi aduc aminte cum prietenii ei glumeau spunând că o să mă sufoce efectiv cu atâta dragoste.

Pe frunte îi apar cute adânci.

— Acum când mă uit în urmă, îmi dau seama că trebuie să îl fi deranjat pe tatăl meu. Mult. Înainte avusese parte de toată atenția ei, și...

Vocea lui capătă un accent amar.

— Într-o zi, ceva s-a schimbat. A început să rămână acasă atunci când mama mea își făcea vreun plan — o petrecere dată în cinstea unui copil ce urma să vină pe lume sau o întâlnire cu prietenele ei. Se folosea de acele prilejuri să mă închidă în debara, punându-mi bandă adezivă pe gură. Mă lăsa acolo ore întregi, înfometat și plângând. Spunea că nu voia să mă audă sau să mă vadă. Că nu ar trebui să fiu în viață. Că le-am ruinat existența.

Nu înțeleg cum de Ashton poate fi atât de liniștit, cum de inima lui își păstrează ritmul constant, deoarece, în ciuda hotărârii mele de a-mi menține calmul, mă topesc toată, prăpădindu-mă de plâns în vreme ce imaginăa unui băiețel cu părul negru — nu cu mult mai mare decât Eric sau Derek — ghemuit într-o debara, arde ca o flacără în mintea mea, din nou. Mă sforțez să vorbesc cu tot nodul pe care îl simt în gât:

— Și tu nu ai spus nimic?

Mâna lui Ashton îmi șterge o parte din lacrimi.

— Cu câteva luni mai devreme, lăsasem din greșeală câțelul nostru pomeranian afară, în fața ușii. A fugit pe stradă, avântându-se direct în trafic... Mama a plâns săptămâni întregi după câinele acela. Tata m-a amenințat că o să îi spună că l-am lăsat intenționat afară, că eram un băiețel rău care chinuia animalele. Eram îngrozit că o să îl creadă pe cuvânt...

Ridică din umeri.

— De unde naiba să știu eu? Aveam doar șase ani.

Urmează o pauză.

— Cam cu o lună înaintea celei de-a opta mea zi de naștere, mama a început să uite date, nume, întâlniri prestabilite. I se mai întâmplase ocazional și până atunci treaba asta, dar începuse deja să fie rău de tot.

Mărul lui Adam îi saltă în sus și în jos în timp ce el înghite în sec.

— În mai puțin de un an au diagnosticat-o. Acea a fost ziua...

Inspirând adânc pe nas, își freacă cureaua de la încheietura mâinii. Cea pe care încă o poartă la încheietură, cea care încă îl mai ține prizonier. Amintirea lui constantă.

— Nu folosise niciodată o curea înainte de asta. Cred că nu și-a dat seama cât de tare era în stare să mă lovească până nu mi-a dat sângele. Și era furios. Atât de furios pe mine. M-a învinuit pentru tot ce s-a întâmplat. Mi-a spus că sarcina i-a provocat toată treaba asta, că hormonii au început să îi distrugă mintea din ziua în care m-a născut.

Ashton se scarpină absent pe braț, acolo unde se ascunde una din cicatricile lui.

— Mi-a interzis să îi spun ce s-a întâmplat, fiindcă stresul o va face să evolueze în rău, mai rapid. Așa că am mințit. I-am spus că m-am ales cu tăieturile meșterind la bicicletă. După aceea, am început să o mint în toate privințele. În legătură cu vânățile de pe coaste, atunci când mă lovea cu pumnii, cu dungile, atunci când m-a lovit din nou cu cureaua, cu cucuiul din frunte, atunci când m-a dat cu capul de tocul ușii. M-am obișnuit atât de tare să mint și sănătatea mamei mele se deteriora atât de rapid, încât ceea ce îmi făcea el devenise... nesemnificativ. M-am obișnuit cu toate astea.

După o secundă de pauză, a continuat:

— A încetat să mă lovească în ziua când am internat-o pe mama într-o clinică performantă de cercetare și tratament. Aveam paisprezece ani. La vremea aceea, încă mă mai agățam de speranța că s-ar putea să se facă bine, că tratamentul va ameliora sau stagna boala ei. Încă mai râdea la glumele mele și mai cânta melodia aceea în spaniolă... Încă mai era acolo, *undeva*. Speram să câștigăm suficient timp până când se va găsi un tratament.

Ashton își pleacă fruntea.

— Aceea a fost prima zi când mama mea m-a întrebat cine sunt. Și când el a venit la mine în seara aceea... l-am lovit și l-am lăsat lat pe jos. Eram un puști mare. I-am spus să nu se oprească și

să mă lovească cât de tare putea. Nu îmi mai păsa deloc. Și de atunci încoace nu m-a mai atins.

Cu un oftat de resemnare, Ashton mă soarbe din priviri în timp ce îmi șterge șuvoiul nesecat de lacrimi de pe obraji cu degetele mari de la mâini.

— A descoperit însă o metodă mai bună de a mă pedepsi pentru că respir. Numai că nu mi-am dat prea bine seama despre ce era vorba la vremea respectivă. A vândut casa noastră și ne-am mutat în celălalt capăt al orașului, fără niciun alt motiv decât acela că voia să mă scoată din mediul meu de viață familiar, obligându-mă să schimb școala, să îmi părăsesc prietenii. Ar fi putut să mă trimită la internat și să se spele pe mâini de mine, dar nu a făcut-o. În schimb, a început să îmi dicteze cu cine să vorbesc, cu cine să mă întâlnesc, ce sporturi să practic.

Pufnește pe nări și mormăie:

— De fapt, el este cel care mi-a impus să intru în echipă. Oarecum ironic, având în vedere că unul din lucrurile care îmi place foarte mult este canotajul... Oricum, într-o seară, pe când aveam cincisprezece ani, s-a întors pe neașteptate de la muncă și a dat peste mine și o prietenă, pe care nu o agreea, pe când ne regu...

Își ridică ochii întunecați spre mine în vreme ce eu îmi încordez spatele.

— Scuze. A făcut-o târfa și a dat-o afară din casă. M-am repezit la el. L-am trântit la pământ, gata să îl bat până îi suna apa în cap.

Ashton își încordează brațele în jurul meu și mă strânge mai aproape de el.

— Atunci a început să o folosească pe mama împotriva mea.

Mă încrunt de nedumerire.

— A început să arunce cu cifre — cât îl costa să o țină în spitalul acela scump, cât de mult l-ar costa dacă ar mai supraviețui încă zece ani. Mi-a spus că începuse să se îndoiască dacă mai avea

vreun rost să facă asta. Nu avea să se facă mai bine, așa că de ce să arunce banii pe fereastră.

Ashton își trece limba peste dinți.

— Bani aruncați pe fereastră. Asta devenise pentru el iubirea vieții lui. Nu s-a mai dus să o vadă de când a internat-o acolo. Verigheta îi dispăruse de mult de pe deget.

— Am refuzat să cred asta. Nu puteam să renunț, pur și simplu, la ea. Era tot ce aveam pe lume, iar el știa asta. Așa că m-a obligat să fac o alegere simplă — fie să trăiesc viața pe care el mi-o dicta, fie ea își va petrece ultimii ani de viață într-o magherniță nenorocită, așteptându-și moartea. Avea chiar tăieturi din ziare, în care erau relatate povești de groază despre locurile acelea — neglijență, abuz... Aceea a fost ziua în care mi-am dat seama cât de mult mă disprețuia tatăl meu pentru că m-am născut. Și știam că își va duce amenințarea până la capăt.

Dau drumul aerului pe care l-am ținut captiv în piept. Așadar, cu asta l-a avut pe Ashton la mână tot timpul...

Cu mama lui.

— Așa că am cedat. De-a lungul anilor, m-am supus fără să crâcnesc pretențiilor lui.

Ashton mormăie, hohotind disprețuitor:

— Și partea cea mai rea? Nu puteam niciodată să mă plâng cu adevărat. Adică, uită-te la viața mea! Studiez la Princeton, am bani, mașină, o slujbă garantată la una dintre cele mai renumite firme de avocatură din țară. Nu este ca și cum m-ar *tortura*. Doar că...

Ashton oftează.

— M-a privat de libertatea de a alege cum să îmi trăiesc viața.

— Păi, ai toate motivele să te plângi, dacă te obligă să te căsătorești cu cineva, împotriva voinței tale, murmur eu cu amărăciune.

Capul lui Ashton se pleacă și glasul îi devine răgușit.

— Aceea a fost cea mai cumplită zi din viața mea. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin așa ceva. Și îmi pare rău că nu ți-am spus despre logodnă.

— Uită-te la mine, îi cer eu, punându-i un deget sub bărbie și ridicându-i fața spre mine.

Îmi doresc atât de tare să îl sărut chiar acum, dar nu îmi permit să întrec măsura. Nu până când nu știu...

— Ce s-a întâmplat cu Dana? Cum stau lucrurile între voi?

Mai e valabilă treaba cu nunta? Ceea ce facem noi acum, stând împreună chiar aici, este greșit?

Acei ochi căprui minunați îmi cercetează chipul preț de o clipă, înainte de a continua...

— Acum trei ani, eram la turneul de vară de golf de la firmă, jucând împreună cu tatăl meu, când un nou client a venit să se prezinte, împreună cu fiica lui. Așa am cunoscut-o pe Dana. Bănuiesc că tatăl Danei i-a pomenit ceva în genul ce mult i-ar plăcea ca fata lui să fie împreună cu un băiat ca mine.

Lui Ashton i se încordează mușchii gâtului.

— Tata a întrevăzut o oportunitate. Tatăl Danei cedase firmei doar o parte din afacerile lui, în timp ce alte trei firme de avocatură reprezentau restul afacerii. Asocierea cu tatăl Danei însemna o victorie financiară uriașă pentru firmă. În valoare de zeci de milioane, sau poate mai mult. Așa că mi s-a trasat sarcina să o fac pe Dana să se îndrăgostească de mine.

Ashton mă strânge tare la pieptul lui în vreme ce își îngroapă fața în clavicula mea, făcându-mi pulsul să o ia razna. Continuă să vorbească, totuși.

— Era blondă, drăguță, drăgălașă chiar. Niciodată nu am simțit ceva *cu adevărat* pentru ea, dar nu mă puteam plânge de faptul că aveam o prietenă ca ea. În plus, locuia în celălalt capăt al țării în cea mai mare parte a anului, când mergea la cursuri, așa că nu era ca și cum ar fi intervenit în stilul meu de viață. Nu până când ai apărut tu.

Rezist tentației de a mă apropia și mai tare de el. Ar fi atât de simplu... Doar o mică schimbare de poziție și gura mea ar atinge-o pe a lui.

— Acum trei săptămâni, tatăl meu m-a sunat și mi-a spus să o cer de nevastă. Datorită faptului că o curtam pe Dana, lui i-a revenit o mai mare parte din afacerile tatălui ei. S-a gândit că, în eventualitatea căsătoriei, îi va reveni și restul. Am refuzat. În ziua următoare, am primit un telefon de la sanatoriu și mi s-au pus întrebări referitoare la transferul iminent al mamei mele la un azil din Philadelphia. Nici nu am închis bine telefonul când am și primit un e-mail de la tatăl meu cu cel puțin douăzeci de rapoarte privind neglijarea pacienților în acel stabiliment. Chiar și un caz de abuz sexual care a fost respins de curtea de justiție din cauza unui viciu de procedură. Nenorocitul ăsta de psihopat atât aștepta.

Ashton își ridică bărbia și se sprijină din nou pe mine cu un oftat resemnat.

— Nu am avut de ales. Când mi-a dat inelul acum două săptămâni, după competiție, am cerut-o pe Dana de nevastă. I-am spus că era iubirea vieții mele. Nu puteam să risc ca ea să mă refuze. Am fost nevoit să o conving să accepte o logodnă lungă, până când aveam să termin școala. Trebuia doar să aștept până când mama mea avea să moară ca apoi să rup logodna.

Disprețul de sine din vocea lui este de netăgăduit. Se urăște pentru treaba asta.

Mă chinui să cuprind cu mintea întreaga situație dar nu reușesc. Nu are sens. Cum poate un om să își urască atât de mult copilul? Cum poate să își găsească satisfacția în dominarea atât de totală a unei alte persoane? Tatăl lui Ashton este bolnav. Doar la simplul gând că atâta cruzime poate fi ascunsă sub un costum elegant și o carieră strălucită mi se întoarce stomacul pe dos. Nu îmi pasă ce demoni zac în trecutul tatălui lui Ashton ca să îl facă să se comporte așa. Persoana care sunt eu acum nu va găsi niciodată un răspuns acceptabil pentru tot ceea ce a făcut acest om.

Îi împing ușor umărul lui Ashton, atât cât să îi văd din nou fața și zăresc câteva lacrimi ce îi brăzdează obrazul. Îi cercetez trăsăturile

chipului în timp ce ochii lui rămân fixați pe gura mea o clipă nesfârșit de lungă.

— Când ai venit în camera mea în seara aceea și...

Înghite sec și fruntea i se înnegurează.

— Am vrut să-ți spun. Ar fi trebuit să-ți spun înainte ca noi...

Chipul lui Ashton se contorsionează de durere.

— Îmi pare atât de rău. Știam că voi sfârși prin a te răni și am lăsat să se întâmple acest lucru totuși.

Nu-i dau voie să se autopedepsească nici măcar pentru o secundă pentru noaptea aceea.

— Nu regret nimic, Ashton, îi răspund eu cinstit, întărindu-mi spusele cu un mic zâmbet. Dacă există vreo greșeală pe care nu am s-o regret pentru tot restul vieții mele, aceea este Ashton Henley.

— Și acum ce o să urmeze? ezit eu înainte de a-l întreba: Ce s-a întâmplat cu Dana?

— A țipat și a plâns întruna. Iar, în cele din urmă, a spus că dacă îi promit că nu se va mai întâmpla niciodată, mă va ierta.

Simt cum mi se strânge stomacul. Ashton încă mai este logodit. Tatăl lui încă îl mai controlează. Iar eu nu ar trebui să fiu aici, atât de aproape de el. Închid ochii în fața realității crude, oftez și rostesc în șoaptă:

— Bine.

Ashton îmi șușotește cu o voce răgușită, încercând să își stăpânească emoțiile:

— Uită-te la mine, Irlandezo.

Întrezăresc un mic zâmbet printr-o perdea de lacrimi și îmi încrețesc fruntea de nedumerire. Ridicând o mână să mă prindă ușor de bărbie, Ashton mă trage înspre el sărutându-mă ușor. Este un sărut cu gura închisă și nu durează mult, dar, cu toate acestea, mă lasă fără suflare. Și mai nedumerită, totodată.

Ashton îmi șoptește:

— I-am spus: „Nu”.

— Dar...

Mă întorc să privesc căminul mamei lui.

— O va transfera de aici în acel loc groaznic...

— Acesta este noul ei loc, Irlandez. Am mutat-o pe mama mea aici acum o săptămână.

Chipul lui se transfigurează într-un zâmbet — un amalgam de euforie, ușurare și buimăceală, ceea ce nu face decât să scoată în evidență ochii lui deja înlăcrimați.

— Nu... Nu pricep.

După ce s-a făcut fărâme, inima mea a pornit la galop, sărind peste câte o bătaie, din pricina emoției. Știu că face aluzie la ceva profund, dar nu știu la ce anume și *trebuie* să știu acum, chiar în clipa asta.

— Spune-mi despre ce este vorba, Ashton.

Expresia lui devine sumbră.

— Am terminat-o cu Dana. Mi-am dat seama că nu mi-am distrus doar viața mea în toată mizeria asta.

O străfulgerare de durere îi apare în ochi, provocată de o amintire.

— Ți-am văzut privirea golită de orice expresie când ai pornit-o în jos pe scări și ai ieșit pe ușă în ziua aceea. M-a distrus, efectiv. După momentul acela, am făcut singurul lucru pe care îl puteam face. M-am dus să îl văd pe antrenor. El este... Întotdeauna am invidiat-o pe Reagan pentru că are un asemenea tată. Ei bine, antrenorul a desfundat o sticlă de Hennessy, iar eu i-am povestit *tot*.

Cuvintele lui mă duc cu gândul la noaptea mea de confesiuni împreună cu Kacey și cu sticla de tequila. Este oarecum ciudat că amândoi făceam același lucru exact în același timp.

— Antrenorul a insistat să rămân la el acasă câteva zile până când aveam să găsim o modalitate de a rezolva lucrurile. Bineînțeles că telefonul meu a sunat în draci luni de dimineață, tatăl meu spunându-mi să mă împac cu Dana sau altfel vedeam eu ce o să urmeze. Am mai tras de timp, spunându-i că încerc. Între timp, antrenorul și cu mine am început să luăm legătura cu prieteni de-ai lui — avocați, doctori, foști studenți la Princeton — căutând

o modalitate legală de a o scoate pe mama de sub tutela legală pe care o avea tata asupra ei, o modalitate de a o scoate de acolo și de a o duce într-un loc unde să fie în siguranță. Se părea că nu ajunge un nicăieri. Eram sigur că eram prins într-o capcană fără ieșire.

Un rânjel îi apare pe buze.

— Și, patru zile mai târziu, doctorul Stayner și-a făcut apariția în pragul ușii antrenorului.

Fac ochii mari din pricina șocului.

— Ce? Cum?

Patru zile mai târziu. Asta înseamnă că practic a plecat de la mine, din Miami, direct în New Jersey.

— După toate aparențele, a dat de urma antrenorului, bănuind că mă va găsi și pe mine astfel.

Desigur.

— Eu...

Scot un oftat, simțindu-mă vinovată că am divulgat atât de multe despre viața personală a lui Ashton.

— Îmi pare rău. I-am spus niște lucruri despre tine când am fost în Miami. Trebuia să mă confesez cuiva. Nu mi-a trecut nicio clipă prin cap că va veni aici.

De ce nu m-am gândit că va face asta?

Ashton duce un deget la buze, șâșâind ca să mă reducă la tăcere.

— E în regulă. Vorbesc serios. Este... mai mult decât în regulă. De fapt, el a făcut ca *totul* să fie în regulă.

Ashton clatină din cap râzând.

— E tare tipul. Are un fel de a storce informațiile din tine — știi că ești luat la întrebări, dar într-un mod prietenos. Nu l-am văzut pe antrenor niciodată să trateze pe cineva cu atâta respect ca pe Stayner.

Îmi dau ochii peste cap și nu mă pot abține să nu chicotesc.

— Știi exact la ce te referi.

— În patru ore — nu mint, Irlandez, *în patru ore* — tipul a făcut o evaluare completă a trecutului meu și a situației mele. A dat o grămadă de telefoane colegilor lui.

Dând din cap înspre casă, Ashton îmi explică:

— Directorul acestui sanatoriu este un bun prieten al său. I-a pus la dispoziție un salon.

Zâmbește cu tristețe.

— Doctorii nu cred că mai are mult de trăit. Poate încă un an sau doi. Vechiul loc era mai drăguț, dar nu avea sens să mai rămână acolo cu tot tratamentul scump și cu toată terapia aceea. Nimic nu o va mai aduce înapoi. Am acceptat asta. Are nevoie doar de un loc unde să fie în siguranță și sub control medical. Are nevoie de liniște acum.

Cuvântul „uluită” nu poate descrie în mod adecvat felul în care mă simt în clipa de față. Sunt copleșită de emoții — un amalgam vulcanic de fericire și tristețe și adorație — adorație pentru nebunul acela de doctor al meu care mi-a adus cumva înapoi o altă persoană pe care o iubesc. Nu mai catadicsesc să îmi șterg noile lacrimi în timp ce îmi încreșesc fruntea de gânduri, încercând să deslușesc în continuare sensul tuturor acestor lucruri.

— Dar cum ai reușit să o muți? Cum de te-a lăsat tatăl tău...

Explozia de râs a lui Ashton îmi curmă vorbele.

— Of, Irlandez. Asta e partea cea mai tare.

Își șterge o lacrimă ce i se prelinge pe nas și rămâne o clipă cu privirea pierdută pe undeva, cufundat în gânduri.

— E șocant ce pot unii oameni să facă atunci când știu că pot scăpa fără să fie trași la răspundere. Este și mai șocant ce pot face atunci când află că nu pot scăpa. Tatăl meu a reușit să mă abuzeze pe ascuns timp de șaisprezece ani. Și, a doua zi după sosirea lui Stayner, el și cu mine și cu antrenorul ne-am dus la biroul tatălui meu ca să punem capăt acestui abuz. Nu am mai fost atât de speriat niciodată în viața mea. Dar faptul că nu mai eram singur de-acum în toată treaba asta...

Glasul lui Ashton se frânge, iar inima mea se frânge și ea.

Îl trag înspre mine, strângându-l în brațe cu toată puterea. Vreau să aud și restul. Trebuie. Dar pentru o clipă doar, simt nevoia să îl țin pe Ashton aproape de mine în timp ce încerc să mă împac cu ideea asta. Sigur că mi-am pierdut și eu părinții cu ani în urmă, dar păstrez amintirile unei copilării fericite, cu ajutorul cărora mă lupt să fac față pierderii. Ashton nu a purtat în sufletul lui nimic altceva decât întunecime și dezgust. Și povara de a proteja o femeie care nici măcar nu își mai amintește de băiețelul pe care cândva îl sufoca cu dragostea ei.

— Tatăl meu este un om puternic. Nu este obișnuit ca cineva să îi spună ce să facă. Așa că atunci când Stayner a intrat agale în biroul lui — neinvitat — și s-a așezat pe scaunul tatălui meu...

Ashton râde pe înfundate.

— Parcă era o scenă dintr-un film. Stayner i-a înșirat cu calm faptele — abuzul, manipularea, șantajul de-a dreptul scandalos. Nu a insistat *asupra lor, nu a înjurat, nici nu a țipat*, sau orice altceva. S-a asigurat că tatăl meu era pe deplin conștient de ceea ce el știa, de ceea ce știa antrenorul. După care Stayner a pus pe biroul lui un bilet cu o adresă scrisă pe el și l-a informat pe tatăl meu că a obținut un salon într-un sanatoriu, că o vom transfera pe mama mea acolo, că *el* va continua să plătească facturile, și că ea nu va părăsi acel stabiliment decât în ziua în care sufletul îi va părăsi trupul.

Rămân cu gura căscată încercând să îmi imaginez scena.

— Și ce s-a întâmplat? Ce a avut de spus?

Ashton strâmbă ușor din buze.

— A încercat să îi arunce lui Stayner praf în ochi, rahaturi legale, amenințări cu un proces, cu retragerea licenței de doctor. Stayner i-a zâmbit. I-a zâmbit și i-a descris în termeni edificatori ce s-ar întâmpla dacă tatăl Danei ar afla din ce cauză fiica lui are inima sfârâmată și cum ar fi probabil mult mai rău decât să-l piardă, pur și simplu, ca și client influent. Argumentul ăsta, la care

se adaugă e-mailurile despre azil — dovadă a intențiilor sale malițioase față de soția lui — ei bine, ar fi suficient să îi distrugă acea imagine imaculată la care a muncit din greu ca să și-o mențină. Poate suficient cât să îl țină ocupat pe un avocat, totodată un bun prieten de-al lui Stayner. Un prieten care are o predilecție aparte pentru cazuri pro bono dure și care a dobândit notorietate câștigându-le. Stayner a aruncat un nume și chipul tatălui meu a devenit alb ca varul. Presupun că există avocați mult mai intimidanți în New York decât David Henley.

Face o pauză.

— După aceea am plecat. I-am întors spatele tatălui meu și am plecat. Nu l-am mai văzut de atunci.

— Așadar...

Arăt înspre casă plină de uimire.

— A făcut ceea ce Stayner i-a spus să facă? Așa, pur și simplu?

Chipul lui Asthon se încruntă, căpătând o expresie ciudată.

— Nu chiar... Transferul a avut loc, într-adevăr. Au luat-o pe mama mea două zile mai târziu și au mutat-o aici. Ca patru zile mai târziu, un curier să aducă un teanc de hârtii împreună cu o scrisoare de intenție. Tatăl meu îmi încredințează mie tutela mamei mele. Eu voi fi cel care va avea grijă de bunăstarea mamei mele și de averea ei. Ții minte că ți-am spus că a fost model, nu-i așa?

Îi confirm din cap, iar el continuă:

— A avut o mulțime de bani doar ai ei. Când a aflat că este bolnavă, s-a asigurat că vor fi folosiți pentru îngrijirea ei. S-a asigurat că vor fi acoperite cheltuielile medicale chiar de la bun început. Așa că nu a scos nimic din buzunarul lui nici măcar o dată.

— Carevasăzică... te lasă în pace?

Dând încet din cap, Ashton îmi spune:

— Singura condiție este să semnez o clauză de confidențialitate în legătură cu... relația mea cu el. Cu istoria noastră, cu Dana. Cu absolut tot. Dacă semnez, el îmi garantează că nu îl voi mai auzi sau vedea vreodată în fața ochilor.

Expresia de pe fața mea pune, în mod cert, întrebarea în locul meu, deoarece îmi confirmă:

— Intenționez să semnez. Nu îmi pasă. Este de domeniul trecutului. Acum nu mai îmi pasă de nimic altceva decât de ceea ce se află în fața mea chiar în clipa asta.

Mâna lui Ashton alunecă pe coapsa mea ca să mă tragă mai aproape de el, iar vocea lui tremură de emoție:

— Nu voi putea repara vreodată toate greșelile pe care le-am făcut cu tine, toate minciunile pe care le-am spus, toate felurile în care te-am rănit. Dar... te rog putem măcar — își încleștează fălcile — să uităm cumva toate astea și să o luăm de la capăt?

Chiar se întâmplă cu adevărat. Sunt chiar aici, împreună cu Ashton — singurul lucru pe care știu că mi-l doresc — și, în cele din urmă, s-ar putea să fie *așa cum trebuie să fie*.

Aproape.

— Nu, îmi scapă mie cuvântul de pe buze.

Văd cum Ashton se face mic în fața acestui singur cuvânt rostit de mine și se luptă cu lacrimile care îi împăienjenesc ochii.

— Voi face orice, Irlandez. Orice.

Degetele mele alunecă spre încheietura lui, spre acel lucru îngrozitor despre care știu că este tot acolo.

Nu este nici măcar nevoie să mai spun vreun cuvânt, deoarece își dă seama. Suflecându-și mâneca hainei, scoate la vedere amintirea arzătoare a abuzului la care a fost supus.

O fixează cu privirea un moment nesfârșit de lung.

— Tatăl meu a aruncat cureaua după noaptea aceea. A încercat să scape de dovada însângerată, cred eu, îmi mărturisește el încetător. Dar am găsit-o în gunoi și am ținut-o ascunsă în camera mea ani de zile. În ziua când mi-am acoperit cicatricile cu tatuaje mi-am făcut și această cătușă dintr-o bucată din acea curea, ca să îmi reamintească în mod permanent că mama mea avea nevoie de mine ca să reziste în continuare.

Aruncă o privire spre o fereastră de la etajul al treilea — a mamei lui, fără nicio îndoială — zâmbind cu tristețe. Simt cum mi se topește inima în timp ce îi urmăresc degetele care descheie brățara cu agilitate. Mă dă jos cu blândețe din poala lui ca să se ridice în picioare, se îndepărtează câțiva pași și apoi, aruncă, după câte se pare, cu toată puterea de care e capabil corpul lui, ultima piesă cu care tatăl său deținea controlul asupra lui, printre copacii deși.

Se întoarce cu spatele la ea, cu o privire rugătoare în acei ochi câprui minunați ai lui, plină de acea căldură care îmi înmoaie genunchii.

Fac un pas spre el, îmi apăs palma pe inima lui care bate nebunește, întipărindu-mi în minte senzația momentului.

A momentului în care fac o alegere pentru mine și doar pentru mine.

O alegere care este corectă pentru că este *potrivită* pentru mine. Un zâmbet îmi scapă de pe buze înainte de a face ultima mea condiționare...

Ashton nu a fost niciodată un tip răbdător. Presupun că îmi vede zâmbetul și îl ia drept acceptare. Gura lui se prăvălește instantaneu peste a mea într-un sărut devorator care îmi înmoaie genunchii și îmi face inima să explodeze.

Reușesc să mă eliberez de gura lui.

— Așteaptă! Încă două lucruri.

El respiră precipitat, și se uită la mine cu o expresie de nedumerire.

— Ce mai este, acum? Vrei și hainele mele? Apoi adaugă, arcuindu-și o sprânceană: Ți le dau bucuros când ajungem într-un loc unde este ceva mai cald, Irlandez. De fapt, chiar insist.

Îi șoptesc clătinând din cap:

— Vreau să apelezi la ajutor. Trebuie să stai de vorbă cu cineva despre toate astea. Să treci peste ele.

Ashton rânjește.

— Nu îți face griji, îl am deja pe doctorul Stayner care se ține scai de fundul meu. Am senzația că îți voi ocupa programarea de la ora zece de sâmbăta dimineța.

Respir pe deplin ușurată. Dacă e cineva în care să am încredere în privința stării de bine a lui Ashton, acela este doctorul Stayner.

— Bun.

Sărutându-mă ușor pe buze, îmi șoptește:

— Și celălalt lucru?

Înghit în sec.

— Ai spus că vrei să uiți totul. Dar... nu vreau să uiți niciodată nimic din ceea ce s-a întâmplat între noi. Niciodată.

Pe chipul lui Ashton apare un zâmbet cât se poate de blând.

— Irlandezo, n-aș putea uita nici măcar o secundă din timpul petrecut cu tine.

EPILOG

— Știi ceva, n-am mai mâncat prăjitură cu brânză de aproape un an, rostesc eu cu glas scăzut, învârtind furculița în farfurie în timp ce privesc soarele de iunie cum apune peste plaja din Miami, stând așezată confortabil în șezlongul meu. Nu cred că îmi mai place.

— O mănânc eu atunci, mormăie Kacey, care nu mai are mult până să lingă farfuria ei. Sau Storm. Pot să jur că trebuie să pună la loc cincizeci de mii de calorii pe zi ca să hrănească purceaua aia de fetiță.

De parcă bebelușul Emily ar fi auzit cuvântul magic din leagănul ei din bucătărie, începe să scâncească de foame. Din nou. De îndată ce Emily s-a născut, la început de ianuarie, s-a și agățat de sfârcurile mamei ei, luptându-se de atunci încoace să rămână cât mai mult acolo. Nu i-a fost deloc ușor lui Storm, dar se poartă cu ea cu toată răbdarea și dragostea, așa cum și era de așteptat din partea ei.

De când m-am întors acasă, i-am acordat scurte perioade de răgaz. Emily acceptă până și biberonul de la mine acum. Storm îmi spune că sunt steaua ei norocoasă.

Am rămas să închei anul la Princeton, până la urmă, reușind chiar să îmi cresc media finală la „Foarte Bine” pe linie. Ironia sorții a făcut ca media mea la examenul final de literatură engleză

să fie una din cele mai mari din acest prim semestru, având în vedere totodată că a fost cel mai dificil curs pentru mine.

Ashton a fost, în mod categoric, un factor motivant care a determinat alegerea mea de a rămâne. De îndată ce toată confuzia, toată presiunea și toate minciunile s-au risipit, nu am mai rămas cu nimic altceva decât cu alegeri. Mici, mari, ușoare, dificile — toate aparținându-mi numai mie. Pentru mine.

Am început cu cele ușoare. Cum ar fi să aleg unde să îl văd pe Ashton ori de câte ori doream. Cu asta nu mi-am bătut capul. El mai avea mai puțin de un an până la absolvire și s-a hotărât să meargă până la capăt, indiferent de motivul pentru care venise aici, în primul rând. În plus, voia să își ducă până la capăt angajamentul pe care și-l luase în calitate de căpitan de echipă, adică pe tot timpul sezonului de primăvară.

În cele din urmă, Connor, Ashton și cu mine ne-am împăcat. Nu i-a trebuit mult lui Connor să vadă că nu reprezentam doar o altă aventură de o noapte pentru cel mai bun prieten al său. Connor a început să iasă cu fata blondă — Julia — care l-a abordat în noaptea aceea la clubul studentesc. Am fost chiar și la o întâlnire în patru. A fost ciudat, dar până spre sfârșitul serii, cred că treaba asta ne-a sudat prietenia. După privirile pe care mi le aruncă Connor pe furiș din când în când, știu că încă nu i-au trecut de tot sentimentele pe care le nutrește pentru mine. Sper că odată cu trecerea timpului, să își dea seama că nu eram făcuți unul pentru celălalt.

Ashton s-a mutat din nou în casă la începutul semestrului de primăvară. Mi-am petrecut mult timp la el. Și treaba asta a fost ciudată la început, dar Ashton m-a făcut să trec repede peste starea mea de nervozitate... și peste orice altceva ce nu îl implica pe el.

Una din cele mai grele decizii pe care a trebuit să o iau a fost dacă să rămân sau nu la Princeton după primul an. Am făcut o cerere de transfer în Miami și, deloc surprinzător, a fost acceptată. Nu mă mai ținea nimic în New Jersey, cu excepția lui Ashton. El

urma să termine anul acesta, dar mama lui încă mai era în New Jersey și Reagan mi-a spus că tatăl ei i-a oferit un post de antrenor secund până când avea să își rezolve problemele. M-am tot frământat săptămâni întregi ce decizie să iau, nefiind sigură care dintre ele mă va face mai fericită.

Și apoi, într-o seară, pe când stăteam în pat, trecându-mi degetele peste simbolul lui celtic, Ashton mi-a spus că mă va urma în Miami dacă mă hotărâsc să merg acolo. Începuse deja să caute aziluri în zonă cu ajutorul lui Stayner. Robert i-a confirmat că postul de antrenor secund îi va fi întotdeauna rezervat lui.

Ceea ce a făcut subit ca decizia mea dificilă să devină foarte ușoară. Ceea ce m-a făcut să înțeleg că era cea potrivită.

Voiam să merg acasă.

Și voiam să îl iau pe Ashton cu mine.

Ușile glisante se deschid în spatele nostru și două mâini puternice mi se încheștează de umeri.

— Nu mi-ai spus niciodată cât de al naibii de cald este în Miami, bombăne bărbatul meu superb, aplecându-se să îmi fure îmbucătura de prăjitură din furculiță, ca apoi să mă sărute pe buze.

Chițai atunci când o picătură de sudoare aterizează pe fața mea.

Ochii îmi alunecă spre pelicula de sudoare ce strălucește pe pieptul lui despuiat. Ashton a început să facă jogging seara fără tricou pe el de când ne-am mutat aici, ceea ce îmi dă peste cap hormonii în fiecare noapte.

— Copiii se vor obișnui, îl aud pe Trent mormăind din spatele nostru pe când iese din casă, de asemenea transpirat și fără tricou pe el, și cu un prosop în jurul gâtului. Este o diferență de aproape opt ani între Ashton și Trent, dar nivelele lor de maturitate par a fi egale, deoarece se înțeleg perfect. Nu sunt sigură însă ce vrea să însemne asta pentru fiecare dintre ei.

— Ce-i asta — o conversație între doi tipi transpirați?

Cu o păturică pe umeri ca să ascundă în mod discret bebelușul agățat de sfârcul ei, Storm ni se alătură, urmată îndeaproape de un

al treilea bărbat transpirat, fără maiou — Ben. Și uite așa, terasa s-a umplut de oameni.

— Ești prea iute, Princeton, bombăne blondul zburlit, bătând palma cu Ashton.

Zâmbesc la auzul poreclei. Cu toții l-au plăcut pe Ashton la prima vedere. Inclusiv micul grup de femei care trece prin fața casei noastre în drum spre plajă. Este același grup în fiecare seară. Au descoperit că atunci când trec prin fața casei noastre pe la ora asta din seară, pot da, după toate probabilitățile, de bărbați pe jumătate dezbrăcați lenevind pe terasa din spate. Faptul că Storm, Kacey și cu mine ne aflăm acolo nu constituie decât un mic impediment.

— Bună!

Kacey le face teatral cu mâna, așa cum procedează în fiecare seară, bucurându-se în mod evident că ele salivează după bărbatul ei. Arată spre Trent:

— Costă cinci sute pentru două ore!

Dând din cap către Ashton, adaugă:

— El face șapte sute cincizeci, fiindcă e tânăr. Ar trebui să îl auziți cum o face pe sora mea să țipe!

— Kacey! o iau eu la rost, dar e prea târziu.

Toată lumea râde, iar mie îmi ard obraji. Ashton se apleacă să îmi depună o sărutare pe gât, de parcă asta m-ar face să uit de umilință. Oricât aș fi ieșit eu din carapacea mea de reprimare sexuală, ca să zicem așa, tot îmi place să îmi mențin viața privată... privată. Ashton respectă asta și nu mă tachinează la fel de mult cum o fac ei. Dar nu rezistă când ceilalți încep să se lege de mine. Se pare că au atâtea de spus pe seama mea la mișto, mulțumită petrecerii de bun venit acasă, aseasonată cu mult prea multe shot-uri de jeleu cu vodcă și cu pereți subțiri.

— Și cu mine cum rămâne? Nu valorez și eu ceva, acolo, Madame Kacey?

Ben stă cu mâinile întinse de nedumerire, chipul lui cu trăsături atractive simulând faptul că se simte jignit.

— *Am să le plătesc eu pe ele* cinci sute ca să te ia de pe capul meu pentru o noapte, se vaită Kacey. Dar imediat după aceea îi face cu ochiul.

— Pricep aluzia. Mă duc la Penny's să beau o bere, oricum. Hei, Princeton, ești sigur că nu vrei să te fac cu o slujbă? Bani buni, multe...

— Nu, mulțumesc, i-o iau eu înainte lui Ashton. Frumosul meu model mediteranean de lenjerie intimă nu o să lucreze, pentru nimic în lume, într-un club de striptease. Eu nu sunt atât de încrezătoare în mine precum sora mea.

Ashton ridică din umeri ca după aceea să îi răspundă, cu un surâs lasciv îndreptat în direcția mea:

— Mi-e bine aici. Am mâinile ocupate la maximum cu tipa asta de aici.

— Cred că s-ar putea să fie mai rea chiar decât sora ei, adaugă Trent zâmbind mânzește.

O altă rundă de hohote de râs îmi îmbujorează obrajii.

— Ce-ar fi să te duci să îți ocupi mâinile la maximum cu un duș lung, de unul singur, în cazul acesta? îi dau eu replica, plesnindu-l tare peste stomac ca să îmi subliniez spusele. Și după aceea îmi dau seama ce am insinuat și îmi îngrop fața în mâini în vreme ce ei izbucnesc în râs. Din nou.

Ca să spunem adevărul, Ashton nu se grăbește să își găsească o slujbă. Nu am apucat să o mutăm pe mama lui în Miami, la urma urmei. S-a stins în liniște la sfârșitul lui aprilie, chiar înainte de examene. Eram cu Ashton în dimineața în care a fost anunțat telefonic. L-am ținut strâns în brațe în timp ce a plâns în tăcere — vărsând lacrimi atât de tristețe cât și de ușurare, cred eu.

Lui Ashton i-au rămas destui bani ca să mai tragă de timp o vreme și să se gândească la ce are de făcut. Nu este bogat în niciun caz, dar are suficienți bani pe termen scurt. Storm a insistat ca el să se mute cu noi, așa că nu este împovărat de chirie. S-a înscris

deja la cursuri de pilotaj și decide, pentru prima oară, ce vrea să facă cu viața lui. Eu cred că savurează fiecare clipă.

Uitându-mă în urmă la anul care a trecut, nu îmi vine să cred cum Ashton și cu mine, deși am provenit din medii familiale atât de diferite — eu dintr-o familie iubitoare, el dintr-una plină de durere — am sfârșit, totuși, exact în același loc și în același timp: învățând cum să luăm propriile decizii.

Singurul lucru asupra căruia părem să fim amândoi de acord este că vrem să fim alături unul de celălalt pas cu pas pe acest drum.

Știu, în sinea mea, că facultatea de medicină nu este alegerea potrivită pentru mine, în ciuda capacității mele intelectuale. Am ținut legătura cu spitalul de copii până când am aflat că Eric și Derek au terminat chimioterapia și au fost externați. Și atunci am pus într-un sertar acea parte a vieții mele. Mă gândesc serios la o activitate socială. Ceea ce nu va fi deloc ușor — o parte dintre acei copii sunt puși față în față cu situații și mai rele decât cea prin care a trecut Ashton — dar știu că vreau să îi ajut pe copii în mod semnificativ. Drept urmare, doctorul Stayner mi-a aranjat un post de voluntar la un cămin de copii ca să vedem dacă firea mea fragilă poate face față acolo. Și dacă nu? Ei bine...

Viața este alcătuită din încercări și greșeli.

Doctorul Stayner și cu mine vorbim frecvent. Doctorul Stayner și Ashton vorbesc și mai frecvent. Stayner glumește spunând că este psihiatrul casei. I-am spus că ar trebui să se mute cu noi. Încă mai caut modalitatea potrivită de a-mi exprima adorația pe care o simt față de acest om și față de tot ceea ce a făcut pentru noi. Pentru tot ceea ce continuă să facă pentru noi.

— Când vin prietenii tăi aici, Livie? mă întreabă Storm în timp ce își aranjează maioul.

Obrajii buclăți ai lui Emily își fac în sfârșit apariția de după păturica din flanel, cu un râgâit de satisfacție.

— Măine după-amiază.

Băieții și Reagan vin cu avionul ca să stea câteva zile cu noi.

Au fost șocați când au auzit că mama lui Ashton a fost în viață în tot acest răstimp, dar au fost totuși alături de prietenul lor în acea zi de sfârșit de aprilie, ca apoi să o comemoreze la Tiger Inn până la orele mici ale dimineții. Din moment ce Ashton nu poate să le dezvăluie toate detaliile din pricina contractului de confidențialitate încheiat cu tatăl său, cred că au ajuns să își dea seama că viața căpitanului lor a fost departe de a fi una ideală.

Și Reagan? Ei bine, în afară de faptul că a trebuit să o suport cele trei săptămâni cât a stat îmbufnată după ce am anunțat-o că nu mă voi mai întoarce la toamnă, Reagan a fost și este cea mai bună colegă de cameră și prietenă pe care mi-aș putea-o dori. Încă mai este îndrăgostită nebunește de Grant. Poate suficient de mult încât el să îi mai domolească temperamentul ei sălbatic.

— Grozav! Deci mâine-seară o facem lată, exclamă Ben, bătând din palme. Se apleacă să o sărute pe Emily pe obraz.

— Puți!

Storm îl împinge deoparte chicotind și strâmbând din nas.

— Acestea fiind zise...

Ben o sărută moale pe frunte, apoi intră în casă urlând:

— La revedere!

Trent își întinde brațele musculoase peste cap.

— Mergem la The Grill în seara asta?

— Da! Am nevoie de o ieșire! exclamă Storm, cu o expresie subită de frenezie în priviri.

De parcă ar fi un animal închis în cușcă. Și, într-un fel, este.

— Dan o să se întoarcă acasă într-o oră, după care eu cu sacii mei de lapte cu tot o ștergem de aici. Să îi golesc numai.

Într-o fracțiune de secundă dispare cu Emily în brațe ca să se pompeze.

Băieții o urmează, ciorovăindu-se care să intre primul la duș, lăsându-ne pe mine și pe Kacey din nou singure pe terasă.

Rămânem în tăcere o clipă nesfârșit de lungă, în timp ce ascult pescărușii și privesc valurile ce se rostogolesc la țărm, dându-mi o senzație de calm.

— Doamne, totul pare atât de diferit! Sunt tot eu. Și totuși m-am schimbat atât de mult.

— Hm...

Kacey se oprește ca să îmi ia farfuria din mână.

— Adică față de cum erai atunci când ți-am spus că ești dusă de-a binelea?

Văd umbra unui zâmbet pe buzele ei în timp ce îmi ia ultima bucățică de prăjitură, lustruind farfuria.

— Da, exact.

Îmi întind brațele și mi le cuibăresc sub ceafă.

Și zâmbesc.